

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE STRANGER IN HER HOUSE

"Marrs is brilliant at twists."

—PETER JAMES

JOHN MARRS

BESTSELLING AUTHOR OF *WHAT LIES BETWEEN US*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

JOHN MARRS'A ÖVGÜLER

"Zeki, çarpık ve son derece karanlık.

-Lisa Jewell

"Marrs kıvrımlarda çok başarılı.

-Peter James

'Ne yaparsan yap, bunu karanlıkta okuma..'

-Cara Hunter

"John'un gerilim romanları sayfaları öfkeyle çevirmemi sağlamakta asla başarısız olmuyor.

-Sarah Pearse

"John Marrs bir gerilim ustası.

-Jeneva Rose

"Bu sizi kağıt kesikleriyle bırakacak.

-C. J. Tudor

"Gerilimli bir şekilde kurgulanmış ve dehşet verici bir şekilde hayal edilmiş.

-Harriet Tyce

"Zekice, sürükleyici ve korkutucu derecede inandırıcı bir hikâye.

-T. M. Logan

'Ne kadar sapkın ve uğursuz bir kitaptı. Bayıldım.'

-Peter Swanson

'en heyecan verici, orijinal gerilim yazarlarından biri. Kitaplarından birini asla kaçırmam.

-Simon Kernick

THE
STRANGER
IN HER
HOUSE

AYRICA JOHN MARRS TARAFINDAN

*Sen Ortadan
Kaybolduğunda
İyi Samiriyeli Son
Hamlesi
Yolcular Aramızda
Ne Var
The Minders
Tatil
Aile İçinde Tutun Evlilik
Yasası*

THE
STRANGER
IN HER
HOUSE

JOHN MARRS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2024 John Marrs
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662506482
eISBN: 9781662506475

Kapak tasarımı Faceout Studio, Jeff Miller

Kapak görseli: © Peter Greenway / Arcangel;© PATSUDA PARAMEE
© Ivan Popovych © Here / Shutterstock

Oscar için

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜMÜ

OKUMAYA

BAŞLAYIN

BÖLÜM 1 CONNIE

BÖLÜM 2 CONNIE

BÖLÜM 3 ZAINAB JENKINS, KOMŞU BÖLÜM
4 CONNIE

BÖLÜM 5 CONNIE

BÖLÜM CONNIE

BÖLÜM 7 CONNIE6

BÖLÜM 8 PEDER EDDIE EDWARDS

BÖLÜM 9 CONNIE

BÖLÜM 10 CONNIE

BÖLÜM 11 CONNIE

BÖLÜM 12 WALTER CLARK, KOMŞU

BÖLÜM 13 CONNIE

BÖLÜM 14 JOE LAWSON, KOMŞU BÖLÜM
15 CONNIE

BÖLÜM 16 CONNIE

BÖLÜM 17 CONNIE

BÖLÜM 18 CONNIE

BÖLÜM 19 CONNIE

BÖLÜM 20 SARAH COGGINS, SOSYAL ÇALIŞMACI

BÖLÜM 21 CONNIE

BÖLÜM 22 CONNIE

BÖLÜM 23 CONNIE

BÖLÜM 24 ALTI HAFTA SONRA - PEDER EDDIE EDWARDS

BÖLÜM 25 CONNIE

[BÖLÜM 26 CONNIE](#)
[BÖLÜM 27 CONNIE](#)
[BÖLÜM 28 MARY LAWSON, KOMŞU BÖLÜM](#)
[29 CONNIE](#)
[BÖLÜM 30 CONNIE](#)
[BÖLÜM İKİNCİ BÖLÜM31](#)
[CONNIE](#)
[BÖLÜM 32 CONNIE](#)
[BÖLÜM 33 CONNIE](#)
[BÖLÜM 34 CONNIE](#)
[BÖLÜM 35 CONNIE](#)
[BÖLÜM 36 WALTER CLARK, KOMŞU](#)
[BÖLÜM 37 JON BROWN](#)
[BÖLÜM 38 CONNIE](#)
[BÖLÜM 39 HARRISON DOUGLAS, KOMŞU BÖLÜM](#)
[40 CONNIE](#)
[BÖLÜM 41 CONNIE](#)
[BÖLÜM 42 CONNIE](#)
[BÖLÜM 43 CONNIE](#)
[BÖLÜM 44 CONNIE](#)
[BÖLÜM 45 CONNIE](#)
[BÖLÜM 46 DS KRISHA AHUJA](#)
[BÖLÜM 47 CONNIE](#)
[BÖLÜM 48 WALTER CLARK, KOMŞU](#)
[BÖLÜM 49 CONNIE](#)
[BÖLÜM 50 CONNIE](#)
[BÖLÜM 51 CONNIE](#)
[BÖLÜM 52 CONNIE](#)
[BÖLÜM 53 MEREDITH HARPER BÖLÜM 54](#)
[CONNIE](#)
[BÖLÜM 55 CONNIE](#)
[BÖLÜM 56 CONNIE](#)
[BÖLÜM 57 CONNIE](#)
[BÖLÜM 58 MEREDITH HARPER BÖLÜM 59](#)
[CONNIE](#)
[BÖLÜM 60 CONNIE](#)
[BÖLÜM 61 CONNIE](#)

[BÖLÜM ÜÇÜNCÜ](#)

[BÖLÜM62 CONNIE](#)

[BÖLÜM 63 SEKİZ AY SONRA - PEDER EDDIE EDWARDS](#)

[BÖLÜM 64 CONNIE](#)

[BÖLÜM 65 CONNIE](#)

[BÖLÜM 66 CONNIE](#)

[BÖLÜM 67 CONNIE](#)

[BÖLÜM 68 CONNIE](#)

[BÖLÜM 69 CONNIE](#)

[BÖLÜM 70 BİR YIL SONRA - MEREDITH HARPER TEŞEKKÜR](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[Yazarı Amazon'da Takip Edin](#)

"Yalan söylemenin özü aldatmacadır, kelimeler değil.

-John Ruskin

BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 1

CONNIE

Yumruklarımı açıp kapatıyorum, kendimi dövüş öncesi bir boksör gibi hazırlıyorum. Bungalov evimden onun evine kadar olan iki dakikalık yürüyüş boyunca omuzlarımı ileri geri yuvarlayarak her gün üzerime çöken gerginlik hissinden kurtulmaya çalışıyorum. Çünkü ön kapıyı açmaya geldiğimde, onun hangi versiyonunu bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Eşikten geçmeme gönülsüzce izin vermeden önce beni dikkatle bir aşağı bir yukarı süzen kişi olabilir. Belki de beni görmek için sabırsızlanan ve ebeveyninin işten eve dönmesini bekleyen bir çocuk gibi pencerenin önünde duran kişidir. Belki de ortada hiçbir neden yokken bana öfkelenen kızgın kişidir. Ya da melankolik versiyonu olabilir, bulanık gözleri pembemsi bir renkle lekelenmiş, tuzlu gözyaşları beceriksizce sürülmüş fondötene beyaz çizgiler çiziyor. Ama karşıma kim çıkarsa çıksın, ben onun için buradayım. Uyum sağlayacağım, üstesinden geleceğim. Buna alışkınım. İyi kızlar böyle yapar.

Saatime bakıyorum; saat 7.30'a yaklaşıyor ama henüz kimseyi görmedim. Köyümüz en kalabalık zamanlarında bile pek işlek değildir ama şimdiye kadar en azından motorlu scooter'ıyla zikzaklar çizen gazeteci çocuğu görmüşümdür. Güneş varlığını hissettirdikçe sıcaklık kafa derimi diken diken ediyor. Kahvaltıdaki TV hava durumu sunucusu bugünkü sıcaklığın Mayıs ayı için rekor kıracağı konusunda uyardı. Ondan uzak durmayı ve gölgeye saklanmayı tercih ederim. Cildimin en son ne zaman bronzlaşmaya yakın bir görünüm sergilediğini hatırlamıyorum. Yarı saydamlık sınırındayım.

Bir köşeyi döndüğümde evi karşıma çıkıyor. Her köyde böyle bir site vardır; 1950'lerde inşa edilen bu sitenin tasarımının mevcut mülklerle nasıl uyum sağlayacağı hiç düşünülmemiştir. Eğer gerçekten buralıysanız,

Yetmiş k    r yıldır orada olmasına rağ  men hala 'yeni m    k' olarak bahsedeceksiniz.

Bence evle ilgili her Ő  y yorgun g    r  n  yor, sakinleri de dahil. Eminim ki zamanında, karaktersiz olsa da k    t   g    r  n  ml   bir ev değ  ildi. AhŐ ap garaj kapılarının son kez boyanmasının üzerinden onlarca yıl ge  miŐ  olmalı. Alüminyum pencerelerin solmuŐ  gümüŐü çerçeveleri ve dökülen beyaz   n cepheler evin eskimiŐ  görünümüne katkıda bulunuyor. AŐ ırı büyümüŐü bahçe, bakımsızlığ a ekstra bir katman daha ekliyor.   n ve arka çimleri iki haftada bir biçiyor, ancak bord  rlerdeki yabani otları temizlemek ya da dıŐ arıdaki patıkaya sarkan büyük dallı çalıları kesmek için ne zamanım, ne ekipmanım ne de isteğ im var. Bazı komŐ ular yoldan yürümeden evin önünden geçmekte zorlandıklarını söylediler. Sanırım ipucunu alıp bu işçi yapacak birini bulmalıyım.

Yine de arka bahçenin manzarası kıskanılacak cinsten. Sonundaki devasa   it kesildiğ inde ve arkamızdaki d  n  mlerce tarlayı g  rebildiğ imizde   yle olacağ ını düşünüyorum. Bazı yerel yönetmelikler, belediyenin müteahhitlerin burayı tek tip evlerle kaplamasına izin vermesini yasaklıyor. Benim için pek bir Ő  y fark etmiyor. Büyük olasılıkla burayı eninde sonunda satacağ ım... Ő  y, bilirsiniz. Eminim boŐ  vakti olan bir kendin yap meraklısı tarafından kapılacaktır.

Yolda ilerliyorum, ama pencerede değ il ve perdeler hala kapalı. Cebimden anahtarı çıkarıp burada olduğ umu haber vermek için zili çalıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Anne, ben Connie," diye bağ ırarak el çantamı yere bırakıyorum.

Havada ekŐ i bir koku var ve ne olduğ unu tam olarak kestiremiyorum. Onu salondaki koltuğ unda otururken buluyorum. Koku burada daha güçlü ve onu görür görmez pantolonunun önündeki nemli lekeyi fark ediyorum. Hem Ő  Ő kın hem de utanmıŐ  görünüyor.

"Bir kaza geçirdim ve ne yapacağ ımı bilmiyorum," diye özür diliyor ve kalbim onun için parçalanıyor.

"Sorun değ il," diyorum usulca ve elini okŐ uyorum. 'Hadi seni temizleyelim, sonra sana yeni bir pantolon buluruz.

Dengesi ve koordinasyonu gelgit gibi gidip geliyor, bu yüzden sandalyeden kalkmasına yardım ediyorum ve kolumu beline doluyorum. Bazı günler *Riverdance*'in oyuncu kadrosundaymıŐ  gibi evin içinde dolaŐ ıyor; bazı günler ise yeni doė muŐ  bir tayın ilk adımlarını atması gibi. Son yıllarda kilo verdi.

Son birkaç aydır kaburgaları piyano tuşları gibi hissediyor. Oturduğu koltuktan kalkıp inmesine yardımcı olan yükseltilmiş minderlerde nem olduğunu fark ettim. Onları daha sonra hızlı bir döngüye sokacağım. "Seni ayağa kaldırmaya çalışmak *Titanik*'i kaldırmak gibi! Şaka yapıyorum.

"Leonardo DiCaprio'dan çok hoşlandım," diye yanıtıyor. "Bence bir oyuncak çocuk için biraz yaşlısın.

Birden endişeli görünüyor. "Bunun Covid olduğunu mu düşünüyorsun?" soruyor. 'Covid'e mi yakalandım? Bu yüzden mi kaza geçirdim?

"Hayır anne, bir kazaydı.

'Ama nereden biliyorsunuz? Siz doktor değilsiniz.'

'Çünkü Covid altınıza işemenize neden olmaz. Ayrıca, aşılarını da güncel olarak yaptırıyorsun.

"Öyle miyim?

'Evet, Mart ayında ameliyata gittik. Hemşire sana bir aşı daha yaptı. Hatırlıyor musun?'

Tabii ki hatırlamıyor. On dakika önce ne yediğini zar zor hatırladığı günler oluyor.

"Ama Felipeyi Covid öldürdü, değil mi?" "Kimi?

Felipe González. Avokado ağaçlarının olduğu villada yaşayan adam. Gwen ile evli.'

"Sen Gwen'sin.

"Bunu biliyorum," homurdanıyor. "Dünyadaki tek Gwen ben değilim.

Haklısın. "Eski evinizin yakınlarında mı yaşıyordu? Avringstone'da Felipe González diye biri olduğunu sanmıyorum.

'Artık değil, o öldü. Covid'i yakaladı.'

Bugün alacağımdan emin olduğum derin nefeslerin ilkini alıyorum ve konuşmanın doğal sonucuna ulaşmasına izin veriyorum.

Merdivenleri birlikte yavaşça çıkıyoruz, tırabzana tutunurken her adımını düşünüyor. Ayağı kayıp kayarsa diye arkasında duruyorum. Geçmişte tökezlediği olmuştur ve bir keresinde neredeyse beni on pinlik bir bowling topu gibi yere seriyordu. Üst katta onu banyoya götürüp pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkarmasına yardım ediyorum. Kendini temizleyebilmesi için bir paket ıslak mendil açıyorum, sonra ona açık bir talk pudrası şişesi uzatıyorum ve eriyen balmumu gibi sarkan cildine sürdüğünde beyaz bir bulut belirliyor.

"Bir dakika içinde döneceğim," diyorum ve gardırobundan yeni bir kıyafet seçiyorum. Burada her şey tıkkış tıkkış. Kıyafetlerini temizlese çok daha fazla yer olacak. Ceketler, gömlekler ve pantolonlar gün geçtikçe tozlanıyor. Banyoya döndüğümde, boş odaya taşınmış ve pencerenin önünde sadece sütyeniyle duruyor, tül perdeyi bir tarafa çekmiş. Gülmekten kendimi alamıyorum, Tanrı onu korusun.

"Anne!" diyorum. "Komşulara kendini göstermeyi bırak!"

"Oh," diye cevap veriyor, aniden soyunduğunu hatırlıyor. Dönüyor ve benden pantolonu ve iç çamaşırını alıyor. 'Bir OnlyFans sayfası açabilirim,' diye şaka yapıyor.

"OnlyFans'ı nereden biliyorsunuz?"

"*This Morning*'de bundan bahsediyorlardı," diye cevap veriyor, kendi kendine giyinerek. Benim ve Pazar sabahı köy kilisesinin dışında televizyon onun en yakın arkadaşı. Bazen magazin programlarının, reklamların, bilgi yarışmalarının ve eski filmlerin müziği kafasını karıştırıyor. Bir keresinde Albert Meydanı'nda yaşadığına ve *EastEnders* oyuncularının komşuları olduğuna yemin etmişti.

"İnsanlar bugünlerde ufak tefek şeylerini internette yayınlayarak çok para kazanıyor," diye devam ediyor. "Her şey için bir pazar var.

"Sanırım çok sayıda geri ödeme teklif edebilirsiniz.

"Hey, bilmeni isterim ki ben de zamanında iyi bir avcıydım. "Bana sık sık hatırlattığın gibi.

'Dans etmeye gittiğimiz kulüplerdeki erkeklerden herhangi birini seçebilirdim. Tek gereken bir mermi sütyen ve daldırma yakaydı ve gecenin geri kalanında onları sinek gibi kovalardım.

"Babamın dikkatini böyle mi çektin?"

'Hayır, bu tamamen farklı bir hikaye. Onu görür görmez, koşullara rağmen benim olacağını anladım.

"Peki neydi onlar?"

"Neydi onlar?"

"Koşullar mı?"

Cevap vermiyor. Onun yerine 'Onu özlüyorum' diyor ve ikimiz de sessizleşiyoruz. O öleli on dört ay oldu, birlikte geçirdikleri altmış yıla kıyasla okyanusta bir damla. Yine de bahse girerim ona sonsuzluk gibi geliyordu.

"Hepimizin var," diye ekliyorum. 'Neden aşağıya inmiyoruz ve ben de bize kahvaltı hazırlamıyorum? Sanırım ekmek kutusunda biraz kruvasan kaldı.

"O yabancı saçmalıkların denemeyeceğim," diye yanıtlıyor parmağıyla gözündeki yaşı silerken.

"Sen ve babam bir süre Fransa'da yaşamadınız mı?" "Yaşadım mı?

'Bana böyle söylemiştin. Orada Fransız yemeği yemiş olmalısın.'

"Tostun üzerine marmelat bana yeter.

"Tostun üzerine marmelat o zaman.

Mutfağa ilerliyoruz, orada hapsiriyor ve kolunun altına sıkıştırdığı desenli kumaş mendille burnunu siliyor. Belli bir yaşın üzerindeki kadınlar için üniformanın bir parçası. "Sence bende Covid var mı?" diye soruyor.

'Hayır anne, bence sen iyisin' diyorum. Alexa'dan 1950'lerin müziklerinden oluşan rastgele bir çalma listesi seçmesini istiyorum. Hiçbir şey onu gençlik yıllarından kalma melodileri mırıldanmaktan daha fazla rahatlatamaz. Onu bir süreliğine yalnız bırakıyorum, çantamı yerden alıyorum ve yanımda getirdiğim iki çerçeveli fotoğrafı çıkarıyorum. Birinde, arka tekerleğine sabitleyiciler takılmış sarı bir bisikletin üzerinde oturan genç bir kızım. Diğerinde ise büyük boy bir Doğu 17 tişörtü ve yırtık kot pantolon giymiş bir gencim. Onları koridordaki konsol masasının üzerine dizilmiş resimlerin arasına yerleştiriyorum. Görünüşe göre etrafında tanıdık yüzlerin olması işe yarıyor. Çerçevelediğim diğer fotoğraflardan bazıları çeşitli Avrupa şehirlerinde çekilmiş tatil fotoğrafları, diğerleri düğün gününden ve birçoğu da evlilik hayatlarının ilk yıllarından. Birbirlerine eşlik ederken çok rahat görünüyorlar.

Onları gibi bir aşkı bir daha yaşayamayacağımı düşünmek beni üzüyor. Kırk iki yaşındayken hayatımın neredeyse hiç bitmediğini biliyorum, ancak yıllar ilerledikçe, benim gibi düşünen bir ruhla mutluluğu bulma fırsatı kayıp gidiyor. Karşıma bir çıksa bile ona ilgi gösterecek zamanım yok. Vasküler demans ve Alzheimer pençelerini sıkmaya devam ettikçe ve o benim kim olduğumu unuttukça, bu dünyada benim ona baktığım gibi bana bakacak en azından bir kişinin daha olması güzel olurdu.

BÖLÜM 2

CONNIE

İpin diğer ucuna bağlı olan köpek bacağını bahçedeki geri dönüşüm kutusuna doğru uzatıyor ve işiyor. Beklerken elektronik sigara kalemimden nefes alıyorum, böğürtlen kokulu bir bulut üflerken nikotinin verdiği hafif vızıltının tadını çıkarıyorum. Bu benim kalan tek kötü alışkanlığım.

Bu beyaz tüy yumağıyla birlikte köyün oyun alanlarında iki tur ve kilise bahçesinde bir tur ve şimdi evine geri dönüyoruz. Komşuların köpeklerini gezdirmek bana servet kazandırmayacak, ancak şu anda pek bir gelirim olmadığı için dilenciler seçici olamaz. Dört düzenli müşterim daha var ve onlar, diğer komşularımın ütülerini yapmakla birlikte beni ayakta tutuyor. Sadece biraz. Faturalar halledildikten sonra, birkaç elektronik sigara kartuşu ve ara sıra bir şişe süpermarket şarabı dışında lüks harcamalar için geriye çok az şey kalıyor. Asla zengin bir bakıcıyla tanışamazsınız.

Köpeği bıraktıktan ve sahibi Walter ile ayaküstü sohbet ettikten sonra Gwen'in evine yaklaşıyorum ve yolda park etmiş bir minibüs görüyorum. Düz beyaz bir minibüs; aslında bir süredir araba yıkama görmediği için griye daha yakın olabilir. Şakacının biri yolcu kapısındaki pisliğe 'Keşke benim karım da bu kadar kirli olsaydı' yazmış. Sahibini eğlendirmiş olmalı, yoksa şimdiye kadar silmiş olurdu.

Aracın arkasından metal bir merdiven taşıyan bir adam beliriyor. Onu daha önce köyde görmemiştim ve hatırlayacağıma eminim. Boyu 1.80'in üzerinde olmalı, rugby oyuncusu yapılı ve üzerinde siyah bir tişört, mavi kesik kot şort ve işçi botları var. Saçları kısa kesilmiş ve hem saçlarında hem de kirli sakalında tuzlu lekeler var. Muhtemelen benim ama daha iyi taşıyor. Elinde bir

Hayatının büyük bölümünü dışarıda çalışarak geçiren pek çok erkeğin yaptığı gibi, bronzlaşmış alnına bir avuç derin çizgi kazınmış. Ona çok uzun zamandır baktığımı fark ediyorum. Ama ona bakmayı bırakmak zor. Bana yaklaştıkça mavi gözleri daha da delici bir hal alıyor. Sırtımda ve omuzlarımda tüylerim diken diken oluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yardımcı olabilir miyim? Diye sordum ama cevap vermedi. Onun yerine başını salladı ve yanımdan geçip gitti. Alo? Ben görünmez miyim? Kabalığı beni şaşırtıyor, ta ki kulaklarına takılı beyaz plastik kulaklıkları görene kadar. Bir şeyler dinliyor.

Merdiveni duvara dayıyor, tırmanıyor, cebinden bir çöp torbası çıkarıyor ve oluklardan topladığı yaprak ve çamurla doldurmaya başlıyor. Sesimi yükseltip bir an durmasını istiyorum ama beni duymuyor. Ancak karanlık bir sokakta taksi çağırır gibi iki elimi salladığımda nihayet durabiliyor. Kaşlarını kaldırıyor ve kulaklıklarından birini çıkarıyor.

"Yardımcı olabilir miyim? Tekrar sordum.

"İstersen merdiveni sabit tutabilirsin?" diyor.

Şaka yaptığını anlamam bir saniye sürdü. "Annemin bahçesinde ne yapıyorsun?" demek istedim.

"Yanılmıyorsam olukları temizliyorum. Sırıttıyor ve benim de karşılık vermemi bekleyip beklemediğinden emin değilim. Geldiği gibi hızla kaybolan geçici bir gülümseme sunuyorum.

"Bunu yapmanı kim istedi?

"Üst kattaki adam. Yukarıya, gökyüzüne bakar. "Ne?

Göz kırparak konuşmanın bittiğini belirtiyor, kulaklıklarını tekrar takıyor ve elindeki işe geri dönüyor, beni orada limon gibi bırakıyor.

Aynı anda hem büyüklük taslıyor, hem merak ediyor hem de ondan şüpheleniyorum. Bu üçünün karışımı benim varsayılan ayarımdır. "Masumiyetim kanıtlanana kadar suçluyum" benim sloganımdır. Jüri seçim sürecini asla geçemem.

Yolda aceleyle , yerde bıraktığı tırmağın tahta sapına takılıp düşüyorum. Şapşal sakarlığımı görmediğini umarak hızla dönüyorum. Ama tabii ki gördü ve bu onu eğlendirdi. Yanaklarım kızardı ve kızarıklığın göğsüme ve boynuma yayıldığını hissettim.

"Anne," diye bağıriyorum koridora girerken. "Bahçedeki adam kim?

Onu mutfakta, bir tabağa daire şeklinde bisküviler dizerken buluyorum. Beyaz çikolata parçaları ve yaban mersini ile süslenmiş lüks Waitrose kurabiyeleri, bize ikram olsun diye buraya bırakmıştım. Su ısıtıcısından çaydanlığa su doldurmasını izliyorum. Çaydanlıktan buhar çıkmıyor, bu yüzden tekrar kaynatmayı unuttuğunu varsayıyorum.

"Paul, değil mi?" diyor, sanki her gün buradaymış ve demanslı olan o değil de benmişim gibi.

"Paul kim?"

"Paul bilmem ne."

Burun deliklerime bir şey kaçıyor. Sanırım parfüm. Biraz daha çabalayarak içime çekiyorum. Evet, kesinlikle parfüm kullanıyor. Hafif ve lavanta benzeri bir şey. Onda en son ne zaman duş jeli ya da Deep Heat dışında bir koku kokladığımı hatırlamıyorum. Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve tek değişikliğin bu olmadığını fark ediyorum. Kaşlarındaki boşlukları kalemle kapatmış, yüksek elmacık kemiklerine biraz allık sürmüş, alnına ve çenesine fondöten sürmüş ve bu da onun hayaletimsi halini ortadan kaldırmış. Bu bana onun neye dönüştüğünü unutturmaya yetiyor. Bir zamanlar çok güzeldi ve hala çok çarpıcı bir kadın. Geçinmek için görünüşüme güvenmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim.

Su ısıtıcısını alıp yeniden dolduruyorum, sonra da kaynatmak için düğmeye basıyorum. "Neden olukları temizliyor?"

"Papaz istedi. Peder Edwards, benim gibi insanların yapması gereken ufak tefek işler ve bahçe işleri için tamirci ve kadınları eşleştiren bir hayır kurumu olduğunu söyledi. Sözünü kesiyor ve kafasına vuruyor. 'Demans' ya da 'Alzheimer' demekten nefret ediyor. Bunun yerine bir hareketle ifade ediyor. "Evet, onlarla temasa geçmesi gerektiğini söyledim. Bundan bahsetmeyi unutmuş olmalıyım.

Ona bakmak için buraya taşındığımdan beri, her şeyi yapmam için bana güvenilmesine alıştım. Sadece ben ve o, kendi küçük balonumuzda yaşıyoruz. Bu yüzden oluklar için endişelenecek bir şey daha azalacağı için minnettar olmalıyım. Yine de önceden haberim olmadan yapıldığı için biraz rahatsız ve Paul'un ziyaretini kendi adıma bir başarısızlık olarak görüyorum. Kendime gelmem lazım.

Tencereye yeni bir poşet çay atıyorum, biraz kaynar su döküyorum ve ona götürmeden önce güzel bisküvilerimi onun sade sindirim ürünleriyle değiştiriyorum. O da beni yakından takip ediyor.

Dikkatini tekrar çekmek için el sallıyorum ve tepsiyi duvara bırakıyorum. Hayali bir şapkayı devirerek cevap veriyor ve tüylerim diken diken oluyor. Üzerimde nasıl bir etkisi var! Yanaklarımdaki kızarıklığı dağıtır umuduyla başımı sallıyorum. Yakışıklı olduğunu inkâr edemem ama onun da inkâr edeceğinden şüpheliyim. Kendi görünüşünün gücünü bilen yakışıklı bir adama asla güvenilemeyeceğini zor yoldan öğrendim.

BÖLÜM 3

ZAINAB JENKINS, KOMŞU

Yağmur ya da çamur, şemsiye ya da şort, hiçbir şey beni günlük yürüyüşüm için yürüyüş botlarımı bağlamaktan alıkoyamaz. Kolumdaki ben korkusundan sonra 50 faktör güneş kremi sürüyorum ve başımı güneşten korumak için en büyük kızımın beyzbol şapkasını takıyorum.

Yürüyüşümün sonuna yaklaştım ve nehir kıyısından köye doğru yürürken tepenin dibinde Village Hopper'dan ayrılan Connie'yi fark ettim. Bu minibüs, köyden köye seyahat eden, insanları kütüphanelere, süpermarketlere ya da Buckingham şehir merkezine bırakan bir cankurtaran. Connie'nin elinde altı alışveriş torbası sayıyorum ve yere yakın sürükleniyorlar. Yolun karşısına geçip yükü paylaşmayı teklif ediyorum.

"Teşekkürler Zeynep," diyor minnetle, ben üç tane alırken. İçine hızlıca bir göz atıyorum. İçleri ucuz, kendi markaları olan çorba, sebze, fasulye ve meyve konserveleriyle tıka basa dolu.

Dik tepeye tırmanmaya başladığımızda "Spor salonuna yazılmaktan daha ucuz bir egzersiz," diye şaka yapıyorum. Yürüyüşlerimden ne kadar keyif alsam da, bu kısma geldiğimde dizlerim ağrımaya başlıyor. "Online teslimatları denediniz mi?" diye soruyorum. "Son tecrit sırasında kullanmaya başladık ve henüz bir süpermarkete dönmedim.

Connie, "Alışveriş yaptığımız yerler teslimat yapmıyor," diye cevap veriyor ve ben sorunun duyarsızlığını fark ediyorum. Sainsbury's'e parası yetmiyor. "Arabam da İtalya'da," diye devam ediyor. 'Yani geri dönüp onu buraya getirme şansını elde edene kadar, benim için toplu taşıma araçları var.

"Buraya taşınalı ne kadar oldu?

Bir an için düşünüyor. "Annem ve babam on altı ay önce buraya geldiler, iki ay sonra babam öldü ve ben İngiltere'ye döndüm.

kısa bir süre sonra.'

"Çok utanç vericiydi," diyorum ona. 'Babanla sadece kez, bowling kulübüne katıldıklarında tanıştım ama ne kadar komik olduğunu hatırlıyorum. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile annenle birbirlerine hala aşık olduklarını söyleyebilirdin.

"Çok şanslıydılar.

Gwen'le ilk tanıştığım zamanı ve konuşmamızın birkaç dakikasında onda biraz - nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum - *belirsiz* bir şeyler olduğunu fark ettiğimi sessizce hatırlıyorum. Sanki endişesini maskeleymeye çalışıyordu. Bu bana memleketteki bir teyzemi hatırlattı. Gwen gibi onun da ifadesi bazen konuşmanın ortasında donar ve ilgisiz mi yoksa derin düşüncelere mi dalmış olduğundan emin olamazdınız. O zamanlar bugün sahip olduğumuz uzmanlar ya da teşhisler yoktu ve bu yüzden doktorlar bunu 'beyin hastalığı' olarak görmezden geliyorlardı. Bill öldükten sonra Gwen'in vasküler demans ve Alzheimer hastası olduğunu öğrendim. Onu artık sadece Connie Pazar sabahları kiliseye götürdüğünde görüyorum.

"Cuma öğleden sonra onunla oturmamı hâlâ istiyor musun?" diye soruyorum.

"Sakıncası yoksa," diyor Connie. 'Birkaç saatten fazla sürmez. İşle ilgili halletmem gereken birkaç yarım kalmış işim var.

"İtalya'da yaşamayı özlüyor olmalısın.

"Evet," diye yanıtlıyor. "İyi yemek, iyi hava, iyi arkadaşlar.

"Nerede yaşıyordunuz?

'Amalfi Sahili. Orayı biliyor musun?'

'Güney İtalya'ya sadece bir kez gittim, uzun zaman önce. Ne iş yapıyordunuz? Düğünlerle ilgili bir şey söylemek istiyorum?'

"Evet, düğün organizatörüydim. Kahverengi gözleri sanki bundan bahsedince oraya geri dönmüş gibi parlıyor. "Müşterilerim İtalyan düğünü deneyimi yaşamak isteyen ama bunu nerede ve nasıl organize edeceklerinden emin olmayan İngiliz çiftlerdi. Onlara önerilen yerlerin bir listesini veriyordum, kısa listelerindeki her yerden FaceTime ile onları arıyordum ya da onlara videolar gönderiyordum ve kararlarını verdiklerinde, doğru lisanslar için başvurmaktan otel ve villa rezervasyonuna kadar her şeyi yapıyordum.

"Ve sen annen için her şeyden vazgeçtin.

azından şimdilik. Müşterilerimin çoğunu orada tanıdığım diğer planlamacılara devrettim, ancak yakında

Yerine birini bulamadığım evli çiftler var ve onları hayal kırıklığına uğratamam. Bu yüzden yazın ilerleyen zamanlarında orada birkaç hafta daha geçirmem gerekecek. 'Peki sizi bekleyen genç bir adam var mı? Ya da genç bir Kadın mı? Kusura bakmayın, bugünlerde ne isteyip ne isteyemeyeceğimi hiç bilemiyorum. 'Sorun değil ve hayır, ikisi de yok. Sadece ben varım.

"Eninde sonunda geri dönüp tekrar tam zamanlı olarak orada yaşayacağınızı düşünüyor musunuz?

"Yani annem öldükten sonra mı?

"Oh hayır, ben ... demek istemedim. Sesim kayboluyor çünkü tam olarak bunu kastetmiştim. Konuşmak için ağzımı açmadan önce beynimi devreye sokmalıyım.

"Sorun değil," diyor Connie. 'Dairemi kiraya verdim, bakalım ne olacak. Şu anda her şey biraz belirsiz gibi.

Kollarım yorulmaya başladı, ben de omuzlarımı geriye attım. "Peki Gwen nasıl?

Şöyle böyle. Son zamanlarda kendimi onunla tekrar tekrar aynı konuşmaları yaparken buluyorum. Ama en azından söyleyecek şeylerimiz hiç tükenmiyor.

Connie için üzülüyorum. Onun yaşındaki bir kadın için hiç de iyi bir hayat değil. Tüm zamanını Gwen'le birlikte geçirmek onu yalnızlaştırıyor olmalı.

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum, "siz buraya taşınana kadar bir kızı olduğunu bile bilmiyordum.

Gülüştü kuru. "Bunu birkaç kişi söyledi. Ona hatırlatmak için evin yerine kendi fotoğraflarımı asmak zorunda kaldım, çünkü bazen benim kim olduğumu unutuyor. Ve babamı da - onun öldüğünü hatırlayamıyor. Evin içinde dolaşp onu arıyor. Bu gerçekten yürek burkucu.

"Öyle olmalı. Senin için de zor olmalı. Omuz silktiğinde devam ediyorum, 'Gwen sana sahip olduğu için çok şanslı. Köydeki herkes senin hakkında iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmıyor.

Connie tereddüt ediyor ve bir an için yine yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi düşünüyorum.

"Övgü ya da minnettarlık beklememem gerektiğini biliyorum," diyor. 'Ama bazen iyi olduğumu duymak güzel. Bu yüzden teşekkür ederim.

Tepenin zirvesine ulaşıyoruz ve Connie'nin evine doğru ilerliyoruz. Küçük bir çimenlik alana bakan bir avuç kırmızı tuğlalı yarı müstakil bungalovdan biri. Çantalarını taşımasına yardım ediyorum. İlk defa

Buraya ve ne kadar seyrek döşenmiş olduğunu hemen fark ettim. "Eşyalarımın geri kalanı hala İtalya'da," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Bana tekrar teşekkür ediyor ve ayrılırken onu daha sık kontrol etmem gerektiğini aklıma not ediyorum. Anne ve kızı için işler çok daha zorlaşacak. Ne yazık ki, iyi insanların başına kötü şeyler gelmek gibi bir alışkanlığı var.

BÖLÜM 4

CONNIE

Evin içinden ve dışından gelen sıcak beni çok terletiyor. Perşembe günü burayı baştan aşağı temizlemem gerekiyor ama sabahın ortasına kadar sadece salonu, yemek odasını ve mutfağı bitirebildim ve alnımı silmek için kullandığım havluyu atmaya hazırım. Bir kutu ter önleyici bulana kadar acil yatıya kalmalar için yedek odada tuttuğum gece çantasını karıştırıyorum. Kollarımın altında hissettiğim soğuk şok beni şaşırtıyor ama çarşaflarını değiştirme vakti gelmeden önce göğsüme bolca sıkıyorum.

Boğazım Sahra kadar kurudu, bu yüzden buzdolabından aldığım buzlu suyu şişeme doldurmak için aşağıya iniyorum. Ancak o zaman buranın neden bu kadar boğucu olduğunu anlıyorum - geldiğimde açtığım her pencereyi ve kapıyı kapatmıştı.

"Anne, bu ev cehennem gibi!" diye yakınıyorum. "Neden her şeyi kapattın?"

Televizyondan başını kaldırmadan, "Öyle olduğunu sanıyordum," diyor.

Ağzımı açıyorum ama tartışmaya zahmet edemeyeceğime karar veriyorum, bu yüzden veranda kapılarını tekrar açmak için yemek odasına gidiyorum. En iyi tabak çanak ve çatal bıçak takımlarını sakladığı büfenin üzeri iki düzineden fazla porselen kedi figürüyle kaplı. Ben bunun cazibesini anlamıyorum ama o onlara bayılıyor ve neredeyse hepsine isim vermiş. Kötü günlerinden birini geçirirken bile her birini teşhis edebiliyor. En sevdiği uzun, yeşim yeşili Siyam kedisi süsü, ama aynı zamanda en sevmediğim de bu. Yaklaşık bir ayak boyunda ve uzun sırtı ve boynuyla diğerlerinin üzerinde yükseliyor. Kibirli bir ifade takınıyor ve bazen

Yanlışlıkla bir t y silgisiyle yere itiyor, sonra da paramparça oluşunu memnuniyetle izliyor.

bugünün ilaç dozuyla salona dönüyorum.

"Bu ne için?" diye soruyor şüpheyle.

"Reminyl senin ... için. Başımın yan tarafına vuruyorum, böylece 'D' veya 'A' kelimesini söylediğimi duymak zorunda kalmıyor. "Diğerleri aspirin ve mutluluk hapların. Onlara anti-depresan dememden nefret ediyor. "Bu beni zayıf gösteriyor," diye sık sık hatırlatıyor. "Ben zayıf değilim.

Sonunda razı oluyor ve su şişemden bir yudum alarak onları yutuyor.

Dışarıda bir araç gözüme çarpıyor. Tamircinin kirli beyaz minibüsü geri geri geliyor. Ben daha bir şey söyleyemedim, Usain Bolt'tan daha hızlı bir şekilde koltuğundan kalktı ve sanki bir bitiş  izgisiyymiş gibi ön kapıya doğru koşmaya başladı. Denge sorunu buraya kadarmış. Kapıyı arkasından kapatıyor ve Paul ile dışarıda konuşmaya başlıyorlar. Meraklı davranıyorum ve t l perdenin arkasında durup ya daha yüksek sesle konuşmalarını ya da dudak okuyabilmeyi diliyorum. Paul' n söylediklerine çok gülümsüyor ve bilmesem kızardığına yemin edebilirdim. Birkaç dakika sonra döndüğünde koridordaydım.

"Neden geri döndü? Ben

soruyorum. "Kim?

"Paul. Az önce konuştuğunuz adam." "Oh, adı bu mu?

Hayal kırıklığımı kaydeden hayali bir kameraya bakıyorum. "Evet," diyorum. "Peki neden geri döndü?

"Ona sorduğunu sanıyordum.

Öğleden sonra boyunca bu şekilde dönüp durabilirdik, bu yüzden aracıyı devre dışı bırakıp Paul'e kendim sordum.  oktan açık kapıdan arka bahçeye girmiş, bir ağaca tırmanmış ve kalçaları kadar kalın bir dala oturmuş, elinde bir testere var. Tiş rt   imlerin üzerinde yatıyor ve beni geniş göğsüne ve pazısının etrafına sarılmış kabile dövmesine bakarken yakalıyor. Tek ihtiya ı olan bir kutu diyet kola.

Sırıttıyor. "Manzaranın tadını  karıyor musun?

Günün sıcağının ve zaten kızarmış yüzümün, onun huzurunda yine kızardığım gerçeğini maskeleyeceğini umuyorum. "Düşündüm ki

"Son ziyaretiniz bir kerelik miydi?" diye soruyorum, şüpheli yapımı gizleme zahmetine girmeden.

"Gwen benden ceviz ağacını şekillendirmemi istedi," diye yanıtlıyor. "Bu bir örtmece değil. Bu sefer gülümsemesi beni rahatlatıyor. Ama ağzımdan çıkan ses kısmen domuz homurtusu, kısmen de kahkaha gibi. Sesin yüksekliği ikimizi de şaşırtıyor.

"Ve işim bittiğinde," diye ekliyor, "kaldırım döşemelerini düzeltmemi ve jetwash ile yıkamamı ve bahçenin sonundaki eski göleti temizlememi istiyor.

"Eski gölet mi? Çok büyümüş olmalı çünkü bir tane olduğunu fark etmemiştim. "Doğru ya," dedim. "Peki tüm bunların parasını kim ödüyor?

'Gönüllü olarak. Yaşlı bir kadının tek başına mücadele etmesine izin veremem, değil mi? Kollarımı kavuşturuyorum. "O yalnız değil. Ona ben bakıyorum.

"Evet, bazen biraz temizlik yaptığını söyledi.

Kendimi savunmak ve ona 'biraz temizlikten' daha fazlasını yaptığımı söylemek üzereydim ki bana bir sırtıma daha yaptı. Şaka yapıyor. Ya ben neşelenmeliyim ya da o hıyarlığı bırakmalı.

'Hayır, bugün değil' diye cevap verdim. ". "Çok yazık, biraz ısırmaı severim.

Göz kırıyor, ağaçtan aşağı atlıyor ve yüzümün beni ele vermemesi için yalvarıyorum. Flört ediyor olabileceğini düşünüyorum ama biri bana böyle bir ilgi göstermeyeli o kadar uzun zaman oldu ki emin olamıyorum. Şu anda kendimi karşı cinse bir hediye gibi hissetmediğim kesin. Birkaç kilo fazlam var, tüm kıyafetlerim süpermarketlerden ya da indirim mağazalarından ucuza alınmış ve saçımı en son ne zaman bir kuaförde kestirdiğimi ya da boyattığımı hatırlamıyorum. Kendime gri çizgilerimin beni farklı kıldığını söylemeye çalıştım ama gerçekte Cruella de Vil'den bir çizgi uzaktayım.

Paul'ün alyans parmağına bir göz atıyorum, çıplak. Ama bir kez daha beni yakalıyor ve elini kaldırıp bana doğru sallıyor.

"Gwen bugün nasıl?" diye devam ediyor.

'İyi ve kötü günleri var. Onun durumunun farkında mısınız?'

'Evet, hayır kurumu bize kiminle ve neden eşleştirildiğimizi söylüyor. Kızlarımın çoğu onun gibi. Hayat bir piç olabilir, değil mi?'

Buna itiraz edemem. Belki de hayatımıza yeni insanlar nadiren girdiği için kendimi Paul'e o sormadan geçmişimizi anlatırken buluyorum. Ama gerçekten ilgili görünüyor. Bana sempati ya da acıma duygusu beslemiyor; sadece dinliyor ve bir sürü soru soruyor

ve ona nasıl yardım ettiğim hakkında. Hafızasının nasıl gelip gittiğini, onu neyin mutlu ettiğini, endişeli olduğunda onu nasıl rahatlattığımı ve onu bir çocuk gibi ağlatan şeyin ne olduğunu tartışıyoruz. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra aile arabasıyla bir yere gidip yürüyerek döndüğü zamanın saçmalığına gülüyoruz. Ve bugün hala arabayı nerede bıraktığını bilmiyoruz. Civar köylerdeki tüm otoparkları kontrol ettim. Bir gün karşıma çıkıp beni bekleyeceği umuduyla yaşıyorum. O zaman otobüs yolculuğu günlerim sona erecek. Ona ilaç tedavisinin bir noktaya kadar işe yaradığını ama başka bir düşüş gördüğümü anlatıyorum. Bir saatten fazla zaman geçtiğini fark ettiğimde, yükümü hafiflettiğim için özür diliyor ve işine devam etmesi için onu yalnız bırakmam gerektiğini söylüyorum. Ama kendimi gitmeye pek hazır bulmuyorum. Onun arkadaşlığından keyif aldım.

"Haftanın ilerleyen günlerinde bahçe merkezine uğrayıp bordürleri aydınlatmak için bazı yatak bitkileri alabileceğimi düşündüm," diye ekliyor. "En sevdiğiniz renk nedir?"

"Kırmızı.

"Ya anneninki?" "Sarı.

"Ne yapabileceğime bakacağım.

Eve dönerken ona teşekkür etmediğimi fark ediyorum ve teşekkür etmek için dönüyorum. İlk başta kulak içi kulaklık taktığını ve bir şarkıya eşlik ettiğini düşünüyorum. Ama yapmadı. Sadece kendi kendine mırıldanıyor ve pek de memnun görünmüyor. Sonra eline bir balta alıyor ve yerde duran kesilmiş bir dala vuruyor. Sözünü kesmedim.

Eve yaklaştığımda, veranda kapılarının arkasında gizlenen bir figür görüyorum. Şimdi meraklı olma sırası onda. Onu görmediğime inanarak ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya başlamadan önce bizi izliyordu. Neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. Sanırım Paul'ün ilgisinin ana odağı olmak istiyor ve şimdi bunu ondan aldım, zaten çok az şey bırakılmışken.

Kısa bir süre sonra, postacı kadın beni dostça bir gülümsemeyle karşıladığında ön kapının üzerinde ıslak bir bez gezdiriyorum. Elastik bir bantla sarılmış bir avuç zarfın arasında bana gönderilmiş bir zarf var. Zarfı yırtıp açmadan önce onun gitmesini bekliyorum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Haftalar süren bekleyişin ardından, artık bir Bakıcı Ödeneği almaya hak kazandığımı teyit eden bir mektup. Bu kez ona hitaben yazılmış ikinci bir mektubu açıyorum ve onun da düzenli bir Katılım Ödeneği alacağını öğreniyorum. Bu ödemelerin toplamı haftada yaklaşık 145 sterlin. Çok fazla değil.

Aslında, bütün bir günlük çalışma için; eğer hesaplarsanız, asgari ücretin bir buçuk saatine eşdeğer bir kazanç elde edeceğim. Ama hiç yoktan iyidir ve bir süreliğine mali baskıyı hafifletecektir. Kendimi ayakta tutmak için onun banka kartını kullanmak zorunda kaldığım zamanlar oldu. Kendimle gurur duymuyorum, ama gurur her zaman düşüşten önce gelir ve o kadar çok düşüş yaşadım ki, kendi çarpışma paspasımı almalıydım.

BÖLÜM 5

CONNIE

"Anne, çayın yanında bisküvi ister misin? diye bağıyorum. Cevap vermiyor. Birkaç dakika önce onu bıraktığım yerde, en sevdiği koltuğunda oturuyor. Bir deste iskambil kâğıdı önündeki masanın üzerine, benim oturduğum sandalyenin yanına yayılmıştı. En sevdiği kâğıt oyunu olan pokeri yirmi dakika kadar oynadık.

ve herhangi bir eski kartı bırakmaya başladı.

"Babanla Las Vegas'tayken Circus Circus'ta Texas Hold 'Em oynayarak bir gecede 5.000 dolar kazandım," dedi bana. 'Son ele kadar masadaki herkesi yendim, ta ki hepsini lanet bir Alman'a kaybedene kadar. Kolay gelsin, kolay gitsin.

Onun bu kaygısız halini, şu anda yüzüne geri dönüşümlü sıcak hava üfleyen bir vantilatöre boş boş bakan haliyle bağdaştırmakta zorlanıyorum.

"Anne, beni duydun mu?" diye tekrarlardım. "Çayının yanında bisküvi ister misin diye sordum?

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sivriliyor. "Kimsin sen?" diye hırılıyor.

İşte başlıyoruz. Bir keresinde TV'deki *Loose Women*'dan biri olduğuma o kadar inanmıştı ki, ben de ona uydum ve sabahın geri kalanında Coleen Nolan adını kullandım. "Ben senin kızınım, Connie.

"Benim bir kızım yok.

"Evet anne, ben Bill'le birlikte kızım. "Bill kim?

"Kocan. "Ben evli

değilim.

"Altmış yıl boyunca öyleydin ama şimdi dulsun. Fincanı sandalyesinin koluna bıraktım, çerçeveli iki fotoğrafı yerden aldım.

salondaki konsol masasına koyup ona dönüyorum. "Bu benim küçük bir kızken bisiklete binerkenki halim," diyorum ve birini gösteriyorum. "Bu da sen ve babamın düğün gününüz.

"Onun kim olduğunu biliyorum," diyor genç halini göstererek. "Bu Meredith.

"Hayır, kesinlikle sensin.

Yalan söylediğim konusunda kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Neden çayını bitirmiyorsun, bunu daha sonra konuşuruz," diye önerdim.

Fincana bakıyor ve ben daha bir şey yapamadan öyle bir hırsla vuruyor ki fincan odanın öbür ucuna uçup duvara çarpıyor ve her yere çay ve porselen parçaları saçılıyor.

"Anne! Bunu neden yaptın?"

Sandalyesinde öne doğru eğilerek parmağını bana doğru salladı. "Kim olduğunu bilmiyorum ama evimden hemen çıkmanı istiyorum!

"Bunu temizlemek için bir kurulama bezi bulacağım.

"Hayır!" diye bağıyor. "Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!"

Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemişti. Öfkesi o kadar hızlı ilerliyor ki ikimizin de kırbaçlanmadığına şaşıyorum. Kendini ayağa kaldırıyor ama dengesiz ve düşeceğinden endişeleniyorum. Bana attığı tokat için tamamen hazırlıksız bir şekilde ona doğru ilerliyorum. Yanağımı sıkıyorum; çok acıyor.

"Anne!" diye bağıyorum, sonra ses tonumun durumu daha da kötüleştireceğini fark ediyorum. Onu sakinleştirmeliyim, kızdırmamalıyım. "Beni dinle..."

"Bana öyle demeyi kes," diye bağıyor ve bu sefer dengesini kaybedip yere düşüyor. Kalkmasına yardım etmek için yanına koşuyorum ama belli ki canını yakacağımı düşünerek tekrar üzerime atılıyor. Avucunun içi beni ısıtıyor ama az önce tokatladığı yanağını kaşırken tırnakları derime değiyor. Ve şimdi o da bağıyor. "Yardım edin! Yardım edin!" diye bağıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor.

Onu kaldırmak için kollarından tutmaya çalışıyorum ama şimdi bir çocuk gibi kendini top gibi kıvrıyor ve ben onu tutamıyorum. "Anne, lütfen," diye bağıyorum ama beni dinlemiyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye bir ses geliyor arkamdan. Hızla dönüyorum; Paul kapının eşiğinde, telefonunu cebine koyuyor. Aynı anda hem utandım, hem garipleştim, hem de sinirlendim. Bu çılgınlıktan ne anlam çıkaracak?

Önce o konuşuyor. 'Bana vuruyor; beni öldürmeye çalışıyor. Onu evimden çıkarmalı ve polisi aramalısınız.

Önce ona sonra bana bakıyor. "Neden bize bir dakika izin vermiyorsun?" diyor. Sesi sakın geliyor, tavrı hiç bozulmamış.

"Hayır, ben hallederim," diye cevap veriyorum inatla. Ama ikimiz de anlamadığımızı biliyoruz.

"Kanaman var.

Yüzüme uzandım ve tırnaklarının düşündüğümde daha derine gittiğini fark ettim.

"Git ve temizlen, bakalım beni dinleyecek ?

Onunla yer değiştiriyorum ve tereddüt ediyorum, kapının altında kalıyorum, korkmuş, yaralı bir hayvan gibi ona yaklaşmasını izliyorum. "Ben kimim, Gwen?" diye soruyor.

'I . . . Bilmiyorum,' diyor. Öfke geçmiş ve ardında şaşkınlık bırakmıştır.

"Ben Paul, beni hatırladınız mı? Bahçenizi düzenliyordum. Neden dışarı gelmiyorsun, sana ne yaptığımı göstereyim?

Kadın arka arkaya küçük, neredeyse belli belirsiz başını sallıyor ve adam onun ayağa kalkmasına yardım ediyor. Kızın dengesini bulup koluna yapışmasını bekledikten sonra onu avlu kapısından geçirip arka bahçeye götürüyor. Sonra mutfak penceresinin altından plastik bir sandalye alıp bahçenin sonuna, tarlalara bakacak şekilde yerleştiriyor. Çitleri kestiği için kilometrelerce uzanan bir manzarası var. Oturmasına yardım ediyor, sonra diz çöküp kolunu okşuyor ve bir şeyler söylüyor. Kadın rahatlamış görünüyor.

Vestiye aynasında kırmızı, çiğ, kanayan yanağıma bakıyorum, sonra yüzüme soğuk su çarpıyorum. Gözyaşlarımı tutamıyorum ve yüzümü kurulamak için kullandığım el havlusuna doğru ağlıyorum. Burada güçlü olan ben olma konusunda çok başarısızım. Bu hayal ettiğimden çok daha zor.

Paul dönüp beni mutfakta bulduğunda, 'Bu senin hatan değil,' diyor. 'Dürüst olmak gerekirse, gönüllü olduğum tüm kızlarda bunun olduğunu gördüm. Bir gün kim olduğumu biliyorlar, ertesi gün sanki beni daha önce hiç görmemişler ve mülklerinden çıkmamı istiyorlar. Kafa karışıklığı ve şiddet hastalığının ayrılmaz bir parçası.

"Bazen benden nefret ettiğine ikna oluyorum," diyorum.

"Acısını size yöneltiyor çünkü acısını çıkaracak başka kimsesi yok.

"Elimden geleni yapıyorum... Söyleyeceklerimi bitiremiyorum çünkü yine tıkanıyorum.

"Ve harika bir iş çıkarıyorsun," diye ekliyor, sonra beni göğsüne çekiyor. O kadar yakınım ki kalp atışlarını yanağımda hissediyorum. Nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Bu seviyede bir fiziksel etkileşime o kadar alışkın değilim ki yabancı geliyor.

Paul beni bırakırken, "Öğleden sonra onu bana bırak," diye önerdi. 'Eve git, , kitap oku, birkaç saatliğine kendine zaman ayır. Bahse girerim geri döndüğünde kendini çok iyi hissedecektir. Neden sen ve ben bir gece dışarı çıkmıyoruz? En son ne zaman bir akşam dışarı çıktın?'

Teklifi ve sorusu beni telaşlandırdı. 'I . . . Bilmiyorum.

"Gwen'le oturacak birini bulabilir misin?

"Evet, muhtemelen.

'O zaman sana bırakıyorum. Sadece bana ne zaman olacağını söyle. "Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum, teklifinden heyecan duyarak.

Öğleden sonra döndüğümde hala bahçedeydiler ve masada oturmuş poker oynuyorlardı.

"Connie, Paul'le tanıştın mı?" diye soruyor onlara yaklaştığımda.

"Bahçemizi düzenlemek için gönüllü oldu.

Gülümsüyorum. 'Ne kadar nazik bir adam,' diyorum. 'Gerçekten de ne kadar nazik bir adam,' diye yanıtlıyor.

BÖLÜM 6

CONNIE

Neyim var benim? Sol elimi hayal görmediğimi, gerçekten titrediğini fark edecek kadar uzatıyorum. Gerçekten bu kadar gergin miyim? Hayır, Paul'un minibüsünden gelen titreşimler olmalı. O ne yaptığımı görmeden elimi hızla geri çekiyorum. Ama gözleri yola sabitlenmiş görünüyor. Sakinleşmem gerek. Kendime bunun sadece bir akşam yemeği olduğunu hatırlatıyorum.

Restorana giderken bol bol sohbet ettik ve içeri girdiğimizde, menüden seçim yapmak için duraklayana kadar sohbetimiz aynı şekilde sorunsuz akıyor. O başlangıç olarak paylaşmamız için bir antipasti tabağı seçiyor ve kendisi için somon füme penne ana yemeği tercih ediyor, ben ise tavuk alfredo tagliatelle'yi seçiyorum. Dilim tutuldu ve tagliatelle kısmını telaffuz etmekte zorlandım. Onun yerine titty-telly diyorum ve içimden biraz ölüyorum. Ben bir kadeh kırmızı şarap içiyorum; o alkolsüz bir bira içiyor.

"İtalyan yemeklerinin uzmanı olmalısın," diyor ve ben biraz kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Orada çalışarak geçirdiğin onca zamandan sonra," diye soruyor.

"Evet, özür dilerim. Garip bir şekilde gülüyorum. "Gerçi karbonhidratsız bir diyet uyguluyorsanız, makarna her şeyle birlikte geldiği için o kadar da iyi değil.

"Peki İtalyan yemeklerinde de usta mısınız? Seni donmuş yemek ya da tencere yemeği yapan bir kız olarak görmüyorum.

"Çok sık güzel yemekler yapma fırsatı bulamıyorum. Bugünlerde sade İngiliz yemeklerinden başka bir şey yemiyor. Ona kahvaltıda kruvasan ve pain au chocolat vermeye çalıştığımda bana onu zehirlemeye çalışıyormuşum gibi baktı.

"Ah evet," diyor. "Bir süre Almanya ve İspanya'daydı, değil mi? Ona bundan bahsettiğimi hatırlamıyorum. 'Gwen bahsetti

Geçen öğleden sonra onunla oturduğumda bunu fark ettim," diye ekliyor. "O ve babam çok seyahat ederlerdi.

"Sanırım seyahat sevginizi de alıyorsunuz. "Sanırım öyle.

Yemek yerken Paul bana İtalya'daki çalışmalarım, düğünlerini planladığım çiftler ve ne zaman dönmeyi umduğum hakkında daha fazla soru soruyor. Bana her şeyi bırakıp onu yerleştirecek uygun bir bakımevi bulmak yerine bakıcı olmanın zor bir seçim olup olmadığını soruyor. "Bunu yapamazdım," diyorum ona. 'Ebeveynleri hastalandığında pek çok çocuğun bunu yaptığını biliyorum ve bunun için onları kesinlikle yargılamıyorum ama şu anda onun için istediğim şey bu değil.

"Yalnızlık çekmiyor musun?" diye soruyor. 'Bütün günü, her günü onunla geçirmek. Hayatını onun için beklemeye alıyorsun.

Evet, tam olarak böyle hissettiğimi inkar edemem. Görünmeyen ve fark edilmeyen. Bu yüzden beni yemeğe davet ettiğinde biraz şaşırmışım. Birisi beni oynadığım rolün ötesinde fark etmişti. "Bir bakıcı olarak kendimi dünya için görünmez hissettiğim zamanlar oluyor," diye açıklıyorum. 'Bu dokuzdan beşe bir iş değil, tatil yok, nadiren destek var ve asla teşekkür yok. Sadece devam ediyorsunuz çünkü baktığınız kişi tamamen size güveniyor ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsunuz.

"Takdire şayan," diyor ve kendi şişesiyle kadehimi tokuşturuyor. Bir anlığına küçük parmaklarımız birleşiyor ve yemin ederim bir elektrik kıvılcımı oluşuyor.

Daha çok benim hakkımda, köye taşınmadan önceki ve sonraki hayatım, anne-kız ilişkimiz ve onun teşhis öncesi ve sonrası nasıl olduğu hakkında konuşuyoruz. Klişe olacak ama kapanmayı beklediklerini fark ettiğimizde o ve ben restorandaki son insanlar oluyoruz.

Ve beni eve bırakırken, en son ne zaman bir flörtümün bana kendi hayatından bahsetmek yerine benim hayatım hakkında bu kadar çok şey sorduğunu hatırlayamıyorum. Sonra onun hakkında çok az şey sorduğumu fark ettim. Şimdi her şeyi berbat ettiğimden ve bunun tek seferlik olacağından endişeleniyorum. Çünkü ben eğlendim ve onu tekrar görmek istiyorum.

"Gwen'in evine bırakılmak istediğini söylemiştin, değil mi?" diye soruyor minibüs yola çıkarken.

"Evet, onun iyi olduğunu görene kadar uyumayacağım.

"Odasına şu dadı kameralarından almalısın, böylece onu kontrol edebilirsin.

'İyi bir geceye ihtiyacı var çünkü sabah erken kalkacağız. Doktor randevusu. Sadece rutin bir iş.' Kenara çekiyoruz. "Bu güzel gece için teşekkürler," diyorum. "Senin hakkında fazla bir şey sormadığımı biliyorum, ki bu benim için kötü oldu.

'Dürüst olmak gerekirse, harikaydı. Bir dahaki sefere istersen sana kendimden bahsedeceğim'.

"Elbette," diye cevap veriyorum, umutsuzca soğukkanlı davranmaya çalışarak.

Sonra beklediğim an gerçekleşiyor. Yavaşça bana doğru eğiliyor, eli yüzümü kavrayacak şekilde uzanıyor. Ona doğru ilerliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere yerleştiriyorum. Ancak dudaklarımı birleştğinde onun dudakları gibi hissetmiyorum. Gözlerimi açıyorum ve dudaklarımın onun burnuna dolandığını fark . Ve en kötüsü de hala orada olmaları. Henüz çekilmedim. Aklımdan ne geçiyordu ki! Hızla geri itiyorum ve o da kolunu çekiyor.

"Kol biraz sert," diyor ve yüzüme değil kapıya uzandığını fark ediyorum.

Kimsenin benden daha fazla utanç duymasının mümkün olduğuna inanmıyorum. Bir kez daha, burada ve şimdi ölme ihtimalim çok yüksek. Belki de ağızdan ağıza yardım almanın tek yolu bunu yapmaktır.

BÖLÜM 7

CONNIE

Birden irkilerek uyanıyorum, arkamda, yatak odamın kapısında birinin beni uyurken izlediğine ikna oluyorum. Sol yanıma yatmışım, pencereye bakıyorum ve üzerimde sadece ince bir çarşaf var. Savunmasız, kaskatı ve korkmuş durumdayım. Yumruklarımı sıkıyorum, savaşıma ya da kaçmaya hazırım. Üst pencere açık, yani davetsiz misafirim saldırırsa çığlık atabilirim ve bir komşunun onu yakalayıp bana yardım etme şansı var. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama misafirim olduğunu gösteren hiçbir şey duymuyorum. Sonunda cesaretimi toplayıp dönüyorum ve rahatlıyorum, kapı dün gece yatarken bıraktığım gibi duruyor. Bilinçaltım bana yine oyun oynuyor olmalı.

Telefonumu şarjdan çıkarıp saati kontrol ediyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, alarmı sabah yediye kurmayı unuttuğumu fark ettiğimde, saat sekiz buçuğa yaklaşıyor. Çarşafı bir kenara atıp aceleyle duşa giriyorum, hareket başımı döndürüyor. Dün gece Paul ile o kadar çok içtiğimi düşünmüyordum, ta ki o alkolsüz bira içerken benim bir buçuk şişe şarabı bitirdiğimi fark edene kadar. Dilimin zımpara kağıdı gibi olmasına şaşmamalı.

Bir buçuk saat sonra bir doktor randevusu var ve benim uykuda olmam, onu iyi keseceğimiz anlamına geliyor. Köpek gezdirme işim de aksayacak. On dakikadır uyanığım ve daha şimdiden günüm berbat oldu. Saçlarımı havluyla kurularken aynaya bakıyorum ve Gwen'in bu hafta başındaki öfke nöbetinden dolayı yüzümde oluşan çizik izlerini fark ediyorum. Koyulaşan kahverengi kabukları gizlemek için daha fazla kapatıcı sürmem gerekecek. Hâlâ Freddy Krueger tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorum.

Muhtemelen şimdiye kadar acıkmıştır ve önce kahvaltıya ihtiyacı olacaktır, bu yüzden işleri . Her gece yatağının yanına bir şişe

portakal suyu, bir avuç Ritz krakeri ve biraz yumuşak peynir karesi, orada olduklarını unuttuğu ve birkaç kez başıboş dolaştığı biliniyor. Bir keresinde kendini bahçede bulmuş ve içeri nasıl döneceğini şaşırmıştı. Ayrıca gecenin bir yarısı bir komşunun evine gidip kapıyı çalmış ve yemek yediğini unuttuğu için yemek dilenmiştir.

Birkaç dakika sonra Paul'un transit minibüsünü park halinde görünce yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemiyorum. Normalde saat ondan önce gelmediği için erkenciydi. Belki de o uyanmadan önce beni yakalamayı umuyordu? Dün geceki burun emme olayını saymazsak, randevumuzun iyi geçtiğini düşünüyorum. Sanırım o da öyle düşünmüş olacak ki ikinci bir randevu önerdi.

Benim deyimimle Meltdown Monday'den beri bu haftanın çoğu günü buradaydı. Bahçeyle uğraşmaktan çok ona eşlik ederek zaman geçirdi, bu da üzerimdeki baskıyı gerçekten azalttı. Bu ilgi kesinlikle hoşuna gitti onun kıkır kıkır güldüğünü, hatta cilveli olduğunu gördüm. Ama ne kadar tatlı olsa da biraz rahatsız edici de olabiliyor. Sürekli onun etrafında olmak istiyor, bu da birbirimizi tanımamızı daha da zorlaştırıyor. Pazartesi günü benim aldığım ve dolabına bıraktığım bir şişe şarabı ona verdiğinde ona karşı hırçınlaştım. Ona sıkı çalışması için bir teşekkür olduğunu söyledi ama ikimiz de onu etkilemeye çalıştığını biliyoruz.

Arabaya doğru ilerlerken bahçeye hızlıca bir göz atıyorum. Hakkını vermeliyim, gerçekten çok titiz bir iş çıkarmış. Ve kısa bir süreliğine de olsa, yapacak fazla bir şeyi kalmadığı için üzüntüye teslim oluyorum. Onun etrafta olmasına alıştım. İkimize de ilgi gösteriyor ve iyi bir dinleyici.

Mutfaktan 1950'lerin müziği yükseliyor ve koridorda bana ulaşıyor. Bu onun çok sevdiği bir dönem ve müziğin üzerinde Paul'le gülüşüklerini duyuyorum. Kapı aralığında tereddüt ediyorum. Masanın iki yanında oturuyorlar, buharı tüten bir çaydanlık, kırıntılarla dolu tabaklar ve kasabadaki La Patisserie'den alınmış iki boş kese kağıdı ile ayrılmışlar. Giyinmiş olduğunu, saçlarının neredeyse yerli yerinde olduğunu ve bir kez daha makyaj yaptığını görünce şaşıyorum. Bana 1960'lı yılların göz alıcı film yıldızlarından birini hatırlatıyor; yıllardır görmediğiniz bu yıldızlar bir film etkinliği için kırmızı halıda beliriveriyor ve yaşlarına göre ne kadar inanılmaz göründüklerine inanamıyorsunuz. Paul kesinlikle onun içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor.

Beni fark edemeyecek kadar sohbete dalmışlardı. Ben de bu güzel anın zihinsel bir fotoğrafını çektim.

"Günaydın," diyorum sonunda.

Kadın başını çevirir. "Merhaba Connie," diyor şaşkınlıkla. "Bugün seni beklemiyordum.

"Ben her gün buradayım anne. Merhaba Paul.'

Ona cevap verme şansı tanımıyor. "İçeri girdiğinde çiçekleri fark ettin mi?" diye soruyor. 'Paul bordürleri begonyalarla doldurmuş. Çok güzeller, değil mi?

Dışarıda özenle dikilmiş sarı çiçekler var, onun en sevdiği renk. Gerçi benim sevdiğim kırmızılardan hiç yok. Boş ver, sanırım stokta kalmamış.

"Bakın Bill yanında ne getirmiş... kruvasanlar," diye devam ediyor. 'Fransa'da yaşarken bunları hep yedim. Ve kesinlikle çok lezzetliler.

Ona daha önce kaç kez ona aldıklarımın bir ısırik bile almayı reddettiğini ya da kahvaltı partnerinin adının Paul olduğunu ve evlendiği adam olmadığını hatırlatmaktan kaçınıyorum. Dikkatim tekrar ona dönüyor ve beni henüz tanımadığını fark ediyorum. Oda sıcaklığında bir düşüş mü var yoksa ben mi hayal ediyorum?

"Neye yardım ediyorlar? Ona sordum.

"Sebebi yok. Sadece yalnız yememeyi tercih ediyorum,' diyor. "Gweny de .

Gweny mi? Bu benim için yeni. Geçmesine izin verdim. "Normalde tek başına kahvaltı etmez," , "ama bu sabah alarmımı kurmayı unutmuşum. Neyse anne, gitmemiz gerek. Birazdan doktor randevun var ve Hopper yirmi dakika içinde bizi alacak.

"Merak etmeyin, Paul beni götüreceğini söyledi.

"Harika, teşekkürler Paul," diyorum. "Yola çıkalım mı?

"Korkarım sadece annen ve ben olacağız," diye yanıtlıyor. "Minibüse sadece iki kişi binebilirim.

"Üç ön var, değil mi? Ben soruyorum.

"Emniyet kemerlerinden biri kopmuş. Kimsenin güvenliğini riske atmak istemiyorum. Merak etmeyin, ben ona göz kulak olurum.

Paul bugün hala bana bakmadı. Bir kere bile. Onu üzecek bir şey mi yaptım ya da söyledim? Dün geceki konuşmaları düşünüyorum ama

Genelde onu ve İtalya'daki hayatımı konuşuyorduk. Onu gücendirecek bir şey söylediğimi sanmıyorum. Ya da belki bir öpücük felaketi idi. Onu tamamen yanlış mı anladım?

"Doktoruyla konuşmam gereken şeyler var," diyorum, "o yüzden en iyisi onu ben götürüyüm."

'Konuşmanız gerekenleri hatırlatmak için büroya bıraktığınız notu buldum,' diyor. "Bu yüzden iyi olacağımıza eminim."

Notu mu *bulmuş*? Bulunması için bırakılmamış bir şeyi nasıl bulabilirsin ki? Büronun içine bakarak ne yapıyordu?

"Yardım teklifiniz için tekrar teşekkür ederim," diyorum, "ama bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Kibar ama kararlıyım. "Geçen yıldan annemi ben götürüyorum ve Dr. Chambers beni tanıyor. O yüzden anne, çantanı alalım yoksa geç kalacağız."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!" diye bağırıyor. Patlaması hızlı ve ani oldu. Ben sığıyorum ama Paul irkilmiyor.

'Anne, kendini strese sokma,' diyorum.

'Sen gelene kadar stresli değildim. Paul'un beni almasını istiyorum.'

Hiçbirimizin tek kelime etmediği bir çekişme başladı. İlk geri çekilen ben oldum.

"Peki," diye homurdandım. 'Ne istiyorsan yap, ama doktorun sana söylediği hiçbir şeyi hatırlayamadığında bana şikâyet etme.'

Paul ona bakıyor ve işaret parmağıyla şakağına vuruyor. O ve ben de demans kelimesinden bahsetmek istemediğimizde birbirimize aynı hareketi yapıyoruz. Ona bundan bahsettiğimi hatırlıyorum. 'Merak etme Gwenny, ben fil gibiyim, hiçbir şeyi unutmam. İkimiz için de hatırlayacağım.'

Ancak şimdi benimle göz teması kurmak için başını çeviriyor. "Neden kendine bir gün daha ayırmıyorsun? Bunu bir soru olarak ifade etmiyor. Bana ne olacağını söylüyor. "Annemi eğlendirebileceğime eminim."

"Anne?" diye son bir kez soruyorum, araya gireceğini umarak. Cevap vermiyor. Beni dinlemek yerine Paul'ü sevmekle meşgul.

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve mutfak tezgâhının kenarında duran çantasını görüyorum. Tokası açıktı ve banka kartlarını sakladığı bölüm boştu.

"Banka kartlarınız nerede? diye soruyorum. 'Bilmiyorum,' diyor."

Paul'e ters ters bakıyorum. Tereyağlı bir kruvasan ağzında erimeyecekmiş gibi çayını yudumluyor. 'Onları saklaması için bürosuna koydum,' diyor. 'Onları ortalıkta bırakmamalısın. Bugünlerde kimseye güvenemiyorsun, değil mi?

Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Burada ne haltlar dönüyor? Nasıl oldu da rutin bir pratisyen hekim randevusuna alınmadım? Ön kapıyı arkamdan çarparak ikisine de, ama özellikle Paul'e küfrediyorum.

Son birkaç günümü açılarak geçirdiğim adam neden buzdan yapılmış gibi davranıyor? Tamamen farklı bir insan gibi.

Bu tip erkeklerle daha önce de karşılaştım; sevgiden yoksun ve şefkate hasret olduklarına inandıkları kadınlara ilgi duyan erkekler. Onlara bol bol ilgi gösterirler ve bir kez kendilerini kaptırdılar mı, onları kışkırtmaya başlarlar, özgüvenlerini sarsarlar ve nerede durduklarını asla gerçekten bilmemelerini sağlarlar. Paul benim böyle olduğumu mu düşünüyor? Kendimi bu şekilde mi tasvir ediyorum? Yanılıyor. Kimse bana gaz veremez. Hiç kimse.

Hızımı yavaşlattığımda minibüsünü geçmek üzereydim. Yolcu kapısını açıp içeri eğildim. Orta emniyet kemerinin kayışını çekiştiriyorum. Aha! Tam düşündüğüm gibi, sıkışmamış. Daha fazla çekmeye devam ediyorum ve metal parçayı tokenın içine itiyorum. Basit bir klik sesiyle yerine oturdu. Yani yalan söylüyordu.

Kapıyı kapatıp onunla yüzleşmek için eve dönmek üzereydim ki kemer kendi kendine çözüldü ve açıldı.

Yani Paul yalancı değil. Yine de götün teki.

Pencereden beni izleyip izlemediğini kontrol etmek için dönüyorum - izlemiyor- ve açık garaj kapısı dikkatimi çekiyor. İçeri bir göz attım. Eskiden neredeyse boştu, ama şimdi kürekler, çatallar ve bir el arabasının yanı sıra merdivenler, bir çalışma tezgahı ve aletler var.

Paul'e ait olduklarını varsayıyorum, ama neden onları burada bıraktı? Ve ben bunu nasıl kaçırdım?

BÖLÜM 8

SAYGIDEĞER EDDIE EDWARDS

"Günaydın Connie, nasılsın?"

"Merhaba, Peder Edwards," diye bağıyor, sanki beni yeni fark etmiş gibi. Birkaç dakika önce köydeki süpermarketin postanesindeki kalın plastik tezgah perdelerinde yansımasını görmüştüm. Sanki bana yaklaşmadan önce paketimi göndermeyi bitirmemi bekliyormuş gibi koridorda geziniyor gibiydi. "Ben iyiyim, teşekkürler," diye devam etti. "Peki ya siz?"

"Şikayet edemem," dedim. "Edebilirim ama o zaman bütün gün burada kalabilirsin. İkimiz de kıkırdıyoruz ama ikimizin de bunu o kadar komik bulmadığından şüpheleniyorum. 'Ve ben Eddie, lütfen. Annen nasıl? Pazar günkü vaazda sesi çok güzeldi... İlahi kitabını bile açmadan 'How Great Thou Art' şarkısını söyledi.

"Bu hafta olumlu bir hafta olacak gibi görünüyor.

"Kesinlikle. Ve belki bir gün sizi cemaatimizde bile görebiliriz. Şaka yaptığımı anlaması için gülümsediğimden emin oluyorum. Çatımız altındaki her yeni yüzü görmekten ne kadar keyif alsam da, kimseyi katılmaya zorlayacak biri değilim. Hepimiz bir şeye inanırız, bu ister kendimiz, ister sevdiğimiz biri ya da O olsun.

"Korkarım örgütlü din bana göre değil," diyor bana. "Ama annem gibi pek çok kişi için ne kadar önemli olduğunu takdir ediyorum.

"Bir kulağa ihtiyacınız olduğunda gelip benimle konuşmak için Hristiyan olmanıza gerek olmadığının farkında olduğunuz sürece. Sizin ve Gwen'in çıktığı yolda diğer cemaat ailelerinin ve bakıcılarının ne kadar zorlandığına tanıklık ettiğim için bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sohbet etmek ya da bisküvi fıçısını yağmalamak istediğiniz her an kapım size açık.

Başını sallayarak ve yarım bir gülümsemeyle bana teşekkür ediyor. Benimle ilgilenmesinin gerçek sebebini beklerken konuşmada kısa bir duraklama oldu.

konusma.

"Bizi Paul ile tanıştırdığınız için size teşekkür etmek istiyordum," diyor.

"Paul?" diye cevap veriyorum, ismi hatırlamaya çalışarak.

"Evet, şu hayır kurumunda çalışan ve son iki haftadır annemin bahçesini düzenleyen adam.

Evet. Yardım edebilmesine sevindim. Harikalar yarattı, değil mi? Artık patikayı kullanmak için yolun karşısına geçmenize gerek yok.

"Aslında o hala burada," diye devam ediyor. "Tam bitirmek üzere olduğunu düşündüğümde, yapılması gereken başka bir şey buluyor.

"Gerçekten mi? Gwen hafif bahçe işleri için birini aradığını söyledi."

"Evet, ama çok hevesli. Onu daha önce kullandınız mı?"

"Cemaatimden hiç kimse için değil, ama hayır kurumu tarafından şiddetle tavsiye ediliyor.

"Adı ?

Connie'nin sorularının bir alt metni var ama ben onu bulmakta zorlanıyorum. "Evlere Yardım," diye cevap veriyorum. "Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş.

'Sanırım önerdikleri gönüllüleri gerçekten incelemiş olmalılar.

Dışarıda bir sürü kovboy var.'

'Bu yüzden onları kullanıyoruz. Anneniz gibi savunmasız insanlar için risk alamayız.

"Meraktan soruyorum, ne tür kontrolleri içeriyor olabilirler? Sanırım soruyu sıradan bir şekilde sormak istiyor ama prova edilmiş gibi geliyor. "Gönüllü olmayı düşünüyorum," diye ekliyor.

"Kesin bir şey söyleyemem ama sabıka kayıtlarını ve muhtemelen ticaret standartlarını da kontrol ettiklerini ve haklarında şikayet olup olmadığına varsayıyorum. Hatta Checkatrade gibi yerlere ve online yorumlara da baktıklarını düşünüyorum. Eğer içinizi rahatlatacaksa bir telefon açıp kesin olarak öğrenebilirim.

"Hayır, hayır," diye geri adım atıyor ve iki uzlaşmacı avucunu göğsüne doğru kaldırıyor. 'Hiç gerek yok. Bu, ileride, yani bir noktada ..." dedikten sonra yapmayı düşündüğüm bir şey.

Cümlesini bitirmekte zorlanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Connie, sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?

Tereddüt ediyor ve sonra yavaşça ağzını açıyor. 'Emin misin?

Paul'e güvenilebilir mi?"

'Pek çok kez bu hayır kurumunu kullandık ve hiç şikayet almadık. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.

Gülümsemeden önce tekrar tereddüt ediyor. "Eminim haklısındır," diyor. 'Eminim anlıyorsundur, anneme karşı çok korumacı davranıyorum. Neyse, yeterince vaktinizi aldım zaten. İyi günler dilerim.

Connie hiçbir şey almadan ya da göndermeden postaneden aceleyle çıkmadan önce ona veda etmemi beklemiyor. Keşke onu rahatlatabildiğimi söyleyebilseydim. Ama başarılı olamadığımdan şüpheleniyorum.

BÖLÜM 9

CONNIE

Gece mor ve turuncu kurdelelerle içeri çekiliyor. Normalde günün en sevdiğim kısmı bu, bahçesinde tek başıma oturup sessiz ufka bakmak. Ama bu akşam, tadını çıkaramayacak kadar meşgulüm. Paul aklımı kurcalıyor.

Elektronik sigara kalemimden bir nefes alıyorum ama nikotinin beynime ulaşması yavaş oluyor. Sonra bir sonraki çekişte çok derin nefes alıyorum ve boğazımın arkasına çarptığında öksürüyorum. Ne bu ne de yanımdaki şarap işini yapıyor ve rahatlamama yardımcı oluyor. Sanırım yakında kendi evime dönmeliyim. Ama onu tek başına bırakmak konusunda isteksizim.

Doğam gereği şüpheciyim, bunu biliyorum. Paul bir aydır burada ve ben onun iki yönünü gördüm. Ve bu bana gizli bir gündemi olduğunu düşündürüyor. Bu sadece para olabilir. 'Bugünlerde kimseye güvenemezsin,' dedi bana banka kartlarını çantasından alıp bürosuna koyduğunu söylediğinde. Bu dostça bir tavsiye miydi yoksa isterse neler yapabileceğine dair bir uyarı mıydı? Köye taşındığımda, her ikimizin de çıkarlarını koruyacak bir vasiyetname hazırlamasına yardım etmemin nedeni tam da onun savunmasızlığıdır. Cesedimi çiğnemedi kimsenin buna müdahale etmesine izin vermem.

Bunu söylediğinden beri telefonumdaki banka uygulamalarını düzenli olarak kontrol ediyorum ama hesapta olmayan herhangi bir para çekme işlemi olmadı. ihtimale karşı kartları evin başka bir yerine, rafta diğer yüzlerce kitabın arasında duran *Yetenekli Bay Ripley* romanının sayfaları arasına sakladım. Hiçbirini okuduğunu görmedim ve bunamanın onu mahrum bıraktığı bir başka zevk olduğunu varsayıyorum.

Paul'e güvenmemekte haksız olsam bile, kesinlikle bir şeyler değişti. Geçen hafta neredeyse hiç konuşmadık. Her dendiğimde

Sohbet etmeye çalıştığım, tek heceli yanıtlarla ve söylediğim hiçbir şeye ilgi göstermeyerek geri çevrildim. Bu yüzden uğraşmayı bıraktım. Biri tam karşınızda dururken nasıl hayalet gibi davranabilirsiniz bilmiyorum ama o bunu oldukça iyi yapıyor.

Konuşmalarımızı tekrar dinlediğimde, benimle geçirdiği zamanın arkasında bir neden olup olmadığını ve ne kadarının onu tartışmaya ayrıldığını merak ediyorum. Bütün gece konuşmayı o yönlendirdi ve ben de bana çıkma teklif eden yakışıklı bir adama içimi dökmekten çok mutluydum. Ve sadece şimdi bize olan bu ilgi seviyesi beni endişelendiriyor. Tıpkı garajında depoladığı ve her geçen gün mekanik çekirgeler gibi çoğalan aletler gibi.

Peder Eddie Paul'le ilgili bir şeylerin aklımda olduğunu hissetmiş olmalı ki dün gece bungalova uğradı. Ona zahmet etmemesi gerektiğini söylememe rağmen Evlere Yardım Derneği ile temasa geçmiş. Görünüşe göre Paul'ün güvenilir ve değerli bir gönüllü olduğunu söylemişler. Son iki sabah yine erkenden bir sarsıntıyla uyandım, odamda birinin beni izlediğine tamamen ikna olmuştum. Sonra onun üzerimde gezinen Paul şeklinde bir bulut olduğunu fark ettim.

Salonundaki büyükbabasının saati dokuz kez çalıyor. Yaklaşık bir saattir yukarıda uyuyor. Eve gidersem ne olacağından korkuyorum bilmiyorum. Paul karanlık çöktüğü anda bir vampir gibi gelip onu alıp götürecek değil ya. Ama şu anda ona karşı korumacı hissetmeme neden olan bir şey var. Bu gece ona akşam yemeği hazırladım, merdivenlerden çıkmasına yardım ettim, onu yıkadım, hazırladım ve uyuyana kadar yanındaki koltukta oturdum. Peki bana söylediği son şey neydi? 'İyi geceler' ya da 'teşekkür ederim' değildi. "Paul yarın kaçta geliyor?" oldu.

Bunun beni üzmesine izin verdiğim için küçük olduğumu biliyorum. Ama hayatımı ona bakmaya adanmış benim. Teşhisinin hem kurban hem de bakıcı için ne anlama geldiğini araştırmak için saatler harcadım. Neler yaşadığını daha iyi anlamak için çevrimiçi demans aile destek gruplarına katıldım. Onun kafa karışıklığına katlanıyorum, öfke nöbetlerine ve patlamalarına katlanıyorum. Peki bunun karşılığında elimde ne var? Paul pırıl pırıl Ford transit minibüsüyle bir şövalye gibi gezerken yüzümde silik çizik izleri ve güneş onun kışından parlıyor.

Onun etrafında her gün nasıl değiştiğini izliyorum. Demansın derisini döküyor ve onun yerine uzun zaman önce ölmüş bir gençliğin canlılığını koyuyor.

Gardırobunu seçmem için bana güvenmek yerine kendi kıyafetlerini seçmeye başladı; saçlarını yeniden şekillendirmeye başladı ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama benden daha iyi sunuluyor. Ayrıca o buradayken konuşmalarına biraz daha odaklandığını da inkar edemem. Televizyon bütün gün çalmıyor ve bunun yerine Jackie O'nun hayaleti gibi büyük boy kaplumbağa çerçeveli güneş gözlüklerini takarak bahçede bir şemsiyenin gölgesinde oturarak daha fazla zaman geçiriyor.

Belki de Paul ona bir amaç verdiği için böyle davranıyordur; Paul'de hastalığı yüzünden henüz yok olmamış beyin hücrelerini gençleştiren bir şeyler olduğu açık. Belki de ben tam tersini yapıyorum. Belki de onun ruhunu köreltiyor ve ona kaçınılmaz olanı hatırlatıyorum. Herkes üzerinde böyle bir etkim olabilir ve bu yüzden ellili yaşlarıma doğru ilerliyorum ve hala bekarım. Ona mutluluk veriyor, bu yüzden ondan kurtulamıyorum ve ona güvenmediğim için onları yalnız bırakmak istemiyorum.

Belki de daha iyi bir insan, Paul ve onun Mayıs-Aralık dostluğunu teşvik eder ve önemsiz kıskançlıkların kızgınlık yaratmasına izin vermezdi.

Açıkçası, ben daha iyi bir insan değilim.

Başımı sallıyorum. Başka bir şey düşünmem gerekiyor, bu yüzden gün batımına yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Her zaman kaçınılmaz son geldiğinde burayı satacağımı ve kendi seçtiğim bir yer bulacağımı varsaydım. Ama şimdi burada kalmayı düşünüyorum. Yaz gecelerimi bu manzarada geçirmekten çok daha kötüsünü yapabilirim. Dışarıda yapacağım değişiklikleri gözümde canlandırmaya bile başladım. Örneğin tam burası. Burası benim veranda alanım olurdu, ayaklarımın altında gri kaldırım taşları olurdu. Ve üstümde, yeni inşa edilmiş bir pergolanın direklerine ve kirişlerine tırmanmaları için sarmaşıklar ve renkli klematisler yetiştirirdim.

Ama size şunu söyleyebilirim ki, Paul'den hiçbir şey döşemesini ya da inşa etmesini istemeyeceğim. Buradaki işi ne kadar çabuk biter ve başkasının evine giderse o kadar iyi olur.

BÖLÜM 10

CONNIE

Son zamanlarda Paul ve benim aramda onun evine ilk kimin ulaşacağı konusunda söze dökülmeyen bir rekabet var. Pazartesi günü ondan daha erken varırsam, ertesi gün benden önce orada olacak. Çarşamba günü onun evine daha da geç bir saatte varırsam, Perşembe günü beni orada bekliyor olacak. Bu şekilde devam ederse, yolculuk sürelerimizi kısaltmak için geceleri onun bahçesinde çadırlarda kamp yapacağız.

Ancak bugün geç kaldım. Konuşkan Walter'dan uzaklaşamadım, bu da köpeğini yürüyüşe çıkarmamı geciktirdi. Bana bitcoin ve kripto para yatırımı hakkında anlamadığım bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Onun yaşındaki bir adam için teknolojiden çok iyi anlıyor. Oscar'ın bugün oyun alanında sadece bir tur atma şansı var çünkü evine hızlıca gitmem gerekiyor. Onu eve erken bırakmak yerine yanımda götürdüm. Bir süre bahçede oynayıp kendini yorabilir.

Oraya vardığımda, hem korktuğum hem de beklediğim gibi, Paul'ün minibüsü arabasının önüne park etmişti. Bugünkü turu o kazanmıştı. Arka bahçeye açılan kapının mandalını açıyorum ve onu bahçenin sonundaki masada, şemsiyesinin altında otururken buluyorum. Kim olduğumu anlamadan önce başını çevirip şaşkın şaşkın bana bakıyor.

"Merhaba Connie," diyor ve el sallıyor. Bileğinde daha önce görmediğim gümüş bir bileklik ve ona uygun bir kolye takıyor.

"Erken kalkmışsın," diye cevap verdim. "Bill bana yardım etti."

"Paul'ü kastediyorsun."

"Evet, Paul."

"Sana yardım etmek için ne yaptı?"

"Seninle aynı. Gülümsüyor, sonra yarısı yenmiş bir kruvasanın olduğu tabağı işaret ediyor. "Bak," diyor. "Bunlar Fransız.

"Sana da benim gibi yardım etti de ne demek anne?

"Paul yataktan kalkmama ve giyinmeme yardım etti, sonra beni buraya getirdi ve kahvaltı hazırladı.

Az önce ne dedi? Yanlış hatırlıyor olmalı. "Giyinmene yardım ettiğine emin misin? diye sordum.

"Tabii ki! Ben aptal değilim.'

"Eve nasıl girdi?" "Ona bir anahtar verdim.

Bu ne lan! Ses tonumu ölçmeye çalışıyorum. "Bunu neden yaptın?

Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Emin değilim.

Öfke, bir yanardağın kenarına ulaşan lavlar gibi içimde yükseliyor. Paul hiç tanımadığı yaşlı bir kadının yıkanmasına ve giyinmesine yardım mı etmiş? Buna nasıl cüret eder! Ve şimdi de kapının anahtarı onda mı? Çizgiyi aştı ve buradan çıkarır çıkarmaz, o hayır kurumuna bildireceğim ve işine son vereceğim.

"Paul nerede şimdi? Bahçede etrafa bakarak bir çırpıda söyledim. Yüzü aydınlandı. "Paul mü? O burada mı?"

"Minibüsü yolda.

"O zaman evde olmalı.

"Oscar'a göz kulak olur musun lütfen? Diyorum ve cevap beklemeden ona ipucunu uzatıyorum.

Aceleyle bahçeyi geçiyorum ve mutfığa girdiğimde koridorda Paul'ü görüyorum. Boya lekeli beyaz bir tulum giymiş ve duvar kağıdından şeritler koparıyor. Ayrıca sessizce kendi kendine mırıldanıyor. Hoşnutsuz görünüyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Beni fark etti ve görünüşüm onu kısa bir süreliğine rahatsız etmiş gibi görünüyor. Bir saniye sonra eski haline döndü. Bu sinir bozucu.

"Ne halt ediyorsun sen? Ben soruyorum.

"Buna yeniden dekore etmek deniyor. Bu sefer gülümsemesinde hiçbir yumuşama yok. Sadece yüzüne bir tokat atmak istiyorum.

"Bunu yapmanı kim söyledi?"

"Gweny.

"Tam olarak ne dedi?

"Bir düşüneyim... Derin düşüncelere dalmış gibi parmağını çenesine koyarak abartıyor. "Paul, benim için yeniden dekore edebilir misin?" gibi bir şey.

'Peki onun evine girerek, onu yatağından kaldırarak ve üstünü değiştirerek ne yaptığını sanıyorsun? Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu biliyor musun?'

"Yataktan düşmüştü ve ayağa kalkmak için mücadele ediyordu," diye cevap verdi. "Siz gelene kadar onu orada bırakmamı mı tercih ederdiniz?"

"Şey, hayır, ama -

"Ve banyo kapısı kapalıyken duş alırken sahanlıkta durdum, sonra onu yatak odasına götürdüm ve orada hazırlandı - tek başına. Bana verdiği anahtar garaj kapısının anahtarı, böylece Gwenny'nin şimdilik burada saklamama izin verdiği aletlerime ulaşabileceğim.

'Beni aramalıydın. Numaram sende var.' "Denedim ama cevap vermedin.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve kapalı olduğunu fark ediyorum. Canlanana kadar garip bir çıkmazda kalıyoruz ve bir saat önce ondan gelen üç cevapsız arama olduğunu görüyorum. Beni köşeye sıkıştırdı. Onu hayır kurumuna şikayet edersem ne diyebilirim? Müşterilerinden birinin düştükten sonra ayağa kalkmasına yardım ettiğini mi? Ona kahvaltı verdiğini mi? Dr. Harold Shipman'a benzemiyor, değil mi?

Ona zaten verdiğimden daha fazla tatmin sunamayacağım için yaralarımı yalayarak çıkıyorum. Bahçeye döndüğümde Oscar sırt üstü yatmış, patilerini havaya kaldırmış, Paul ise onun karnındaki beyaz tüyleri okşuyordu. "Paul neden yeniden dekore ediyor? diye soruyorum.

"Heyecan verici, değil mi?" diye gülümsüyor.

Seni ikna etti mi? Evet demen için seni ikna etti mi?"

"Elbette hayır!

"Senden hiç para aldı mı?" "Hayır.

"Bunu neden önce benimle konuşmadın?

'Bill ölmeden önce kendimize ait hale getirecek zamanımız olmadığını ve başkalarının zevkleriyle çevrili bir evde yaşadığımı anlatıyordum. Paul evi yenilemeyi teklif etti.

Eminim öyledir, sanırım. Eminim iş için elini ısırp koparmıştır. Henüz ona para vermemiş olabilir, ama bu gerçekleşecek ve adam bunun için ondan bir kol ve bir bacak talep edecektir. Onun gibi yırtıcılar bu şekilde

Çalışıyor. Gülümsemesi ve parıldayan gözleriyle insanları cezbediyor ve gönüllü işlerde çok iyi iş çıkardığı için ona başka işler yapması konusunda güveniyorsunuz. Ve işte o zaman sizi büyük işlerle kandırıyor. O bir dolandırıcı, bunu biliyorum. Ama ne kadar ileri gidecek? Nihai hedefi ne?

"En azından sadece koridoru yeniden yapacağına dair bana güvence verir misin? diye sordum.

'Hayır, hazır buradayken alt katları da halledebileceğini söyledi. Şehrin her yerinde esnaf indirimleri var.

"Bu yine de bize bir servete mal olacak!

"*Ben, biz* değil," diye homurdanıyor. Parasını *ben* ödüyorum.

Ona bu paranın sonsuza kadar onun olmayacağını, bir gün benim mirasımın bir bölümünü oluşturacağını ve kıt kanaat geçinmek zorunda kalmamın ne kadar adaletsiz olduğunu, kendi markam olan yiyeceklerle, devlet yardımlarıyla ve beş parasız kaldığımda onun hesabından çektiğim birkaç sterlinle geçinmek zorunda olduğumu hatırlatmak istiyorum. Ve tüm bunları ona bakabilmek için yapıyorum. Onun yerine 'Bu senin kara gün paran' diyorum.

Uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı. "Bana bak Connie. Neredeyse her gün kafamın içinde bir yağmur fırtınası var. Daha ne kadar kuru günüm kaldı bilmiyorum. Bırak da tadını çıkarayım.

İsteksizce başımı sallıyorum. Buna nasıl karşı çıkabilirim? Bazen en kısa cümlelerde bile nasıl hissettiğine dair o kadar çok şey söylüyor ki.

BÖLÜM 11

CONNIE

Dizüstü bilgisayarımın açılması çok uzun sürüyor. O kadar eski ki en son sürümün on yıl gerisinde bir işletim sistemi var. Ekranın görünmesini beklerken elektronik sigara kalemimi dolduruyorum, sonra kendime bir kadeh kırmızı şarap koyuyorum.

Bu akşam onun evinde kalıyorum ve son üç gecedir de öyle yapıyorum. Paul'ün bu evin anahtarına sahip olmasından nefret ediyorum, sadece garaj kapısının anahtarı olsa bile, çünkü o kapı hizmet odasındaki başka bir kapıya açılıyor. Bu da istediği zaman onun evine girebileceği anlamına geliyor. Bildiğim henüz bunu yapmadı ama yine de bu beni çok rahatsız ediyor.

Nihayet yan komşunun güvenli olmayan kablosuz ağına erişebildiğimde, Google'da 'Paul Michael' adını aratarak işe başlıyorum. Ancak bunun gibi iki jenerik isimle 5.620.000.000 sonuç çıkması şaşırtıcı değil. '& Buckinghamshire' kelimesini eklediğimde sonuç 11.500.000'e düşüyor ama bu yine de okyanusta bir damla. 'Bahçıvanlık', 'dekorasyon' ve 'tamirci' gibi kelimeleri de ekliyorum ama sonuçlar daha fazla daralmıyor.

Facebook ve LinkedIn'de onun adını paylaşan erkeklerin listesi de muazzam. Ama bir yerden başlamak zorundayım, bu yüzden sayfalar dolusu küçük arasında gezinmeye başlıyorum. Bu bir saatimi alıyor ve hala ona ait olduğuna kesin olarak inandığım bir profil bulamadım. Ayrıca Twitter, Instagram ya da uzak bir ihtimal olsa da TikTok veya Snapchat'te de izine rastlayamadım. tuğla duvarların sayısı yüzünden beyin sarsıntısı geçirebilirim. Paul Michael ya diğerlerinin arasında derinlere gömülmüş ya da o da benim gibi internette yok. Ve bu şüphelerimi hafifletmiyor. Neden ve neyi saklıyor?

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve istemsiz esnememin ortasında aklıma bir fikir geliyor, onu aramak için alternatif bir yol. Hemen Facebook'a dönüyorum,

ve Evler için Yardım'ın kendi sayfası olduğu ortaya çıktı. Çok fazla bir şey yok ve nadiren güncelleniyor ama dört yıl geriye gittikten sonra aradığım şeye rastlıyorum.

Bir grup insanın fotoğrafı ve alt yazıya göre Buckingham'da bakıcılar ve aileleri için bir günlük merkezde bir odanın tamamlanması için çalışıyorlar. Bazı gönüllüler iskele ve merdivenlere tünemiş, diğerleri ise boya fırçaları ya da elektrikli aletler tutuyor. Paul'un kafası sadece birkaç milimetre büyüklüğünde ama onu hemen tanıyorum. Saçları biraz daha uzun ve sinekkaydı tıraş olmuş ama pazusunun etrafındaki dövme onu ele veriyor. Fotoğrafın altına ekibin ve özellikle Paul'ün çabasını öven bir düzine yorum bırakılmış.

Harika iş çocuklar, bir tane okuyun. Paul, sen bir yıldızsın!

Tüm ekibe teşekkürler, bir başkası okuyor. Harika bir iş çıkardınız.

Fazladan çaba gösterdiğin için teşekkürler Paul.

Paul ve ekibine yaptıkları her şey için çok teşekkür ederim. Sizinle tanışana kadar meleklerle inanmıyordum.

Her övgü cümlesinde sızıntı yapan bir balon gibi sönüyorum. Ya o hepsinin beynini yıkadı ya da umutsuzca yanlış anlayan benim. Belki de yansıtıyorumdur. Herkes yalancı değil, herkesin gizli bir ajandası yok, herkes beni Caz'ın yaptığı gibi sırtımdan bıçaklamayacak. Bekle, bu da ne? Sondan bir önceki sayfaya geldiğimde dik oturuyorum.

Gönder.

Paul'un gözünüzü boyamasına izin vermeyin. Hepinizi kandırdı.

Güzellik ve şeytan aynı şeydir.

Paul'ün böyle bir suçlamayı ortaya çıkaracak ne yaptığını merak ederek tekrar tekrar okudum. Sanırım her zaman köprüünün altında bir yerlerde baltasını taşla vurmuş bir trol vardır. Ancak, şu ana kadar bulduğum tek benzer düşünen kişi bu, bu yüzden onu öylece göz ardı edemem. Yorum üç yıl önce eklenmiş. Sadece hayır kurumunun gözden kaçırdığını ve silmediğini varsayabilirim.

Kullanıcının profilini inceledim. İsimleri açıkça sahte - Ann On olarak yazılmış - ve kullandıkları resim 'Lest We Forget' ile süslenmiş kırmızı bir haşhaş tarlası. Geri kalanı özel olarak ayarlanmış, böylece hiçbir şey ele vermiyor. Mesajlaşma sembolüne tıklamadan önce şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve ne yazmak istediğimi düşünüyorum. Basit tutuyorum.

Merhaba. Help for Homes Facebook sayfasında gönüllü Paul Michael ile ilgili yazınızı okudum. Bununla ne demek istediğinizi sorabilir miyim? Ben

Annem için endişeleniyorum. Teşekkürler.

Eğer bu bir film olsaydı, saniyeler içinde bir cevap gelirdi, ama gelmiyor. İki saatlik sessizlikten sonra dizüstü bilgisayarın pili bittiğinde ve kapağı kapattığımda hala biraz umut taşıyorum. Şarabın geri kalanını da içip yatak odama doğru yol alırken, Facebook posterini cevap vermese bile en azından delirmeyeceğimi biliyorum. Bu adamda dikkatli olunması gereken bir şeyler olduğuna inanan tek kişi ben değilim.

BÖLÜM 12

WALTER CLARK, KOMŞU

"Seni rahatsız eden nedir? Başlıyorum.

Connie biraz fazla rahat bir şekilde, "Hiçbir şey," diyor. Bu yaşlı moruğun gözünü boyayamazsın. Hesap çizelgesini dizüstü bilgisayarına kaydediyorum ve kapağı kapatıyorum.

'Gwen mi? Bir şey mi oldu?'

"Hayır, öyle bir şey değil. Büfem kadar uzun bir iç geçirdi.

"Ocağın üstündeki dolapta bir kutu limon dilimi var," diyorum. 'Çaydanlığı koy, sonra oturalım ve bana seni neyin mardy Mary yaptığını anlatabilirsin.

Annesi en iyi halinde olmasa bile, Connie her zaman yüzünde bir gülümsemeyle geliyor ve Oscar'ın ipini bırakmadan önce iyi olduğundan emin oluyor, su kabını dolduruyor ve gidiyor. İkinci felç beni eskisinden daha az hareketli bıraktı, sol tarafım sağ tarafımdan çok daha zayıf, bu yüzden elinden geldiğince yardım ediyor. Ama bugün gülümsemesi ince ve zoraki ve bu konuda konuşmak isteyebileceği hissine kapılıyorum. Dürüst olmak gerekirse, biraz daha kalmasını istiyorum çünkü onun arkadaşlığından hoşlanıyorum.

On dakika sonra Connie iki fincan ve bir tabak kekle döndü. Ona bunların genelde en iyisi için sakladığım çanak çömlek olduğunu söylemiyorum yoksa Sümbül Kova ve onun el boyaması deniz salyangozlu Royal Doulton'u gibi konuşurum.

"Sanırım annem birileri tarafından kullanılıyor," diyor dikkatle.

"Kim?"

"Bahçeyi düzenlememize ve bazı ufak tefek işleri yapmamıza yardım eden bir adam var.

"Ve ...

"Ve onda ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama güvenmediğim bir şeyler var.

"Paul'den mi bahsediyorsun?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

'Bir kez görüldüğünde, aceleyle unutulmaz,' diye cevap veriyorum. Ellerimi kullanarak görünmez bir vantilatörle kendimi serinletiyormuş gibi yapıyorum. "Bir hayır kurumu için çalışıyor, değil mi? Başını sallıyor. 'Ev ev dolaşp biz yaşlılara yapmamız gereken bir iş olup olmadığını soruyor. Michael Fırtınası az kalsın bacamdaki çanak anteni söküyordu, o da yerine taktı. Ve iki kapı aşağıdaki Samesh, Paul'ün banyosundaki çatlak camı değiştirdiğini söyledi.

"Oh. Onun hakkında ne düşünüyorsun? Connie soruyor.

"Çok iyi bir çocuk olduğunu düşündüm; işimi hemen yaptı ve para istemedi. George ve Betty Harris için de bir duvarda bazı işaretleme işleri yaptı. Onlardan da para almadı.

İştahını kaybetmiş gibi yarısı yenmiş pastasını tabağa geri koyuyor.

Sana karşı dürüst olabilir miyim Walter? Sanki yavaş yavaş annemin ve benim hayatıma giriyormuş gibi hissediyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama neredeyse her gün annemin evinde ve haftalardır da öyle. Saçma gelebilir ama eminim onunla flört ediyordur. O da aynısını ona yapıyor.'

"O da bana aynısını yaptı. Ama sanırım bu onun tarzı. Bundan hiçbir şey çıkmayacak, değil mi?"

"Sanırım değil.

Bu konuda "varsayım" diye bir şey yok. İnanın bana, benim ve annenizin yaşına geldiğinizde, yakışıklı bir tamirci ile arsızca göz kırpmaktan ve biraz çene çalmaktan zevk alacaksınız. Biraz şakanın kimseye zararı olmaz. Dürüst olmak gerekirse, sırf onu geri çağırmak için bir bahanem olsun diye evde kıracak daha fazla şey bulmayı düşünüyorum.

'Ama sürekli olarak yapılacaklar listemizde olmayan işlerle karşımıza çıkıyor. Şimdi de bana sormadan annemin evini yeniden dekore ederken buluyorum onu.

"Seni en çok üzen ne, flört etmek mi yoksa sana danışmadan kararlar almak mı?"

"İkisi de, sanırım.

"Peki tam olarak ne için endişeleniyorsun?"

"Onu soymaya çalıştığı için.

"Kanıtınız var mı? İş için ondan fazla para mı alıyor?"

"Hayır. Daha önce aldığı şeylerin fişlerini gördüm ve bunları internet mağazalarıyla karşılaştırdım ve onunki daha ucuz.

"Connie, bana karşı dürüst ol, biraz, nasıl desem... kıskanç mısın?"

"Neyin?"

"Gwen'den mi? Ve Paul'ün ona senden daha fazla ilgi gösterdiğini mi?"

"Hayır! Tabii ki hayır.

Bakışları eğitmenlerine doğru kayıyor, bu da gerçeği biraz ekonomik bir şekilde ifade ediyor olabileceğini gösteriyor.

"Peki peşinde?"

"Tecrübelerime göre, insanlar bir sebep olmadan sizin için fazladan yol kat etmezler.

"In-ter-esting," diyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen de Paul'ün yaptığının aynısını yapıyorsun. Bir an için havada asılı kalmasına izin verdim. "Bana nasıl yardım ettiğine bir bak. Sana Oscar'ı gezdirmen için para ödüyorum ama onu beslemen, su kabını doldurman, tüylerini kestirmeye götürmen ya da hafta sonu beni görmediğinde arayıp kontrol etmen için değil. Ve karanlık gecelerde tüm perdeleri çekmenizi ya da toplama gününde tekerlekli çöp kutularımı araba yolundan aşağı yukarı itmenizi istemiyorum. Ama yine de yapıyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle.

"Peki ya köydeki diğer kırıntılar? Şubat ayındaki kar fırtınasından sonra kaç tane araba yolu ve patika temizlediniz? Kocasını hastalandığında Iris'in ahırlarını her gece kim süpürdü? Onlar için neden fazladan çaba harcadığınıza dair gizli bir gündeminiz var mıydı?"

"Hayır.

"Peki Paul'ün neden bir tane olsun ki? Bunu kalbinin iyiliği için yapıyorsun çünkü sen böyle bir insansın. Annenle nasıl olduğuna bir bak. Gwen'in sana ihtiyacı olduğu için İtalya'daki süslü püslü jet-set hayatına el sallayıp hiçliğin ucundaki bu küçük köye taşındın. Acaba sorun Paul'de değil de *sizde* mi? Başkaları için her şeyi yapmaya o kadar alışmışsın ki, bir yabancı gelip ikinize de biraz nezaket gösterdiğinde

Onlara güvenmemek için bir neden bul. Paul hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyorsun, o zaman bunu değiştir. Onu daha iyi tanımaya çalışın.'

"Yaptım. "O
zaman daha çok
çalış.

Connie limon diliminin geri kalanını yemek için gereken süre boyunca tavsiyemi düşünüyor.

"Bana güvenin," diye ekliyorum. 'Hayatta pek çok şeyi bedavaya elde edemezsiniz, bu yüzden biri size yardım etmek istediğinde iki elinizle tutun. Ve eğer hala ikna olmadıysanız, ona şimdiye kadar yaptıkları için minnettar olduğunuzu ama artık ona ihtiyacınız olmayacağını söyleyin. Sonra onu buraya gönderin. Tercihen tişörtünü üzerinde tutamayacağı kadar sıcak bir günde.

Gözlerini devirip gülümsediğinde, tavsiyemi dikkate aldığını anlıyorum.

BÖLÜM 13

CONNIE

Son birkaç gündür Walter'ın Paul'ü daha yakından tanıma önerisi üzerine çok düşündüm. Bu yüzden onu bu akşam bizimle yemeğe davet ettim. Bu ona şüpheyile yaklaştığım anlamına gelmiyor - aslında tam tersi. Çünkü ona güvenmiyorum ve gerçekte kim olduğu ve bizden ne istediği konusunda daha fazla fikir edinmek istiyorum. Bunu yapmanın en iyi yolu da onu daha iyi tanımak. Er ya da geç, her maske kayar.

Evlere Yardım Facebook paylaşımını düşünüp duruyorum.

Paul'un gözünüzü boyamasına izin vermeyin. Hepinizi kandırdı.

Böyle bir şeyi kamuya açık bir forumda sebepsiz yere yayınlamazsınız. Yazarı hala mesajıma geri dönmedi; aslında o lanet şey o zamandan beri silinmiş durumda. Acaba mesajım onları korkuttu mu?

Bu akşamki yemek için yiyecek almak üzere Village Hopper'ı kasabaya götürürken, korkulukları zımparalayıp boyayan Paul'ü seyretmesi için onu isteksizce yalnız bıraktım. Güzel şişe İtalyan kırmızısı, sarımsaklı baget, mikrodalgada lazanya ve üç ahududulu panna cottayı ödemek için onun banka kartını kullandım. Bunları kendim ödesem haftalık yemek bütçemin yarısını tükettirdim ve Paul'ün hatırı için kendimi aç bırakmıyorum. İkisini de mutfaktan kovdum çünkü artık pişmiş yiyecekleri ambalajlarından çıkarıyor ve kendi yemeğimmiş gibi göstermek için onun servis tabaklarına yerleştiriyorum.

Onları salonda yine poker oynarken bulduğumda sinirlerim tepeme çıkıyor. Bu *benim* onunla oynayacağım bir oyun, onun değil. Kafamda Disney filminden 'Let It Go' şarkısı çalmaya başlıyor, ben de onları yemek odasına yönlendiriyorum. Yemekleri getirip tabakları masa altlıklarına dizdiğimde yan yana oturmuş birbirlerine sokuluyorlar.

"Anne," diye başıyorum, "çatal bıçakları ve servis kaşıklarını koymayı unutmuşsun. dışarı.'

Onları nerede bulacağından emin değilmiş gibi odanın içinde etrafına bakınır. Paul hiç vakit kaybetmeden onları doğru büfeden alır.

Çekmece. Nerede olduklarını nasıl bildiğini sormaktan kendimi alıkoydum.

"Güzel kokuyor," diyor lazanyayı içine çekerek. "Hangi süpermarketten aldın?

'Ev yapımı,' diye yalan söylüyorum.

"Geri dönüşüm dibindeki boş kutulardan Waitrose'dan aldığınızı düşündüm.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Bu haftanın ilerleyen için farklı bir yemek. Yalan söylediğimi biliyor.

Yemeğini tabaklamak üzereydim ki beni durdurdu. "Paul yapabilir" dedi. "O daha yakın ve masa örtüsüne sos damlatmanı istemiyorum. Ona döndü. 'Meredith çok sakar olabiliyor. Gördüğünüz gibi büyük elleri var. Kar küreği gibiler.'

Bu Meredith denen kadından daha önce de bahsetmişti ama ne zaman kim olduğunu sorsam kepenkleri indiriyor. Ya kim olduğunu hatırlayamıyor ya da detay vermek istemiyor. Paul gümüş servis kaşıklarına uzanırken kolunu yukarı kaldırıyor ve bileğine takılı tanıdık bir nesneyi fark ediyorum. Mavi yüzlü, gümüş ibreli ve kalın, uyumlu bir kayışı olan bir saat.

"Bu babamın saati mi?" soruyorum, saati göstererek. Gülümsüyor. "Evet.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ama onun önünde öfkemin taşmasına izin veremiyorum. "Peki Paul bunu neden giyiyor?

"Paul onu bulana kadar bende olduğunu unutmuştum," diye açıklıyor. "Gardırobun rafında bir kutunun içinde duruyordu.

Yemin ederim "rafta" diyor.

"Dolapta ne yapıyordun Paul?" diye soruyorum, sesim kasıtlı olarak şarkı söyler gibi çıkıyor.

"Gweny, odasını dekore etmeye başlamadan önce boşaltmasına yardım etmemi istedi.

"Bill bunun boşa gitmesini istemezdi," diye araya giriyor.

Paul'ün bileğinden çıkarıp ait olduğu yere geri koymaya direniyorum. Ve onu düşündüğümde sık sık üzerimde dolaşan kara bulut geri dönüyor.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" diye soruyor.

"İtalya," diye cevap veriyorum. Bunu biliyor, akşam yemeği için dışarı çıktığımızda bu konuşmayı zaten yapmıştık.

'Ah, evet, doğru. Nerede yaşıyordunuz?'

Lazanyamdan bir lokma alıyorum. Çok sıcak ve yutarken ağzımı yakıyor. Ama belli etmiyorum. "Costiera Amalfitana," diyorum ve şaraptan iki uzun, serin yudum alıyorum.

'Bu büyük bir alan. Tam olarak nerede?'

"Müşterilerimin nerede evlendiğine bağlı olarak bölgenin her yerinde çalıştım.

'Yani, Cetara, Minori, Vietri sul Mare, Mongibello? Bunun gibi yerler?'

Bir sonraki çatalımı soğutmak için üflerken başımı sallıyorum. Gwen sanki ilk kez iş hakkında konuştuğumu duyuyormuş gibi dikkatle beni dinliyor.

"Bir dakika, Mongibello *Yetenekli Bay Ripley*'deki hayali kasaba, değil mi? Paul ekliyor.

Burada bana iki şey söylüyor. Birincisi, benim çalışma kimliğimden şüphe duyuyor ve ikincisi, onun banka kartlarını nereye sakladığımı biliyor, rafındaki Ripley kitabına. Akşam yemeği davetimi, benim ona yapmaya çalıştığım şeyi bana yapmak için kullanıyor - ona haksızlık etmek için.

'Yapması kolay bir hata,' diye sakince cevap veriyorum. 'Film uyarlamasının Positano sahilinde çektiler, bu yüzden gerçekte kurguyu neden karıştırdığınızı anlıyorum. Ayrıca birkaç mil içeride, Amalfi'nin bir parçası olmadıkları halde öyle olduklarını iddia eden birçok kasaba ve köy var. Bunu övgü ve turizm için yapıyorlar. Ben bunu yapıyormuş gibi davranamam. Gözlerinin içine bakıyorum. 'Olmadığım bir şey ol. Para için. Hiç irkilmiyor.

Beni itibarsızlaştırma çabasını bir sıçrama tahtası olarak kullanıyorum. "İtalya'yı iyi biliyor musunuz? Devam ediyorum. "Çok seyahat ettiniz mi yoksa daha çok ev kuşu musunuz?

"İkisi de olabilirim.

"Peki ev nerede?" "İlçenin hemen karşısında. "Hangi yönde?" "Northants.

Kadehini boşaltıyor ve yanında getirdiği şarap şişesine uzanıyor. Bunu bilinçli olarak seçti: Birkaç hafta önce ona teşekkür için verdiği bana ait olan. "Açayım mı?" diye soruyor,

ama o çoktan kapağı açmış. Bardağını doldurmak için ona doğru eğiliyor.

Elimi bardağın ağzında tutuyorum. "İlaçları yüzünden içemiyor.

"Bir bardak ona gerçekten o kadar zarar verir mi?

'O zaman ne yapalım, ona oynaması için biraz havai fişek ve bir kutu kibrit mi verelim? Alkol onu kızdırabilir ya da kafasını karıştırabilir ve hatırlamasını engelleyebilir.

Yüzünü ona dönüyor ve göz kırpmıyor. 'Peki sen hep kurallara göre mi oynarsın, Gwenny? Eminim zamanında çok yaramaz bir kız olmuşsundur.

Burnuna vuruyor ve kıkırdıyor. "Cenevre'de olan Cenevre'de kalır.

Neyi hiçbir fikrim yok.

'Hadi ama Connie. Eminim bir bardaktan bir şey olmaz,' diye devam ediyor Paul. Ve ben daha itiraz edemedim bardağını yarısına kadar dolduruyor. Yudumluyor ve yüzü ilk kez şekeri keşfeden bir çocuk gibi aydınlanıyor.

"Peki Paul, zamanını cömertçe başkalarına bağışlamadığın zamanlarda başka neler yapıyorsun? diye sordum. "Tam zamanlı bir işin var mı?

"Ben serbest meslek sahibiyim.

"Ne olarak? Minibüsünüzün üzerinde işletme adı yok.'

"Demiryollarında çalışıyorum... bakım... bu tür şeyler. Peki ya siz? Hep nedime olup hiç gelin olamamak seni rahatsız ediyor mu?

'Ben bir düğün planlayıcısıyım, nedime değil. Ve bir arkadaşım işten ayrıldığında onun işini devraldım,' diye açıklıyorum.

"Hangi arkadaşınızdı o?" diye sorar.

"Martine. Altıncı sınıfta beraberdik.' "Onunla tanışmış mıydım?

"Birçok kez.

"Peki ondan önce ne yapıyordun? Paul devam ediyor.

"Pek çok şey. Listeleyemeyeceğim kadar çok.

"Eminim anneni çok gururlandırmışsındır," diyor ve tekrar ona dönüyor. 'Sen ne diyorsun, Gwenny? Connie seni gururlandırdı mı?

Cevap vermeden önce dikkatlice düşünüyor. "Sanırım olmalı. "Küçük bir kızken nasıldı?" diye ısrar ediyor.

Kaşlarını çattı. "Emin değilim. I . . . Sanırım ...' İpin ucunu kaçırdı.

Bu fırsattan yararlanarak durumu tersine çeviriyorum. 'Savunmasız insanları seviyor olmalısın. Avringstone'dayken ufak tefek işler için komşuların başının etini yediğini duydum. Birkaç kadınla flört ediyorsun, ha? Zalimce ekliyorum. Çenesi gerildi.

"beni mi soruyordun? Paul'ün gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

'Küçük köylerin olduğunu bilirsiniz. İnsanlar sohbet etmeyi sever.' "Ve dedikodu.

"İnsanlar buna sadece saklayacak bir şeyleri olduğunda dedikodu

"Ben açık bir kitabım.

'Kitaplardan bahsetmişken, geçenlerde Help for Homes'un Facebook sayfasına rastladım. Bir fotoğrafta sizi gördüm. Bana sertçe bakıyor, sonra bakışlarını biraz geç yumuşatıyor. "Bir gündüz bakımevinde otistik çocuklar için bir oda oluşturulmasına yardım ediyordun," diye devam ettim. "Aileniz var mı? Önceki ilişkinizden çocuğunuz var mı?

'Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Ama asla bilemezsin, değil mi?' Adam kızın kolunu dürtüyor ve kız kıkırdıyor.

"Kardeşin var mı?

Başını sallar. 'Senin gibi ben de tek çocuğum. Bu şekilde olmasını tercih ederim.

Bu yemek - ya da daha doğrusu bu dayanıklılık testi - bu çizgide elli dakika daha devam ediyor. Sanki bir tenis rallisinin ortasındayız, ikimiz de bayrak açmaya ve diğerine puan kaybetmeye hazır değiliz. Ve bu gecedен önce zaten ikna olduğum şeyi pekiştiriyor - bu adama güvenemem. Kördüğümüzümüz ancak masadaki kirli tabakları temizleyip mutfaktan ahududulu panna cotta tatlılarıyla dönmeye hazırlandığımda kırılıyor. Sessizce konuştuklarına kulak misafiri olduğumda kapının yanında duruyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye fısıldıyor, sonra parmağını büzülmüş dudaklarına götürüyor. Cevabını yakalayamıyorum.

"Ne kaçırdım? Odaya girerken sordum.

"Hiçbir şey," diyorlar birlikte ve benden bir şeyler saklayan tek kişinin Paul olmadığını fark ediyorum. Bunu ona da yaptırıyor.

BÖLÜM 14

JOE LAWSON, KOMŞU

Zil 'Greensleeves' melodisiyle çaldığında ön kapıyı açıyorum ve Gwen'in kızı Connie'yi görüyorum. Endişeli görünüyor. Köydeki dükkânda ya da Pazar sabahı annesiyle kiliseye giderken karşılaştığımızda konuşurduk ama daha önce eve hiç gelmemiştir, o yüzden bu geliş biraz beklenmedik oldu. Dürüst olmak gerekirse zamanlaması da pek iyi değil. Bu öğleden sonra bir golf turum var. Sopalarım çoktan arabanın bagajında.

"Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm. ." diye başlıyor ama Mary'nin arkamda belirmesiyle dikkati dağılıyor. Ellerini bir kurulama bezi ile kuruluyordu.

"Selam aşkım," dedi Mary. 'Joe, terbiyen nerede senin? Kızı kapının eşiğinde bırakma.' Bir tarafa çekiliyorum. Mary'yi salona kadar takip etti. "Şimdi, nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Mary.

"Bugün annemi gördün mü?"

"Hayır, ama bu günlerde onu pek sık görmüyorum," dedi Mary. 'Peki ya sen Joe? Senin boncuk gibi gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor.

Beni bir perdecisi gibi göstermesi beni rahatsız ediyor. Ona defalarca Mahalle İzleme koordinatörü olarak işimi ciddiye aldığımı ve bunun başkalarının işlerini bilmek anlamına geldiğini hatırlattım. Connie'ye 'Hayır, onu görmedim' dedim. "Evde değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. 'Bu sabah yediye çeyrek kala oradaydım ama ev boştu. O zamandan beri köyü arıyorum. Ama ondan hiçbir iz yok.

Şöminenin üzerindeki araba saatine yan gözle bakıyorum. Saat on bire yaklaşıyor ve gerçekten de şimdiye kadar yola çıkmış olmalıydım. Mary'nin bunu kendi başına halledebileceğinden eminim.

"Daha önce de kaçıp gitmişti, değil mi? Mary hatırlıyor. 'Sanırım birisi onu bir keresinde bowling kulübünün otoparkında babanızı ararken bulduğunuzu söylemişti. Belki de yürüyüşe çıkmıştır ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır?

Connie, "Dışarı çıktığında yanına alması için ona bir cep telefonu aldım," diye açıklıyor. Elleri titriyor. "Bir kişinin nerede olduğunu takip edebileceğiniz bir uygulama yükledim. Ama ya açmayı unuttu ya da telefonu şarj etmedi, çünkü sürekli telesekretere düşüyor. El çantasını yanına almış ama banka kartlarını unutmuş.

"Hopper'la şehre inmiş olabilir mi?" diye sordum.

"Şoförü çoktan aradım ama onu görmemiş. Ona taksi çağırmama asla izin vermiyor çünkü hepsinin ondan fazla para alacağını düşünüyor.

"Haksız sayılmaz," diye ekliyor Mary.

"Hmm," diyorum düşünürken. 'Eğer kendini kaybettiyse, yardım isteyecek kadar iyi iletişim kurabilir mi?

'Evet. Ama ya bahçenin sonundaki tarlalarda dolaşmaya gittiyse? Çalılar , bu yüzden kapıdan çıkmış olabilir. Eğer o tarafa gittiyse ve arka tarafa ulaştıysa, kaybolabileceği kilometrelerce orman var demektir.

Connie'nin gözleri doluyor, Mary de kolunu omzuna atarak onu rahatlatıyor. Tekrar saate bakıyorum. Kulüp dakiklik konusunda çok titiz ve eğer başlama saatimi kaçırırsam, Francis ve ben bugün başka bir tane daha alamayacağız. "Bakın, eminim Gwen iyi olacak ve kısa sürede evde olacak," diyorum ve ön kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum. Connie'nin de beni takip etmesini bekliyorum ve etmediğinde dişlerimi sıkıyorum.

"Son zamanlarda daha da kötüleşiyor," diye devam ediyor. "Sanırım beyninin bir kısmı gençlik yıllarına geri dönüyor. Yüzü sertleşiyor. "Paul'ü rahat bırakmıyor.

"Paul?" diye tekrarlıyorum.

"Bahçıvan ve tuhaf işler yapan adam.

Mary, "O bizim için oluklardaki yaprakları temizleyen çocuk," diye ekliyor.

'Ahh tabii ki,' diyorum. 'Çok dost canlısı bir genç adam. Bahçede bir şeye ihtiyacımız olursa ona haber vermemizi, kendisi buralardayken yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi.

Sanki Paul'ü övmek duymak istediği bir şey değilmiş gibi Connie'nin ağlamaklı gözlerinin hafifçe kısıldığını fark ediyorum.

'Annemin evinde çok zaman geçiriyor,' diyor.

Mary buna kafasını eğiyor. Ben köyün işgüzarıysam, o da köyün dedikoducusu. Günün sonuna kadar bütün dünya ve köpeği bunları duyacak. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

'Onun yanında olmasına bağımlı hale geliyor ve bu da kafasını karıştırıyor. Çoğu zaman onun babası olduğunu düşünüyor ki bu onun için iyi değil. Ve her zaman orada olması, kendine daha fazla iş yaratması da yardımcı olmuyor.

"Peki onu da mı görmedi? diye sordum.

"Onu görmedim.

"Joe, bence ne olur ne olmaz diye polisi . Dişlerimi sıktım. Öğleden sonraki planlarım suya düştü.

"Ama ya aşırı tepki verdiğimi düşünürlerse?" diye soruyor Connie.

'Joe'nun orada Mahalle Nöbeti şikayetlerini bildirdiği bağlantıları var, bu yüzden onu dinleyeceklerdir. Sokaklarda annem olsaydı ben de çok endişelenirdim.

Gözlüklerime uzanıyorum ve adres defterimin sayfalarını karıştırıyorum. "Polis gelene kadar bir arama ekibi oluşturacağım ve onu bulmak için bir başlangıç yapacağım," diyorum. Kesinlikle yapılacak en doğru şeydi ve Gwen'in bulunmasında görünür bir rol oynamam, bu kış Ken görevi bıraktığında mahalle konseyi başkanı seçilmek için yürüttüğüm kampanyada bana hiçbir zarar vermeyecekti. "Köyü iyice araştırdığınızdan eminmeniz, tarlalardan başlayalım.

Sanırım onu rahatlatmaya çalışmalıyım ama bu tür şeylerde iyi değilim. Gerçi Mary iyi ve kolunu tekrar ona doluyor.

"İyi olacağına eminim," diyor Mary. "Sözlerimi bir kenara yazın, Gwen siz farkına bile varmadan geri dönecek.

Umarım onu da buluruz. Ama belki de hemen değil. Ben üzerime düşeni yapana kadar olmaz.

BÖLÜM 15

CONNIE

Bana bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum. Odasındaki yatağın ucuna tünüyorum, kızgın, paramparça, aç ve endişeli bir halde. Sürekli gerginim ama biliyorum ki bu onun suçu değil. O benim sorumluluğumda ve kaybolması benim gözetimimde oldu. Yani bu benim suçum, onun değil.

Buraya geldiğimde evini boş bulmamın üzerinden bir buçuk gün geçti. Ama ne kadar zamandır kayıp olduğunu kesin olarak bilmek zor. Bir gece önce onu terk ettikten birkaç dakika sonra bile anahtarlarını bulmuş, ön kapının kilidini açmış ve ortadan kaybolmuş olabilir. Polis evi aramak için gelmeden önce, almış olması gereken tüm hapları peçeteye sarılmış ve çöpe atılmış halde buldum. İlaç kokteyline eklediğim uyku hapları da buna dahildi. Dr. Chambers bunları bana reçete etmişti ama geceleri yatışması giderek daha uzun sürdüğü için ben de ona vermeye başladım. Suçlu olduğumu bildiğim halde kimsenin beni suçlamasını istemediğim için dedektiflere bundan bahsetmedim.

Penceresinden, köyün sokaklarında ev ev dolaşarak araştırma yapan ve yüzü, adı ve eşkali bulunan broşürler dağıtan bir düzine üniformalı ve sivil giyimli polis memuru sayıyorum. Herkesten bahçelerini, garajlarını ve barakalarını kontrol etmelerini istiyorlar, sanki kayıp bir kediye gibi içeride kilitli kalmış olabilir. Ayrıca tarlalara ve ormana doğru ilerlemeden önce köyün semalarında dolaşan iki polis insansız hava aracının uğultusunu duydum. Termal görüntü kameraları çalılık ve ormanlık alandaki insanların yerini tespit edebiliyor ancak şu ana kadar onun vücut ısını tespit edemediler. Şu ana kadar iki komşu, ben eve gelmeden kısa bir süre önce onu görmüş olabileceklerini düşünüyor. İkisi de dik tepeden aşağıya doğru yürüdüğünü söylüyor.

köye ve nehir kıyısına doğru. Ama iki olay da doğrulanmadı. Nehirde arama yapmak için dalgıç göndermeyeceklerini söylediler, ta ki nehre düşmüş olabileceğine inanmak için iyi bir sebepleri olana kadar.

Arama çalışmaları dün, Joe'nun polisle temasa geçmesinden kısa bir süre sonra başladı. Memurlar gelmeden önce düzinelerce köylü onu bulmak için tarlaları aramaya başladı ve arama çalışmalarının koordine edilmesine ve genişletilmesine yardımcı oldu. Bu öğleden sonra ben de onlara katıldım ve ormanda ilerlerken onun adını haykırmaktan boğazım hala kısık. Haftalık kilise gösterileri nedeniyle düşündüğümünden daha fazla insan tarafından tanınıyor. Ve bu nazik, düşünceli topluluğun bize yardım etmek için geriye doğru eğilmesi beni çok etkiledi. Onun ve benim burada uzun süredir yaşamıyor olmamız önemli değil; bizi kendilerinden biri olarak görüyorlar.

Aşağıya iniyorum ve mutfak tezgahının üzerine bıraktığım paketten bir sigara alıp gazlı ocakta yakıyorum. Paketin ön yüzündeki hastalıklı akciğer fotoğrafını görmezden geliyorum. Nasihat dinleyecek havada değilim. Buraya taşındığımda elektronik sigara içmeyeceğime dair kendime söz vermişim ama dün gece pes ettim ve bir paket aldım. Bunu da tutmadığım diğer sözlerin arasına ekleyeceğim.

Onun ortadan kaybolmasının yanı sıra, Paul'den de ne bir iz ne de bir haber var. Haftalardır istenmeyen ama sürekli varlığından kurtulamadığım bir varlık, bir öcü ya da başka bir kötü ruh gibi. İkisinin aynı anda ortadan kaybolması çok tesadüfî. Bunu ailemle irtibat görevlisi olarak atanan Dedektif Çavuş Krisha Ahuja'ya anlattığımda, Paul hakkında ona anlatabileceğim her şeyi bilmek istedi ki tüm çabalarım rağmen bu pek fazla bir şey değildi. Gwen'in adres defterini aradık, ancak numarası P altında listelenmemişti ve Paul'ün soyadı Michael'ı da içerebilecek M ile başlayan soyadları sayfası yırtılmıştı.

Onun yerine, onu başımıza bela eden hayır kurumuna yönlendirdim. Elllerinde ev adresi ya da minibüsünün kayıt numarası olmalı ki, yol kenarındaki kameralar yanlarından geçerse bunu tespit edebilsin. Şimdiye kadar Krisha bana öyle ya da böyle bir şey söylemedi.

"Ona şüpheli muamelesi mi yapıyorsunuz? Ben sordum.

Krisha, 'Henüz bir suç işlenip işlenmediğini bilmiyoruz,' diye cevap verdi. 'Demanslı insanların dolaşması nispeten yaygındır. Yaklaşık yüzde altmış en az bir kere gezintiye çıkmıştır. Bana kaç kişinin salim döndüğünü söyleyemedi ya da söylemek istemedi. 'Elinizde hiç

Anneni neyin tetiklediğine dair bir fikrin var mı? Çünkü genellikle bir şey tarafından tetiklenir. Can sıkıntısı, zaman içinde kafa karışıklığı, stresi azaltmak için bir mekanizma da olabilir ya da sadece geçmişten bir şey arıyor olabilirler.

"Bunun demanslı insanların yaptığı şeylerden biri olduğunu kabul ettim. Belki de babamı arıyordur?"

Mantıklı. Davranışlarının çoğunu onu kaybetmiş olması tetikliyor. Onun öldüğünü hatırlamadığı günler var, hatırladığı günler var ve ölümün ne olduğunu anlayamadığı ama onu bir daha göremeyeceğinden korktuğu günler var.

Parmaklarım aniden ısınmaya başlıyor ve sigarayı filtresine kadar içtiğimi fark ediyorum, bu yüzden onu söndürüyorum ve iki ekstra güçlü nane şekeri emiyorum. Kafamda ona korkunç bir şey olmasıyla ilgili canlandırıdığım tüm senaryolar arasında, sırta kadem basmanın bunlardan biri olmadığını fark ediyorum. Ve gerçeklerle yüzleşmek zorundayım, bu gerçekten o olabilir. Onu bir daha asla göremeyebilirim. Kafamda onun cenazesini planlamaya başladım. Sizin için organize eden firmalardan birine bir miktar para yatırmıştı. Bana köy kilisesinde iki ilahi ve bir İncil okumasıyla küçük bir tören istediğini söyledi. Ayrıca sevdiği tek adamın yanındaki boşluğa gömülmek istiyor. Peder Eddie bizi nasıl yer satın alacağımız konusunda yönlendirdi.

Başımı sallıyorum. Kendime gelmem lazım. Olumlu düşünmeli ve burada durup en kötüsünü hayal etmemeliyim. Ancak hafif yaz geceleri avın akşama kadar devam etmesine izin verse de, her geçen saat onun sağ salım dönme ihtimali hızla azalıyor. Krisha moralimi yüksek tutmaya çalışıyor ama onun da pozitif enerjisinin azalmaya başladığını söyleyebilirim.

Açık olan ön kapı çalındı ve döndüm. Şeytan diyor ki, Krisha içeri giriyor. Arkasında elinde kürklü bir kılıfı olan gri bir boom mikrofon tutan bir kadın ve kolunun altında televizyon kamerası olan bir adam var. Midem sıkışıyor. Neden burada olduklarını biliyorum.

"Anglia News ekibinden Connie," diye başlıyor Krisha. 'Öğleden sonra açıkladığım gibi, başvurunun kaydedilmesi sadece birkaç dakika sürecek.

Ekipmanlarını kurmaları için onları salona yönlendiriyor ve sonra koridorda bana katılıyor. Bundan çok korkuyordum. Kalbim istese de daha yüksek sesle ya da daha hızlı atamazdı.

"Başka bir yolu var mı? diye sordum. 'Kamera önünde olmaktan gerçekten rahatsızım. Her şeyi berbat edeceğim. Senden duymak daha iyi olmaz mı?

Krishna bana sempatik ama kararlı bir gülümseme sunuyor, gülümseme beni rahat bırakmayacağını gösteriyor. 'Eminim çoğu insan senin gibi hissedecektir ama sadece birkaç dakika sürecek. Bu gece yayınlayacaklar ve yarın kahvaltı haberlerinde tekrar yayınlayacaklar ve internette de yayınlanacak. Halkın Gwen'e dikkat etmesini sağlamak için en iyi şansımız bu.

Ona hayır demek istiyorum; hayatımı kenarlarda yaşayarak geçirdiğimi ve sayfanın ortasında yer almak istemediğimi söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Bunu yapmak zorundayım. *Onun* iyiliği için. Film ekibi hazırlanırken biraz ruj sürüyorum, üstümü üst kattaki çantamdakiyle değiştiriyorum, saçımı tarıyorum ve onlar ışığı ayarlarken salona dönüyorum.

Muhabir bir elinde mikrofonu, diğer elinde not defterini tutarken kameraman beni oturacağım yere yönlendiriyor. Krishna elinde Gwen'in çerçeveli bir fotoğrafıyla koridordan dönüyor ve fotoğrafı objektife dönük tutmamı istiyor. Kameraman cihazını açıp kayda başlarken ben de yerimi alıyorum.

Muhabir ilk soruyu sormak için ağzını açtığı anda, ön kapının açılmasıyla dikkatimiz dağılıyor.

Ve saniyeler sonra, işte orada. Hayatta ve iyi, ama evinde neden bu kadar çok yabancı olduğuna şaşırılmış durumda.

"Anne," diye nefes alıyorum ve saniyeler sonra Paul onu koridorda takip ediyor.

BÖLÜM 16

CONNIE

Nutkum tutuldu, gözlerim önce ona sonra da Paul'e sabitlendi. Ayağa kalkıp aceleyle ona doğru ilerlerken herkesin bakışlarının onlardan bana kaydığını hissediyorum. Aynada kameranin yansımasını yakalıyorum. Bize odaklanmıştı. Ona kollarımın ve bedenimin izin verdiği kadar sıkıca sarılıyorum ve ancak onu incitebileceğimden endişelendiğimde duruyorum.

"? Soruyorum, sonra bir adım geri çekilip ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. Gayet iyi görünüyordu. 'Senin için çok endişelendik! İyi misin?

"Elbette, neden olmayayım ki?" diyor. 'Arkadaşların kim?

Parti mi veriyoruz? Eskiden partileri severdim. Bir elbise giyeyim mi?"

"Bayan Wright," diyor Krisha, en az benim kadar şaşırılmış bir halde. 'Şu anda dışarıda sizi arayan pek çok insan var.

"Ben mi?" diye soruyor gerçek bir güvensizlikle. "Ne için?

"Çünkü neredeyse iki gündür kayıpsın! Haykırıyorum.

Yüzü bomboş. "Ama ben kaybolmadım, Clacton-on-Sea'deydim, değil mi? Bunu sanki nerede olduğu çok belliymiş gibi söylüyor.

"Clacton-on-Sea," diye tekrarladım. "Orada ne halt ediyordun?"

"Paul beni götürdü. Sürpriz oldu.

"Annen yıllardır oraya gitmediğini söyledi, biz de bir yolculuğa çıktık," diye ekliyor Paul soğukkanlılıkla.

"Gerçekten çok etkileyiciydi," diye devam ediyor. "İskele geceleri ışıklandırıldığında harika görünüyor.

En çok kime saldırmak istediğimi bilmiyorum, Paul'e mi yoksa endişeyle yanıp tutuştuğum kadına mı? Sadece Krisha ve Anglia Haber ekibinin varlığı beni bir kriz anında patlamaktan alıkoyuyor.

Öfke. Bu arada Krisha meslektaşlarını arıyor ve ben kendimi toparlamaya çalışırken bir doktor istiyor.

"Köye geri döndüğünüzde polisi gördünüz mü? Sesimin izin verdiği kadar sakın bir şekilde soruyorum. 'Her yerde arama ekipleri var. Kaybolduğunuzu ya da ormanda bir yerde ölü yattığınızı düşündük.

"Neden böyle düşündün ki?" diye yanıtlıyor. 'Clacton-on-Sea'ye gittim. Paul götürmüştü beni. İskele geceleri ışıklandırıldığında harika görünüyor. Şimdi, bu kimin partisi? Bir hediye almalı mıydım?'

Krisha haber ekibinden özür diliyor ama yeniden bir araya gelişimizi fazladan çekip çekemeyeceklerini sorduklarında yüz ifademi okuyor. İsteklerini kibarca reddediyor ve onları evden dışarı çıkarıyor. Onlar gider gitmez, artık dilimi tutamıyorum. Krisha geri döndüğünde Paul öfkemin acısını .

"Size sormadan yaşlı bir kadını iki günlüğüne kızından ayırmanın kabul edilebilir olduğunu düşündüren nedir?

Paul omuz silkti. "Sana mesaj attığını söyledi.

'Tabii ki yapmadı! Nasıl mesaj atılacağını bile bilmiyor! Ve telefonu neden açık değildi? İki gündür arıyorum ama kapalı.'

"Ona yeni bir tane aldım.

"Ne? Neden?

"Benimkinde bir alana bir bedava kampanyası var. Yeni bir numarası var.

"Peki bunu nereden bilebilirdim?

'Senin için yazdım ve yemek odasına bıraktım. kedi karşı.' "Hangisi?

"Bir şeye bakıyormuş gibi hissettiren gözleri olan yeşil olan.

Krisha onun iddiasını doğrulamak için harekete geçiyor ve üzerine bir numara karalanmış sarı bir post-it notla geri dönüyor. "Büfenin altındaydı," diyor.

Paul, "Belki de veranda kapılarını açtığınızda rüzgar uçurmuştur," diye öneriyor.

"Saçmalık.

"Kalacağımız otelin ve iletişim bilgilerini de size e-posta ile gönderdim.

"Senden hiç e-posta almadım.

"Önemsiz klasörünüzü kontrol ettiniz mi?

Telefonumu çıkardım ve içinde gezindim. Önemsiz klasöründe Paul Michael'dan iki gün önce gönderilmiş bir e-posta var.

İnançsızlıkla başımı Krisha'ya doğru çeviriyorum. "Ne yaptığını görüyor musun? diye soruyorum. "Önce onu kaçırıyor ve ona ulaşamayacağından emin oluyor. Sonra da hatalı olan benmişim gibi göstermeye çalışıyor.

"Kaçırmak mı? Paul başını eğiyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Neden Gwenny'yi kaçırarak isteyeyim ki?

"Ona öyle demeyi kes! Sinirlerime hakim olamayarak onun ekmeğine yağ sürdüğümü bilsem de bağıriyorum. Beni kışkırtmak, bunun onun için sadece kendisinin kullandığı bir isim olduğunu hatırlatmak istiyor. "Oyununun ne olduğunu çok iyi biliyorum," diye suçluyorum onu göğsünden dürterek. "Parası için onun hayatına girmeye çalışıyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim.

Krisha kendini Paul ile benim arama soktu. "Connie," dedi sakın ama kararlı bir şekilde, "belki de bu konuşmayı Gwen'den uzakta yapmalıyız.

Birkaç dakika önce sahip olduğu tatil ışıltısı yerini korkuya bıraktı. Nasıl tepki vereceğimden korkuyor. Elleri *Çılgılık* tablosundaki gibi iki yanağının üzerine bastırılmış. Berbat hissediyorum.

Krisha, "Mutfakta kendinize biraz zaman ayırmanızın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum," diye devam ediyor. 'Son derece stresli bir iki gün oldu ama burada mümkün olan en iyi sonuca sahip olduğumuz gerçeğini gözden kaçırmayalım. Annen hayatta ve iyi, herkesin istediği de buydu.

Odadan çıkarken oflayıp pufluyorum, tam o sırada ön kapıdan sağlık görevlileriyle birlikte daha fazla polis memuru giriyor. Tereddüt ediyorum ve iki polis memuru ile Krisha'nın Paul'e ön bahçeye kadar eşlik etmelerini izliyorum. Mutfakta tek başıma, bastırıldığım gözyaşlarım Niagara Şelalesi'nden daha hızlı akarken bir sigara daha yakıyorum.

Krisha mutfığa dönüp kapıyı kapatana kadar otuz dakika geçiyor. Oturmamı istiyor ve söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı biliyorum çünkü bana değil, önümüzdeki masaya koyduğu küçük siyah cep defterine odaklanmış durumda.

"Tamam," diye başlıyor. "Hem Gwen hem de Paul ile ayrı ayrı konuştuk ve anlattıkları birbirini tutuyor. Görünüşe göre annen Paul'e Clacton-on-Sea'nin babanla ilk evlendikleri yer olduğundan bahsetmiş.

uygun bir tatil olduğunu ve bir gün geri dönmek istediğini söyledi. Onu oraya götürmenin iyi bir fikir olacağını düşündü, böylece hala zamanı varken bazı eski anıları yeniden yaşayacaktı-'

"Ona inanmıyorum," diye araya giriyorum. 'Bu yolculukta sana anlattığından daha fazlası var. Bunu içimde hissediyorum. Birbirleriyle flört ediyorlar ve sonra adam onu sadece ikisinin olduğu bir hafta sonu için kaçırıyor. Bu doğru değil. Bunu görebiliyorsun, değil mi?'

"Paul, Gwen ile aralarında hiçbir zaman uygunsuz bir şey yaşanmadığını ve kaldıkları oda kahvaltı otelde ayrı odaları olduğunu iddia ediyor. Bize iki oda için ödeme yapıldığını kanıtlayan bir makbuz gösterdi.

"Kim tarafından?

"Onun tarafından. Bunu doğrulamak için bize bir banka ekstresi de gösterdi. Meslektaşlarımdan biri de tesisle temasa geçti ve annenizin mutlu ve rahat görüldüğünü doğruladı. Oraya rızası dışında götürüldüğünü gösteren hiçbir şey yok.

'O zaman neden önce onu oraya götürmesinin sorun olup olmadığını bana sormadı? Çünkü ona hayır diyeceğimi biliyordu. Ve büfeden düşen nota gelince... eminim buna inanmıyorsunuzdur?

"Paul, Gwen'e nerede olduğunu söylemek için yeni telefonundan size mesaj attığını söylediğinde ona inanmamak için hiçbir nedeni yoktu ve notu ve e-postasıyla doğru şeyi yaptığını varsaydı. Ancak yeni numarasını Help for Homes'a vermenin aklından çıktığını itiraf ediyor. Ayrıca sizinle yüz yüze konuşması gerekirken, önceki karşılaşmanızdan bu yana sizinle iletişim kurmakta zorlandığını da kabul ediyor.

"Hangi önceki karşılaşma? Şaşkınlıkla sordum.

"Seninle ilgilenmediğini açıkça belirttiğinden beri. Romantik olarak. Not defterinden okumaya devam ederken boğazım düğümleniyor. "Paul senin ona birkaç kez asıldığını ve her birini kibarca reddettiğini iddia ediyor. Daha sonra ona karşı mesafeli ve yaklaşılmaması zor bir haline geldiğini söylüyor.

İçimden mizahsız bir kahkaha kaçıyor. 'Aman Tanrım, bu adamın cesareti! Böyle bir şey kesinlikle olmadı. Yalan söylüyor.

"Dürüst olmak gerekirse Connie, bu seninle onun arasında. Ancak Gwen'in kaçırılmadığından ya da zorlanmadığından eminiz ve bu nedenle olayı daha fazla araştırmayacak ya da bir tutuklama yapmayacağız. Ancak, Yardım için

Homes muhtemelen Paul ile konuşmak çünkü bir gönüllü olarak bu bir koruma ihlali olarak değerlendirilecektir.

Başımı salladım. 'Bu delilik. Bu adamda doğru olmayan bir şeyler olduğunu görebilen tek kişi ben miyim?

"Dediğim gibi, Paul'ün bir suç işlediğini gösteren hiçbir kanıt yok.

'Gwen zihinsel engelli! Bir günden diğerine ne yaptığını ya da ne söylediğini bilmiyor. Ondan faydalaniyor.'

"Tam olarak

nasıl?"

"Bilmiyorum!

'Ve kanıtınız olana kadar elimiz kolumuz bağlı. Üzgünüm ama o yasaları çiğnemedi.

'Yani bir şey yapmadan önce ona zarar vermesini ya da onu soyup soğana çevirmesini mi beklemem gerekiyor?

Krisha cüzdanından bir kart çıkarır ve ayağa kalkarken tezgahın üzerine bırakır. 'Bu benim direkt hattım ve cep telefonu numaram, eğer başka bir şey olursa ve bana ulaşmanız gerekirse. Bakın, aradığınız çözümü size veremediğim için üzgünüm. Yapabileceğiniz şey, yerel Alzheimer Derneği ile iletişime geçerek bir ev ziyareti ayarlayıp ayarlayamayacaklarını ve size ve annenize biraz destek sunup sunamayacaklarını öğrenmektir. Ancak şimdilik olumlu yönle odaklanmaya çalışın. Anneniz hayatta ve ne yalan söyleyeyim, mutlu. Bundan çok daha kötü pek çok sonuç gördüm.

Odadan çıkarken ona bakamıyorum. Bu arada Paul, Krisha'nın tavsiyesine uyarak ev dediği deliğe geri döndü. Bundan kısa bir süre sonra ön kapı kapanıyor ve evde sadece ben ve o kalıyoruz. Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp üstünü değiştirmesi için banyoya götürüyorum.

"Clacton-on-Sea'ye gittim," diyor geceliğini başının üzerinden geçirirken. 'Bill götürdü beni. Gece ışıklandırıldığında iskele harika görünüyor.

Yatağa girmesine yardım edip perdeleri kapatırken cevap vermiyorum.

"Meredith'le konuştuğunuzda ona Tom'un bende olduğunu söylemeyi unutmayın.

'Tom' dediğinde bana hafifçe sırtıyor ama Tom ve Meredith'in kim olduğunu soracak enerjim kalmadı. Ve açıkçası, umurumda değil. Geri dönmeden önce ona iyi geceler bile dilemiyorum.

Aşağı inip bahçenin karanlığında oturacağım ve bir sigara daha yakacağım.

BÖLÜM 17

CONNIE

Tanrım, ağrım var. Onun boş odasında dünyanın en lümpen yatağında uyuduğum geceler boyunca boynum, sırtım ve kambur omuzlarım zonklamaya başladı. Bu sabah ondan ayrılmak için ne kadar isteksiz olsam da, yardım almazsam işlevimi yerine getiremem. Bu yüzden kendimi yeniden insan gibi hissedene kadar düğümlerimi ve ağrılarımı tedavi edebilecek bir osteopati uzmanından randevu aldım. Bunu karşılayamam, bu yüzden onun banka kartından çekeceğim. Belki de yapmamalıyım, ama geçen haftaki ortadan kaybolma olayıyla bana yaşattığı endişeden sonra en azından bunu yapabilir.

Onu Mary'nin yetenekli ellerine bırakıyorum ve başka bir büyük kaçıştta tünel kazarak özgürlüğüne kavuşmasını engelleyebileceğini umuyorum. Clacton-on-Sea iskelesinin ışıklandırıldığında ne kadar güzel göründüğünü bir kez daha duymak zorunda kalırsam, oraya gidip bir kutu kanlı kibritle kendim ışıklandırabilirim.

Village Hopper çift şeritli yolda ilerliyor ve ben Paul'ün nerede olduğunu merak ediyorum. Hayatımıza ilk girdiğinden bu yana altı hafta geçti ve eğlenceden sonra ortadan kaybolalı da altı gün oldu. Polise istediği kadar bunun *Gweny'nin* fikri olduğunu ve onun için iyi bir şey yapmaya çalıştığını iddia edebilir ama ben dün doğmadım. Gizli bir ajandası olduğunu söylediğimde kimsenin bana inanmaması da can sıkıcı.

Acaba çizgiyi ne kadar aştığını bildiği için mi yoldan uzak duruyor? Özellikle de şimdi polisin radarına girmişken. Ama ne olmasını bekliyordu ki? Onu kaçırırken polise haber vereceğimi biliyor olmalıydı. Bu yüzden sadece kayıp post-it notu ve e-postasının doğrudan önemsiz klasörüne gitmesiyle beni onların önünde aptal yerine koymak istediğini varsayabilirim. Google'da nasıl

posta sağlayıcımın bu mesajın spam olduğuna karar vereceğini ve bunun düşündüğümden daha kolay olduğunu bilebilirdi. Birisi bana spam olarak işaretlediğim bir e-posta gönderirse, ondan gelen diğer tüm mesajlar da muhtemelen spam klasörüne düşecektir. Bir hafta önce Paul'den spam'ime taşıdığım önemsiz bir e-posta almıştım. Yani otelin adresini içeren bir sonraki mesajın da oraya gideceğini biliyordu.

Ama hala nedenini anlayabilmiş değilim. Çünkü görebildiğim kadarıyla tek başardığı zaten kafası karışık olan bir kadını üzme oldu. Adam gelmeyi bıraktığından beri kadının ruh hali bir sarkaç gibi sallanıyor. Bir an çakıllı sahillerde yaptıkları yürüyüşler, meyve makineleri ve balık ve patates kızartması yemekleriyle ilgili hikayeler anlatırken, bir an sonra evin içinde ve bahçede dolaşıp hem Bill'i hem de Paul'ü arıyor ve ne zaman evde olacaklarını soruyor. Endişeli ve huzursuz ve bunun onu tekrar dolaşmaya itmesinden endişe ediyorum. Bu nedenle ben onu bir bakıcıya bırakmaktan başka çarem yok. Ayrıca ilaçlarını her gece yarım uyku tableti daha artırdım, ancak şimdi yutana kadar izliyor ve bekliyorum. Bir seferde on iki saat boyunca onu bayıltıyorlardı. Bugün banka kartını kullanması gibi, belki de bunu yapmamalıydım, ama endişelenmem gereken on iki saat daha az.

Aklımı kurcalayan başka bir şey daha var ama bu kez Paul'ün yaptığı bir şey değil. Birkaç hafta içinde, onu kendi başının çaresine bakması için bırakacağım.

Walter'a Oscar'a eşlik edecek geçici birini bulması gerektiğini söylediğimde, 'İtalya'daki düğünler için en yoğun dönemim,' diye açıkladım. 'Birkaç hafta içinde içinden çıkamayacağım birkaç tane düğünüm var. Diğer herkesi yerel planlamacılara taşeron olarak verdim ama kalan çiftlerin bana ödedikleri parayla geçiniyorum. Yani orada olmaktan başka çarem yok. Başka bir yolu olsaydı burada kalırdım ama yok.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Sanırım toplamda sekiz hafta kadar.

Hayatımın en uzun birkaç haftası olabilir. Özel bir bakım ajansı, onu günde iki kez ziyaret etmesi için geçici bir bakıcı sağlayacak. Benim imkanlarımın çok ötesinde olduğu için faturayı Gwen'in ödemesi gerekecek. Yatağa girip çıkmasına yardım edecek, beslenmesini sağlayacak ve kişisel hijyenine dikkat edecekler. Komşuları ve Peder Eddie de

Ona göz kulak olacaklarını söylediler. Hiçbir şekilde ideal değil ama ben dönene kadar bulabildiğim en iyi çözüm bu.

Geçici trafik ışıklarında durduğumuzda Hopper şehir merkezine bir durak uzaklıkta. Pencereden dışarı bakarken yolun diğer tarafındaki bir araç gözüme çarpıyor. Paul'un minibüsüne benziyor, sadece daha temiz. Bulutsuz bir gökyüzü ve bana doğru parlayan güneş, direksiyonda kimin olduğunu göremediğim anlamına geliyor. Ama yolda birbirinin aynısı binlerce araç olmalı. Sonunda o taraftaki ışıklar yeşile dönüyor, minibüs uzaklaşıyor ve nihayet sürücüyü görebiliyorum.

Bu da ne? Hayır, bu olamaz. Bu o mu? Hayır. O mu? O lanet yatak yüzünden uykusuzluk zihnime oyunlar oynatıyor. Yoksa Paul mü? Karnımda sıkılmış bir yumruk beliriyor ve dışarı çıkmaya çalışıyor. Başımı hızla çeviriyorum ve omzumdaki ağrı boynuma ve kafatasımın tabanına kadar uzanıyor. Her kimse, köyümüze doğru geliyor. Ne yapacağım ben şimdi? Bunu riske atamam, yapamam. Hemen onun evine dönmeliyim.

Planlanmış başka durak yok, bu yüzden otobüs şehir merkezine varıp tekrar geri dönene kadar beklemem gerekecek. Saatiye bakıyorum: Yirmi dakika içinde evde olabilirim. Bu kadar kısa sürede bu kadar zarar veremez. Ayrıca, Mary onunla birlikte.

Gitme sırası bizde ama . Endişeyle ön camdan dışarı bakıyorum ve üç araç ileride hızlanmayan bir araba görüyorum. Işık tekrar kırmızıya dönüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum yüksek sesle. Bekliyorum, bekliyorum ve tekrar yeşile dönmesini bekliyorum ve nihayet yeşile döndüğünde, önümdeki arabanın hala hareket etmediğini görerek dehşete kapılıyorum. Olabildiğince hızlı koştuğum ama ayaklarımın kalın çamurda sıkıştığı kötü bir rüya gibi. Kornalar çalıyor ve arabanın dörtlülere yanıp sönmeye başlıyor. En az benim kadar sinirli sürücüler, araç sahibinin aracını yolun kenarına itmesine yardım etmek için araçlarından iniyor. *Hadi, hadi, hadi.*

Oturup beklemekten başka çarem yok. Kendi kendime konuşup mantıklı olmaya çalışıyorum. *Bu senin hayal gücün, Paul'u görmedin, görmek istediğin şeyi gördün.* Umutsuzca buna inanmak istiyorum.

Buna inansam bile fark etmez çünkü o Mary ile birlikte. Onu içeri almaz, değil mi? Onu Clacton-on-Sea'ye götürdüğünde yarattığı kaosu biliyor.

Hopper hedefine ulaştığında Mary'ye mesaj atmaya çalışıyorum ama göndermiyor. Telefonum ekmiyor. Yola çıkmadan önce hâlâ otobüsün müşterilerle dolmasını bekliyorum.

Avringstone'un altındaki tepeye vardığımızda, o minibüsü görmemin üzerinden kırk beş dakika geçmişti ve ben hayal kırıklığı içinde ağlıyordum. Diğer yolcuların bana deli bir kadınmışım gibi bakması umurumda değil.

Bacaklarımın, iltihaplı sırt ve boyun kaslarımın izin verdiği ölçüde yarı yürüyorum, yarı koşuyorum. Tam onun sokağına geldiğimde, alnımda biriken teri silerken, onu fark ediyorum. Paul'un minibüsü, Gwen'in yolunda. Bunların hiçbiri hayalimde yoktu. Çok gerçekti. O geri döndü.

BÖLÜM 18

CONNIE

Sakin ol Connie, ol. Sadece sakin ol. Bunu kafamda tekrarlamayı bırakıp yüksek sesle söylemeye başladığımda bile dinlemiyorum. Onun yerine, evinde bulabileceğim şeylerden dolayı sinir küpü olmuş durumdayım ve Paul'ün buraya dönme cüretini göstermesi beni öfkeliyor.

Kamyonetinin yanından hızla geçerken ön koltukları tarıyorum, sonra bahçeye bakıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Ön kapıyı açtığımda ilk gördüğüm şey, merdivenin tepesinde yan yana duran beş şişkin bavul oluyor.

Koridordaki konsol masasının üzerindeki kutudan birkaç mendil alıp alnımı ve koltuk altlarımı kurulayarak onu televizyonun önünde oturmuş siyah-beyaz bir film izlerken bulmaya gidiyorum. Yalnızdı.

"Mary nerede? dolandırmadan soruyorum.

"Paul burada!" diye haykırıyor.

"Ama Mary değil.

"Ona eve gidebileceğini söyledim.

Mary ile daha sonra konuşacağım. "Peki bavullar kime ait?" Beklemediğim bir cevap için dua ediyorum.

"Onlar Paul'ün" diyor, öyle ani bir sırtışıyla ki takma dişlerinin üst sırası kayıyor. Parmaklarıyla onları yeniden ayarlıyor.

"Peki burada ne yapıyorlar?

Bir an duraksıyor ve başını iki yana sallıyor. "Emin değilim," diyor, sonra kendini düzeltiyor. "Doğru ya, bir süreliğine kalmaya geliyor.

"Cesedimi çiğnemen lazım.

Cevap vermesine fırsat vermeden hışımla koridora çıktım ve merdivenlerden yukarı yürüdüm. Paul'ü buldum, dekorasyon tulumunu giymişti,

sahanlığın süpürgeliklerini kirli beyaz bir renge boyuyor. Dans müziği çalan bir istasyona mırıldanarak eşlik ediyor. Kapatmak için prizdeki düğmeye basıyorum.

"Ah, Connie," diye cıvıldıyor. "Uzun zaman oldu. ?" "Bavulların neden burada?" diye soruyorum.

'Yolda mı duruyorlar? Bu paltoyu bitirdiğimde onları odama koyacağım'.

"*Odanız* yok.

"Sahanlıkta uyuyamam. "Neden burada olman gerekiyor?

'Gwenmy beni nazikçe davet etti, evler arasında gidip geliyorum. Birkaç gündür buralarda değildim çünkü eşyalarımı topluyor ve evimi satıyordum. Ama yeni evimi birkaç hafta daha değiştirmeyeceğim.

'Buraya taşınmıyorsun. Asla,' diyorum ve başımı sallıyorum. "Annemin yanında sana güven olmaz.

Gücenmiş gibi görünmesi de burada kalma ihtiyacı kadar sahte. "Küçük bir düşmanlık seziyorum," diyor.

'Ondan faydalanıyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Çoğu zaman senin kim olduğunu bile bilmiyor. Seni babam sanıyor.'

Yemin ederim ki beni bir anda sıfırdan altmışa çıkarabilecek tek kişi o. Boya fırçasını elinden kaptığım gibi halıyı kaplayan plastik örtünün fırlatıyorum. 'Bunu sana sadece bir kez söylüyorum. Annemin evinden defol git. Şimdi!' Ona doğru yaklaşıyorum, neredeyse misilleme yapması için cesaretlendiriyorum. Eğer yaparsa, doğruca polise gideceğim. Ama bunun yerine bana ekşi bir gülümseme veriyor, sonra omzumun üzerinden bakıyor.

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama hemen gitmeni istiyorum," diyor arkamdan gelen zayıf, titrek bir ses.

Arkamı döndüm. Gwen'in kaşları gerilmiş, dudakları büzülmüştü. "Anne, ben senin kızınım.

'Sen-' Daha önce onlarca kez söylediği şimdi ne olacağını biliyorum, bu yüzden sözünü kısa kestim.

'O bir dolandırıcı. Ona güvenemezsiniz.'

"Bill hakkında böyle konuşma!

"O babam değil, Paul," diye . "Ve burada kalmıyor. "Ama o benim arkadaşım ve burası benim villam, senin değil.

Paul araya giriyor. "Teşekkür ederim Gwenny, ama ikinizin arasına girmek istemiyorum.

Sanki yapmıyor. Adamın odağı kıza kilitlenir ve kızın yanakları kızarır. Süt gibi gözlerinin derinliklerinde bir yerde bir pırıltı beliriyor. Ve ilk defa içimde kötü, çok kötü bir his var.

"Lütfen evimi terk edin," diye daha sert bir şekilde bana yöneltiliyor. "Anne!" diye itiraz ediyorum.

'Bana böyle demeye hakkın yok,' dedi. "Bill, ona gitmesini söyle.

'Aşağı inelim ve bunu özel olarak konuşalım,' dedim.

'Hiçbir şey hakkında konuşmama gerek yok. Eğer arkadaşlarımı kabul edemiyorsanız, o zaman burada istenmiyorsunuz demektir.

Derin bir nefes alıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Bu zihniyetten onu kendi düşünce tarzıma döndürmeye çalışmanın bir faydası olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Normalde onu rahat bırakır, kendi akışına bırakırdım ve daha sonra neden bu kadar kızgın olduğunu unuturdu. Ama bunu şimdi yaparsam, onu Paul ile bırakmış olurum. Bu da isteyeceğim son şey. "Anne?" diye tekrar söylüyorum ama beni dinlemiyor. Ona göre odadaki tek kişi Paul.

Gitmekten başka çarem yoktu, öyle de yaptım. Aşağıya iniyorum ama gitmeden önce salondaki çalışma masasının altındaki dolabın kapaklarını açıyorum ve bir kutu dolusu dosya çıkarıyorum. Faturaları, sigorta poliçeleri, evin ve emekli maaşının tapuları arasında en son vasiyeti de var.

Zarfı açıyorum ve belgenin hala orada olduğundan emin oluyorum. Ama yerine koymak yerine, eve götürmek üzere cebime koyuyorum. Paul etraftayken sadece onu değil, kendi çıkarlarımı da korumam gerekiyor.

BÖLÜM 19

CONNIE

En yakın akrabası ve bakıcı rollerim kaçınılmaz olarak sona erdiğinde, Steven Spielberg'e hizmetlerimi sunmayı düşünüyorum. Çünkü son on gündür, Paul'ün evinde kalmasına izin vermesi için yaptığı davet üzerine aramızın bozulmasının ardından Oscar ödüllü bir performans sergiledim. Ama onu korumanın tek yolu patlamamdan pişmanlık duyuyormuş gibi yapmaksa, o zaman çenemi kapalı tutmaktan başka çarem yok. Başka bir yüzleşme olursa, yine onu bana tercih edeceğinden korkuyorum.

Ne Paul ne de ben kavgamızdan bahsetmedik ama havada öyle ağır bir şekilde asılı duruyor ki kıyafetlerime tutkal gibi yapışıyor. Ona duyduğum nefretin ne kadar derin olduğu konusunda hiçbir yanılsaması yok. O kötü huylu bir varlık, ölümcül hale gelmeden önce yok etmem gereken kanserli bir tümör.

Artık onun hayatında kalıcı bir özellik olduğunu söylersem abartmış olmam. Kümesteki tilki, arkasında parlak boya ve duvar kağıdı macunu kokusu bırakarak odadan odaya süzülüyor. Bölgesini işaretlemek için duvarlara işiyor da olabilir. Dün sahanlığı yeniden dekore etmeyi bitirdi ve bu öğleden sonra bir sonraki projelerinin salon ve yemek odası olacağını açıkladı. Bir duvarı kâğıtla kaplamak ve diğerine ahşap paneller yapıştırmak istediğinde elbette hemen kabul etti. Ama bu onun yaşındaki biri için fazla çağdaş ve eminim onun zevkinden çok onunkine uygun. Tüm bu işleri yapmasının amacı evi önceki sahiplerinden çok onunmuş gibi hissettirmek değil miydi? Tek umudum bu numarayı sonsuza kadar sürdürememesi ve gerçek yüzünü gösterdiğinde benim burada olmam.

Mayıs ve Haziran aylarının amansız sıcak dalgasından sonra, en azından Temmuz ayı bir İngiliz yazının olması gerektiği gibi davranıyor. Gökyüzüne bakıyorum, sabaha minnettarım

bulutlar kararmaya başladı. En azından Oscar'ı sahibine teslim ettikten sonra evini temizlemeye başladığımda bu kadar terlemeyeceğim. Walter'ın soğuk bir bardak meyve suyu teklifini kibarca reddediyorum çünkü Paul'ü onunla gereğinden fazla yalnız bırakmak istemiyorum. Zaten akşamları onunla baş başa kalıyor ve onun kırılğan zihnini hangi yalanlarla zehirlediğini ancak Tanrı bilir.

Evine varıyorum ama kapı kilitli, bu alışılmadık bir durum çünkü Paul'ün minibüsü burada. Anahtarımı kilide sokuyorum ama dönmüyor. Tekrar deniyorum, her açıdan çeviriyorum ama kesinlikle yerinden oynamıyor. Arka bahçeye girmek için kapıya doğru ilerliyorum ama mandal da açılmıyor. Sonra anahtar gerektiren yeni bir kilit takıldığını fark ediyorum.

Anlamakta yavaş davrandım, değil mi? Paul bana söylemeden lanet kilitleri değiştirmiş.

Sakin ol, diyorum kendime, her gün defalarca tekrarladığım bir mantra. Ön kapıya dönüyorum ve zile basmaya gidiyorum ama zil yok. Yerine, kapınıza kimin geldiğini telefonla görebilmenizi sağlayan dahili kameralı elektronik bir cihaz yerleştirilmiş. Yumruklarımla cama vurmaktan kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine, duygularımın muhakememi gölgelemesine izin verirsem yine onun kazanacağını kendime hatırlatıyorum. Bir süre sonra kapıyı biraz aralıyor.

"Connie," diye başladı. "Paul bugün gelmeyeceğini söyledi.

Bu benim için yeni bir haber. "Bugün temizlik günü, değil mi? Cevap veriyorum ve beni içeri davet edene kadar beklemiyorum. Onu itip geçiyorum ve sanki her şey normalmiş ve az önce evinin kapısında kilitli kalmamışım gibi davranıyorum.

Koridordan geçerken, konsol masasının üzerinde duran çerçeveli fotoğrafların yaklaşık yarısının kaybolduğunu fark ediyorum. Düşün fotoğrafları artık orada değil, benim koyduğum iki fotoğrafla birlikte.

Lavabonun altında sakladığım temizlik ürünleri kutusunu çıkarırken beni takip ediyor. "Ön kapıya ne oldu?" diye soruyorum rahatça. "Anahtarım çalışmıyor.

"Paul benim için yeni kilitler taktı.

"Çok iyi yapmış," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Bunu neden yaptı?

"Çünkü bana köyde hırsızlık olayları olduğunu ve bunların emeklileri hedef aldığını söylediğinde çok korktum. Yeni kilitlerin

evi daha güvenli hale getirecektir.'

"Etrafımızda olduğu için ne kadar şanslıyız, değil mi? Alaycılığını kaybetmişti. "Peki ya kapıdaki kamera?

"Bu harika, değil mi? Paul her gelen kişinin kim olduğunu görmek için telefonunu kullanabiliyor.

Paul'un sesi arkamdan öyle bir geldi ki, aniden yerimden sıçradım.

Cilt.

'Evinize kimin ne zaman gireceğini asla bilemezsiniz.

Sırtınız dönük,' diyor dikkatle. Üzerinde sadece belini saran bir havlu var. Saçları ıslak ve örtünmek için acelesi yok. Ona arzuladığı fiziksel ilgiyi göstermemek için kendimi zor tutuyorum. "Gwenny, bundan sonra kapıyı sadece benim açacağımı sanıyordum?

"Üzgünüm, unutmuş olmalıyım.

"Dikkatli olmalıyız, değil mi? Gözlerimin içine bakıyor. "Dışarıda senin iyiliğini düşünmeyen pek çok insan var.

Şakayı görmezden geliyorum. "Yedek anahtarları nerede saklıyorsun? diye soruyorum. "Bizde hiç yok," diyor Paul. "Biraz kestirmem lazım.

"Daha sonra şehre gideceğim; ben hallederim ve sizi kurtarırım.

'Sıradan bir çilingir bunları tedarik edemez. Özel olarak yaptırılmaları gerekir-

uzmanlar tarafından yapılmıştır.'

Dilimi biraz daha ısıtırsam, koparacağım. Ona bir saniye bile inanmadım.

"Peki, bugün nereden başlamamı istersiniz?" Direkt ona sordum. "Üst kattan mı yoksa alt kattan mı?

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye araya girdi Paul. 'Döşeme tahtalarını zımparalarken çok fazla toz çıktı ve yarın geri kalanını bitirdiğimde tekrar kaplanacak.

'Çıplak yer tahtalarından nefret ettiğini sanıyordum anne. Sana çocukluğunu, ailenin halı almaya parasının yetmediği zamanları hatırlattıklarını söylemiştin.

"Öyle mi yaptım?

Paul, "Seni görmek her zamanki gibi çok güzel ama birazdan çıkıyoruz," dedi. 'Ve arkandan kilitleyecek bir anahtarın yok.

Kımıldamıyorum.

'Sorun değil,' dedim. 'Acele etmeyeceğim ve sen dönene kadar burada kalacağım. Bu kadar hırsızlık varken burada birinin olması en iyisi, değil mi? Nerede?

"Gideceğim demiştin, değil mi anne?"

"Brunch için bahçe merkezi," diyor ve Paul'e dönüyor. "Doğru, değil mi? Daha önce orada hiç brunch yapmamıştım."

Götürdü. Onu daha önce de götürdüm. Ve bir an için, onun sabahı onunla geçirip benim geçiremeyecek olmamı kıskandım. Ama burada bir fırsat var, değil mi?

"İyi eğlenceler," diyorum. "Bana bir köpek çantası getir. Paul üstünü değiştirmek için yukarı çıktı ve kısa süre sonra"

Minibüsü yoldan çekilip yalnız kaldığımda işe koyuluyorum. Temizlik değil, gözetleme. Bavulları odasının köşesine yığılmıştı. İçlerine baktım ama hepsi boştu. İddia ettiği gibi sadece iki hafta kalacaksa gerçekten her şeyi asması gerekiyor mu? Zaten giydiği tek şey şort ve tişört. Onun yerine çekmecelerine bakıyorum ama o da boş. Gardırop da aynı şekilde. Banyo dolabının içinde de hiçbir şey yok. Kafam karıştı. Şimdi ne oyunu oynuyor?

İşte o zaman, onu düşündüğümde sık sık ortaya çıkan mide bulandırıcı his geri dönüyor. Tereddütle odasına doğru yürüyorum ve aynalı gardırobun kapaklarını açıyorum. Dolabın dörtte üçü *onun* giysileriyle dolu. Çekmecelerin çoğunu da o doldurmuş. Kıyafetlerinin çoğu odanın köşesindeki siyah çöp torbalarının içine doldurulmuş. Lavabosunun içinde elektrikli tıraş makinesi ve diş fırçası fişe takılı ve şarj oluyor. Yatağa bakıyorum. Yatak yapılmış ama iki yastığın da kafasında çentikler var.

Gördüğüm şeyi çözmek için bir molaya ihtiyacım var. Bu benim düşündüğüm anlama gelmiyor, değil mi? Başka açıklamalar bulmak istiyorum ama sadece bir tane var. Birlikte uyuyorlar. Seksen iki yaşında bir kadın ve onun yarısı yaşında bir dolandırıcı. Aman Tanrım.

Bacaklarım altımda bükülme tehdidiyle karşı karşıya, bu yüzden arabanın kenarına oturuyorum.

Yatak.

Yanında yepyeni bir Samsung cep telefonu var. Bu İlk kez görüyorum ve ona verdiği olduğunu varsayıyorum. Açıyorum. Üzerine bir kod koymamış, muhtemelen hatırlaması pek mümkün olmadığı için. Göz gezdiriyorum. Birbirlerine mesaj atıyorlar: Clacton on-Sea'den döndükleri günden başlayarak düzinelerce mesaj. Paul ona ne kadar harika vakit geçirdiğini, birlikte olmayı nasıl dilediğini anlatıyor.

daha uzun süre uzak kalabileceğini ve sahildeki ilk öpüşmelerini asla unutamayacağını söyledi.

Şimdi anlıyorum ki neredeyse bir haftadır fiziksel olarak burada olmasa da düzenli olarak iletişim halindeydiler. Ben osteopati randevum için evden çıkar çıkmaz onu çağırmak için mesaj atmış.

Okumaya devam ediyorum. Paul ona ne kadar derinden aşık olduğunu, onun kendisi için ne kadar özel olduğunu ve onu ne kadar özlediğini itiraf ediyor. Kadının yanıtları daha seyrek, yazım hataları ve çok az boşlukla dolu olsa da, ana fikri anlıyorum. Onunla aynı şeyleri hissediyor.

Telefonun arkasına keçeli kalemle yazdığı el yazısı talimatları görene kadar, nasıl mesaj gönderileceğini bilmesine şaşırdığım kadar bu gizli ilişkiye de şaşırdım. Aralarında çok sayıda uzun telefon görüşmeleri de olmuş, hepsi gelen ve bazıları gece boyunca süren. Ben uyuduğunu sanırken onunla konuşuyor olmalıydı. Ona verdiğim uyku haplarını yutmuş olamaz.

Gözlerimi alamadığım bir araba kazası gibi. Ona, kendisinin de onu sevdiğini söylediğini okuduğumda kalbim sıkışıyor. İlişkilerini benden saklaması için ona yalvarıyor, birlikte ne yaşadıklarını asla anlayamayacağımı ve onları ayrı tutmaya çalışacağımı açıklıyor. Clacton-on-Sea'ye yaptıkları gezi sırasında polisi arayarak bunu zaten bir kez denediğimi hatırlatıyor ve ilişkilerini öğrenirsem onu bir eve kapatacağımdan korkuyor. Hiçbir şey söylememeyi kabul ediyor.

Okuyacak başka mesaj kalmayınca başucundaki dolaba dönüyorum - *ona onunki* demekten bile nefret ediyorum - ama burada kişisel hiçbir şey yok, cüzdan yok, kredi kartı yok, fatura yok, makbuz yok, hiçbir şey yok. Gardırobundaki kıyafetlere bakıyorum ama ceplerinde bir şey bırakmamaya dikkat etmiş. Sanki sadece kendi şartlarıyla var oluyormuş gibi.

Ve sonra bir şey dikkatimi çekti. İlişkilerini gizli tutmak istediğine dair mesajlarına rağmen, bu kanıtı saklamak için çok az şey yapmıştı. Ve Paul'un tüm bunları benim bulmam için bilerek bıraktığını fark ettim. Eğer bırakmasaydı, kıyafetleri boş odada duracak ve telefonu da saklı olacaktı. Birlikte olduklarını bilmemi istiyor. Benimle alay ediyor çünkü onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığına inanıyor.

Beni çok iyi tanımıyor. Çünkü ben onun gibi pes etmeyeceğim.
Bu.

BÖLÜM 20

SARAH COGGINS, SOSYAL ÇALIŞANI

Kafenin kapısından kafasını uzatan kadının Connie olduğunu varsayıyorum. Endişesini odanın öbür ucundan bile hissediyorum. Başını yavaşça çeviriyor, daha önce sadece telefonla konuştuğu birini bulmaya çalışıyor. Elimi sallıyorum ve bana doğru ilerliyor.

"Merhaba, ben Sarah," diye başlıyorum, yerimden kalkıp onunkini sıkmak için elimi uzatıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap veriyor ve el çantasını diğer sandalyenin arkasına asıyor. Bir demlik çay ve iki fincan bizi bekliyor ve doldurmaya başlıyorum. Kendiminkine utanmadan üç küp şeker atıyorum. Günlerimiz uzun, haftalarımız sonsuz ve personelimiz kısa. Fırsat buldukça şeker atmaya ihtiyacım var.

Bakışlarının kafatasımı delip geçtiğini hissediyorum, ona söyleyeceklerimi önceden tahmin etmeye çalışıyor. İşimin bazı kısımlarından keyif alıyorum, bazı kısımlarından ise, bu öğleden sonra olduğu gibi, pek hoşlanmıyorum. Bu işte herkesin ihtiyaçlarını karşılamak imkansız. Bu yüzden hayal kırıklığına uğramaya ve diğer insanları hayal kırıklığına uğratmaya alıştım.

Connie ile sekiz gün önce, ofisi ilk aradığında oldukça duygusal bir haldeyken yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. Toplumdaki savunmasız insanları korumak benim birçok görevimden biri ve yaşlı annesinin demans hastalığı da potansiyel olarak bu kategoriye giriyor. Bir yabancıнын Gwen'le nasıl arkadaş olduğunu ve çok kısa bir süre içinde onun günlük yaşamına nasıl girdiğini hatırladıkça notlar aldım. Connie ayrıca cinsel bir ilişki içinde olduklarına da ikna olmuştu.

'Onun için gerçekten endişeleniyorum,' diye ağladı. 'Onu manipüle ettiğinden, bana yalan söylemeye zorladığından ve aramıza girmeye çalıştığından eminim. Polis hiçbir şey yapamaz çünkü o yasaları çiğnemedi ve

Annemin kendisi için tehlikeli olmaya başladığını düşündüğümü söylemek için doktorunu görmeye gittiğimde, bana annemin benimle konuşması için verdiği izni geri çektiğini ve benim yerime Paul'u getirdiğini söyledi. Bununla birlikte, potansiyel bir koruma sorunu olarak sosyal hizmetlerle çoktan iletişime geçtiğini söyledi.

Böyle bir vaka ilk kez dikkatimi çektiğinde yargılayıcı olmamak üzere eğitildim. Olaya dahil olan herkesle tanışana kadar bir fikir oluşturmak benim işim değil ve ancak o zaman bilinçli bir görüşe sahip olabilirim. En azından teoride yapmam gereken bu. Çünkü pratikte bunu söylemek yapmaktan daha kolay olabilir. Sonuçta ben de insanım. Biri bana kırk iki yaşında bir adamın neredeyse iki katı yaşında ve demans hastası biriyle yattığını söylerse, elbette onun nedenlerini sorgulayacağım.

Bugün defterimi masanın üzerine koyuyorum ve doğru sayfaları bulana kadar karıştırıyorum.

"Bildığınız gibi, bu hafta başında Gwen'in evini habersiz ziyaret ettim ve onunla Paul Michael'dan uzakta, tek başına uzun bir sohbet gerçekleştirdim," diye başlıyorum. "Cevaplamaya istekli olduğu bazı oldukça kişisel sorular sordum. Gülümsemesini engelleyemediği için ilişkisini biriyle paylaşmaya hevesli olduğu izlenimini edindiğimi hatırlıyorum. "Paul ile "flört" ettiklerini itiraf etti ama görünüşe göre onaylamayacağınızı düşündükleri için size söylememeyi tercih etmişler.

"Tabii ki yapmazdım!" diyor Connie. "Yapar ?

Paul'den her bahsettiğinde Gwen'in yüzünün nasıl aydınlandığını, onun kendisini 'yaşlı ve değersiz' değil de yeniden genç bir kadın gibi hissettirdiğini nasıl anlattığını hatırlıyorum.

"Beni kontrol etmen için seni kimin gönderdiğini söylemiştin? Gwen bana sordu.

"Size sadece sizin iyiliğiniz için endişelenen biri olduğunu söyleyebilirim.

'Ama bariz olanlar dışında gayet iyiyim. Ve şimdi, kötü günler ortaya çıktığında, Paul onları ortadan kaldırmaya yardımcı oluyor.

"Peki çok kötü günler geçiriyor musunuz?

"Seksenli yaşlarımdayım ve bu şey tarafından yönlendiriliyorum," diye gülümsedi parmağıyla kafasına vururken. "Peki sen ne düşünüyorsun?

"Bana biraz ailenizden bahsedebilir misiniz?

' yok. Kocam öldü ve hiç çocuğumuz olmadı. Kaşlarımı çattım. "Hiç mi?

"Ah, Connie," diye düzeltti kendini. "Evet, Connie. Tabii ki Connie.

"Peki onu çok sık görüyor musunuz?

'Bilmiyorum. Sanırım olabilir.'

"İnsanların sizin hakkınızda neden endişelenebileceğini anlıyor musunuz?"

Başını salladı. "Bill'i kaybettiğimde, başka birinin bana tekrar ilgi göstereceği bir an bile aklımdan geçmedi. Tek bildiğim *sorunumun* beni yavaş yavaş yiyip bitireceğiydi ta ki ...' Cümlesini bitirmedi. "Ama sonra Paul'le tanıştım ve o bana yeni bir hayat verdi.

Gizlilik kurallarını çiğnemek anlamına geleceği için Connie'ye bunlardan bahsetmekten kaçınıyorum. Bunun yerine ona bakıyorum ve sessizce derin bir nefes alıyorum. Bu onun hoşuna gitmeyecek bir bölüm. "Birini korumak için istismar ya da ihmalin gerçekleştiğinden emin olmalıyız," diye devam ediyorum. "Ve gözlemlediğim kadarıyla Gwen, içinde bulunması gereken "risk altındaki" kategorilerden hiçbirine girmiyor. Connie koltuğunda doğruldu.

"Tabii ki öyle!" diye itiraz ediyor. 'Lanet olası bunaması var! Daha ne kadar risk altında olabilir ki?

Her şeye rağmen devam ediyorum. "Besleniyor, hijyenik ihtiyaçları karşılanıyor ve sıkıntılı görünmüyor. Görüşmemizde Gwen'in maddi olarak istismar edildiğini gösteren hiçbir kanıtınız olmadığını ve fiziksel, cinsel ya da psikolojik istismar ya da zorlayıcı kontrol belirtisi olmadığını kabul ettiniz. Gwen haklı olarak savunmasız olarak görülse de, şu anda hala kendi kararlarını verme yeteneğine sahip ve kötü seçimler bile olsa seçim yapma hakkına saygı duymalıyız. Tüm bu bilgileri göz önünde bulundurduğumda, müdahale etme yetkilerim oldukça sınırlı.

Connie'nin yüzü çöktü. Duymak istediği şey bu değildi.

Yaşlı bir ebeveyni olan hiçbir çocuk bunu yapmaz. Onun için gerçekten üzülüyorum.

Ama pes etmeye hazır değil. "Onu iyi bir gününde yakalamış olmalısınız," diye ısrar ediyor. 'Git ve onu tekrar ziyaret et, lütfen. O her zaman böyle değil. Gözlük kılıfını kulağına tutuyor çünkü onu telefonu sanıyor. Onu serada ekmek saklarken buldum. Birçok kez onu gözyaşları içinde yakaladım ve nedenini asla bilemedi. Daha önce de birkaç kez kaybolduğunu söylemişim, değil mi? Öne doğru eğildi. "İnternette okudum. Bir mahkeme Paul'ün o evde yaşamasını engellemek için bir "işgal emri" çıkarabilir. Bunlardan birini organize etmek için kiminle konuşmalıyım?

"Sadece onun için bir risk teşkil ediyorsa bu izni verirler. "Ama öyle. Onunla da konuştunuz, değil mi?"

"Ben yaptım.

"Onun saçmalıklarını anlamış olmalısın.

"Konuşmamızın detaylarına girmeye iznim yok.

Paul ile yalnız konuştuğumda bana söylediği son şeyi hatırlıyorum. 'Yaş bir sayıdan başka bir şey değildir ve herkesin bunu anlamasını beklemiyorum. Gwenny ve ben, hastalığı nedeniyle mutluluğumuzun zamana karşı olduğunun her zaman farkındayız. Bu yüzden her dakikayı en iyi şekilde değerlendiriyoruz. Neden biri bize bunu çok görsün ki?

Bu işi on yedi yıla yakın bir süredir yapıyorum, bu yüzden insanları iyi okuyabildiğime inanıyorum. Sanki benim gibi birinin bir gün habersizce kapısında belirmesini bekliyormuş gibi verdiği cevabın ne kadar iyi prova edilmiş olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. 'Bizi ilgilendiren Gwen'in yaşı değil,' dedim ona. "Kimsenin onun durumundan faydalanmadığından emin olmalıyım.

"Onun parasının peşinde olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, sonra başını salladı ve güldü. Cebinden bir telefon çıkardı, bir bankacılık uygulaması açtı ve bana bakiyeyi gösterdi. İçinde 460.000 sterlinden fazla para vardı. 'Kendi masraflarımı kendim karşılıyorum,' diye övündü. "Gwenny'nin parasına ihtiyacım yok.

Olabildiğince tatmin olmuş ama hala rahat hissetmekten uzak bir şekilde, hem o hem de beni el sallayarak uğurlayan Gwen tarafından dışarı çıkarıldım. Ama tam kapı kapanırken Gwen'in ona "İyi miydin?" diye sorduğunu duydum. Tereddüt ettim, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ancak yasa gereği, Gwen'in sözleri bu işi daha ileri götürmem için yeterli değildi. O öğleden sonra amirim de bunu teyit etti. Bundan Connie'ye bahsetmedim.

Gözlerimin içine baktı. "Peki şimdi ne olacak?

'Korkarım artık hiçbir şey olmayacak,' diyorum. 'Herhangi bir yanlışlık olduğunu gösteren bir kanıt yok. Ve bulunana kadar da elim kolum bağlı. Duymak istediğiniz şey bu olmadığı için çok üzgünüm.

Connie sandalyesinde geriye doğru yığılır.

'Ama onu kaybediyorum Sarah,' diyor. 'Demansın her gün ondan biraz daha fazla şey alıp götürmesine hazırlıklıydım. Ama başka bir insanın beni ondan mahrum etmesini beklemiyordum.

Keşke ona yardım edebilseydim. Keşke bunu doğru kanallardan ilerletecek kadar beni endişelendiren somut bir şey görmüş olsaydım. Ama görmedim. Gördüğüm tek şey mutlu, yaşlı bir kadının büyük zorluklar karşısında azalan yıllarını en iyi şekilde değerlendirmesiydi.

"Birkaç haftalığına İtalya'ya döndüğümde ne olacak? Connie soruyor. "Dün öğrendim ki Paul onu her gün ziyaret etmesi için ayarladığım bakım görevlisi ajansını iptal etmiş ve ona bakacağını söylemiş. Komşulardan bazıları ona göz kulak olacaklarına söz verdiler. Başka ne ?" "Eğer aklınızı rahatlatıcaksa onlara doğrudan telefonumu verebilirsiniz. dinleniyor.'

"Teşekkür ederim," diyor. 'Sence endişelenmekte haksız mıyım? Bunların hepsi benim kafamda mı?

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. 'Annen, senin gibi ona sahip çıkan biri olduğu için çok şanslı. Gwen gibi yanında kimsesi olmayan pek çok insan görüyorum. Buna inanmayabilirsiniz ama o şanslı olanlardan biri.

Ayağa kalkıyorum ama Connie olduğu yerde kalıyor, gözle görülür bir şekilde sönük. Vedalaşıyoruz ve yolun karşısına geçerken omzumun üzerinden bakıyorum ve onu pencereden yakalıyorum. Başları ellerinin arasındaydı.

Connie'nin yanıldığını ve Paul'ün annesine bakma konusunda ona güvenebileceğini umuyorum. Ama içgüdülerim bana endişelenmek için her türlü sebebi olduğunu söylüyor. Ve sadece gerçeklere göre hareket etmeme izin verdiği için işimden nefret ediyorum.

BÖLÜM 21

CONNIE

"Bir ilişkileri var," diyorum Mary'ye. 'Eşyalarını onun yatak odasına taşıdı. Giysilerini, tuvalet malzemelerini. Aklımı kaçırmak üzereyim. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Komşumuz kelimenin tam anlamıyla benim son umudum. Kapısının eşiğinde durup içeri davet edilmeyi beklerken gözyaşlarım yüzümden akıyor. Ama davet gelmiyor. Mary normalde arkadaş canlısıdır, ama hoş bir tanışıklığın bir basamak ötesinde değildir. Ama bugün, onda bir soğukluk var. Konuşurken çok sert.

"Yani onları sosyal hizmetlere ihbar eden siz miydiniz?" diye soruyor. Sanırım yanlış duydum. Bunu nasıl bilebilir? "Pardon?

"Paul bize birinin onları sorgulamak için gönderildiğini söyledi. Ve bu muhtemelen sendin.'

"Şey, evet. Bekle, yani onu ve annemi biliyor musun?"

Mary'nin yüzü onu ele veriyor. Tabii ki bunu zaten biliyor. O herkese anlatmadan bu köyde hiçbir şey olmaz.

"Gwen için çok üzücü bir deneyimdi," diyor. "Ne kadar korktuğunu gördüm.

"Ne zaman? Ben söylerim.

"Gwen ve Paul olaydan hemen sonra uğradılar," diye devam ediyor Mary. 'Zavallı kadın sosyal hizmetlerin onu alıp bir eve yerleştireceğinden korkuyordu. Doğru dürüst uyuyamıyordu.

Başımı salladım. 'Kimse onu evinden almak istemiyor. Paul bu fikri onun aklına sokmuş olabilir çünkü onun işi bu, insanları manipüle ediyor.

O ve Paul, olayın üzerinden geçen on üç gün içinde ziyareti henüz kabul etmediler. Şimdiye kadar ağzından kaçmış olmasını beklerdim, ama ondan değil. Hata yapmayacak kadar zeki biri.

"Paul anneni buraya getirdi çünkü benim yargılamadığımı biliyor," diyor Mary. Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Onlar birlikteyken onu güvende olduğuna ikna edebileceğimi umuyordu.

"Tabii ki ona bunun yanlış olduğunu, çünkü birlikte olmamaları gerektiğini söylediniz.

'Ben böyle bir şey yapmadım. İnsanların kapalı kapılar ardında ne yaptıkları kendi bilecekleri iştir'.

"Bu iğrenç! Ben de diyorum ki. "Bunu görmelisiniz. "Dediğim gibi, yargılayacak biri değilim.

'Ama bana yaptığınız tam olarak bu. Sadece, annemi korumak istediğim için beni yargılıyorsun.

Kollarını kavuşturuyor ve ben de omuzlarından tutup onu sarsmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun bir yararı olmazdı. Paul cazibe saldırısını başlattı ve Mary de buna inandı. Evde davranışları daha da kötüleşti. Onunla benim aramda daha fazla mesafe yaratmak için yeni ve incelikli yollar buluyordu. Artık alışverişlerini ve çamaşırlarını o yıkıyor, yemeklerini o pişiriyor ve haftalık temizlikçi ayarlıyor; tüm bunlar bana Mary'nin evinde olmak için daha az neden veriyor. Artık onun hayatındaki tek rolüm kızı olmak. Ve son zamanlarda kapısına gittiğimde onu göremiyorum. Bir yere gitmek üzere olduklarını ya da uyuduğunu iddia ediyor. Bazen, yüz yüze cevap verme zahmetine bile girmiyor ve sadece kapı zili kamerası aracılığıyla konuşuyoruz.

"Paul sana başka hangi yalanları söylüyordu? Mary'ye sordum. "Dedikodu yapmaktan hoşlanmam.

Sanki *yapmıyorsun da*. Farklı bir yaklaşım deniyorum: Paul'ün onun üzerinde kullandığı gibi dalkavukluk.

'Mary, buradaki insanlar senin söylediklerini dinliyor ve annemin de dinlediğini biliyorum,' diye ısrar ediyorum. 'Sence onunla oturup tek başına konuşabilir misin? Bu sözde ilişki, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket ve içten içe bunu görebildiğini biliyorum.

Mary başını sertçe sallar. "Sanmıyorum, hayır.

"Ama bu doğru değil, değil mi? Ona güven olmaz.

Bir kaşını kaldırıyor. "Paul taşınmadan önce onu uyku haplarıyla sakinleştirdiğinden bahsetmişti.

Gerildim. "Ne?

'Bana evde sizin adınıza birkaç paket reçeteli tablet bulduğunu söyledi. Sadece onları Gwen'e verdiğiniz varsayabilir.' Lanet olsun.

Hepsini ortadan kaldırdığımı sanıyordum ama bir tanesini geride bırakmış olmalıyım. Kendimi savunmalıyım. Onu güvende tutmak içindi. Biliyorsun. geceleri dolaşmaya çıktığını söyledi. Sana başka ne söyledi?

'Bir keresinde seni Gwen'e düştüğü için bağırırken yakaladığını söyledi. Sen onun yüzüne bağırırken o yerde sinmiş yatıyormuş.

"Bu doğru değil.

"Videoyu gördüm. "Ne videosu?

"Paul müdahale etmek zorunda kalmadan kısa bir süre önce aldı.

Şimdi onu almaya yardım etmeyi teklif etmeden önce telefonu cebine geri koyduğunu hatırlıyorum. Bizi kaydettiğini bir an bile düşünmedim. 'Dengesini kaybetti ve düştü,' diye itiraz ediyorum. "Bana saldırdığında kalkmasına yardım etmeye çalışıyordum.

'Senin ona karşı kin beslediğini çünkü onun seninle değil Gwen'le bir bağlantısı olduğunu söylüyor. Onların ilişkisini sabote etmeye çalışıyormuşsun.

'Mary, lütfen çıkanı kulağın duysun. Gerçekten onun sözünü benimkine tercih mi ediyorsun?

"Kanıtlar kendi adına konuşuyor, değil mi? O ve Gwen size Clacton-on-Sea'ye bir geziye gideceklerini söylemek için birkaç girişimde bulundular, ancak siz polise onu kaçırdığını söylediniz.

"Bu kanıt değil!

"Peki ya nakit kartları? Paul onu lüks süpermarketlerde ve masaj salonlarında harcadığını söylüyor.

'Evet, ama onun anlattığı şekilde değil. *Yediği* tek bir yemek içindi. Masaj değildi, bir osteopati uzmanını görmek içindi. Oh, önemli değil. Gerçeği kendine göre çarpıtıyor.

"Paul son birkaç gün içinde büyük miktarlarda para çekildiğini söylüyor... her seferinde yüzlerce pound.

Beni dinlemediği için cevaplarımı bağırarak üzereyim. "Benim tarafımdan değil.

Bana telefonundaki ekstreleri gösterdi. Şehirdeki bir kadın butiğinden alınmış kıyafetler, spa günü kuponları, hatta İtalya'da ... şimdi neydi ... diye bir yerden alınmış bir araba. Mongibello.'

"Öyle bir yer yok bile! Her şeyi o uyduruyor ve sen de buna kanıyorsun!

"Bunu nasıl yapabildin Connie?

Mary'nin kocası Joe mutfak kapısında onun arkasında belirdi. Beni görür görmez, görülmemiş olmayı umarak geri çekildi.

Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. 'Ve sen, Joe. Senin için daha iyisini düşünmüştüm,' diyorum ve gitmek için dönüyorum. "Siz aptalsınız.

Suçlandığım her şeyi sindirerek sokağa geri dönerken ellerim titriyor. Paul, köyün dedikoducusunu kasıtlı olarak hedef almış ve onun bunu her tarafa yaymasını umuyor - ya da bekliyor. Diğer herkes benim hakkımda ne düşünüyor olmalı? Belli ki sadece bizi ayırması yetmemiş, şimdi de beni kendi toplumumdan dışlamak istiyor. Ve neden benden başka kimse onların bir ilişki içinde olduğunu umursamıyor? Dünya o kadar uyandı ki insanlar ayağa kalkıp neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemekten korkar hale mi geldi?

Telefonumdaki bankacılık uygulamasını açıyorum ve Paul'ün Mary'ye söylediklerinde gerçeklik payı olup olmadığını anlamak için söz konusu hesaba giriş yapmaya çalışıyorum. Ancak her üç girişimim de başarısız oluyor ve beni yirmi dört saatliğine kilitliyor. Süpermarkete gidiyorum ve bakiyeyi kontrol etmek için Gwen'in kartını bankamatige sokuyorum, ancak ekran bana kartımı iade etmeyeceğini ve 'daha fazla yardım için servis sağlayıcımla iletişime geçmemi' söylüyor.

Bu Paul'un . Onun hesaplarına tüm erişimimi kesti.

Bir kez daha, üstünlüğü ele geçirdi. Ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

BÖLÜM 22

CONNIE

Saat 3.45'e yaklaşıyor ve ben yine tamamen uyanığım. Uzun süre dönüp durduktan sonra nihayet erken saatlerde uykuya dalmış olmalıyım ki rüyanın ortasında uyandım. Paul'le ilgili başka bir rüyaydı.

Bu gece, evinin arkasındaki tarlalarda yürüyordu, kolu 'Gwenny'ye dolanmıştı. Ama Gwenny şimdiki gibi değil, bana gösterdiği eski fotoğraflardaki gibi görünüyordu - mükemmel bir şekilde hazırlanmış, şık ve göz alıcı. Bana göz kırpmak için başını çevirdi ve ben de "Anne!" diye bağırmaya başladım. Anne!" diye bağırmaya başladım, sanki onu korkunç bir hata yaptığı konusunda uyarmak istercesine. Ama sonra dans etmeye başladı, daireler çizerek dönüyor, eteğinin ucunu dizlerine kadar kaldırıyor ve daha önce hiç duymadığım bir şekilde neşeyle gülüyordu. Adını tekrar söyledim ama beni duyamayacak kadar o ana kapılmıştı. Ama peşlerinden gitmeye çalıştığımda hiç hareket edemedim. Vücudum felç olmuştu. Diğer geceler rüyamda Paul'ün onu minibüsünün arkasına kilitlediğini gördüm. Yumruklarıyla arka cama vuruyor ve onu kurtarmam için bana yalvarıyordu. Yaklaştıkça gözleri ve yanakları daha da çöküyor ve gözlerimin önünde toz olup gitmeden önce ona ulaşmam gerektiğini biliyorum. Ama ben araca yaklaşır yaklaşmaz Paul hızla uzaklaşıyor. Tüm bunların ne anlama geldiğini yorumlamak için Sigmund Freud olmaya gerek yok.

Yatağımda doğruluyorum ve dün gecedan kalma şarap kadehinden bir yudum alıyorum. Tam bir uyku tableti almak için çok geç, bu yüzden ara veriyorum ve sadece dörtte birini yutuyorum. Ve ilacın etkisini göstermesini beklerken yine Paul'e odaklanıyorum. Hayatımda hiç kimseye karşı ona duyduğum kadar nefret ve tiksinti duymamıştım. Ve inanın bana, zamanında bazı piçlerle tanıştım. Köyde benim hakkımda yaydığı yalanların en kötü yanı, ona bunları söyleyememem ya da saldırıya geçememem,

çünkü bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacak ve beni ondan tamamen koparacak. Zaten uzun vadeli stratejisinin bir parçasının da bu olduğuna eminim. Ama bunu bir an önce yapması için ona bir bahane vermek istemiyorum. Özellikle de yakında gideceğim için.

Bavulumu hazırlamayı erteledim, ancak ayrılış tarihim hızla yaklaşıyor, bu yüzden bir başlangıç yapmam gerekecek. Olabilecek en kötü zamanda geldim ve bundan kurtulmanın bir yolu olsaydı, kurtulurdum. Tek umudum bana düşman olan komşuların en azından ben dönene kadar ona göz kulak olmaları. Benim tarafımda olacağını düşündüğüm tek kişi olan Walter bile bana karşı temkinli görünüyor. Konuşmalarımız daha kısa sürüyor ve Paul'un adını andığımda konuyu değiştiriyor.

Paul'ün yalanlarının bir başka sonucu da paramın her zamankinden daha az olması. Düzenli olarak köpek gezdirdiğim iki kişi, ütü müşterilerimin yarısı ile birlikte hiçbir açıklama yapmadan iptal etti. Eminim bunun suçlusu Mary ve onun gevezelikleri. Paul'ün tarafına bu kadar çabuk geçmesi beni hala dehşete düşürüyor. Neden bazı kadınlar her zaman başka bir kadın yerine bir erkeğin sözünü dinler? Gerçek ortaya çıktığında - ve umarım yakında çıkar - o yaşlı ineği dizlerinin üzerine çökmüş ve benden af dilerken görmek istiyorum.

O kadar çok esniyorum ki çene kemiğim çatırıyor. Tablet nihayet etkisini gösteriyor ve çok geçmeden uyuyakalıyorum. Ancak ikinci uyku turum uzun sürmüyor çünkü ısrarlı bir gürültü beni uyandırıyor. Ancak bağırışları duyduğumda ön kapıda birinin olduğunu fark ediyorum. Sabahlığımı giyip dikkatlice kapıya doğru yürüyorum ve cevap verirken zinciri açık bırakmaya dikkat ediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, gelen Mary'ydi. Telaşlı görünüyordu. Zinciri çözüp kapıyı ardına kadar açtım.

"Annen arıyor," dedi pantolonunun altından. "Evde bir ambulans var. "Ne? Neden?"

"Bilmiyorum ama acele etmeniz iyi olur.

Gece kıyafetlerimi değiştirmeye zahmet etmedim. Onun yerine paspasın üzerinde duran bir çift spor ayakkabıyı giyip koşuyorum. İlk müdahale ekibinin sarı ve yeşil renkli aracı kenarda park etmiş, arkasında da bir ambulans var. Evinin içindeki ışıklar yanıyor ve aceleyle patikadan yukarı çıkıp açık kapıdan içeri giriyorum. Mary'nin beni takip ettiğini duyuyorum ve kapıyı suratına kapatmadan önce ona ters ters bakmak için dönüyorum.

"Anne?" diye bağırarak salona giriyorum ve bir mutfak dolusu insan görüyorum. Bir sandalyede oturuyor ve bir rahatlama telaşı kaplıyor. Annem

Canlı. Noel için M&S'den aldığım soluk sarı geceliği giyiyor ama sadece bir terlik.

Onu en son bu öğleden sonra gördüm ve gayet iyi, uyanık ve konuşkan görünüyordu. Ama bu hali tamamen farklı. Bakışları manik. İlk başta ne dediğini anlamakta güçlük çekiyorum, ta ki dört sağlık görevlisine küfürler savurduğunu fark edene kadar. Daha önce hiç böyle küfrettiğini duymamıştım, bana sinirlendiğinde bile.

"Anne, neler oluyor?" diye soruyorum, tam o sırada o da yön değiştiriyor ve odadaki tek siyahi kişiye, melez bir sağlık görevlisine ırkçı kin kusmaya başlıyor. Tam özür dileyip normalde böyle davranmadığını açıklamak üzereydim ki, adam elini kaldırarak bunun önemli olmadığını, onun akli başında olmadığını bildiğini söyledi. Yine de onun adına utandım.

Paul en uzakta duruyor, omuzları sanki tüm bunlar son derece normalmiş gibi buzdolabının kapısına dayanmış. "Ona ne yaptın? Patladım.

"Peki siz kimsiniz?" diye soruyor bir sağlık görevlisi.

"Bir aile dostu," diyor Paul ben cevap veremedim.

'Ben onun kızıyım,' diyorum, sonra Paul'e dönüyorum. 'Sen hiç kimsesin. Onun evinden çık.'

Sağlık görevlisi Paul ve benim aramda olanları görmezden geliyor. "Anneniz psikotik bir dönem geçiriyor gibi görünüyor," diye beni bilgilendirdi. 'Onu sakinleştirdikten sonra, tam bir değerlendirme için hastaneye götürmek akıllıca olabilir.

Paul'ün kollarındaki çizik izlerini ve elindeki ısırtık izi olduğunu düşündüğüm şeyi ilk kez fark ediyorum. Onları fark ettiğimi biliyor. "Sadece sevdiklerini incitirsin derler," diyor. 'Her neyse, hastaneye ihtiyacı yok. Ona burada bakabilirim.

Sağlık görevlisi, "Dünyadaki en iyi niyetle bile bunu yapabileceğinden emin değilim," diye cevap verir. "Kapsamlı bir muayeneye ve testlere ihtiyacı var.

'Daha önce de oldu ve geçiyor. Eğer onu hastaneye götürürseniz, bu sadece onu daha fazla strese sokar-'

"Onu hiç görmemiştim," diye araya giriyorum. "Bugünlerde pek ortalıkta yoksun.

"Çünkü onu görmeme izin vermiyorsun!

Sağlık görevlisi, "Önceki nöbetler ne kadar sürdü?" diye devam ediyor.

Paul belli belirsiz, "Çok uzun değil," diye yanıtlıyor. 'Genellikle yirmi dakika, belki yarım saat. Ama bu seferki birkaç saattir devam ediyor.

"Neden beni aramadın?" diye soruyorum.

'Başka kimsenin dahil olmasına gerek yoktu.

Ben herhangi biri değilim, değil mi? Ben onun kızılım. Hasta olduğunda bilmem gerekir.'

Sağlık görevlisi bana "Son zamanlarda ilaçlarında herhangi bir değişiklik oldu mu?" diye sordu. Ve utancımın cevap veremiyorum. Artık bir zamanlar olduğu gibi hayatının her yönünü bilmiyorum. Onun yerine Paul aldığı ilaçların listesini sıralıyor, ben ise kendimi tamamen çaresiz hissederek kalem inceliğindeki kolunda bir damar bulup şırıngayla sakinleştirici vermelerini izliyorum. On uzun dakika sonra nihayet sakinleşti.

"Bütün bu insanların burada ne işi var Bill?" diye soruyor

Paul'e. "O babam değil," diyorum sessizce.

Paul onun yanında diz çökerken, "Sana yardım etmek için buradalar," diyor. "Tuhaf bir dönüş yaşadın.

"Bir tane daha mı?" diye soruyor.

'Evet, ama bunun için biraz yardıma ihtiyacımız vardı. Şimdi iyisin.'

Elleriyle kızın yüzünü kavıyor ve kendine doğru çekiyor. Dudaklarına bir öpücük konduruyor ve ben kafamı çevirip bakamayacak kadar araba kazasına odaklanmış durumdayım. Sonunda, tepkilerini ölçmek için sağlık görevlilerine bakıyorum ama bunu kabul etmiyorlar. Sanırım işleri gereği her şeyi görmüş olmalılar.

"Bu gece burada kalıyorum," diyorum kararlılıkla.

Paul, "Gerek yok," diye cevap verir ve başını sallar.

'O benim annem ve onun için en iyisini ben bilirim. Üst katta kıyafetlerimi değiştirdim ve banyo malzemelerim kutu odasında.

"Bunlar sizin miydi?" diye soruyor. "Üzgünüm, temizlik yaparken onları attık. Çöp olduklarını düşündüm.'

"O zaman yenilerini getireyim.

Sonunda bana döndü. 'Buna gerek yok, Meredith,' dedi. "Sadece uyumam gerek.

Yine o isim. Meredith kim? Paul,

"Bakın, o iyi," diye ekler.

"Birkaç dakika önce hepinize küfürler yağıdırıyordu," hatırlatıyorum. O iyi değil. Benim kim olduğumu bile bilmiyor. Onu hastaneye mi götürüyorsunuz?

"Onu evinden çıkararak kafa karışıklığını daha da arttırmak istemeyiz, bu yüzden sadece mecbur kalırsak.

"O zaman siz bir karar verene kadar burada bekleyeceğim.

"Beni boğmayı bırak!" diyor aniden. Sanırım bağırarak istiyordu ama uyuşturucunun etkisi altında kaldı.

Paul bana sahte bir sempatik bakış atıyor. "Muhtemelen sana söyleneni yapsan iyi olur," diyor. "Onu daha fazla tedirgin etmek istemezsin, değil mi?"

Yenilmiş bir şekilde gitmekten başka çarem yok.

Eve varıyorum ve artık benim için uyku olmayacağını biliyorum. Sadece öfke. Mutlak, su katılmamış öfke.

BÖLÜM 23

CONNIE

Bugünden kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok korkuyorum. Seçme şansım olsaydı, kalırdım. Ama gerçekten yok. Bavulum hazır ve koridorda beni bekliyor. Öğleden sonra beni alıp otobüs durağına bırakması için bir taksi tuttum. Ve her zaman kendime sorup duruyorum, ben nasıl bir insanım ki onu böyle bırakıyorum? Özellikle de bu olaydan sadece bir hafta sonra. Sağlık görevlileri onu hastaneye götürmedi ama doktoru ertesi gün ziyaret etti. Ne o ne de Paul bana ne söylendiğini söylemedi.

Paul'e bu sabah onu ziyarete geleceğimi ve herhangi bir plan yapmamasını kesin bir dille söyledim. Ancak, şimdi kapıdayım, bana kamerasından onun üst katta uyuduğunu ve muhtemelen onu rahatsız etmememin en iyisi olduğunu bildirdi.

"Beni hemen içeri almazsan, günün geri kalanını oraya girmek için kırdığım her pencereyi temizlemekle geçireceksin," diye onu uyarıyorum.

Beni izliyor olmalı, çünkü kayalıktan büyük bir taş alıp başımın üzerine kaldırdığımda kapıda beliriyor ve içeri girmeme izin veriyor. Taşı iyi kullanmak ve onunla kafasına vurmak istiyorum.

Merdivenlerin başına geldiğimde, yatak odasının kapısının açık olduğunu ve kapının asma kilitle kilitlenmiş olduğunu fark ediyorum. Paul, sanki bir emekliyi kendi odasına kilitlemek normalmiş gibi, "Geceleri çok dolaşıyor," diyor kayıtsızca. "Kendine zarar vermediğinden emin olmak için.

"Bunun benim ona uyku hapi vermemden ne farkı var? İkimiz de haplardan ilk kez bahsediyoruz. Artık köyde yaydığı hikayelerden haberdar kesin olarak biliyor.

Ona ilaç verdiğimi. "Ayrıca," diye devam ediyorum, "o odayı paylaştığınızı sanıyordum?"

"Bazı geceler ara vermem gerekiyor. Omuz silkiyor. "Kilit kendine zarar vermemesini sağlıyor. Ne kadar saldırganlaşabildiğini gördün.

Son birkaç haftadır yaşadığı düşüş beni şaşırttı. Uzmanların demansın davranışsal ve psikolojik semptomları olarak adlandırdığı belirtileri gösterdiğini varsayıyorum. Daha fazla bağırma, çılgılık atma ve ajitasyon var. İtiraf etmem korkunç ama bu olayların yükünü benim değil de Paul'ün çekiyor olmasından biraz memnunum. Umuyorum ki bir gün 'Lanet olsun' diye düşünecek ve bir sonraki ödeğe geçecek.

Bizi terk ediyor ve yıllar sonra ilk kez annemle baş başa kalıyorum. "Anne?" diye fısıldıyorum. Sırt üstü yatmış uyuyor ve hafifçe horluyor. Yanaklarının ne kadar çöktüğünü ilk kez fark ediyorum. Bu da bunamanın ilerlediğinin bir başka işareti. Yatağa yaklaşıyorum, spor ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yanına uzanıp cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Elimi onunkine koyuyorum. Ilık ve cildi kağıt kadar ince. Döndüğümde ne durumda olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum.

Ona birkaç haftalığına çalışmak için İtalya'ya döneceğimi söyledim ama hatırladığından şüpheliyim. Onu terk ettiğimi düşünürse bundan nefret ederim. Sonra beklenmedik bir şekilde gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Connie," diyor ve ben de beni tanıdığına sevinerek ona gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor ve göğsüme bir sıcaklık yayılıyor.

"Merhaba anne," diyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum," diyor, "iyi bir gece uykusundan sonra sabaha sapasağlam olacağımdan eminim.

'Sabah oldu,' diyorum.

'Gerçekten mi? Oh. Belki de kalkmalıyım. Bill beni Saint Tropez'e götürecekt.'

Kendini yatağın kenarına doğru itiyor ve bacaklarını yana doğru sallamaya çalışıyor ama gücü yok. Kendimi onun yanına konumlandırıyorum ve destek için bir kolumu arkasına koyuyorum. Tekrar hareket etmeye başlıyor, sonra kendini durduruyor. Ve ben olduğum yerde kalıyorum, sadece ona sarılıyorum. Fiziksel bağlantımız beni boğuyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışmak için dilimi dişlerimin arkasına bastırıyorum. Ama işe yaramıyor. Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve o da yanağını omzuma yaslıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor usulca. 'Her şey yoluna girecek. Sonunda hep öyle olur.

Ona bakmaya başladığımdan beri ilk defa bana bakan kişi o oldu. Ve kendimi en az onun kadar savunmasız hissediyorum. Ona tutunuyorum ve bırakmak istemiyorum. Ama arkamızdaki bir varlık samimiyetimizi bozuyor.

Paul, "Dr. Chambers yatak istirahatine ihtiyacı olduğunu söyledi," diyor.

Ona doğru ilerliyor ve ben isteksizce bir kenara çekiliyorum. Bacaklarını yukarı kaldırıyor, vücudunun etrafında manevralar yapıyor ve bunu daha önce defalarca yapmış birinin verimliliğiyle onu yorganın altına . Meydan okurcasına, o gidene ve kız tekrar gözlerini kapatıp uzaklaşmaya başlayana kadar olduğum yerde kalıyorum. Eğilip onu alnından öpüyorum, saçlarını okşuyorum ve onu sevdiğimi söylüyorum.

"Meredith'e Tom'un bende olduğunu söylemeyi unutma," diye fısıldar, gözleri hâlâ kapalıdır.

Bir kez daha, kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Tom ve Meredith kim? diye soruyorum.

Parmakları kolumla birleşene kadar hareket ediyor. Çekiştiriyor. 'Bunu benim için yapar mısın? Bilmesi önemli.'

"Elbette," diyorum.

Yanılıyor olabilirim ama sanki kısa ve keskin bir kahkaha atmış gibi geliyor. Uyku hemen ardından geliyor ve tekrar ayağa kalkmadan önce saçlarını tekrar okşuyorum.

Pencere dikkatimi çekti. Onda farklı bir şey var. Ancak yaklaştığımda Paul'ün pencereye yansıtıcı bir film yapıştırdığını fark ediyorum. Ben dışarıyı görebiliyorum ama sanırım dışarıdan kimse içeriği göremiyor. O arkamdan gelirken aşağıya iniyorum ve sokaktan ya da komşunun evinden görülebilecek her odanın dış dünyanın görüşüne kapatıldığını fark ediyorum. Sanırım hasta olmak istiyorum.

"Bunu neden yaptınız?" diye

sordum. "Güvenlik için.

"Neyin peşinde kimsenin görmesini engellemek istiyorsunuz.

Paul bir tavırla başını sallar. 'Bu şüpheli yapıyı nereden alıyorsun? Gwenny'den olmadığı kesin.

"Sen gelene kadar benim yoktu.

"Hatırlatır mısınız, İtalya'da ne kadar kalacağınızı söylemiştiniz?

"Uzun sürmez," diye cevap veriyorum. "Ama komşular annemi düzenli olarak kontrol edecekler.

'Peki ya sosyal hizmet uzmanı arkadaşın? Geri gelecek mi?'

Daha önce bu ziyaretten bahsetmemişti ama onu ihbar ettiğimi inkar etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. "Bende numarası var," diyorum. "Meslektaşları gibi o da savunmasız insanların korunmasını ciddiye alıyor.

"Emin olun, onu çok emin ellere bırakıyorsunuz.

Keşke sesim daha otoriter, daha tehditkâr çıkabilseydi, ama sesim bana ihanet ediyor ve yanıtlımın ortasında çatlıyor. 'Eğer içinde birazcık dürüstlük varsa, ona göz kulak olursun,' diyorum. "Sadece ona karşı nazik ol.

"Bana güvenebilirsin," diyor ama samimiyetsiz gülümsemesi beni tedirgin etmek için tasarlanmış. Bu adam güvenilirlikten olabildiğince uzak ve bunu bilen sadece iki kişi var, o ve ben.

BÖLÜM 24

ALTI HAFTA SONRA - PEDER EDDIE EDWARDS

Cep telefonum çaldığında kilisenin arka tarafındaki mutfakta Bayan Kelly'nin yıkadığı bulaşıkları kuruluyordum. Deri kılıfı çevirip açıyorum ve 'Joe Lawson - Mahalle Nöbeti' ismi beliriyor. Hemen cevap veriyorum ama içgüdüsel olarak bana ne söyleyeceğini biliyorum.

"Geri döndü, değil mi? İlk ben söyledim.

"Şu anda onu bungalovun dışına bırakacak bir taksi var.

Joe'nun son birkaç haftayı salonunda, pencere kenarına tüneyerek, perdeleri seğirterek, bu an için hazırlanarak geçirdiğini hayal ediyorum. "Tamam," diyorum. "Sadece kilisedeyim, yani birkaç dakika içinde orada olabilirim.

"Onu geciktirmemi mi istiyorsun?

'Sadece o evden çıkarsa ve ben orada olmazsam. Şimdi yola çıkıyorum.'

Bayan Kelly'den özür dileyip, kahve sabahının kalıntılarını temizlemeyi bitirmesini rica ettikten sonra, Eylül yapraklarının ayak altında çıtırdarak döküldüğü kilise arazisinde aceleyle ilerliyorum. Umarım Connie'nin bungalovuna o Gwen'e doğru yola çıkmadan önce ulaşabilirim. Yarı yürüyorum, yarı koşuyorum ve kafamın içinde söyleyeceklerimi gözden geçiriyorum. Otuz yıldan uzun bir süredir bu işi yapıyorum ve daha önce karşılaşmadığım pek bir şey yok ama bu koşullar daha önce hiç yaşamadığım komplikasyonları da beraberinde getirdi.

Connie'yi tam zamanında yakaladım. Evinden çıkıyor ve ön kapıyı kilitliyordu. Nereye gittiğini biliyorum. Rahat giyinmiş ve saçlarını başının üzerinde toplamış. Solgun ve bitkin görünüyor ve İtalya'dan dönüş uçuşunun pek de hoş bir deneyim olmadığını tahmin edebiliyorum.

"Merhaba Connie, yeni mi döndün? diye sordum.

"Merhaba Peder Eddie," diye yanıtlıyor beni gördüğüne şaşırmış bir halde. "Evet, birkaç saat önce indim.

"Peki sen iyi misin? İtalya nasıldı?"

Meşguldüm, teşekkürler. Bakın, kabalık etmek istemem ama annemi ziyaret etmek üzereydim...'

Ben de bu yüzden buradayım. Bir dakikan var mı?"

Sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi başını iki yana eğip bana bakıyor. "Neden, ne oldu?"

"İçeri girebilir miyiz?"

Tereddüt ediyor. Buraya sebepsiz yere gelmediğimi biliyor olmalı. Salonuna giriyoruz ama bana oturmamı teklif etmiyor.

"Bunu sana söyleyen kişi olduğum için çok üzgünüm Connie, ama korkarım ki Gwen sen yokken öldü.

Bir elini ağzına götürüyor ve kendini sandalyenin koluna yaslıyor. Destek olmak için ona doğru ilerliyorum ama o avucunu önünde tutuyor.

"Ne... ne oldu?"

"Bu bir kazaydı. Görünüşe göre Gwen bir akşam merdivenlerden düşmüş ve başını radyatöre çarpmış.

"Ne ... ne zaman?"

"Sen gittikten yaklaşık iki hafta sonra. Başını sallıyor. "Birkaçımız bize bıraktığın numarayı aramayı denedik ama çalışmıyor gibi görünüyor.

"Acı çekiyor muydu?" diye soruyor.

"Hiç sanmıyorum. Bize anlatılanlara göre Paul onu sabah bulmuş ve ambulans çağırmış.

Sabah mı? Yani bütün gece orada mıydı? Hangi cehennemdeydi?"

"Bilmiyorum.

"Ona göz kulak olması gerekiyordu.

Bir kalp atışı içinde Connie'nin ruh hali şok ve kederden öfkeye dönüştü. Hızla ön kapıya doğru ilerledi ve ben onu durduramadan evden çıktı. Şimdi sokakta ona yetişmeye çalışıyorum, adını söyleyip yavaşlamasını istiyorum. Ama ya beni duymuyor ya da kasıtlı olarak görmezden geliyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," sesleniyorum ona, kulağa ne kadar zayıf geldiğinin farkındayım ama başıma gelecekleri biliyorum ve o bilmiyor. "Connie, lütfen, bana bir dakika ver. Vermiyor. Sadece Gwen'in evine ulaştığında durdu.

Perdeler kapalı ve garaj yolunda hiçbir araç yok. Kuruşun düşme sesini beklerken uzun süren bir sessizlik var. Bu acı verici bir ara. Sonunda, ilk ortaya çıktığından beri hep her gün gördüğü şeyi fark ediyor.

Gwen'in ön bahçesindeki Satılık tabelası.

BÖLÜM 25

CONNIE

Çimenlere çakılmış Satılık tabelasını iki kez elime aldığımda çizgi film karakteri gibi oluyorum. Tek eksikim gözlerime takılı saplar.

"Kendi gözlerinizle görmeden önce sizi uyarmak istedim," diye özür diliyor Peder Eddie.

Konuşmaya devam ediyor ama ben onu duymuyorum. Neye baktığımı anlamaya çalışıyorum. "Annemin evini kim satışa çıkardı?" diye soruyorum sonunda.

"olarak bilmiyoruz, sadece Paul olduğunu varsayabiliriz.

"Ama bunu yapamaz. Burası onun evi değil.

"Görünüşe göre birkaç hafta önce bir hediye yoluyla mülkün tapusuna onun adı eklenmiş.

Ön kapıya doğru ilerleyip kolu çevirirken içimde tanıdık bir öfke alevleniyor. Kapı kilitliydi. Yumruklarımla vurdum. "Paul! diye bağırdım. 'Paul! Aç şu lanet kapıyı hemen!'

"Connie," diye yalvarıyor peder, ama ona attığım bakış onu uyarıyor. Yatıştırılacak havada değilim.

Birkaç kez daha vuruyorum ama cevap yok ve dikkatim içinde kamera olan kapı ziline yöneliyor. Düğmeye birkaç kez basıyorum ve yüzümü ona yaklaştırıyorum ama cevap vermiyor. İçgüdülerim bana her neredeyse beni izlediğini söylüyor. Bu yüzden onun iyiliği için objektife 'Bu yanına kalmayacak' diye sesleniyorum.

Pencerelerden bakıyorum ama içeriye taktığı tek yönlü film sayesinde sadece kendi lanetli yansımamı görebiliyorum. Evin yan tarafından arka bahçeye açılan kapıya doğru ilerliyorum. Taktığı asma kilit hâlâ takılı ve bana hiç anahtar vermedi. Ama bu

beni durduracak. Haftalar önce Paul'e vurmak istediğim taşı aldım ve kilidi bir gümbürtüyle kırmak için kullandım.

"Connie, bence bunu yapmamalısın," diyor Rahip Eddie endişeyle.

"Burası benim evim," diye hırladım.

İkiye ayrılıp yere düşmeden önce beş darbe daha alıyor. Kapıyı itip açıyorum ve evin arka kapısına yöneliyorum ama o da kilitli. Pencereelerde film yok ama tüm perdeler kapalı ve pencereler kapalı.

Dönüyorum ve papaza Joe, Mary, Zainab ve Walter'ın katıldığını görüyorum. Mary'nin orman davullarının ritmi hızla yayılıyor.

"Paul hangi cehennemde?" diye soruyorum hepsine.

Mary, "Gwen öldükten birkaç gün sonra onu görmedik," diyor.

"Minibüsü de buraya gelmedi, ama ben onu arıyordum," diye ekliyor Joe hevesle.

Düşün, düşün, düşün. Ama sonra ne yapacağımı ya da nereden başlayacağımı bilmiyorum. İçgüdüsel olarak sigara paketimi için cebime uzanıyorum ama orada değil. Onları bungalovdaki el çantamda bırakmıştım. Bu sadece öfkemi artırıyor.

"Onu o öldürdü," diyorum inatla. 'Size söylüyorum, Paul annemi öldürdü. Hepinizin ona göz kulak olmanız gerekiyordu.

"Bir kazaydı," diyor Mary. "Düştü.

"Bundan emin misin Mary? Öfkelen dim. "Orada mıydın? Başını çarptığında merdivenlerin dibinde duruyor muydun? Çünkü eğer orada değilsen, o zaman yine Paul'ün sözüne güveniyorsun demektir. Bir adım geri çekilir ve Joe'nun koluna yapışır. Yanlış ata oynadığını biliyor. Benden korkuyor ve bu hoşuma gidiyor. Şu anda herhangi bir şey üzerinde sahip olduğum tek kontrol bu. "Neden sürekli Paul'ün tarafını tutuyorsun? Devam ediyorum. 'Sen de mi ona karşı küçük bir şeyler hissediyorsun? Artık emeklilerden hoşlandığını bildiğine göre, Joe onu öldürdüğünde Paul'ün sana asılabileceğini mi umuyorsun?

"Connie," diye araya girdi Walter, "şokta olduğunu biliyorum, ama sanmıyorum-

"Hayır," diyorum güçle. 'Fikir sahibi olamazsın Walter. O piçi savunan hiçbiriniz fikir sahibi olamazsınız.

Şimdi öfkemden nasibini alma sırası Peder Eddie'ye geldi. 'Paul nasıl oldu da evi satışa çıkarabildi? Satmak ona ait değil. Ve veraset işlemleri aylar sürebilir.'

"Bu benim uzmanlık alanımın dışında.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hepiniz işe yaramazsınız," diye mırıldanıyorum. 'Bana ona göz kulak olacağını söylemiştin. Söz vermiştin.

Tabelanın fotoğrafını çekiyorum, böylece emlakçı ile iletişime geçip bir hata yaptıklarını söyleyebiliyorum ve tabelayı piyasadan kaldırmalarını emredebiliyorum.

Düşüncelerim bir görünmez duvardan diğerine sıçırıyor. Birden onun şu anda nerede olduğunu hiç düşünmediğimi fark ediyorum. "Annemin cenazesi nerede?" diye soruyorum. "Hangi cenaze müdürüyle birlikte? Tekrar Rahip Eddie'ye döndüm. "Ayrıntıları sizde olmalı, çünkü cenaze törenini planlamaya başlamam gerek.

Mary ve Joe önce birbirlerine, sonra da pederlerine bakarlar.

"Ne?" diye sordum. Ben soruyorum.

Peder Eddie kısa bir süre için benimle göz temasını kaybediyor. "Bana söylemediğin şey ne?" diye devam ediyorum.

"Korkarım cenaze töreni çoktan gerçekleşti Connie," diyor. Çenem düştü. "Ne? Ne zaman?"

"Üç hafta önce.

'Neden ben dönene kadar beklemedin? Sana sadece birkaç haftalığına İtalya'da olacağımı söylemiştim.

"Hepimiz seni aramaya çalıştık," diyor Joe, "Ama asla ulaşamadık-

Buna inanamıyorum. Paul'ün seni onun cenazesini organize etmeye ikna etmesine izin mi verdin? Neyiniz var sizin?" Başımı sallıyorum ve bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlıyorum.

"Töreni ben düzenlemedim," diyor Rahip Eddie. "Gwen de köyün kilise bahçesine gömülmedi.

'Ama ona babamın yanındaki arsada olabileceğini söylemiştin? Hatırladın mı? O konuşmayı aylar önce yapmıştık. Orası satın alındı ve parası ödendi. Olmak istediği yer orasıydı.'

'Ve eğer bununla bir ilgim olsaydı, son arzularına uyulmasını sağlardım. Ama beni hiç aramadılar. Cenazesinin nereye götürüldüğünü öğrenmek için cenaze müdürlerini bizzat aradığımda törenin yapıp bittiğini öğrendim. Oxfordshire'da bir kilisedeydi.

Joe ve Mary'ye baktım. 'Oxfordshire mı? Neden?'

"Bilmiyorum, üzgünüm," dedi

Joe. "Kim gitti?"

Peder Eddie, "Ne bir tören ne de katılımcılar vardı," diyor. "Ve korkarım ki isimsiz bir mezara gömüldü.

Bu bilgiye verebileceğim her olası yanıt boğazımda düğümleniyor. Ağzımı açıyorum ama bir an için tek bir kelime bile çıkaramıyorum. Paul'ün o hayattayken aramıza girmesi yetmemişti; şimdi, ölümünden sonra bile bizi ayrı tutmak zorunda. Ve onu isimsiz bir mezara gömmek? Bu kindarlığın da ötesinde.

Ağlayamayacak kadar öfkeliyim ama öfkemi bir şeylerden çıkarmalıyım. Bir hışımla evin önüne gittim ve satılık tabelasını yerden kaldırmaya çalıştım. Çimenlerin derinliklerine gömülmüştü ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. Sonunda çıkarana kadar birkaç deneme daha yapmam gerekti. Ağır ama başımın üzerine kaldırarak gücü buluyorum ve beton bloklu araba yoluna vurmaya başlıyorum. Yarım düzine denemeden sonra nihayet iki parçaya ayrılıyor. Komşulardan birçoğu bu manzarayı izlemek için bahçelerinde ve pencerelerinde toplanmış. Hepsi ya bana acıyor ya da aklımı kaçırdığımı düşünüyorlar. Ve ben umursamıyorum.

Efor ve çılgınlığın karışımı sesimi geri getirmeye yetti. "Paul'e güvenilemeyeceğini söylediğimde neden hiçbiriniz beni dinlemediniz? Öfkelendim.

Dikkatimi tekrar Peder Eddie'ye yöneltiyorum. 'Annemin çok az tanıdığı bir adamın onu gömmesine ve evini satılığa çıkarmasına nasıl izin verilir ve kimse devreye girip bunu ona söylemez? Onun en yakın akrabası değil, vekâletnamesi de yok. Yaptığı şey yasadışı.'

"Korkarım değil," diyor Eddie.

"Tabii ki öyle!"

Ve tam da bu senaryonun daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, bir sonraki cümlesi durumu daha da kötüleştiriyor.

"Yasaldı çünkü Paul ve annen evliydi.

BÖLÜM 26

CONNIE

Joe kilisenin hasat festivali hakkında benimle sohbet etmeye çalışıyor ama başaramıyor. Beni o götürdüğü ve arabada sadece o ve ben olduğumuz için tutsak bir dinleyici kitlesine sahip olduğunu düşünüyor. Ama gerçekten dinlemiyorum. Başımı sallama ya da 'evet' veya 'tamam' deme zahmetine bile katlanamıyorum.

O ve benim yerime Paul'ün tarafını tutan diğer köylüler bunu telafi etmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve ben de onların suçluluk duygusundan faydalaniyorum. Ütü ve köpek gezdirme müşterilerim yüzleri kızarmış ve özür dilemiş olarak geri döndüler. Hatta biraz daha kazandım. Ama bunu onlar için kolaylaştırmıyorum. Paul etrafta yokken öfkemi yanlış yönlendirdiğimi biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Onları affetmeye hazır değilim.

Joe'nun bugün beni götürdüğü randevular anlamsız olduğu kadar sinir bozucuydu da. İlk görüşmem Vatandaş Danışma Bürosu'nda işe yaramaz bir adamla oldu. Talebimi reddetmeden önce Gwen'in vasiyetnamesini zar zor taradı ve bana bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyledi. Çünkü İngiliz yasalarına göre eşi otomatik olarak her şeyi alıyor.

Bu da Paul'ün kadının banka hesaplarını boşaltabileceği ve onu isimsiz bir mezara gömebileceği ve tüm bunların tamamen yasal olduğu anlamına geliyor. Cinayet tabii ki değil. Ama bunu işlediğini nasıl kanıtlayabilirim?

İkinci randevum emlakçı ile idi ve emlakçı evi piyasadan çekmeyi reddetti çünkü, aynen aktarıyorum, 'herhangi bir sahtekarlık veya aldatma yapılmamıştır'. Görünüşe göre, üç ay önce Paul ve Gwen evin ortak sahibi olmak ve Paul'u tapuya eklemek için bir başvuru yapmışlar. Böylece Gwen öldüğünde ev otomatik olarak ona ait olacak - evli olsun ya da olmasın ve vasiyete gerek kalmadan. Göt herif. Yani şimdi

Günün üçüncü ve son toplantısına gidiyoruz. Ve bu benim son umudum.

Üç katlı kırmızı tuğlalı bir binaya yaklaşırken Joe'nun arabası yavaşlıyor. Buradayız, Buckinghamshire Kayıt Bürosu'ndayız. Dün, Genel Kayıt Bürosu'nun web sitesindeki hesabıma girdim ve evlilik belgelerinin izini sürdüm. Törenin hızına inanamadım. Ben ayrıldıktan sadece iki gün sonra koridorda yürümüşler. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü onu son gördüğümde öğleden sonra yatağından bile çıkamayacak kadar yorgundu. Yine de bir şekilde Buckinghamshire'a gidip evlenecek gücü bulmuştu. Bu durumu düzeltmek için geriye kalan tek şansım, evliliklerinin baskı altında gerçekleştiğini kanıtlayabilmem. Ayrıca iki şahit imzası vardı, birinin adını okuyamadım ama diğeri Derek Reid'di. Bu isim tanıdık geliyor ve daha önce nerede gördüğümü hatırlıyorum. Ayrıca Gwen'in mülkünün tapusunda Paul adına şahit olarak formu imzalamıştı.

Acaba evlilik ne zamandan beri Pavlus'un planının bir parçasıydı? Her zaman nihai hedef miydi? Çünkü bir süredir biliyor olmalıydı. Bir anda evlenemezsiniz; önce nikâh memuruna yirmi dokuz gün önceden şahsen haber vermeniz gerekir. Onunla gittiğinde ne yaptığını biliyor muydu? Ya da daha sonra, düğün gününde? Planladıkları şeyi benden nasıl sakladı? Ya da belki de hiçbir şey bilmiyordu? Paul' başka biriyle, onun gibi davranan biriyle evlenmiş olabileceğine inanmak çok mu zor? Evlilik cüzdanındaki nikah memurunun adını not ettim ve şimdi yüz yüze görüşmek üzereyiz.

Jan Hudson'ın beni ofis kapısında karşılarırken yüzünde beliren sıcak gülümseme, yıllar sonra bile işini bir angarya değil, bir ayrıcalık olarak gördüğünü gösteriyor.

"Birkaç hafta önce annemle evlendiniz," diye başlıyorum bana oturmamı teklif ederken. 'Gwendoline Wright. Ve ondan çok daha genç bir adamla.

"Evet, hatırlıyorum," diyor Jan.

Yüzümü ona dönmek için telefonumun ekranını çeviriyorum. "Gwen mi o? I Sor.

"Evet, bu o.

"Ve bu kadının, o sırada orada duran kadın olduğundan kesinlikle eminsiniz. ofisiniz?" Kendi sesimdeki çaresizliği duyuyorum. "Onu başka biriyle karıştırma ihtimaliniz yok mu?

Jan başını yavaşça sallar. "Yüzleri iyi seçerim. O gün evlendiğim kişi kesinlikle Gwendoline Wright'tı.

Avuç içlerimle yanaklarımı ovuşturuyorum. "Özür dilerim," diye devam ediyorum. 'Sadece kafamı çalışıyorum. Demans hastası olduğumu biliyorsun, değil mi?

"Evet, o ve damat bu konuda oldukça açıktı. Hatta ertesi sabah muhtemelen düğün gününü unutacağı yönünde şaka bile yaptı. Ancak önce her ikisiyle de ayrı ayrı konuştum - ve standart sorgulamaya uygun olarak kendisine baskı yapıldığını hissedip hissetmediğini sordum. Zorlanmadığı konusunda kararlıydı.

"Tüm baskı altındaki insanlar böyle demez mi?

"Şaşırsınız. Ama annenizin durumunda, orada bulunma nedenini yanlış anladığına dair hiçbir belirti yoktu. Ve tören sırasında da morali çok iyiydi.

"Ama onun durumundaki birinin evlenmesine nasıl izin verebildiğinizi anlamıyorum.

"Kılavuzu vaka bazında takip ediyoruz. Bu kılavuzda, sırf aile ve arkadaşlar bunun akıllıca olmayan karar olduğunu düşünüyor diye bir evliliği reddedemeyeceğimiz belirtiliyor.

"Annemin durumundaki insanlar için ne gibi eğitimleriniz var?

"Ne demek istediğinizden emin değilim.

"Demek istediğim, demansla ilgili bir hastalığı olan birinin anlayış düzeyini belirlemenize yardımcı olacak hangi özel eğitim veya niteliklere sahipsiniz?

"Özellikle bunama ile ilgili değil, hayır.

"Kelimelerinde hiç tökezledi mi?

"Sadece bir kez, damadı farklı bir isimle çağırdığında... neydi o... Will ya da Bill, sanırım. Ama hemen kendini düzeltti.

Gözlerimi kapatıyorum. 'Babamla tekrar evlendiğini sanıyordu. Aralarındaki yaş farkını sorgulamadın mı?'

"Benzersiz değil.

"Peki ya neden hiç konuk yoktu, sadece iki tanık vardı?" "Yine, bu alışılmadık bir durum değil. Birçok insan özel törenler düzenler. anneninki gibi ve daha sonra arkadaşların ve ailen için partiler düzenle'.

"Annemin artık ölü olduğunu , değil mi?

Jan'ın sırtı dikleşir. 'Um, hayır, hayır, yapmadım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm.

"Bunun bir kaza olduğuna inanmıyorum. Bence - hayır, ikna oldum - onu Paul öldürdü.

"Oh, şey, ben ... Bundan sonra ne söyleyeceğini şaşırılmış durumda. Rehberinin bu konuda ne önerdiğini merak ediyorum. Ama ondan hoşlanıyorum, bu yüzden gitmeye hazırlanarak onu daha fazla gariplikten kurtarıyorum.

Kapıyı açarken eliyle koluma dokunuyor ve kaybım için ne kadar üzgün olduğunu tekrar söylüyor. Ona inandım. Bana bunu söylediklerinde hepsine inanıyorum. Keşke özürlerinin bir değeri olsaydı.

BÖLÜM 27

CONNIE

Gökyüzü, mezarlığın kapıları kadar koyu gri. İkisi de ruh halimi tam olarak yansıtıyor.

Yaşlı insanlar genellikle ölümlülüklerini ve ölümü takıntı haline getirirler. Cenazesinden ne istediğine dair yaptığımız konuşmaların sayısını düşününce duraksadım. Diğer konularda sık sık kafası karışsa ya da unutkanlık yaşasa da, bana tam olarak ne beklediğini yüzlerce kez hatırlattı. Paul'e de aynı şeyi söylediğinden hiç şüphem yok. Yine de kendini burada buldu: Olmayı planladığı yerden elli mil ve beş otobüs yolculuğu uzakta bir mezarlıkta ve kendisine kocam demeyi hak eden tek adamın yakınında bile değil. Bir demet çiçekle ya da mezarının etrafındaki yabani otları temizlemek için buraya uğrayabilecek yakınlarda kimse yok. Paul onun ölümüne de yaşamına davrandığı gibi kayıtsız kaldı.

Ölü yakmanın iki katı fiyatına onu neden gömdürdüğünü anlayamıyorum. Ama eminim bir sebebi vardır. Onun gibi bir adam amaçsız hareket etmez.

Mezarını nerede bulabileceğimi söylemek için bungalova uğrayan Rahip Eddie'ydi. Şimdi buradayım ve köyümüzdekinden ne kadar farklı olduğunu görünce şok oldum. Uçsuz bucaksız ve kişiliksiz; bir avuç ağaç var, düşünmek için sessiz köşeler yok, oturmak için sadece birkaç bank var ve görünürde bir kilise yok. Köpek kakası kutuları plastik poşetlerle dolup taşıyor; buruşturulmuş bira kutuları ve paket servis kartonları çitlerin arasına doldurulmuş ve plastik çiçek ambalajları esintiyle yerde sıcıyor. Bizi çevreleyen metal tırmanmaya dayanıklı parmaklıkların ardında yüksek katlı yaşam için üç kule blok ve bir avuç tanımlanamayan bina var.

Peder Eddie'nin yazdırdığı haritayı takip ederek tam olarak gömülü olduğu yeri buldum. İşaretsiz mezarına yakın mezar taşlarının isimlerini içeriyor. Taze bir toprak yığınının görmem on dakikamı alıyor. Ancak oraya doğru yürüdüğümde diğer üç isimsiz mezarı çiğnediğimi fark ediyorum ve kendimi komşularından özür dilerken buluyorum. Zemin düz, bu yüzden ondan daha uzun süredir burada olduklarını varsayıyorum ve hikayelerinin ne olduğunu merak ediyorum. Mezar taşının yerleştirilebilmesi için toprağın oturması için en az altı ay geçmesi gerekiyor ama Paul'ün yapılacaklar listesinde böyle bir şey göremiyorum. Keşke ona bir mezar taşı alabilecek param olsaydı.

"İşte buradasın," diyorum yüksek sesle. Buraya geldiğim iki saatten fazla süredir bir buket çiçek taşıyorum. Onun en sevdiği sarı güllerin başları otobüs koltuklarına ve ceketime sürtündüğü için biraz yıpranmış görünüyor. Yaprakları buruşmuş ve bazı yaprakları dökülmüş. Ama en azından burada gömülü olan isimsiz kişinin yanından geçen herkes birilerinin onu önemsedğini bilecek. Onları toprak yığınının üzerine yerleştiriyorum.

Düştüğü geceyi hayal ederek kendime işkence ediyorum. Onu zihnimin gözünde görebiliyorum, merdivenlerin dibinde buruşmuş, kanlar içinde bir yığın halinde yatıyor, yönünü şaşırmış, acı içinde ve yardım için yalvarıyor. Paul'ün kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını bir şekilde en üstte durduğunu gün gibi net bir şekilde hayal edebiliyorum. Kadının vücudunun hayatta kalmak için savaşmaktan vazgeçeceği anı bekliyor. Ancak kadın inatçı bir ihtiyar ve bu da Paul'ün sabırsızlanmasına neden oluyor, bu yüzden ona sırtını dönüyor, odalarına dönüyor ve kapıyı kapatıyor, onu bütün gece orada acı çekmesi ve yalnız ölmesi için bırakıyor. Her şeyi aldı. Düşüncelerden sıyrılıyorum. Paul beni bugünümünden ve geleceğimden mahrum bıraktı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, nemli toprağın kot pantolonumu ıslatmasından rahatsız olmuyorum. Büyük çakıl taşlarından bazılarını elimle tümsekten uzaklaştırıyorum ve bunama yolculuğuna tanıklık etmenin kurban için olduğu kadar seyirci için de ne kadar korkunç olduğunu hatırlıyorum. Paul hariç, en kötü düşmanımın bile böyle bir şey yaşamasını istemezdim. O boktan adam için acı ve sefaletten başka bir şey dilemem. Biliyorum ki, eğer eninde sonunda bunu aşmanın bir yolunu bulamazsam, ömür boyu acı çekeceğim. Ama her şeyi olduğu gibi kabul edersem, o zaman Paul kazanmış olacak. Ve ben henüz yenilgiyi kabul etmeye hazır değilim. Yapacağım son şey de olsa, onu olduğu gibi ifşa edeceğim.

"Bir gün seni buradan çıkarmanın ve olman gereken yere götürmenin bir yolunu bulacağım," diyorum ona. "Söz veriyorum.

BÖLÜM 28

MARY LAWSON, KOMŞU

Zavallı kız, diye düşünüyorum kayıp bir ruh gibi bizim evin önünden geçip Gwen'in evine doğru yürürken. Omuzları çökmüş, giysileri ütüsüz ve giydiği her şey solmuş ve renksiz. Bu günlerde sanki hayatı buna bağlıymış gibi sürekli sigara içiyor. Bunu yüzünden anlayabilirsiniz, çökmüş durumda. Sadece annesinin ölümüyle mücadele etmekle kalmıyor, aynı zamanda mirastan tek bir kuruş bile alamayacağını bilmekle de yüzleşiyor. Hakkınız olan bir şeyin burnunuzun dibinden çekilip alınmasını bekleyemezsiniz. Onun için üzülüyorum, gerçekten. Onun yerinde olsam teselli bulamazdım.

Ama dün gece Joe'ya da söylediğim gibi, bence Connie sonunda Gwen'in ani ölümünü bir tür lütuf olarak görebilir. Vasküler demans, Alzheimer ve beyinle ilgili tüm bu hastalıklar acımasızdır çünkü çok kademeli ve uzun sürelidirler. Ancak Joe'nun da belirttiği gibi, bu durum Gwen'in ölüm şeklini daha az korkunç yapmıyor. Peder Eddie'ye kafasını radyatöre çarptığı anda bilincinin yerinde olmaması ve böylece acı çekmemesi için dua edebileceğimi söylüyordum. Çünkü eğer .

. . . Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Joe ve Mahalle Nöbeti gönüllüleri ağı haftalardır Paul'den haber alamamaktadır. Gwen öldükten kısa bir süre sonra ve Connie geri dönmeden önce Joe, Paul'ün minibüsünü evin önüne park etmiş halde gördü. Arka kapılar ardına kadar açıktı ve Paul'den daha yaşlı, ekose şapkalı başka bir adamla birlikte Gwen'in evinden aldıkları eşyaları kamyonetin arkasına yüklüyorlardı. Bütün gün böyle gidip geldi. Oraya gidip ona ağzının payını vermeyi, Gwen'i hiçbirimizin haberi olmadan gömdüğü için ne kadar kötü biri olduğunu söylemeyi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, peder bize olanları anlattığında inanamadık. Ama

Joe bu işe karışmamam için bana yalvardı. 'Bu bizim işimiz değil,' dedi. Ve haklıydı da. Paul'ün Connie'yle ilgili anlattıklarını kabul ettiğimde zaten yanlış tarafı seçmiştim - uyku hapları, Gwen'in parasını harcaması vs. Gwen ve Connie'nin hesapları konusunda nasıl bir anlaşma yaptıklarını bilmiyorum ama ben en kötüsünü düşünmüştüm. Beni daha çok aptal yerine koydu.

Ama bu kolay bir hataydı çünkü Paul çok inandırıcı bir karakterdi. Size sır vermek istediği bir sır konusunda sadece ve sadece size güvendiğini hissettiren bir tarzı vardı. Ne düşündüğünüzü önemsiyordu. Ve inanın bana, bugünlerde bu çok nadir. Çoğu genç insan benim yaşımdaki insanların ne dediğini pek umursamıyor. Bu yüzden onun püf noktalarına kandım ve Gwen'in neden aynı şeyi yaptığını anlıyorum, özellikle de savunmasız durumdayken. Hatalı olduğumu kabul etmek benim doğamda yok ama Paul konusunda hatalıydım ve umarım Connie beni affeder.

Ama ne derse desin, Paul'ün Gwen'i öldürdüğüne inanmakta zorlanıyorum. Artık onun sinsiz ve kalpsiz olduğuna inanıyorum ama bir katil değil. Ya da belki de bir katil tarafından kandırıldığımı kabul etmektense buna inanmayı tercih ederim.

Hepimiz Connie'ye destek olmak için bir araya geldik ve yalan söylemeyeceğim, işimizi hiç kolaylaştırmıyor. Onu kontrol etmek ve güveç ve tencere bırakmak için birkaç kez bungalovuna uğradım çünkü bir tırmık kadar zayıf. Ama beni hep kapıda bekletiyor ve asla içeri almıyor. "Belki biraz makyaj yapar ve güzel bir elbise alırsan kendini daha iyi hissetmeye başlayabilirsin? Ben önerdim. Eğer bakışlar öldürseydi, yerel cenaze müdürleri beni onun paspasından alırlardı. Ama bunu kişisel algılayamam. Hepimiz kederle farklı şekilde baş ederiz, değil mi?

Doğruyu söylemek gerekirse, bence vicdanı da ona ağır geliyor olabilir. Connie'nin yerinde olsaydım, annesinin ona en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olamadığım için kendimi suçlu hissedirdim. Paul'ün Gwen üzerindeki etkisi konusunda bu kadar endişeliyse neden iki ay boyunca ülkeyi terk ettiği bana hala mantıklı gelmiyor. Biliyorum, ben yapamazdım. Bizi Gwen'i ihmal etmekle, söz verdiğimiz gibi ona göz kulak olmamakla suçladı. Ama bu haksızlık, çünkü Paul kapıyı hiç açmazken ya da onu görmemize izin vermezken bunu nasıl yapabilirdik ki?

Gwen'in ölümünü öğrendikten sonra İtalya'dayken Connie'yi kaç kez aramaya çalıştığımı size anlatamam. Her seferinde

"Aradığınız numara tanınmıyor" diyen bir ses kaydı aldık. Walter onun Amalfi Sahili'nde yaşadığından bahsettiğini hatırlıyordu, bu yüzden Joe onu internette aramaya çalıştı ama ondan bahseden bir şey bulamadı. Torunum Katie'den de Facebook'ta ve komik filtreli fotoğrafların olduğu diğer sitede izini sürmesini istedim ama orada da şansı yaver gitmedi. Sonunda pes etmekten başka çaremiz kalmadı.

Connie nihayet döndüğünde, bize gitmeden kısa bir süre önce yeni bir telefon aldığını ama bize yanlış numarayı verdiğini söyledi. Gwen'i onlarca kez aramayı denediğini ama sürekli sesli mesaja düştüğünü söyledi. O kadar endişelendiye bizi, Walter'ı ya da Zainab'ı arayabileceğini söyledim. Ve eğer numaralarımız onda yoksa, kiliseyi aramalıydı. Peder de ondan tek kelime duymadığını söylüyor.

Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum çünkü kimseyi zor durumda bırakmak istemem ama Connie'nin ortadan kaybolmasında görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyorum. Joe'ya bundan bahsettiğimde bana haddimi bildirdi. 'Paul'ün sana söylediklerini köyün yarısına anlatarak kıza zaten yeterince zarar verdin,' diye tersledi. "Şimdi ona şüpheyi yaklaş.

Bu yüzden bir kez olsun onu dinledim ve öyle de yaptım. Sanırım işin özüne indiğimizde hepimizin emin olabileceği tek şey, bir kızın annesini en korkunç koşullarda kaybetmiş olduğudur. Umarım eninde sonunda toparlanır.

BÖLÜM 29

CONNIE

Onun evine takıntılıyım. Ne zaman komşuların köpeklerini köyün etrafında gezdirsem, kendime evin yakınından bile geçmeyeceğime söz veriyorum çünkü onun içeride olmadığını bilmek beni öldürüyor. Ya televizyonda anlamsız ama tanıdık bir şeye takılır ya da bir zamanlar Monako'da katıldığı ve Prenses Margaret ile tanıştığı bir parti hakkında daha önce defalarca duyduğum bir anekdotu hatırlar. Ya da Bill ve Binky, Bunny gibi havalı isimleri olan bir grup arkadaşıyla birlikte bir yat kiralayıp Capri'de denize açıldıkları zamanı. Bunların ne kadarının doğru olduğunu asla bilemeyeceğim. Ancak sözüm, her gün sigarayı bırakma yeminim kadar uzun sürüyor. İşte yine , şu anda yaşıyor olmam gereken evin arkasındaki tarlalarda durmuş, bir sigara yakıyor ve Paul hayatlarımızı mahvetmeseydi ne kadar farklı olabileceğini hayal ediyorum.

Emlakçı, öfke nöbetimde yırttığım Satılık tabelasını değiştirdi. Ama hala piyasada olmasına şaşırmadım çünkü çok pahalı. Paul, birilerinin birkaç kesilmiş çit ve yeni bir boya için bu parayı ödemesini bekliorsa açgözlülük yapıyor demektir.

Eğer Rightmove uygulamasından bakmıyorsam, sağdan sola kaydırarak her odayı tek tek gezmiyorsam, o zaman eve bizzat bakıyorum. Bugün özellikle kendime zarar verdiğimi hissediyor olmalıyım çünkü bu kez yan kapısını açıp arka bahçesine giriyorum. Kısa bir süre önce, böyle akşamları renkli yaz sonu günbatımlarının fonunda şarap içerek, belki de yanımda kendi köpeğimle ya da tüm bunları paylaşacağım bir partnerle geçirmeyi hayal ettiğimi düşünmek için duraksıyorum. Çok şey istemiyordum, sadece *bir şeyler* istiyordum.

Kazdığı ateş çukuruna doğru ilerliyorum. Metalik tabana dağılmış, kararmış kağıt parçaları var. Herhangi bir odun kalıntısı göremiyorum.

ya da kömür, bu da bunu ısınmak için değil, sadece eşyalarını yakmak için kullandığını gösteriyor.

Yaptığı şey bu, bir şeyleri yok ediyor. Malları. İnsanları. Hayatları.

Eve ulaştığımda, alışkanlıkla arka kapının kolunu çeviriyorum. Ancak bu sefer, sıkıca kilitli kalmak yerine açılıyor. Tereddüt ediyorum. İçeri girmek yerine, evin yan tarafına doğru ilerliyorum ve önce çitteki bir boşluktan bakıyorum. Paul'ün minibüsünü garaj yolunda görmeyi bekliyordum ama orada değildi. Ya emlakçı olası bir alıcıyı gezdirdikten sonra kapıyı kilitlemeyi unutmuş ya da bir noktada,

Paul kimse onu fark etmeden buraya döndü.

Hemen gitmeliyim. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Peki neden yapamıyorum? Bunun yerine, çekinerek, ona veda ettiğim sabahdan beri ilk kez içeri giriyorum. Gözüme çarpan ilk şey mutfak oluyor. Artık hiç tencere, tava, çatal bıçak ya da tabak çanak yok. Koridor da aynı şekilde seyrek ve salon da sadeleştirilmiş. Duvarlardaki fotoğraflar Ikea tarzı genel baskılarla değiştirilmiş. Çok az mobilya var ve yemek odası büfesini süsleyen süs eşyaları ve bibloların çoğu, çirkin, uzun porselen kedi hariç, ortadan kaybolmuş. O şey hala duruyor.

Salona dönüyorum ve radyatörü görüyorum. Göğsümdeki hava boşaldı. Düştüğünde başını buraya çarpmıştı. Bölgeyi daha yakından incelemek için çömeliyorum. Başındaki yaradan kan izi yok. Muhtemelen kanı emen desenli halı düz bir halıyla değiştirilmiş ve radyatöre yeni bir beyaz parlak boya uygulanmış. Sanki burada ne yaşamış ne de ölmüş gibi.

Üst kattaki banyo, ikinci yatak odası ve sandık odası boş. Ama yatak odasına ulaştığımda bir şey beni içeri girmekten alıkoyuyor. Onun yerine kapının eşiğinde durup, uyurken yanında geçirdiğim son anları hatırlıyorum. Şimdi onu görebiliyorum, uyanıyor ve bana her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye çalışıyor. "Sonunda her şey yoluna girer," demişti. Şimdi onun sözleri aklımdan çıkmıyor. Birlikte yolculuğumuzun sona erdiği anın o an olduğunu biliyor muydu? Çünkü eğer kendime karşı tamamen dürüst olursam, küçük bir parçam bilinçaltımda bunu yapmış olabileceğimi düşünüyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve zımparalanmış döşeme tahtalarının ve boyanın kalıcı kokuları arasında gizlenmiş, en sevdiği gül kokulu parfümün notalarını hemen hemen bulabiliyorum. Kullandığı parfümün adını hatırlayabilseydim

Ona yakın hissetmek istediğimde bungalovun etrafına sıkmak için bir şişe alırdım. Ama Paul her şeyi atmış.

Yatak odasının kapısına taktığı dış asma kilidin de yerinde olmadığını fark ediyorum. Parmak uçlarımı boyanın üzerinde gezdiriyorum ve Paul'ün vida deliklerini doldurduğu yerde hafifçe kabarmış dört çıkıntı hissediyorum. Sonra odanın içine girip gardırobun kapağını açıyorum, bunu en son yaptığım zamanı ve Paul'ün giysilerini orada bulduğumda yaşadığım şoku hatırlıyorum. Bu sefer boştu.

İçimden soğuk, ani bir ürperti geçiyor. Kulağıma gelen nefesin yakınlığı kadar, onunla birlikte gelen ses de çılgılık atmama neden oluyor.

"Evine hoş geldin Connie," diyor Paul.

BÖLÜM 30

CONNIE

Topuğumun üzerinde dönüp ona bakıyorum, sonra hızlıca geriye doğru bir adım atıp onu aşağı yukarı süzüyorum. Farklı ama aynı görünüyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Neredeyse kendisinin daha rafine bir versiyonu. Pürüzlü kenarları yumuşatılmış. Siyah deri Gucci kemerli lacivert bir kot pantolon, üzerinde tanımadığım küçük bir logo olan bir tişört ve bir takım elbise ceketini giyiyor. Kırpılmış saçları yandan ayrılmış ve kulaklarında siyah çerçeveli bir gözlük var. Ya bronzlaşmış teni dişlerini daha parlak gösteriyor ya da dişlerini beyazlatmış. Parasının gittiği yer burası. Kendini yeniden keşfetmek için kullanmış.

"İzinsiz girdiğinizi değil mi?" diye soruyor.

"Ve sen bir katil olduğunu biliyorsun, değil mi? Cevap veriyorum.

"Annemi öldürdün.

"Sadece onu iyilikle öldürdüğümü

kastediyorsanız. "Öldüğü gece ne oldu?

"Eminim size zaten söylenmiştir.

"Bunu sizden duymak istiyorum.

Sanki hikayeyi anlatmak onu zamanını daha değerli bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi iç geçiriyor. "Gecenin bir vakti, karım-

"Ona öyle deme.

"*Karım* yataktan kalktı, yönünü ve ayağını kaybetti, sonra merdivenlerden düştü. Kafasını radyatör vanasına çarptı ve ... şey ... gerisini biliyorsunuz. Gerçekten çok trajikti.

'Sabaha kadar ambulans çağırmadınız. Peki neredeydin?'

"Boş odada. Uyuyor.'

"Neden?"

'Birkaç zor gece geçirdi, beni saatlerce uyanık tuttu. Kendime ait bir geceye ihtiyacım vardı.

'Neden onu içeri kilitlemedin? Asma kilit bunun için değil miydi?"

Omuz silkiyor. "Uykusuzluğun getirdiği bir dikkatsizlik.

Sözleri bir şey söylüyor ama ses tonu ve vücut dili tamamen farklı bir hikaye anlatıyor. Ağzından çıkan her kelime yalan ve bunu bilmemi istiyor.

"Sana inanmıyorum," diyorum. 'Eğer onu itmediysen, yine de onu orada duydun ve ölüme terk ettin.

"Kulak tıkaçları," diyor ve kulaklarına vuruyor. "En küçük gürültüyü bile engellerler - acınası yardım çığlıklarını bile. Bunu söylerken gözlerindeki parıltıdan ürperiyorum.

"Bahse girerim, daha o soğumadan, elinde hesap makinesiyle cesedinin başında dikilip bu evlilikten ne kadar kazanacağını hesaplıyordun.

'Hayal gücün oldukça geniş Connie. Ama hikaye uydurma konusunda çok şey biliyorsun, değil mi?

Ona ne demek istediğini sorma fırsatım olmuyor çünkü dönüp aşağıya iniyor. İçimi dökmem gereken o kadar çok şey var ki bu konuşmayı şimdi bitirip onu rahat bırakamam. Suçunu kabul ettiğini duymam gerek. Peşinden aceleyle gidiyorum ve biraz daha hızlı hareket edersem muhtemelen onu merdivenden aşağı kendim itebilirim. Bunu hak ediyor. Ama ben böyle biri değilim.

"Annem umurunda bile değildi," diye devam ediyorum. 'Faydalanabileceğin savunmasız bir kadın gördün. O senin için sadece bir yemek biletiydi.

"Yas tutan bir dula biraz daha şefkat göstermeniz gerekmez mi?

"Yüzüne tokat gibi çarpsa bile kederin ne olduğunu bilemezsin. Salona vardığımızda durdu. Etrafa baktım. "Eşyaları nerede? Devam ediyorum. "Mobilyaları, kıyafetleri, fotoğrafları?

"Kıyafetleri Mind mağazasında, eBay'de satamadığım tüm mobilyalar İngiliz Kalp Vakfı'nda ve sanırım hizmet odasında bir yerlerde hala birkaç çöp torbası var. Minnettar olmalısın. Benim temizliğim seni bir sürü işten kurtardı.'

Başımı sallarken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. 'Onlar senin atman ya da vermen için değildi ve bu ev de satman için sana ait değil. Vasiyetinde *bana* bıraktı, sana değil.

"Buraya ilk taşındığınızda onu yapmaya teşvik ettiğiniz vasiyetname," diyor. "Evet, bundan bahsetmişti.

'Burası sana ait değil. Sen çaldın.'

Kalın bir kaşını kaldırıyor. "Çalmak mı? Gülüyor. 'Birine ait olmayan bir şeyi ondan çalamazsın. Bu ev üzerinde her türlü yasal hakkım var. Ben onun kocasıydım.

'Evlilik, onun mirasından pay almak için beni mahkemeye verme zahmetine katlanmak zorunda olmadığın anlamına geliyor. Ve neden ben İtalya'dan dönene kadar bekleyip cenazesini ayarlayamadın ve onu istediği gibi babamın yanına gömmedin? Hiçbir arkadaşı veda etmek için orada değilken onu isimsiz bir mezara gömmek kalpsizlikti.

"İtalya," diye tekrarlıyor yavaşça. "Ah evet. Amalfi Sahili, değil mi? Orada telefon yok mu? Sen yokken Gwenny'yi arayıp nasıl olduğunu soramaz mıydın?

'Ona yeni bir telefon aldın, numarasını değiştirdin ve bana yenisini vermedin,' diye karşı çıktım.

'Polis o post-it'i bulduğunda bunu not ettiğinizi sanıyordum? Ya da yatak odasını karıştırırken yatağının yanında telefonu bulduğunuzda. İçinde gezindiğini ve mesajlarımızı okuduğunu varsayıyorum. Ben de öyle yapardım.'

'Ben sen değilim, yapmazdım,' diye yalan söyledim.

'Buna gerçekten inanıyor musun? Siz yokken Gwenny'nin nasıl olduğunu öğrenmek için komşuları da arayabilirdiniz. Ama bunu da yapmadınız. Neden şimdi?'

Ekşi bir tat yavaşça boğazımdan ağzıma doğru süzülüyor. Bir şeyler biliyor, bundan eminim. Ancak, satır aralarını okumam için bana zaman vermiyor.

"Tamamen sessiz kalmanızın nedeni aslında İtalya'da olmamanız mıydı?" diye devam ediyor. Ve şimdi gözleri, ses tonundaki değişime uyacak şekilde daralıyor. 'Orada seni bekleyen bir dairen ya da araban yok ve kesinlikle hiçbir zaman düğün planlayıcısı olmadın. Çünkü İtalya'da hiç yaşamadın ya da çalışmadın, değil mi Connie? Aslında o kayıp haftaları Kent'teki bir kadın hapishanesinde, dolandırıcılık suçundan hapiste geçirdiniz. Ve bu yüzden kimse sana ulaşp

Gwen'in "kazası" hakkında. Bu yüzden aramadın. Kimsenin gerçekte nerede olduğunu bilmesini istemedin.

O biliyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin. Kahretsin! Onun gibi kurnaz birinin beni araştırmayacağını düşünecek kadar nasıl saf olabilirim? Ve eğer bunu biliyorsa, başka nelerden haberdardır? Misilleme yapmalıyım ama cephaneliğimde karşılık verecek hiçbir şey yok. Bir tanka çiçek atıyorum.

"Onu öldürdüğünü söylemek için polise gidiyorum! Çaresizlik içinde söylüyorum.

Başını tekrar sallar. "Hayır Connie, değilsin. "Evet, öyleyim ve beni durduramazsın.

"Seni durdurmaya çalışmayacağım. Ama bunun senin yararına olmayacağını biliyorum.

Şu anda tüm vücudum titriyor, beynim bir Catherine tekerleği gibi dönüyor. Bir sonraki sorunun cevabını bilmek istemiyorum ama riski ne olursa olsun sormak zorundayım. Onun ne bildiğinden emin olmalıyım. "Neden yapmayacağıma bu kadar eminsin?

Başını arkaya atıyor ve derin, rahatsız edici bir kahkaha atıyor. "Gerçekten mi Connie?" diye sorar. "Hâlâ bu oyunu mu oynuyoruz?

Sertçe yutkunuyorum. "Ne oyunu?

"Demans hastası yaşlı bir kadının kapısına gidip onu hiç sahip olmadığı kızı olduğunuza ikna ettiğiniz yer. Çünkü o ve Bill'in çocukları yoktu. Çocukları *olamazdı*. Ama sen onu olduğuna inandırdın.

BÖLÜM 31

CONNIE

Başımı o kadar hızlı sallıyorum ki boynumun kırılmaması mucize. *Cesaretini koru*, diyorum kendime. *Blöf yapıyor*. "Saçmalık," diye cevap veriyorum. 'Annem sana ne söylemiş olursa olsun, biliyorsun ki aklı başında değildi. Bir gün bir şey söylerken ertesi gün tam tersini söyleyebilirdi.

"Bana Bill'in evlendikten birkaç yıl sonra kabakulağa yakalandığını ve bunun da onu kısır bıraktığını söyledi," diye devam ediyor Paul. "En güvenilir bilgi kaynağı olmadığı için ilk başta bunu reddettim. Ama başka bir zaman ve daha aklı başında olduğu anlardan birinde, aniden kapısında belirip evini temizlemeyi teklif ettiğini ve o farkına bile varmadan kendini onun kızı olduğuna ikna ettiğini hatırladı. Ama bilmediğin şey, bu durumdan faydalanan tek kişinin sen olmadığını. Gwenny seninle birlikte oynuyordu çünkü senin yalnız olduğunu düşünüyordu ve senin arkadaşlığından hoşlanıyordu.

"Hayır, Gwen'in kafası karışmıştı, bunu biliyorsun. 'Artık *Gwen*, değil mi? Annem değil mi?'

"O . . . Annem beni bebekken evlat edindiğini unutmuş olmalı.

"Neden bunu kanıtlayacak kayıtlar yok? Ve onları çok uzaklarda aradığımı bilmelisiniz.

"Gayriresmi bir evlat edinmeydi," diye karşı çıkıyorum. "Bir arkadaşımın arkadaşı aracılığıyla oldu.

'Connie Wright'ın doğum tarihinizle ilgili neden hiçbir kayıt bulunmadığını açıklayabilir misiniz? Ulusal Sigorta numarası yok, doğum belgesi yok, hiçbir şey yok?

"Babam yurtdışında çok çalıştı ve annem de onunla birlikte taşındı. Kendi sesim bana ihanet ediyor, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ama devam etmek için savaşıyorum.

Çünkü Caz beni bunun için eğitti. "İspanya'da doğdum. "İlginç bir şekilde, İspanya'da doğan bir Rachel Evans'ın kayıtları *var*.

aynı tarihte Romford'daki Queen's Hastanesi'nde öldü. Aynı Rachel Evans bu adreste Gwen için bakıcı ödeneği alıyordu ve vasiyetinin tek bağışçısı oydu. Bu yüzden sadece sen olduğunu varsayabilirim.

Boşuna uğraşıyorum. "Adımı değiştirdim," diyorum.

Paul abartılı bir iç geçirir ve sandalyenin koluna oturur. 'Rachel, Rachel, Rachel . . . hadi ama. O kadar insan varken bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun? İkimiz de Gwen'in çıkmazında bir fırsat gördük ve bunu değerlendirdik. Sen uzun oyunu oynadın, ben ise kısa versiyonu tercih ettim. Ama sen ve ben aynınız.'

'Birbirimize hiç benzemiyoruz,' diye itiraz ediyorum. 'Sen Gwen'i öldürdün. Ben kimseyi öldürmedim.

'Bunun yerine, bir parazit gibi insanların hayatını yavaşça emiyorsunuz. Benim yaptığımdan farklı değil. Sadece daha yavaş, daha uzun süreli ve çoğu kişi daha acımasız olduğunu söyleyebilir. Senin son oyunun da benimkiyle aynıydı: Gwenny'nin mirasına konmak. Sadece ben senden önce davrandım.

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama kelimelerim beni yarı yolda bırakıyor. Bunun için ondan nefret ediyorum ama o haklı. Beni yakaladı. Gwen ve ben anne-kız değiliz, kan bağımız ya da herhangi akrabalığımız yok. On sekiz ay önce kocasının cenazesine gelmeden önce hiç tanışmamıştık bile.

İşte o gün, onun dünyasının benim gibi biri için mükemmel bir uyum sağlayacağına karar verdim.

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 32

CONNIE

Esinti, dışarıya üflediğim her dumanı mutfağa geri getirirken neden kapıyı açık tutma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Biraz ürperiyorum ve Ekim ayı ilerledikçe çimenlerin üzerindeki yaprakların kahverengileştiğini ilk kez fark ediyorum.

Nikotin etkisi sigara kadar uzun sürmediği için elektronik sigara kaleminden uzun süredir vazgeçtim. Ancak sigaralar bugünlerde çok pahalı, bu yüzden hapishanede geçirdiğim süre boyunca yaptığım gibi kendim sarıyorum. Ancak kartondan kalan hamamböceği tutuşup dudaklarımı yaktığında bunun bittiğini anlıyorum. Diğerlerinin arasında şehit bir asker gibi yattığı çimlerin üzerine atıyorum.

Kapıyı kapatmadan önce, kendimi Avringstone'a taşındıktan kısa bir süre sonra Gwen'le birlikte geçirdiğimiz bir öğleden sonrayı hatırlarken buluyorum. Buckingham şehir merkezinde vitrin alışverişi yapıyorduk ki aniden öyle bir şeyle çıkageldi ki onun anlayış seviyesini hafife alıp almadığımı sorgulamaya başladım.

"Hep bir kızım olsun
istemişimdir. 'Ve bir tane var,'
diye cevap verdim.

'Artık var,' dedi ve göz kırptı. Ve o anda üç şey düşündüğümü hatırlıyorum. Birincisi, benim içimi görmüş müydü? İkincisi, eğer görmediyse, ona arzuladığı çocukları veremeyen bir adamla kalabilmek için kaç hayalinden vazgeçmişti? Üçüncüsü ise, ilişkimiz söz konusu olduğunda, kim kimi kullanıyordu? Sahte bahanelerle onun hayatına girdiğim için ben mi suçluydum, yoksa hayatının geri kalanını yalnız geçirmek zorunda kalmamak için bunu kabul ettiği için o mu? Paul'e teşekkür etmem gereken tek şey, benim ve Gwen'in

ilişki karşılıklı olarak faydalıydı. Bu, söylediğim yalanlar için kendimi biraz daha az suçlu hissetmemi sağlıyor.

"Ah Gwen," diyorum yüksek sesle ve ölümünden bu yana midemde sık sık hissettiğim boşluk geri geliyor. Onu özlüyorum. Elimde değil. Özlüyorum işte. Her gününüzü uzun bir süre boyunca size bağımlı olan biriyle geçiriyorsanız, özellikle de bu ilişki bizimki kadar yoğun ve karmaşıksa, sizden koparıldıklarında çok etkilenirsiniz. Durumuna ve tanıştığımız koşullara rağmen, beni doğuran kadından daha fazla bir anneydi.

Köydeki herkes artık Paul'ün Gwen'i nasıl manipüle ettiğini ve bunu neden yaptığını biliyor. Eminim Mary de hepsine öldürdüğüne ikna olduğunu söylemiştir. Bu konuda benimle konuşanlar şüphelerimi polise bildirdiğimi varsayıyorlar. Ve her seferinde yapmadığımı çünkü iddialarımı destekleyecek kanıtım olmadığını açıklıyorum. Sessiz kalmamın gerçek nedenini bilmiyorlar: polisin Gwen'le aramızda biyolojik bir bağ, aile ya da geniş aile ortaklığı ve tanıştığımız günden öncesine dair bir geçmiş olmadığını keşfetmesi için derinlere inmesine gerek yok. Kimse yasaları çiğnediğimi kanıtlayamaz, ancak bu, insanları dolandırmak ve paralarını almaktan kolum kadar uzun bir dizi mahkumiyetle birleştiğinde, beni güvenilir bir suçlayıcı yapmıyor. Buna bir de vasiyetinde adı geçen tek mirasçı olmamı eklerseniz, beni sorgu odasından gülerek çıkarırlar.

Gwen kaybolduğunda polis irtibat subayım olan Dedektif Çavuş Krisha Ahuja bir televizyon programında çekim yapmayı kabul etmem için kolumu bükteğinde sinir küpü olmamın dikkatlerden ve reklamlardan uzak durma ihtiyacımdı. Beni önceki hayatlarımdan birinden tanıyan biri tarafından tanınmak istemiyordum. Ve eğer hikaye ulusal basında yer alsaydı, eminim ki ispiyonlanırdım. Sonunda, yerel haberler bunu yayınlama zahmetine girmediler.

Ayrıca Paul'e karşı suçlamalarda bulunmaktan dolayı burada kaybedeceğim çok şey var. Şu anda komşularım yanımda, ancak ben hapisteyken öldüğü ve aile olmadığımız herkes tarafından öğrenilirse destekleri bir parmak tıklamasıyla yok olacaktır.

Arkamdan bir bip, bip, bip sesi geliyor; dizüstü bilgisayarım pilin şarj edilmesi gerektiğini uyarıyor. Fişi prize takıyorum.

ve sigara molamdan önce kaldığım yerden devam etmeden önce ekranın canlanmasını bekliyorum. Northampton'ın *Chronicle & Echo* gazetesinin ana sayfasındayım. Çoğu insan haberler ya da etkinlikler için böyle yerel gazetelere göz atar ama benim için her şey ölüm ilanlarıyla ilgili.

İlk olarak, altmışlı yaşların üzerindekiyle odaklanıyorum. Onlar hakkında yazılanları tarıyorum ve ilanı kimin verdiğiine özellikle dikkat ediyorum. Bir aile üyesi miydi yoksa cenaze evi mi? Bahsedilen isimleri ve merhumla olan ilişkilerini okuyorum. Hayatta kalan bir eş var mı? Çocuklar, erkek kardeşler, kız kardeşler ya da torunlar var mı? Çünkü ne kadar az doğrudan aile üyesi olursa benim için o kadar iyi olur. Bu, şüphe uyandırmadan hayatlarına girme şansımın daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Son iki hafta içinde üç cenazeye katıldım ama hiçbir adayın durumu Gwen'inkine yaklaşamadı bile. Onunla şanslıydım çünkü kimsesi yoktu.

O benim ilkim değildi. Bu onur, üç kez dul kalmış, ölümcül kanser hastası ve ailesi olmayan, huysuz bir adam olan Frederick Elms'e aitti ve kendisine yatılı bir hizmetçi ve bakıcı arıyordu. Çatısı altında kaldığım altı hafta boyunca onun ırkçı, homofobik söylemlerine ve gezinen ellerine katlandım. Hatta onu ilişkimizde gerçekte olduğundan daha fazlası olduğuna inandırmış bile olabilirim. Belki de Paul ve ben o kadar da farklı değilizdir. Ben üst katta komodinini yıkarken bencil yaşlı ırkçı mutfakta kalp krizinden ölene kadar, ona hazırlamasına yardım edeceğim vasiyetnamede kendisinden bahsedileceğine dair büyük umutlarım vardı.

Sırada Gill Remnant vardı, ailesi olmayan yeni dul bir kadındı ama şüpheli arkadaşları ve işgüzar komşuları onu doğru dürüst tanımam için bana bir an bile rahat vermediler. Bir hiç uğruna saklandığımı fark ettiğimde ondan da uzaklaştım.

Ve sonra Gwen ortaya çıktığında yıldızlar aynı hizaya geldi. Biz mükemmel bir eşleşmeydik. Beni ben olmaktan çıkarıp herkes gibi yapma yolundaki son girişimim olacaktı. Bu kurbansız bir suçtu. Aslında suç bile değildi, sadece birkaç yanlışlık vardı. Ben ona yardım edecektim ve karşılığında o da bana yardım edecek, öldüğünde bana yıllarca yetecek bir ödeme yapacaktı. Başka kimseyi mahrum bırakmıyordum çünkü mirasını bırakabileceği doğrudan bir ailesi yoktu. Devletin, mirasın bir kısmını on kat uzaktaki bir kuzeninin izini bulup ona vermek için harcayacak özel bir şirkete vermesindense bana vermesi daha iyiydi. Şimdi istediğim hayat hiç olmadığı kadar ulaşılmaz durumda.

Yumruklarımı sıkıldığımı fark etmemiştim. Kaybettiklerimi düşünerek kendimi yeniden kızdırdım. Bugünlük bu kadar yeter. Kalbim zaten bu işte değil. Bir sonraki sigaramı sarıyorum ve bunun yatana kadar içeceğim son sigara olacağına söz veriyorum. Arka kapıyı kapatıyorum ve bir tencereye küçük bir kutu kuru fasulye koyup elektrikli ocakta ısıtıyorum. Ekmek kızartma makinesine iki dilim zamanı geçmiş beyaz ekmek atıyorum ve sosun kabarmasını ve ekmeğin kızarmasını izlerken bunun ne kadar acınası bir yemek olduğunu fark ediyorum. Kırk üçüncü yaş günüm yaklaşıyor, bekârım, hiç birikimim yok, kiramı ödeyemiyorum, kariyer beklentim yok ve bugünlerde çoğu üniversite öğrencisinin bile kaçınacağı bir yemek yiyorum. Hayatımın bu hale gelmemesi gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarımın ekranında aniden bir ping ile beyaz bir kutu beliriyor. Birisi Facebook Messenger'ı kullanarak bana yazmış, bu beni şaşırttı; orada hiç arkadaşım yok, hatta bir profil fotoğrafım bile yok, çünkü onu sadece başkalarını araştırmak için kullanıyorum.

Daha yakından bakıyorum ve kimden geldiğini anladığımda kalbim neredeyse duracak. Ve içimde bir umut ışığı parlıyor.

BÖLÜM 33

CONNIE

Yorgun gözlerim bana oyun oynuyor olabilir diye mesajı kimin gönderdiğini tekrar okudum. Evet, bu kesinlikle Ann On, aylar önce Paul'ün yaptığı bir hayır işinin fotoğrafının altına Paul hakkında bıraktığı olumsuz yazıyı gördükten sonra mesaj attığım kişi. Yazdıklarını kelimesi kelimesine hatırlıyorum: *Paul'ün gözünüzü boyamasına izin vermeyin. Hepinizi kandırdı.*

Okurken derin bir nefes alıyorum. *Kimsin sen?* yazmışlar. Ekranın üst kısmında 'Şu anda aktif' yazıyor, ben de hızlıca yazıyorum.

Paul dolandırıcılık yaparak annemin hayatına girdi, sonra onunla evlendi ve benim mirasımı çaldı, diye yazıyorum. Üç nokta beliriyor ve endişeyle yanıtlarını bekliyorum.

Aynı, cevap geliyor.

Bundan sonra ne yazmak istediğimi biliyorum ama yazmalı mıyım bilmiyorum. Beni deli sanabilirler. Yine de yapıyorum. Kaybedecek neyim var ki?

Sanırım ona zarar vermiş olabilir.

Üç nokta yeniden belirir, ancak cevap vermeleri için en az iki dakika geçmesi gerekir. Tek kelimelik bir cevap.

Aynısından.

Ne yapacağımı bilmiyorum, yazıyorum.

Bu sefer cevapları çabuk gelir: *Diğerlerini bulun. Hangi diğerlerini?*

Birden bunun gerçekten Paul olup olmadığını merak ettim. Birinin yanıt verip vermeyeceğini görmek için kendisi hakkında olumsuz bir yorum bıraktığını düşünmezdim. Düşmanlarınızı görmek, körlük içinde yaşamaktan daha iyidir.

Hayır, sanırım paranoyaklaşıyorum.

Saat, noktaların yerini alarak posterin çıkış yaptığını gösterir. *Diğerleri ne?* Tekrar yazıyorum ve gönder düğmesine tıklıyorum ama Messenger buna izin vermiyor. Ann On beni engelledi. Lanet olsun.

Yanık kokusu dikkatimi dağıttı. Fasulyeleri tencerede yaktım ve domates sosu buharlaştı. Ama umurumda değil. Daha önemli bir odak noktam var. Ann On'un fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı bilgisayarı açık bırakıyorum ama değiştirmeyeceklerinden şüpheleniyorum. Tavayı lavaboya atıp arka kapıya dönüyorum ve daha sonrası için sakladığım sigarayı yakıyorum.

Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Neden Gwen'in Paul'ün ilk kurbanı olduğunu düşündüm? Gwen dolandırmaya çalıştığım ilk kişi değildi, bu yüzden onun ellerinde ölen ilk kişi de olmayabilirdi. Başımı salladım. Zavallı kadın. İkimizi de hak edecek ne yaptı?

Yollarımızın ilk nasıl kesiştiğini hatırlıyorum. Kocasını Bill'in cenaze töreni için *Bucks Observer*'a bir ilan verilmişti ama ilanda sadece Gwen'in ismi vardı.

William Wright, 83 yaşında, evinde aniden vefat etti. Kendisi 60 yıllık eşi Gwen'in sevgi dolu bir kocasıydı. Cenaze töreni Avringstone'daki St Peter kilisesinde yapılacaktır.

Okuduğum pek çok ilan arasında bu alışılmadık derecede kısaydı. Herhangi bir aileden bahsedilmiyordu, sadece bir eşten bahsediliyordu. İnternette yaptığım birkaç arama çiftin yakın akrabası olmadığını doğruladı. Siyah takım elbisemi kuru temizlemeciye götürmeme, saçlarımı taramama, normal görünümümü değiştirmek için şeffaf camlı gözlüklerimi takmama ve hafta içinde William'ın cenaze töreni için bir taksi tutmama yetti.

Cemaatin arka tarafına yakın bir yer seçtim, böylece bir sütun tarafından kısmen gizlenmiş olacaktım. Yirmi bir yas tutan kişi saydım ve ön sırada kederli dul olduğunu tahmin ettiğim bir kadın vardı. Kısa bir ayinin ardından Bill'in tabutu kilise mezarlığına doğru giderken yanımdan geçti, hemen ardından da Gwen geldi. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kişi değil ama ifade. Aynı anda hem var olan hem de boş bir bakış. Kederden daha derinlere iniyordu.

Cenaze töreninin mahremiyeti çok riskliydi, bu yüzden kendimi tuttum ve daha sonra köy barındaki cenaze töreninde onlara katıldım.

Caz bana, 'Senin gibi sıradan bir kadın olmanın en iyi yanı, kalabalıkta kimsenin seni hatırlamayacak olmasıdır,' diye hatırlatmayı severdi. 'Bunu kullanmak için

senin avantajın.'

Böylece, uyum sağlama konusunda iyice pratik yaptığımdan, Gwen hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için bir saat kadar konuşmaları dinledim. Komşular, Bill'le birlikte hayatlarının büyük bir bölümünde Avrupa'da dolaştıklarını ve Bill'in yirmi yıl önce emekli olmasının ardından İspanya'ya yerleştiklerini anlattılar. İngiltere'ye ancak yakın zamanda geçirdiği kalp bypass ameliyatından sonra dönmüşler. Ve Avringstone'a taşındıktan birkaç ay sonra dul kalmıştı. Ayrıca, özellikle demans hastalığı nedeniyle artık ona kimin bakacağına dair endişeler de fısıldanıyordu.

Demans, dedim kendi kendime. Onda gördüğüm şey buydu. Bunu hemen fark etmeliydim. Yirmili yaşlarımda çalıştığım bakım evlerinde Gwen gibi pek çok hasta görmüştüm.

Daha sonra, evinin tapu kaydının bir kopyasını internetten satın almak bana sadece 3 sterline mal oldu, bu da onun ve William'ın evin tamamına sahip olduğunu ortaya çıkardı. Buraya kadar her şey yolunda. Kutularımın her birini işaretliyordu. Ve iki hafta içinde, mavi bir tabard giymiş ve temizlik ürünleriyle dolu bir kutu taşıyarak, yemek pişirme ve temizlik ihtiyaçlarına yardımcı olmak için yerel otorite tarafından nasıl gönderildiğimi açıklamak için gergin bir şekilde kapısının önünde duruyordum. Bu, neredeyse bir buçuk yıl boyunca söyleyeceğim ilk yalandı.

"Bill ölmeden önce bunu organize etti mi?" diye sordu.

'Sanırım öyle,' diye cevap verdim. Daha fazla sorgulamadan beni içeri aldı.

Sonraki birkaç hafta içinde ziyaretlerim üç günde birden her güne çıktı. İlk ziyaretten sonra üniformadan vazgeçtim ve temizlik malzemelerini taşımayı bıraktım, böylece komşuları beni ev işlerine yardımcı olarak görmeyecekti. Onu tanımak ve evini temizlemek için saatler harcarken, Bill ile paylaştıkları hayatın ve tabii ki mali durumlarının tam bir resmini oluşturmak için belgeler ve fotoğraflar arıyordum. Müzik, film ve kitap zevklerinden tatillerine, hobilerine ve İspanya öncesi, sırası ve sonrasındaki yaşamlarına kadar onlar hakkında her şeyi öğrendim. Uyandığında ilk gördüğü kişi ve yatarken son gördüğü kişi olabilmek için ön kapısının yedek anahtarlarını yaptırdım. Onun en savunmasız anlarını tanımayı öğrendim ve yabani otlar ve dikenlerle bulanmış zihnine gerçekte kim olduğuma dair tohumlar ekmeye başladım. Her şey ona ilk kez 'anne' dediğim güne doğru ilerliyordu.

Evine doğru yürürken onu kilise mezarlığının bahçesine girerken gördüm, yalınayaktı ve üzerinde en sevdiği sarı elbisesi vardı.

Elbise.

"İyi misin Gwen, aşkım? Sonradan Walter olarak tanıdığım bir adamın sorduğunu duydum.

'Bill'i görmeye geldim,' diye cevap verdi. "Onu nereye koydular?" "O iyi," dedim ona. 'Sadece bazen kafan biraz karışıyor, Değil mi anne? Neden seni giydirmiyoruz ve daha sonra çiçeklerle gelmiyoruz?

'M' kelimesine vereceği tepkiyi ölçmek için beklerken kalbim güm güm atıyordu. Beni tamamen reddetmedi ama söylediklerimi hemen kabul de etmedi.

"Bir kızın olduğunu bilmiyordum," dedi Walter ikimize de şaşırarak.

'Ülkeye yeni taşındım,' diye ekledim. "Yurtdışında yaşıyordum.

Gwen bana bir süre boş boş baktıktan sonra, 'Evet, öyle' diye cevap verdi.

Sevinçten havalara uçabilirdim. Bunun yerine heyecanımı içimde tuttum. "Pekâlâ, seni eve götürelim, olur mu? dedim. Bu kadar basitti.

Bill'le birlikte köyde yaşadıkları kısa süre içinde onu pek tanımayan komşuları, hastalığının doğası gereği önemli olayları ve hatta anne olduğunu bile sık sık unuttuğuna dair açıklamamı kabul ettiler. Onlara bazen hiç evlenmediğine yemin ettiğini de söyledim. Eğer içlerinden biri benden şüphe ettiyse bile bunu asla yüzüme karşı itiraf etmediler.

Sonraki günler, haftalar ve aylar boyunca Gwen'in anne-kız olduğumuza dair inancını pekiştirdim. Ona birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı gösterdim, üst kattaki albümlerde bulduğum eski resimlerinin üzerine benim çocukluk görüntülerimi yerleştirmek için bir uygulama kullanarak oluşturduğum fotoğrafları. Bill ve onun hayatı hakkında bana anlattığı hikayelere dayanarak bizim hakkımızda sahte anekdotlar uydurdum. Ve bir günden diğerine çok az şey hatırladığı zamanlar olduğu için, hata yapmam ya da hikayelerimin birbiriyle çelişmesi önemli değildi. Hatta kendimi, daha iyi paylaşılan hayali deneyimler yaratmak için ilerledikçe birlikte geçirdiğimiz zamanı yeniden yazarken buldum.

Ama tüm bu çabanın sonucunda beklenmedik bir şey oldu. Gwen'de, hayatım boyunca arzuladığım şeyi buluyordum. Bir anne. Ve onun etrafında olmak, her zaman istediğim çocukluğu yaratmamı ve şekillendirmemi sağladı. İşte bu yüzden onu çok özlüyorum, çoğu rol icabı olsa bile. Olmadan

O, tekrar kendim olmaya döndüm. Kimsenin kızı değilim. Ve kimseye ait olmamayı sevmiyorum.

Guruldayan midem beni şimdiki zamana döndürüyor ve henüz yemek yemediğimi hatırlatıyor. Dolaplarda erişte ya da makarna aramadan önce dizüstü bilgisayara bir kez daha bakıyorum. Ann On ortadan kaybolmuş. Ama önemli değil. Bundan sonra yapılması gerekenleri tek başıma yapabilirim.

Eğer Caz bana başka bir şey öğretmediyse, o da zorluklar karşısında bile asla pes etmemem gerektiğidir. Paul'le ilk seferinde durumu kontrol altına almayı başaramadım ama şimdi bir avantajım var. Her şeyin bittiğini sanıyor. İkinci rüzgarımı alıyorum.

BÖLÜM 34

CONNIE

"Günaydın Sharon," diye başlıyor Leanne beni resepsiyonda karşılar. Bu kimliği en son kullandığımdan bu yana epey zaman geçmiş, bu yüzden bir an için başka biriyle konuştuğunu varsayıyorum. "Akşamınız nasıl geçti?"

"Çok teşekkürler," diye cevap verdim. "Uzun ve sıcak bir banyo, yüz maskesi ve erken bir gece. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Bir şişe şarap, bir düzine dürüm ve barbekü aromalı bir Pot Noodle.

'Oh, mutluluk! Bunların hepsini yapabilirim,' diye yanıtlıyor.

Leanne ve ben denesek bile daha farklı görünemezdik. Uzun, kumral saçlarının ortasında beyaz bir çizgi olan kalın kemikli bir kadın. Cildi kusursuz. Ben zayıfım, saçlarım kırıklarla dolu ve cildim soluk ve lekeli. Muhtemelen benim yaşlarımda ve alyans parmağının çıplak olması beni biraz rahatlatıyor. Biriyle ilk tanıştığımda o parmağa bakmak benim için gerçek bir alışkanlık haline geldi. Sanki dışarıda benim gibi başkalarının da olduğunu teyit etmem gerekiyor.

Hoşbeş ettik ve henüz elektronik kartım olmadığı için onu Help for Homes ofisine kadar takip ettim. Ann On'un mesajını aldığımdan ve yardım kuruluşuna gönüllü olarak çalışmak için başvuruda bulunduğumdan bu yana birkaç hafta geçti. Bugün işteki dördüncü günüm.

İçeriye yerleştirilmiş üç masanın zor sığıldığı sıkışık bir alan. Arkamızda masa ve sandalyelerin bulunduğu daha geniş bir alana bakan bir pencere var. Önünde bozuk tabelası asılı bir sıcak içecek otomatı var ve bir avuç kadın ve erkek plastik kutulardan öğle yemeği yiyor.

Bu odayı Leanne ve boynundaki kordona takılı lamine bir kimlik kartında Derek Reid yazan bir adamla paylaşıyorum. Yani bu Paul'ün arkadaşı, Gwen'in düğününde şahitlik yapan, Paul'ün

Evin tapusuna eklenmesini sağlayan formu imzaladı. Paul'ün Gwen'i Clacton-on-Sea'ye götürmesinden sonra Paul hakkındaki soruşturmanın daha ileri gitmemesinin onun sayesinde olduğuna bahse girerim. Bunun bir güvenlik sorunu olarak hayır kurumuna bildirildiğini biliyorum, ancak bana söylendiği kadarıyla bunu 'iletişimsizlik' olarak nitelendirdiler.

Ancak Paul'e bir şey söyleme ihtimaline karşı onun hakkında bildiklerimi açıklayamam. Konuşkan, hatta belki biraz çapkın ve benden en az birkaç on yaş büyük. Parmağında yüzük yok, şık giyiniyor ve içerideyken bile ekose desenli tüvit düz bir şapka takıyor. Paul'ün herhangi bir arkadaşına, bırakın bir mavna direğini, alev makinesi ile bile dokunmam.

Dün kendisine gönüllülerin ve eşleşmelerinin dosyalarını nerede tuttuğumuzu sorduğumda, GDPR ve gönüllüler için gizlilik konularından bahsederek beni oyalamaya çalıştı ve kendisi personel olduğu için bunlara erişebileceğini ama benim erişemeyeceğimi söyledi. Ama saçmalığın kokusunu elli adım öteden alırım. Sadece bugün burada değil, hasta.

"Yani sabahın büyük bir kısmında tek başına olacaksın, eğer senin için sorun yoksa?" diye soruyor Leanne.

"Elbette," diyorum ve bu haberden duyduğum sevinci belli etmemeye çalışıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Şehirde kahve içmek için birkaç gönüllü adayıyla buluşacağım. Talep arzı aşılıyor, bu yüzden yeni yüzlere ihtiyacımız var.

Pazartesi günü Help for Homes'a görüşmeye gittiğimde Leanne de bana aynı şeyi söyledi. "Telefonda da açıkladığım gibi," diye söze başladı, "haftada birkaç saat ofiste dosyalama, mektup yazma, e-postaları takip etme ve yeni gönüllüler için sabıka kaydı kontrollerini takip etme konularında yardımcı olabilecek birini arıyoruz. Ayrıca DBS sertifikanızı ve referanslarınızı yanınızda getirdiğiniz için teşekkür ederiz.

'Sorun değil,' diye cevap verdim. 'Benimki zaten yakın zamandaki bir geçici iş.'

Bu, çok kısa bir süre içinde ona söylediğim birçok yalanın ilkiydi. Gerçek şu ki, doğru web sitelerini biliyorsanız, internet üzerinden sabıka kaydınızın olmadığını söyleyen sahte bir sertifika satın almak zor değil. Sadece kartal gözlü bir uzman bunun gerçek olmadığını anlayabilirdi ve ben Leanne'i öyle biri olarak görmedim, sağ olsun. Özgeçmişime gelince, Harry Potter kitapları yazdıklarımdan daha gerçekçi.

Leanne, yardım kuruluşunun Midlands ve Güney Doğu bölgesinde nasıl programlar yürüttüğünü anlattı. 'Dışarıda çok fazla kovboy var ve müşterilerimizin dolandırılması düşüncesinden nefret ediyoruz' diye ekledi.

Ve Paul hepsinden daha büyük bir kovboy. Ona söylemek istediğim buydu. Ama söylemedim. Bunun hayır kurumunun suçu olmadığını biliyorum. Yine de bu, Leanne'e ve onu işe alan karşı biraz kızgınlık duymamı engellemiyor.

Ertesi gün bana yeni masamı gösterdi ve o zamandan beri buradayım. Paul'ün bir gün aniden ortaya çıkması gibi küçük bir risk var ama bunu göze almam gerekiyor. Bugün, Leanne ceketini giyip çantasını omzuna atana ve öğleden sonra beni göreceğini söyleyene kadar çoğunlukla soru e-postalarını yanıtlıyordum.

"Sana sormayı unuttum," dedim. "Paul Michael hâlâ sizin için gönüllü olarak çalışıyor mu?"

Paul mü? Evet, öyle. Onu tanıyor musun?"

'Bir süre önce arkadaşlarım aracılığıyla tanıştım.

"Bir kez görülmüş asla unutulmaz, ha? Gözlerinde ona karşı profesyonel bir ilgiden daha fazlası olduğunu gösteren bir pırıltı var. 'Bir süredir bizimle birlikte, ama düzenli değil. Ülkeye döndüğünde yardım ediyor.

"Başka nerede çalışıyor?"

"Genellikle Afrika'da bulunuyor ve kıtlığın vurduğu ülkelerin yeniden ayağa kalkmasına yardımcı oluyor. Onu aylarca görmüyoruz ve sonra aniden ortaya çıkıyor. Tüm hanımlar onu seviyor, onları suçlayabilir misiniz?"

Dişlerimi sıkarak 'Hayır,' diyorum. Ama Afrika'da kimseye yardım ettiğine bir an bile inanmıyorum. Bob Geldof'a hiç benzemiyor.

Saate bakıyorum ve o gittikten sonra on dakika bekliyorum. Şimdi gerçekten neden burada olduğumun özüne inme zamanı. Biraz zaman alıyor ama sonunda bilgisayarımda hayır kurumunun tüm müşterilerini ve eşleştirildikleri gönüllüleri listeleyen bir elektronik tablo içeren bir dosya buluyorum. Ancak, Gwen ya da Paul'un isimleri geçmiyor. Ama henüz işim bitmedi. 'Boş' başlıklı bir klasörün içine gizlenmiş bir dosyayı ortaya çıkarana kadar bulabildiğim her belgeyi tek tek inceliyorum - ve bunlardan çok sayıda var. Hesap tablosunun başka bir versiyonu ve bingo! Bu kez Gwen'in adını Paul Michael'inkiyle yan yana buluyorum. Ayrıca bir de ev adresi var. Telefonuma not ediyorum.

Listeye dönüyorum ve Paul'ün son beş yılda yardım ettiği yirmi kadını sayıyorum. Her ismin yanında durumlarının kısa bir açıklaması var. Tümörler, felçler, motor nöron hastalığı, Alzheimer, vasküler demans, Lewy cisimcikli demans, karma demans ve Creutzfeldt-Jakob hastalığı gibi beyin hastalıklarından oluşan bir alışveriş listesi. Hepsinin tıpkı Gwen gibi pratik yardıma ihtiyacı vardı. Acaba kaçından maddi ve manevi olarak faydalandı? Yanılmış olmak istiyorum; Gwen'in onun öldürdüğü tek kadın olmasını istiyorum. Ama Ann On'dan gelen Facebook mesajı farklı bir şey söylüyor.

Kafamın arkasından gelen bir ses beni gafil avlıyor. *Senin ondan ne farkın var?* diye soruyor, sanırım haksızca. "Ben kimseyi öldürmedim," diye yüksek sesle cevap veriyorum.

Ama sesin bir anlamı var. Benim ne farkım var? Eğer olaylar planladığım gibi gelişseydi, ben de Paul gibi Gwen'in durumundan faydalanırdım. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, onun kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışmamın tek nedeni Gwen için adalet istemem değil. Aynı zamanda onun hapse atılmasını istediğim içindir ki bana borçlu olduğu şeyi alabileyim - mirasını.

Bu beni kötü bir insan mı yapar? *Cevabı zaten biliyorsun Rachel*, diye cevaplıyor ses. Defolup gidebilir.

Gwen burada listelenen son isimdir. En son eklenen isim Gwen'in ölümünden bir hafta sonra ortaya çıktı. Adı Fran Brown. Acaba Paul'ün yavaş yavaş pençelerini geçirdiği kişi bu mu?

Tüm eşleşmelerinin isim ve adreslerinin çıktısını alıp listeyi çantama atıyorum. Başka bir yerden tam zamanlı bir iş teklifi aldığımı bir not bırakmadan önce günün geri kalanını tamamlıyorum ve oradan son kez çıkıyorum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde mutfak masama geri döndüm, kendime büyük bir fincan kahve doldurdum, yarım düzine sigara sardım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Hayır kurumunun veritabanında Paul'ün adresi olarak listelenen adresle başlıyorum, ama internette bulamıyorum. Google Maps'e göre de böyle bir yer yok. Bazen parmaklarım şiştiği için posta kodunu ve adresi iki kez daha yazıyorum ama her seferinde boş çıkıyor. Bu kadar erken bir zamanda kendimi sönük hissettiğimi inkar edemem.

Ardından, Paul'ün yardım etmek için gönüllü olduğu kadınların isimlerini giriyorum ve onlar ya da aileleri hakkında bulabildiğim her şeyi internette araştırıyorum. Çoğu, beni rahatlatacak şekilde, hala hayatta, ancak diğerleri için yerel gazete hikayelerine bağlı ölüm ilanları ve ölüm ilanları buluyorum. Gece yarısı olduğunda

Gelenler, hiç sigaram kalmadı ama yirmi isimden durumları Gwen'inkine benzeyen üç isim var.

Eliza Holmes, Lucy Holden ve Alice McKenzie.

Kadınların ölümleri bir yıl ila on sekiz ay arayla gerçekleşmiştir. Her biri selefinden farklı bir ilçede ve farklı bir polis otoritesi altında yaşıyordu. Soruşturmalara ilgili gazete haberlerine göre, benzer bir şekilde ölmüşlerdir: bunamaya bağlı sağlık durumlarında hızlı bir düşüş ve ardından ani, kazara bir ölüm. İlki, bir kış gecesi kendini evden dışarı kilitledikten sonra maruziyetten ölmüştür. Sonraki ikisi ise merdivenlerden düşerek ölmüştür.

Sırtımı, kollarımı ve boynumu sanki arkamda bir buzdolabının kapısı açık bırakılmış gibi soğuk dikenler kaplıyor.

Bildiğim kadarıyla, bu kadınların hiçbirinin doğrudan aile soyundan gelen kimse yoktu. Ama asıl işaret fişeği Public Record Search'e yaptığım online ziyaret oldu. Sertifika başına 14 sterline mal oluyor - haftalık bütçemden oldukça büyük bir pay - ama bir sonraki haftanın başlarında postayla geldiklerinde buna değiyor. Her bir kadının ölmeden önce evlendiği ortaya çıktı: biri üç ay, diğerleri ise birkaç haftadan daha kısa bir süre. Ve her sertifikada farklı bir damat adı var.

Paul Edwards, Paul Jamison ve Paul Field.

İmzalarındaki ortak harfler aynıdır. S'lerin girdapları, L'lerin halkaları, Is'lerin üzerindeki noktalar.

Kanıtları tekrar tekrar kontrol ediyorum. Ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Paul, Gwen'i öldürmeden önce en az üç kadını öldürdü. Bir seri katille karşı karşıyayım.

BÖLÜM 35

CONNIE

Doksan dakikamı, üç ayrı otobüsü, bir harita uygulamasını ve rahat bir çift spor ayakkabı giymemi aldı ama sonunda buradayım. 1970'lerden kalma bu banliyö evi Fran Brown adına kayıtlı ve Help for Homes'taki görevimden onun seksen altı yaşında vasküler demans hastası bir dul olduğunu zaten biliyorum. Ayrıca Paul ile eşleştirilen en son isim. 'Yapılması gerekenler' başlığı altında, Gwen'inkine çok benzeyen aşırı büyümüş bir bahçeyi düzenlemekle görevlendirilmişti. Anlayabildiğim kadarıyla iki kadın arasındaki tek fark Fran'in Jon adında bir oğlu olması ama o da Dubai'de yaşıyor. Yardımı organize etmek için hayır kurumuyla irtibata geçen de o.

Evi baştan aşağı inceledim. Gwen'inkinden daha büyük, bu da Paul için daha büyük bir potansiyel kazanç anlamına geliyor. Yol boş ve içeride kimse olup olmadığını anlayamıyorum, çünkü ağır tül perdeler görüşümü engelliyor. Yaşlı insanlar ve tül perdeler arasında ne var? Burada durduğum için çok dikkat , bu yüzden yolun biraz ilerisinde ahşap bir otobüs durağı bulup içine oturuyorum. Zamanımı boşa harcıyıp harcamadığımı bilmiyorum ama yapacak daha iyi bir işim yok ve umutsuzca bunun Paul'un bir modeli olup olmadığını bilmek istiyorum - birini göm, diğeriyle başla. Bunu sadece para için mi yapıyor, yoksa öldürmenin heyecanı için mi?

Öğrendiklerimle ilgili olarak henüz polisle temasa geçmedim çünkü henüz yeterince bilgim yok. Eğer Paul'ü seri katil olmakla suçlayacaksam, oldukça sağlam kanıtlara ihtiyacım olacak. Bu işi berbat etme ve onun paçayı sıyırması riskini göze alamam ya da Gwen'in mirasına ve onun için adaleti sağlamaya veda edebilirim.

Sonraki birkaç saatimi kulaklıklarımınla gerçek suç podcast'leri dinleyerek, haber sitelerinde gezinerek ve gerektiğinde çişimi yaparak geçiriyorum

Yakındaki alıların arkasına saklanıyorum. Sahte arkadaşlık uygulaması profillerimi de tarıyorum, bazılarını saklayıp bazılarını siliyorum. Giriş yapmayalı uzun zaman olmuştu ve iki yüzden fazla okunmamış mesaj buldum. Geçmişte hızlı para kazanmanın iyi bir yolu olmasına rağmen cevap göndermekten kaçınıyorum. Her seferinde tek bir şeye odaklanmam gerekiyor.

Bu bana banka hesabımdaki bakiyeyi tekrar kontrol etmem gerektiğini hatırlattı. Gördüğüm kadarıyla hala fazla para çekmişim ve durum hiç de iyiye gitmiyor. Köpek gezdirmekten ve ütü yapmaktan kazandığım para, elektriğin çalışmasını sağlamak ve beni hapse attıran hırsızlık yaptığım çifte mahkeme kararıyla geri ödeme yapmak arasında bölünüyor. Geri kalanı faturalara, cep telefonu kontörlerine, otobüs ücretlerine vs. harcanıyor. Geriye hiçbir şey kalmadı. Geçen hafta ilk kez şehirdeki gıda bankasını ziyaret etmekten başka çarem kalmadı. Ayrıca bungalovun kirasını da iki ay geciktirdim. Kiralama ajansından gelen e-posta ve telefonları görmezden geliyorum. Haklarımın farkındayım ve henüz beni evden atamayacaklarını biliyorum. En iyi ihtimalle, mahkeme beni tahliye edene kadar dört ayım daha var. Ama bu yaşta bundan iyi yaşıyor olmalıydım.

Kendime daha kötülerine katlandığımı ve hayatta kaldığımı söyleyip duruyorum. Benim annem gibi bir anne tarafından büyütüldüyseniz başka seçeneğiniz yok. *Anne*, kendime tekrar ediyorum. Gwen'e böyle seslenmek hoşuma gidiyordu. Bu kelimeyi ilk kez kullanıyordum, çünkü biyolojik annem Caz tarafından en başından beri lüğatımdan silinmişti. 'Bunun hatırlatılmasından hoşlanmıyorum,' derdi. "İnsanlar burada anneliği bir zayıflık olarak görüyor.

Onu Londra'da son gördüğüm andan bir an aklıma geliyor. Ben doğmadan önce bile nasıl bir suçlu olduğumu gururla anlatırkenki sesini duyabiliyorum. Hamile karnını dikkat dağıtmak için kullanırdı ve süpermarket otoparklarında alışveriş yapanlara çantalarını botlarına yüklerken yol sorarken, bir arkadaşı arabalarından ya da arabalarının içinden el çantalarını ya da cüzdanlarını çalardı.

Sonra, onun dünyasına girdiğimde, mağazalardan aldığı kıyafetleri, yiyecekleri ve elma şarabı şişelerini bebek arabama saklardı - ve daha sonra, yürümeye başladığımda, paltomun altına. Ve eğer bunlar herhangi bir alarmı harekete geçirirse, özür diler ve izlemediği halde bunları aldığım için beni suçlardı. Yıllarca giydiğimiz her şeyde delikler açan şeyin evimizdeki güve istilasına olduğuna inandım. Meğer güvenlik etiketlerini söküp hırsızlık önleyici boya kapsülünü parçalama riskine girmektense makasla kesip çıkarmış. Sadece bir avuç fotoğrafım var

Bir tanesinde dört ya da beş yaşlarındaydım ve bir zamanlar önünden geçtiği bir kreşin oyun alanından çaldığı dengeleyicili sarı bir bisikletin üzerindeydim.

Çoğunlukla sadece Caz ve ben vardık. Babamı soracak kadar büyüdüğümde, kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını iddia eder, sonra da burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatırdı. Beş aylık hamile olduğunu öğrendiğinde on yedi yaşındaydı ve kürtaj yaptırmamasının tek nedeni yasal sınırı geçmiş olmasıydı. "Ayrıca," diye eklerdi, "devlet sizin için para ödüyor. Yani her bulut ve tüm bunlar.

Caz her şekilde para kazanıyordu. Çalıntı çekleri nakde çeviriyor, sahte Noel kulübü sepeti planları düzenliyor, kredi kartlarıyla satış yapıyor ya da mücevherden elektronik eşyaya kadar her şeyi satıyordu. Ancak dikkat dağıtıcı hırsızlıklarda yaşlıları hedef almak en sevdiği dolandırıcılık yöntemi idi. Sahte bir kimlik göstererek kapılarında belirir, elektrik sayaçlarını okumak için orada olduğunu iddia ederdi. Bu sırada ben, açık pencerelerden ve hatta bazen kedi kapaklarından evlerine girecek ve değerli eşyalarını sessizce karıştıracak kadar genç ve küçüktüm. Bisküvi kutularına, ekmek kutularına ve yatak altlarına saklanmış nakit para ya da mücevher bulma sıklığım beni hiç şaşırtmadı.

Sanırım yaptığım şeyin yanlış olduğunu seziyordum ama o yaşlarda size söyleneni yaparsınız ve Caz en iyisini bilirdi. Ayrıca, başkasının parası olsa bile, paramız olduğunda etrafımızda olması çok daha hoş bir insandı. Eğer bir evden elim boş çıkarsam, günün geri kalanında bana sessiz davranırdı.

Bir keresinde, bana nasıl yankesicilik yapılacağını öğreten Svaro adında Polonyalı bir adamla bağlantı kurdu. Cumartesi günleri metroyla Covent Garden, Oxford Street ya da Camden Market gibi turistik yerlere giderdik, ben de fark edilmeden ceket ceplerinden cüzdanları ve güvenli olmayan el çantalarından cüzdanları alırdım. Svaro, çok fazla hırsızlık yapıp sınır dışı edilene kadar bir baba figürüne sahip olduğum en yakın şeydi.

Holloway Hapishanesi'ne gönderildiğinde Caz ve Svaro'dan öğrendiğim her şeyi tek başıma uygulamak zorunda kaldım. Sulh hakimi onun hafifletici sebeplerini - yoksulluk çeken bekar ebeveyn, alkol ve esrar bağımlısı, geçim sıkıntısı çeken vs. - ve birinin sahte parasını sakladığı için bir yıl hapis cezasına çarptırıldı. İyi halden ceza indirimi yapılsa bile bu süre beş yıl olacaktı.

serbest bırakılmadan aylar önce. Çocuk evlerinin nasıl bir cehennem olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu, bu yüzden sosyal hizmet uzmanıma Devon'daki kız kardeşinin yanında kalacağımı söyledi. Kız kardeşi yoktu ve kimse de kontrol etmemiştir. Caz bana kendi başımın çaresine bakmam için 100 sterlin ve şöyle bir not bıraktı: *Ağırlığını koyma zamanı*. On iki yaşındaydım.

Onu her şeyden çok özliyordum ve onsuz hayatta kalarak onu gururlandırmaya . Hırsızlık ve yankesicilik artık benim için ikinci doğaydı. Bazı geceler elektriksiz kalıyordum, çünkü sayacı beslemek için param bitmişti. Ama diğer gecelerde, kanepeye yayılmış, çalıntı After Eights naneli çikolata kutularını yiyerek ve Caz'ın bir arkadaşı için sakladığı sahte sigara kartonlarından içerek bir kraliçe gibi yaşadım.

Ama hapishanede kaldığı süre onu değiştirmişti. Serbest bırakıldığında, sanki kalan birkaç ebeveynlik görevini bir kenara bırakmış ve kendini tamamen ön plana çıkarmıştı. Yaşamak için daireye dönmedi ve sadece bana biraz para bırakmak ya da daha fazla çalıntı mal saklamak için kısa süreli ziyaretlerde bulundu. Bazen onu görmem ya da ondan haber almam için iki hafta geçmesi gerekebiliyordu. Onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu ve zamanını nerede geçirdiğini her sorduğumda, iş bulduğu ya da hasta bir arkadaşına baktığı gibi yalanlarla beni geçiştiriyordu.

Bazen bu 'arkadaşlarından' birini eve getirirdi ve yatak odasının kapısının arkasında kaybolurlardı, ancak saatler sonra boş bakışlarla, göz kapakları yarı kapalı ve erimiş plastik kokusuyla yeniden ortaya çıkarlardı. Ne yaptığını biliyordum elbette. Kararmış boruları benden yatağın altına ya da yere saçılmış kıyafetlere saklamaya çalıştı ama bir keresinde yorganını ateşe verip kendini yakmaktan son anda kurtulduğunda kendini ele verdi.

Otobüs durağının yanından geçen bir araç gözüme çarpıyor. Paul'ünkine benzeyen gri bir minibüs. Dışarı bakıyorum ve Fran Brown'ın evinin önüne park edildiğini izliyorum. Paul çıkarken kaslarım geriliyor. Ön kapıya doğru ilerliyor ve kilidi açıyor. Sonra minibüse dönüyor ve yolcu tarafındaki birine yardım etmek için bir kolunu uzatıyor. Yaşlı bir kadın kendini sabitlemek için onu tutuyor ve birlikte eve doğru ilerliyorlar. Kadın çelimsiz ve ayakları üzerinde duramıyor, Gwen'den çok daha fazla. Sonra ön kapı kapanır ve gözden kaybolurlar.

Zavallı, zavallı kadın. Başına geleceklerden haberi yok. Fran, Paul'un kriterlerine mükemmel uyuyor. Sanki onun için özel olarak üretilmiş gibi.

O. Tarih tekerrür ediyor, bundan eminim.

BÖLÜM 36

WALTER CLARK, KOMŞU

Connie sabah yürüyüşü için Oscar'ı almaya geldiğinde ben hâlâ banyodaydım ama onlar döndüğünde ben alt katta, mutfakta bize çay dolduruyordum. Sevdiği bisküvileri açıyorum ve o da pencereye doğru ilerleyip bahçedeki güvercinliğe bakıyor. Çatının beyaz boyası dökülmüş ve bağlı olduğu direk paslanmış. Benim gibi, o da daha iyi günler görmüş.

"Kuşlar buraya hiç yuva yapar mı?" diye soruyor.

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Belki tek tük sincaplar. Paul'den zımparalayıp yeniden boyamasını istedim ama bir türlü yapamadı. *Oh saçmalık*, sanırım. *Neden ondan bahsettim* ki? Ama onun hakkında konuştuğum diğer zamanların aksine, bugün tetiklenmedi. Onun yerine bakışları daha uzaklara daldı. "Buradan annemin evinin çatısını görebilirsin.

Her gün önünden geçmek işkence gibi olmalı. "Gel, otur," diye öneriyorum ve o da kabul ediyor. Elimi nazıkçe ön koluna koyuyorum.

Connie annesi öldüğünden beri eskisi gibi değil ve onu kim suçlayabilir ki? Ocaktaki sıcak su tenceresi gibi, sürekli kaynıyor ama en ufak bir provokasyonda, yani Paul'ün adının geçtiği anda kaynamaya hazır. Paul'ün Gwen'in ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanıyor ama ben onun boşa kürek çektiğini düşünmeden edemiyorum. Eğer suçlayacağı biri varsa, belki o zaman her şey ona mantıklı gelecektir. Ve belki de - bunu ona asla söylemeyecek olsam da - bu olay olduğunda burada için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmeye yardımcı olabilir.

Beni yanlış anlamayın, Paul'ün bu olayda masum bir taraf olduğunu düşünmüyorum. Yani, aklı başında kim bunamış yaşlı bir kadınla evlenir ki? Bana sorarsan, parasını isteyen biri. Ama bence

Paul onu bunun için mi öldürdü? Hayır. En azından umarım öldürmemiştir, çünkü eğer öldürdüğü ortaya çıkarsa, buradaki pek çok kişi kendi yargılarına ne kadar güvenebileceğini sorgulayacaktır.

Aylar önce bana Paul ve Gwen'in birbirlerine davranışlarından hoşlanmadığını söylediğinde Connie'nin endişelerini görmezden geldiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ona biraz ilginin Gwen'e zarar vermeyeceğini söyledim. Ne bildiğimi gösteriyor, değil mi? Hiç söylememiş olmasına rağmen Connie'nin bana karşı biraz kızgınlık beslediğinden şüpheleniyorum.

Önce bana, sonra masaya ve tekrar bana bakıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor.

"Tamam.

"I . . . Gwen'in ilk olduğunu sanmıyorum." "İlk ne değildi, tatlım?

"Paul'ün öldürdüğü ilk kadın o değildi. Sanırım dördüncü kadındı."

Vay canına. Tamam, bunu beklemiyordum. Dik oturuyorum ve Gwen ile Paul'ün eşleştiği hayır kurumunda gönüllü olarak nasıl zaman geçirdiğini ve Paul'ün yardım ettiği diğer kadınları nasıl keşfettiğini anlatıyor. Onlar da daha sonra ölmüş.

'Ama biz yaşlılar böyle yaparız. Ölürüz. Pillerimiz biter, sonra da bir araba galerisindeki ıvır zıvırlarımıza indirgeniriz.

"Hepiniz önce Paul'le evlenmiyorsunuz," diye karşı çıkıyor. 'Listedeki yirmi kadar isimden, Gwen de dahil olmak üzere dördüyle evlendi.

Connie, her birinin nasıl öldüğünü anlatıyor: ikisi kaza sonucu ve biri de hipotermiden ölen zavallı yaşlı bir kız. "Ve şimdi sanırım bunu tekrar yapmaya hazırlanıyor," diye devam ediyor. 'Sırada yeni bir kurban var. Onu bizzat gördüm.

Jessica Fletcher gibi davranıp Paul'le birlikte ortaya çıkana kadar kadının evini nasıl gözetlediğini anlatıyor. Bu sabah onun yepyeni bir yönünü görüyorum.

"Ve tüm bunlardan kesinlikle emin misiniz?" diye sordum. "Olabilirdi eminim.

"O zaman neden daha önce kimse farkına varıp polise haber vermedi?

"Bence bunun nedeni onları birbirinden ayırması. Kurbanlardan biri Leicestershire'da, diğeri Berkshire'da yaşıyordu. Gwen belli ki Buckinghamshire'da ve şimdi de Fran Brown Northamptonshire'da. Eğer adli tabipler soruşturmalarında cinayet olmadığına karar verirlerse, birleştirilecek hiçbir nokta kalmaz.

Başımı sallıyorum ama artık ona inanmadığım için değil. Gerçek neredeyse düşünülemez kadar şok edici. "Ama çok sevimli bir delikanlıya benziyordu.

"Stewskbury'deki Hunter ailesini hatırlıyor musunuz?" diye soruyor. Bu ilçede hiçbirimizin asla unutamayacağı bir soyadı. 'Gerçek ortaya çıkmadan önce kırk çocuk öldü. Kimse böyle birinin böyle bir kötülük yapabileceğini düşünmemişti.

Ürperiyorum. "Bu korkunç, sadece korkunç.

"Yani bana inanıyor musun? Çünkü daha önce ona güvenmediğimi söylediğimde inanmamıştın.

"Hatalyıldım ve özür dilerim," diye kabul ettim. 'Ama bunu kendiniz de itiraf ettiniz, onun iyi bir şey yapmadığına dair hiçbir kanıtınız yoktu, sadece bir önsezi. Benim yerimde olsaydınız ne düşünürdünüz?

Cevap vermiyor, ki bunu nereden geldiğimi anladığı anlamına alıyorum.

"Bildiklerini polise ne zaman anlatacaksın? Vücudu geriliyor ve cevap vermiyor. "Connie?" Devam ediyorum. "Onlara anlatacaksın, değil mi?

'Evet, ama henüz değil. Yeterli kanıtım yok.'

'Bırakın kanıtı bulsunlar, bu onların işi. Bana söylediklerinizi onlara da söyleyin, gerisini onlar halleder.

"Onları bana inandırmak için tek bir şansım var Walter. Eğer onları haklı olduğuma ikna edemezsem, beni bir daha dinlemeyeceklerdir.

'Bunu bilemezsiniz. En azından araştırmalarını sağlayacak kadar kanıtınız olduğuna eminim.

Başını sallıyor ama ben onun isteksizliğini anlamıyorum. Bildiklerinin anlattıklarından daha fazlası mı var? Connie'nin sır saklamakta iyi olduğundan şüpheleniyorum. Gwen öldüğünde ona neden ulaşamadığına dair bahanesine hiçbirimiz inanmadık. Paul'e rağmen iyi geliştirilmiş bir saçmalık radarım var. Hayatımın ilk otuz beş yılını dolapta geçirdim, bu yüzden biri gerçeği gizlediğinde anlarım. "Peki o zaman ne yapacaksın? Devam ediyorum.

Cevap vermeden önce çayından uzun bir yudum alır. "Sana söylersem, Walter, beni vazgeçirmeye çalışacaksın.

"Muhtemelen, ama bana bir şans ver.

Açıklamasını bitirdiğinde, parmağını o kadar hızlı bir şekilde bir o yana bir bu yana sallıyorum ki, kendime bir kötülük yapmaktan korkuyorum.

BÖLÜM 37

JON BROWN

Telefon çaldığında ofisteki masamdaydım. Uluslararası bir arama kodu ama numaranın geri kalanını tanımıyorum, bu yüzden cevap vermiyorum. Dubai'de yaşıyor olmam ve İngilizce kayıtlı bir telefona sahip olmam, hiç geçirmediğim bir araba kazası için tazminat almaya hakkım olduğunu söyleyen o sinir bozucu çağrı merkezi sorularını almamı engellemiyor.

Kendimi toparlamaya ve Palm Jumeirah'da incelediğim daireyle ilgiliünkü notları yazmaya çalışırken telefon tekrar çalıyor. Aramayı iptal ediyorum ama ısrarcılar ve tekrar oluyor. Sinirli bir 'Alo' ile cevap veriyorum. Bir kadın sesi başlamadan önce bir duraklama oluyor. İngiliz ve otomatik bir ses değil.

"Bu Bay Jon Brown mu?" diye soruyor. Sesi endişeli geliyor. "Bu kim?"

"Beni tanımıyorsun. "O zaman neden arıyorsun?"

"Annenle ilgili, Fran.

Şimdi dikkatimi çekti. Ona bir şey olmuş olmalı. Annem, düştükten sonra yardıma ihtiyacı olduğunda ya da hastalandığında basması gereken bir düğmesi olan bir bileklik takıyor. Operatörde benim ve yardıma ihtiyacı olduğunda arayabilecekleri iki komşunun numarası var. "Ona bir şey mi oldu?"

"Hayır, henüz değil.

Bu belli belirsiz bir tehdide benziyor. Gözlüklerimi çıkarıyorum ve çenemin altındaki kirli sakalı kaşıyorum.

"Geçenlerde yaşlılar için işçi sağlayan bir hayır kurumuyla temasa geçtiniz," diyor. 'Evler için Yardım. Bu doğru mu?'

Ben yaptım. Anneme ikinci felcinin ardından vasküler demans teşhisi konulduktan sonra geri döndüm ve onu destekli bir yaşam evine taşınmaya ikna etmeye çalıştım. Hatta geçişi daha sorunsuz hale getirmek için ona Northampton'da şu anda yaşadığı bölgede mükemmel bir yer bile bulmuştum. Kendi dairesi, mahremiyeti ve gerektiğinde bakıma anında erişimi olacak olmasına rağmen, hiçbirini kabul etmedi. Taşınmanın kısmen bencilce nedenlerden kaynaklandığını kabul ediyorum, çünkü yaşlı bir ebeveyninden binlerce kilometre uzakta yaşarken hissettiğiniz stresi azaltacaktı. Ancak annem, babamla neredeyse tüm evlilik hayatları boyunca yaşadıkları evde kalmakta kararlıydı ve hala da öyle.

"Bakın Bay Brown, hayır kurumunun annenizle eşleştirdiği bir tamirci var ve annenizin iyiliğini düşünmüyor.

"Ne?

Onu Fran'in evinde gördüm. Adı Paul Michael ve geçmişinde aldatma, sahtekârlık ... ve çok daha kötüsü var.

"Ama hayır kurumu ona kefil oldu.

"Onu benim kadar tanımıyorlar.

"Ne yani, eski erkek arkadaşın falan mı?

"Kesinlikle hayır. Burada gizli bir amacım yok; tek yapmak istediğim anneni korumak. Aynı şeyi ben de kendi annem için yapamadım ve Paul yüzünden öldüğüne inanıyorum. Benim gibi pişmanlıklarla yaşamayı istemiyorum. Bu yüzden lütfen çok geç olmadan hayır kurumundan ona yardım edecek başka birini bulmasını isteyin.

"Ne için çok geç? diye sordum. Ama cevap yok. "Alo? Alo?"

Hat kesildi. Bir süre telefona bakıyorum ve tekrar arama düğmesine basıyorum. Cevap vermiyor ve numara çalıyor. Bunun bir şaka olması gerekiyorsa, iğrenç bir şaka.

BÖLÜM 38

CONNIE

Rightmove uygulamasındaki sayfa yüklendiğinde, hayal kırıklığı içinde avuç içimle kanepenin koluna vuruyorum. Aynı yere tekrar yerleşmeden önce havada bir toz tabakası oluşuyor. Paul, Gwen'in evinin fiyatını 30.000 sterlin daha düşürdü. Ev haftalardır satılık ve bu üçüncü indirim. Emlakçı hala insanlara evi gezdiriyor ama Joe Lawson ilgilenenlerin sayısının önemli ölçüde azaldığını söylüyor.

Davranışlarımın fiyat düşüşüyle bir ilgisi olduğuna ikna oldum. Son birkaç hafta içinde, emlakçının zamanını çalmak için sahte e-posta hesaplarından birden fazla teklif ve görüntüleme randevusu aldım. Bir evcil hayvan maması tedarikçisinden aldığım canlı hamamböceklerini mektup kutusuna döktüm. Evin arkasındaki tarlalarda insancıl tuzaklarla fare yakaladım ve onları - nazikçe, ekleyebilirim - arka kapıdaki bir kedi kapağından içeri ittim. Ve sadece iyi bir önlem olarak, temelleri çevreleyen sınırlara, şehirdeki terk edilmiş mülklerin dışından çıkardığım Japon knotweed köklerini ve filizlerini yerleştirdim. Hızlı yayılan bir ot olduğunu biliyorum, eğer bulunursa alıcıları caydırıyor ve genellikle bankaların ipotek teklifi yapmasını engelliyor.

Bunların hiçbiri Gwen'in evinin satışını sonsuza dek engellemeyecek, ancak başarılı bir oyalama taktiği oldu. Ancak, bu yeni liste fiyatıyla, sonunda değişebileceğini hissediyorum.

Şimdiye kadar bu karmaşadan uzaklaşmam, hayatımdaki 'Paul Michael' başlıklı bölümü kapatıp yeni bir projeye geçmem ve onu ganimetlerinin tadını çıkarmaya bırakmam gerektiğini biliyorum. Ama beynim yenilgiye bu kadar kolay boyun eğecek yapıda değil.

İki gün önce, takma bir isimle, Gwen'in evine bizzat bakmak için emlakçıdan gerçek bir randevu aldım. Paul kameralı kapı zilini kaldırmıştı, bu yüzden orada olduğumu bilmiyordu. Genç adam salonda telefonuyla meşgul olurken ben de oda oda dolaştım ve sonunda mutfığa girip arka kapının kilidini açtım. Walter'a planımı anlattığımda pek etkilenmemişti.

'Bu delilik,' diye uyardı beni. "Düzgün düşünemiyorsun.

"Hangi kısım hakkında? Ben sordum.

'Hepsini! Kendini gereksiz yere riske atıyorsun. Paul onun işine burnunu soktuğunu biliyorsa, senin de peşine düşmeyeceğini nereden biliyorsun?

"Çünkü ben seksen iki yaşında bunamış bir kadın değilim. 'Ama yine de potansiyel olarak çok tehlikeli. Bunu kendiniz söylediniz. onun bir seri katil olduğunu düşünüyorum.'

Bir başkası bu kelimeleri kullandığında, kulağa neredeyse gerçek olamayacak kadar uzak geliyor. Kitaplar ve filmler sizi neredeyse her mahallenin kendi seri katiline sahip olduğuna inandırır. Ancak gerçekte, görünüşe göre sayıları sonsuz derecede azdır. Aslında, Birleşik Krallık'ta herhangi bir zamanda sadece bir avuç aktif katil olduğu düşünülmektedir. En azından polis onlardan şüpheleniyor. Bildiğim kadarıyla Paul'den de şüphelenmiyorlar.

Walter haklı, ama ben istismar edilmekten bıktım. Yıllar boyunca kaç kişinin güvenini suistimal ettiğimi düşünürsek, ironik olduğunu biliyorum. Ama kendi zararına olsa bile bu işin sonunu görmeliyim. Ve Gwen'in kanepesi, tozlu kollarıyla, şu anda kendimi bulduğum yer, saklandığım, Paul'ün eşyalarını temizledikten sonra geride bıraktığı her nesneyi ve kağıt parçasını sessizce incelemeye ara verdiğim yer.

Son birkaç günün çoğunu burada geçirdim, bir kulağım tetikte, dışarıda bir minibüsün durduğunu veya kilidin içinde bir anahtarın döndüğünü duyduğum anda kaçmaya hazırdım. Ama henüz hiçbir şey olmadı. Ne aradığımı bilmiyorum ama bir adli tıp dedektifi gibi her odayı didik didik etmeden tatmin olmayacağım. Kendim için birkaç hatıra aldım ve bu sabah o uzun boyunlu, yeşim yeşili porselen kediye daha sonra eve taşımak üzere arka kapıya bıraktım. O şeyden nefret ediyorum ama Gwen'in onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum, belki en azından ona tahammül edebilirim.

"Çok çirkin, değil mi?" demişti bir keresinde, beni ona bakarken gördüğünde.

"Neden saklıyorsun?"

Şeytani bir sırıtış yavaşça yüzüne yayıldı. "Çünkü bu benim kazandığım anlamına geliyor. Ona ne demek sordum ama bana göz kırptı ve burnuna vurarak konuşmanın bittiğini belirtti.

Evinin içinden geçip, şişkin siyah çöp çuvallarının yere saçıldığı hizmet odasına giriyorum. Paul onları neden hâlâ dışarı atmadı? Bir tanesini çözmek için uzanıyorum ve bir avuç hamamböceği çamaşır makinesinin altındaki karanlığa doğru kaçışırken irkiliyorum. Sanırım onlar benim ve burada büyüyorlar. İlk torbada Gwen'in taytları, iç çamaşırları ve Paul'ün satamayacağı ya da veremeyeceği eşyaları gibi bazı eski kıyafetleri var. En altta pembe bir bebek battaniyesi, bir sabahlık ve üzerinde kırmızı ilmekli harflerle Connie adı işlenmiş iki eş havlu var. Onları ilk bulduğum zamanı hatırlıyorum, kendimi onun hayatına soktukten birkaç gün sonra. Gardırobunun en üst rafında tahta bir kutunun içinde saklanmışlardı.

"Connie kim?" diye sordum o gün öylesine.

"Bill ve benim evlat edinmeyi umduğumuz kız," diye cevap verdi, hüznle. "İspanya'da yaşarken başını belaya sokmuş genç bir yerli kadınla tanıştık.

Orada bulundum ve bunu yaptım, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Onu eve getirmemiz gereken gün, annesi fikrini değiştirdi ve onu alıkoydu," diye devam etti. "Onu hiç görmemiştik bile ama kaybımız ölçülemezdi.

Hafta sonunda kendimi Connie'nin adıyla çağırıyordum. Gwen'in kederinden, kafa karışıklığından ve ömür boyu anne olma isteğinden faydalanmak, pişmanlıklar listemde oldukça üst sıralarda yer alıyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman zarfında ona duyduğum gerçek nezaket ve şefkatin, manipülasyonu telafi etmek için biraz yol kat ettiğini umabilirim.

Battaniyeyi ve sabahlığı burnuma tutuyorum ama geçmiş zamandan başka bir şey kokmuyorlar. Gwen onlarca yıl boyunca onlara değer verdi ve şimdi Paul sanki hiçbir önemleri yokmuş gibi onları atmak istiyor. Onlarla ne yapabileceğimi düşünüyorum ama ne yapacağımı bilemiyorum. Yine de onları daha sonra eve götürmek üzere kedisinin yanına bırakıyorum.

İkinci çantada ise Gwen'in yirmi yıl öncesine ait, çoğunlukla eski ev faturaları bulunuyor. Daha derinde, 1960'lardan kalma yabancı posta damgalı, el yazısıyla yazılmış zarflar var. Birini açtım ve Bill'in Gwen'e ilk çıkmaya başladıklarında yazdığı mektuplar olduğunu gördüm. I

Bana, onu işe alan bankanın Münih'te nasıl genişlediğini ve daha sonra bir yıllığına orada görevlendirildiğini anlattığını hatırlıyorum. İki haftada bir uzun bir hafta sonu için eve uçardı. Ve ayrı oldukları zamanlarda birbirlerine uzun mektuplar yazarlarmış. Şimdilerde ise FaceTime ve mesajlar var.

Özel yazışmalarına izinsiz girdiğimi biliyorum ama Gwen söz konusu olduğunda zaten o kadar çok çizgiyi aştım ki bir tane daha fazladan zarar vermeyecektir. Okuduğum ilk mektupta Bill geleceklerinden ve İngiltere'ye kalıcı olarak döndüğünde evlenmeleri için nasıl sabırsızlandığından bahsediyor. Mektuplarını her zaman 'Sonsuza dek seninim' diye imzaladığını fark ettim. Daha önce hiç kimse bana bir aşk mektubu ya da e-postası yazmadı, hatta böyle bir mesaj bile göndermedi. O kadar az insan için önemliyim ki, ancak bir 'x' alabiliyorum. Gwen bana kocasından sadece övgü dolu sözlerle bahsederdi ve keşke onunla tanışsaydım derdim. Farklı bir evrende olsaydık, onlar benim ailem olurdu. Genç bir anneden evlat edindikleri bir kız çocuğu olurdu. Connie Wright olarak, Rachel Evans olarak yaşadığımdan çok daha iyi bir hayatım olurdu.

Bu mektuplar aynı zamanda hayatımda bir Bill olmasını dilememe neden oluyor; beni o kadar çok seven biri ki, ülkelerden ayrı olsam bile, onun varlığını sözleriyle olduğu kadar kişiliğiyle de hissederdim. Kendimi tamamen kendi kendime yettiğime ve ihtiyacım olan tek şeyin ben olduğuma ikna etmeye çalıştım. Ama içten içe kendimi kandırıp kandırmadığımı merak ediyorum. Denemedim değil. Ancak ilişkilerimin hiçbirisi birkaç hafta ya da birkaç aydan fazla sürmedi. İnsan ailesini örnek alıyor ve Caz bana erkeklerin sizden cinsel, duygusal ve finansal olarak faydalanmasına izin vermenin tamamen kabul edilebilir olduğunu gösterdi. Ben de onun yaptığını yaptım: Benimle kalmak istemelerini sağlamak için onları hırpalanmış sevgi ve ilgi kırıntılarına boğdum. Hiç şaşmadan ya sıkıldılar, ya istediklerini aldılar ya da boğulduklarını hissedip yollarına devam ettiler. Sonunda ben de tam tersini yaptım, uzaklaştım ve onlar bana aynısını yapma fırsatı bulamadan onları terk ettim. Hiçbir zaman orta yol olmadı. Hayatımdan nasıl kaybolurlarsa kaybolsunlar, sonuç hep aynıydı. Yalnızdım.

Beni tamamlamaları için çocuklara ihtiyacım olmaması muhtemelen çekiciliğime yardımcı olmuyor. Ergenlik dönemimde sergilediğim aşırı, kendimi sabote edici davranışlar bu kararı almama neden oldu. On dört yaşındayken, Caz beni ilk kürtaçım için klinikteki randevuma götürdü, sonra geceyi

Elimi tutuyor ve her kustuğumda kovayı boşaltıyordu. Birkaç ay sonra ona ikinci kez hamile olduğumu söylediğimde gözlerini devirdi ve bana kürtaj için para verdi, sonra da beni kendi halime bıraktı. Üçüncü kez, on altıncı doğum gününden bir ay önce, bebeği yurtdışına götürecek ve 'bunun için iyi bir tazminat' almamı sağlayacak arkadaşları olduğu için beni doğurmaya teşvik etmeye çalıştı. "Kim bu insanlar? diye sordum. "Çocuk sahibi olamayan çiftler mi?" Omuz silkti. "Fark eder mi?"

En son hamile kaldığım zamandı. Bu da kendi tercihimdi, koşullardan ya da Caz ile aynı hataları yapmaktan korktuğumdan değil. Sadece bana cazip gelmeyen bir şeydi. O zamandan beri eski sevgililerim tarafından çocuksuz kalma kararımın beni 'bencil', 'kendini beğenmiş' ve hatta 'nankör' yaptığı söylendi, ancak bunun beni bunlardan herhangi yaptığına inanmıyorum. Aksine, beni özverili yapıyor çünkü bu dünyaya yüzde yüz istemediğim bir çocuk getirmiyorum. Yıllar geçtikçe kararımı yeniden gözden geçirdim, özellikle de artık fikrimi değiştiremeyeceğim bir yaşa yaklaştığım için. Ama hala aynı fikirdeyim.

Her neyse, bu kadar kendini düşünme yeter. Bir sebepten dolayı buradayım, o yüzden başka bir mektup alıyorum. Bu mektupta Gwen'in uzak bir kuzeninden bahsediliyor, Meredith adında bir kadın. Ahh, yakalanması zor Meredith! Aylar boyunca Gwen'le birkaç konuşmamızda adı geçti ama Gwen'in dünyasında kim olduğunu asla öğrenemedim. Burada Bill Gwen'e onu özleyip özlemediğini ya da olanlardan pişman olup olmadığını soruyor. Cevapları bende yok, bu yüzden sorunlarının ne olduğunu ya da aralarını düzelterip düzeltmediklerini asla bilemeyeceğim.

Geri kalanına göz gezdirmeyi bitirdiğimde, onları atmaya kıyamıyorum. Gwen'e ne kadar sık yalan söylesem de ona karşı bir sadakat duygusu hissediyorum, bu yüzden mektupları porselen kedi ve bebek eşyalarıyla birlikte eve götürmek üzere çöp torbasına geri koyuyorum. Başka kimsenin onun özel anlarına müdahale etmesini istemiyorum.

Bir sigaraya ihtiyacım var, bu yüzden gizlice bahçeye çıkıyorum ve bahçedeki ateş çukuruna doğru ilerliyorum. Komşulardan hiçbiri beni buradan göremez. Ateşin dibinde kömürleşmiş kâğıt kalıntıları var ve bunların Gwen'in fatura ve makbuzları olduğunu tahmin ediyorum. Bambu bir bastonla onları karıştırıyorum ve altında siyah-beyaz bir fotoğraftan geriye kalanları görüyorum. İçine uzandım ve . Resimde iki genç kadın ve en üstte

bir erkeğin yarısı. Bir kızı çok daha genç bir Gwen olarak tanıyorum ve kendimi onun doğal cazibesine imrenirken buluyorum. Bu fotoğrafta bile, başkaları üzerinde sahip olduğu gücün farkında olduğunu söyleyebilirsiniz. Bu benim asla bir özgüven. Diğer kız ona çok benziyor ve akraba olup olmadıklarını merak ediyorum. Bir sandalın yanında yan yana duruyorlar ve arkalarında tepelerle çevrili büyük bir göl var. İki kızın da yüz ifadeleri taş gibi. Kömürleşmiş kenarın tozunu alıyorum. Arkasında soluk bir yazıyla şöyle yazıyor: *Kuzen George ve kızı Meredith, Ağustos 1965, Gölle Bölgesi*. Demek Meredith ailedendi. Olay örgüsü kalınlaşıyor. Neden olduğundan emin olmasam da cebime koyuyorum.

Sonra, fotoğrafın yerini değiştirerek tamamen yanmamış ikinci bir hurdayı ortaya çıkardığımı fark ediyorum. Daha yakından incelediğimde bunun bir hız cezasıyla ilgili olduğunu ve beş ay öncesine ait olduğunu görüyorum. Paul'un kamyonetinin direksiyonunda 30 mil hızla gidilen bir bölgede 39 mil hızla giderken kameraya yakalanmış keskin bir görüntüsü var. Peki bu ne? Fotoğraftaki isim Paul Michael değil, Paul Michael Fernsby. Yani Michael onun soyadı değil, göbek adı. O zaman cezanın bu adrese değil, Oxfordshire'da bir yerde başka bir adrese gönderildiğini fark ediyorum. Hemen Google'da arattım. Ama internette aradığım son adresin aksine, bu adres gerçekten var. Mektubu göğsüme bastırıyorum ve kalbimin hızlı ve sert bir şekilde attığını hissediyorum. Bu çok büyük bir şey.

"Henüz bilmiyorsun," diye fısıldadım, "ama senin için geliyorum, Paul.

BÖLÜM 39

HARRISON DOUGLAS, KOMŞU

Pencerenin önünden geçiyor, onu birkaç dakika içinde buralarda ikinci kez görüyorum. Daha önce, evimizin arkasındaki ara sokakta parmak uçlarında durup duvarın üzerinden yan komşunun bahçesine bakmaya çalıştığını fark ettiğimde, yukarıda bebeği sabah uykusundan uyandırıyordum. Paul burayı gizli tutmak için tuğla duvara ahşap bir çit ekleyerek bunu kolaylaştırmadı.

Şimdi dışarıda, teraslı evlerimizin arasında bir aşağı bir yukarı volta atıyor. Eğer iyi bir şey peşinde olmasaydı, muhtemelen pantolon, bluz ve ceket giymezdi. Tam olarak haneye tecavüz kıyafeti sayılmaz, değil mi? Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Her zamanki tipim değil, sevdiğimden biraz daha yaşlı ve biraz daha sade ve yeterince kıvrımlı değil. Ama bebek doğduğundan beri Chantelle'in sevişmeye olan ilgisi benim göğüs pompalarına olan ilgim kadar. Yani dilenciler seçici olamazlar.

Bugün burada bile olmamalıydım. Carl'ın Fuerteventura'da futbol takımının geri kalanıyla geçirdiği bekarlığa veda haftasında kafam güzel olmalıydı. Ama Chantelle'in iş arkadaşlarının yarısı başka bir yeni Covid varyantıyla batınca, onu işe geri çağırdılar ve bu da benim seyahatimi mahvetti. Şimdi babalık görevindeyim. Ruben'i karyolasından alıp bir kurulama bezi ile birlikte omzuma koyuyorum, çünkü hiç beklemediğiniz anda geçirmeye ve kusmaya meyilli. Bunu iki lekeli Superdry tişörtü ile zor yoldan öğrendim.

"Her şey yolunda mı, aşkım? Sokağa çıkarken soruyorum.

Kendi dünyasında kaybolmuş durumda ve şoktan neredeyse altına sıçacak. Gülmemeye çalışıyorum.

'Evet, değil,' diyor.

"Sadece seni ara sokakta gördüm ve şimdi de buradasın.

'Doğru ya, evi Rightmove'da gördüm ve görmek için randevu almadan önce bir kontrol edeyim dedim. Şehrin bu tarafını pek iyi bilmiyorum.

"Paul satıyor mu?" diye cevap veriyorum. En iyi arkadaş falan değiliz, birbirimizi görürsek sadece futbol ya da rugby hakkında konuşuruz. Ama o uzaktayken eve göz kulak olacağımı söyledim. Yine de evden atılmaktan bahsetmiş olabileceğini düşündüm. "Sanırım mantıklı," diye ekliyorum. "Pek ortalıkta görünmüyor.

"Neden, nerede o?"

"Kuzey Denizi'ndeki sondaj kulelerinde çalışıyor, bu yüzden yılın büyük bir bölümünde yok.

"Arkadaş mısınız?"

"Sue'ya bakmaya geldiğinde onu biraz tanıdım. "Sue mu?"

"Annesi. Eskiden burada yaşırdı."

"Artık yaşamıyor mu?"

"Hayır, Paul onun yanına taşındıktan birkaç ay sonra öldü. 'Oh, ne kadar üzücü. Ne oldu?'"

"Alzheimer ya da onun gibi bir hastalığı vardı ve o geri döndüğünde tek başına yaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, merhaba demek için gelene kadar varlığından bile haberimiz yoktu. Çok fazla bir şey söylemedi ama satır aralarını okuyunca eskiden bir barneyleri olduğunu tahmin ediyorum. Ama doğru zamanda dönmüş çünkü kısa bir süre sonra kadın iyice delirince birkaç kez ambulans çağırmak zorunda kalmış. Sağlık görevlileri onu bayıltıp birkaç günlüğüne götürdüler.

Başını iki yana sallar. 'Bu korkunç bir şey. Annem de bunadığında böyle birkaç olay yaşadı. İzlemesi korkunç.

"Merdivenlerden düştüğünde dışarıdaydı... kötü bir işti, boynunu kırdı. Başımı bir ipe asılmış gibi yana doğru itme taklidi yapıyorum. "Olayı ancak o gece gelip bize anlattığında öğrendik... Yüzünün solduğunu görünce kendimi durduruyorum. "Ahh, muhtemelen tüm bunları size anlatmamalıyım, değil mi? Seni üzmem istemem. Burada biraz taze kana ihtiyacımız var. Ona göz kırpyorum ve yanakları kızarıyor.

"Hayır, hiç de değil" diyor. "Sanırım bu neden sattığını açıklıyor. Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Şubat'ın ilk günü, iki yıl önce. Tarihi hatırlıyorum çünkü Man U, Man City'ye 5-2 yeniliyordu. Berbattı, kesinlikle berbattı. Her neyse, çok yazık oldu çünkü ölmeden önce onun için evi yenilemenin tam ortasıydı. Gerçi bitirebildi mi bilmiyorum. O zaman Rightmove'da resimleri var mıydı?

"Sadece birkaç tane. Ona göz kulak olduğun için çok şanslı.'

"Onu birkaç haftadır görmedim. Muhtemelen yine makinelere dönmüştür. Ama istersen gelip benimkine bir göz atabilirsin. Aynı düzene sahip, aynı salon. Aynı yatak odası.' Ona bir gülümseme gösterdim. Ne dediğimi anlıyor ve ilgilendiğini anlayabiliyorum, ama olabilecek en kötü zamanlamayla, tişörtümün içinden ılık bir sıvının damladığını hissediyorum. Ruben yine boşaldı ve beni engelliyor.

Başka zaman," diyor, ellerin bu kadar dolu olmadığında.

BÖLÜM 40

CONNIE

Kanvas sırt çantasına uzanıyorum ve parmaklarım cıvata kesiciyi bulana kadar el yordamıyla ilerliyorum. Kısa bir süre sonra Paul'ün kapısına takılı asma kilidin sapı ikiye ayrılıyor ve altımdaki taş döşeli zemine düşüyor.

Karanlıkta kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için elimden geldiğince ara sokağı tanyorum. Teraslı evler bana bakıyor ve burası hala karanlık olsa da, erken kalkan biri tarafından fark edilmediğimden emin olamıyorum. Şüphelerimi uyandıracak bir şey olmayınca harekete geçiyorum. Kapıyı açıp Paul'ün bahçesinin taş döşeli avlusuna giriyorum, hızla kapatıp yolumu aydınlatmak için telefonumdaki feneri kullanıyorum.

En son iki gün önce buradaydım ve Paul'ün çapkın komşusu bana Paul'ün oğlu gibi davrandığı Gwen'den önceki kadın olan Sue'dan bahsetti. O da merdivenden düşerek ölmüş. Paul'un onunla nasıl tanıştığını merak ediyorum, çünkü Evlere Yardım kayıtlarında adı geçmiyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, beni daha fazla itiyor ama büyülüyor. Help for Homes onun kuraklıkla boğuşan Afrika ülkelerine yardım eden bir hayır kurumu çalışanı olduğuna inanıyor. Komşuları onun petrol kulelerinde çalıştığını düşünüyor ve bana tren hattı onarımlarında çalıştığını söyledi. Bir iskele sonu şovmeninin tabak çevirmesi gibi hikayeler anlatıyor.

Tapu kayıtlarını internetten kontrol ettim ve bu evin Paul Fernsby'ye ait olduğunu öğrendim. Bu Sue denen kadın vasiyetinde evi ona bırakmış olmalı. Zihnim sorularla dolup taşıyor. Kadın öleli iki yıl olmuşken neden satmadı? Gwen'in evini satışa çıkarmak için bekleyemedi. Ve neden Sue'nun oğluymuş gibi davrandı? Onunla evlenmekten daha mı az çaba harcadı? Belki de Gwen'le olan ilişkiyi bu şekilde anladı, çünkü iki yıl önce Sue'yla da aynı şeyi yapmıştı.

Bar kapandığından beri gecenin çoğunu sokaklarda dolaşarak ve sık sık Paul'ün evinin önünden geçip dönüp dönmediğini üç kez kontrol ederek geçirdim. Artık dönmediğinden emin olduğum için işe koyuldum. Arka kapısı şu modern, kompozit tasarımlardan biri ve kırmak benim becerilerimin çok ötesinde. Ama şans yüzüme gülüyor olmalı çünkü pencereler öyle değil. PVC'nin gözden düşmesinden önce seksenli yıllarda popüler olan tek bölmeli alüminyum pencereleri henüz değiştirmemiş. Tornavidayı bulana kadar sırt çantamı karıştırmaya devam ediyorum. Pencerenin etrafındaki metal şeridi ve çıtayı sökmek için onu kullanıyorum. Sonra parmak izi bırakmamak için bir çift lateks eldiven giyiyorum. Ardından, hafif bir kuvvetle tornavidayı cam ile çerçeve arasına sokuyorum. Camı yuvasından yavaşça kaldırıyorum. Ağırlığı az ve sadece yarım metre kare olduğundan yere koyuyorum. Rosella şimdi beni görebilseydi, gurur duyardı.

Annemin geçmişte kısa bir süre birlikte olduğu bir kız arkadaşıydı: onaylamayan ailesi tarafından dışlanmış ve daha sonra kendini parmaklıklar ardında Caz ile aynı hücreyi paylaşırken bulmuş sert bir gezgin. O hayatıma girdiğinde on üç yaşındaydım. Bana insanların evlerini nasıl soyacağımı öğretirken birbirimize bağlandık. Şimdi, neredeyse otuz yıl sonra, bu becerilerimi tekrar kullanmak için bir nedenim var. İçeri tırmanmadan önce son bir kez etrafımdaki evlere bakıyorum, bir mutfak tezgahına ulaşıyorum ve kendimi yere bırakıyorum. Perdeyi kapatıyorum ve telefonumla odayı aydınlatıyorum. Canavarın karnındayım.

Mutfak küçük ama modern dolaplara ve aletlere sahip. Buzdolabı boş ama dondurucuda çeyrek dolu bir şişe votka ve içinde dört kalın dilim tanımlanamayan pembe et bulunan plastik bir kutu var. Dolaplarda sadece konserve yiyecekler var. Sanırım burada fazla kalmıyor.

Mutfak, açık planlı tek bir oda haline getirilmiş yemek odası ve salona açılmaktadır. Her ikisi de değişim içinde. Yemek odasına modern ve düz bir halı döşenmiş ancak salondaki halı desenli ve demode. Salonda 1970'lerden kalma eski bir gazlı şömine, yemek odasında ise bir odun sobası var. Işığı duvarlara tutuyorum. Yarı duvar kâğıdı ile kaplanmış, geri kalanı ise pembemsi şeftali renginde eski bir emülsiyon. Gwen'in evinde yaptığı her şeyi burada da tekrarlıyor. Ya da belki de tam tersi.

Düşmanı sermeden önce hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için elimdeki göreve başlıyorum. Baca göğsünün iki yanına inşa edilmiş dolaplarda çerçeveli bir fotoğraf dışında hiçbir şey yok. İçinde, Paul'ün yanında oturan ve Sue olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadın. Yüz ifadesi boş, gözleri süt gibi. Bana kısmen Gwen'i hatırlatıyor. İkisi de gülümsemiyor ve neden çerçeveletme zahmetine girdiğini merak ediyorum.

Sonra, merdivenin altındaki bir kapı bir mahzene açılıyor. Merdivenlerden yavaşça iniyorum ve ışığımı yaktığımda birkaç boya kabı, fırça ve bir merdiven dışında boş olduğunu görüyorum.

Üst kata çıkıyorum ve üç yatak odasından en küçüğünde en az bir düzine karton kutu ve evraklarla dolu dosyalar buluyorum. Bu daha iyi.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışınları odayı aydınlatmaya başlayınca feneri kapatıyorum. Hâlâ eldivenlerimi giyiyorum ve Paul'ün mahremiyetini ihlal ettiğimin farkında olmaması için her şeyi düzenli tutmaya dikkat ediyorum. Ama ilgi çekici bir şey ortaya çıkana kadar iyi bir saat geçti. El yazısıyla yazılmış mektuplar, notlar ve şiirlerle dolu bir kutu. Mektuplar zarflar içinde ve Paul'ün Help for Homes tarafından eşleştirildiği kadınlardan tanıdığım isimlere gönderilmiş. Teker teker okuyorum ve katı bir kalıba girdiklerini görüyorum. Her kadına onları ne kadar çok düşündüğünü ve yapmaması gerektiğini bildiği halde onlara karşı nasıl hisler beslediğini anlatıyor. Onları tekrar görmek için sabırsızlandığını, birlikte geçirdikleri zamanı ne kadar sevdiğini, aralarındaki yaş farkının önemli olmadığını ve sadece onlarla birlikte olmak istediğini anlatıyor. Mektuplardan üçü kelimesi kelimesine aynıdır, ancak farklı isimlere gönderilmiştir.

Yazılı kelimelerin bu kadınlar için, onlara sadece nasıl hissettiğini söylemesinden daha güçlü olduğunu varsayıyorum. Bir konuşma unutulabilir, özellikle de içinde bulundukları koşullarda. Ama bir mektup okunabilir, tekrar okunabilir ve üzerinde düşünülebilir. Bir gece ya da birkaç gün ayrı kaldıklarında bile Paul'ün onların kafalarının içinde kalmasına yardımcı olur. Ve onları okşayışına bakılırsa, bu ilgiye neden kapıldıklarını anlamak zor değildir. Çoğu muhtemelen yıllardır duldur ve birinin şefkatinin nesnesi olmayı özlemiştir. Ve savunmasız, şaşkın hallerinde, Paul'de aşk için ikinci bir şansları olduğuna gerçekten inanıyorlar. Onlar için ağladığımı ancak bir gözyaşı bir sayfaya düşüp mürekkebi bulandırdığında fark ediyorum. Acaba neden

bu mektupları sakladı. Onları tekrar okuyor mu? Onlar onun için birer hatıra mı? Yoksa çarpık bir duygusallıktan mı?

Burada Gwen'den önce öldürdüğünü düşündüğüm dört kadından daha fazla isim var. Bunları, yıllar boyunca hayır kurumu tarafından eşleştirildiği tüm kadınların isimlerinin yer aldığı belgenin çektiğim fotoğrafıyla tekrar kontrol ediyorum. Hepsi burada. Bazıları hâlâ hayatta, bazıları ise doğal sebeplerden ölmüş. Ama bu belgeler hayatlarına girmeye çalıştığını kanıtlıyor. Sadece onun cazibesine kapılmadıklarını ya da onu durduran bir aileleri olduğunu tahmin edebilirim. Ancak, Sue'ya ya da Sue'dan gelen herhangi bir mektup bulamadım.

Kahverengi bir zarfta daha fazla evrak var. İçinde Eliza Holmes, Lucy Holden ve Alice McKenzie'ye ait üç evlilik belgesi var. Zarfta ayrıca farklı soyadlarının kullanıldığı farklı pasaportlar ve ehliyetler ile tapu-sandık isim değişikliklerine ilişkin makbuzlar da bulunuyor.

Elime aldığımda bir ayakkabı kutusunun içindekiler etrafa saçılıyor. Kapağını açıyorum ve her biri takma diş içeren üç şeffaf küvete kaşlarımı çatarak bakıyorum. Her kadının adı bir kapağın üzerine keçeli kalemle yazılmış. Kutuda ayrıca beş eski cep telefonu var. İki tane açılmıyor ama üçü açılıyor; aslında pilleri neredeyse dolu, bu da Paul'ün onları hala kullandığını gösteriyor. Hiçbiri içeriğe erişmek için bir kod gerektirmiyor.

Her telefonda sadece kendisinin ve o cihazı verdiği kadının fotoğrafları var. Bazıları kırlarda ya da öğle yemeği için çıktıkları günlerde çekilmiş selfie'ler; diğerleri ise bahçelerinde ya da evlerinde çekilmiş olduğunu tahmin ettiğim fotoğraflar. Peki bu ne? Hah. Her kadını Clacton-on-Sea'ye götürüyor, değil mi? Eliza ile sahilde, Lucy ile iskelede balık ve patates kızartması yerken çekilmiş fotoğrafları var. Bahse girerim Gwen'in kafasına o gezinin tohumlarını o ekmiştir.

Tüm bu kadınların ortak bir noktası daha olduğunu fark ettim. Hepsinin alyans parmağında aynı altın yüzük var. Paul'ün eşyaları arasında küçük, ezilmiş kadife bir yüzük kutusu görüyorum. Açıyorum ve tahmin edin ne buluyorum? Birbiri ardına her kadın kendinden öncekinin yüzüğünü takmış. Kutuyu kapattım.

Gardırobun dibinde bir yığın giysinin altına gömülmüş iki kutu ilaç vardır; her ikisi de üzerinde isim yazmayan düz ambalajlar içindedir. Ancak tabletlerin arkasında kabartma olarak 'Omixinol' yazmaktadır. İnternette yapılan hızlı bir arama, bunun psikoaktif bir ilaç olduğunu ortaya koyuyor.

ruhsatsız bulundurulması yasadışı olan bir madde. Paul'ün bunlardan birine sahip olmadığından Tanrı'nın küçük elmalar yarattığı kadar eminim. Royal College of Pathologists'in web sitesine göre, 'Rutin taramanın bir parçası değildir, bu nedenle sadece onu oluşturmak için kullanılan bileşik özellikle hedeflenmişse bir toksikoloji raporunda tanımlanacaktır.

Parçaları birleştirirken sırtımı duvara yaslıyorum. Bu ilaçlar Gwen'in ani psikotik ataklarını, bana saldırmalarını ve hatta belki de öldüğü gece neden merdivenlerden 'düşüğünü' açıklıyor. Paul ondan önceki eşlerine yaptığı gibi ona da ilaç veriyordu. Ve bu ilaçlar toksikoloji raporlarında görünmezdi çünkü aramak için bir neden yoktu.

Bir esneme beni gafil avlıyor ama devam ediyorum. Sonraki bir saat boyunca ilgimi çeken çok az şey oluyor, ta ki başka bir zarfın içeriği kaşlarımı kaldırına kadar. İçinde Oxfordshire'daki bir huzurevinden gelen makbuzlar var. Hesap Paul Fernsby'nin adına kayıtlı, ama dikkatimi çeken ödeme yaptığı hastanın adı.

Sue Fernsby.

Paul'un ürkütücü komşusu bana onun öldüğünü söylememiş miydi? Evet, bundan emindi, aslında tarihi net bir şekilde hatırlıyordu - 1 Şubat, iki yıl önce - çünkü o gece unutulmaz bir futbol maçı izlemişti. Bu fatura, Paul'ün ertesi sabah erken saatlerde onu Oxfordshire'daki bir bakımevine götürmek için özel bir ambulans kullanması gerektiğini söylüyor. Aralarında geçen ay düzenlenen bir faturanın da bulunduğu diğer faturalara göre ise, Paul hala onun için bir oda parası ödüyor.

Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum ki, zarfın altında Paul'ün çocukluk fotoğraflarını içeren bir albüm buldum. Elma yanaklı gülümsemesi ve beyaz-sarı saçlarıyla sevimli bir çocuktur. Bazı resimlerde bisiklete biniyor, bazılarında ise sahilde bir kumdan kalenin etrafına hendek kazıyor. Yanında iki büyük çocuk ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir adam var, ancak pek tanıdık özellikleri paylaşmıyorlar. Sue'nun daha genç bir versiyonu sık sık ya Paul'ün yanında ya da arka planda geziniyor. En azından ben o olduğunu varsayıyorum çünkü alt kattaki çerçeveli fotoğrafa oldukça benziyor. Daha sonraki resimlerde Paul daha büyük, belki yedi ya da sekiz yaşında ve sadece o ve Sue var. Çekimlerin hiçbirinde objektife bakmıyor ve gülümsemiyor. Albüm bir dizi boş sayfayla sona eriyor.

Kitabı kapattım ve anlamlandırırken orta parmağımı ısırdım. Yani iki konuda yanılmışım. Birincisi, Sue Paul'un annesiydi, hayır, annesiydi. Ve ikincisi, o hala hayatta.

BÖLÜM 41

CONNIE

Onu almamam gerektiğini biliyorum ama bazen sağduyumu dinlemiyorum. Evinden çaldığım Paul aleyhindeki tüm kanıtlar salonun halısına yayılmış, bir tavus kuşunun tüylerinin kavisi gibi dizilmişti. Telefonları, pasaportları ve diğer kimlikleri, kurbanlarına yazdığı bir düzine mektup ve cevapları, tapu-sandık isim değişikliklerinin kopyaları, onları beslediğinden şüphelendiğim ilaçlar ve fotoğraf albümünden annesiyle çekilmiş bir fotoğrafı var.

Geri kalan her şeyi bulduğum gibi dikkatlice kutularına yerleştirdim. Özellikle bir şey aramak için etrafı karıştırmaya başlayana kadar birinin oraya gittiğini bilmesini istemiyorum. Ayrıca bahçeye açılan arka kapıdaki asma kilidi, anahtarıyla açamayınca kadar neredeyse aynısıyla değiştirdiğimi fark etmeyeceğine güveniyorum.

Walter iyi olup olmadığımı kontrol etmek için mesaj attı. Paul'ün evine bakmaya gittiğimi biliyor ama eve gerçekten girdiğimden ya da ne aldığımdan haberi yok. Sadece benimle dalga geçecek ve tekrar polise gitmemi söyleyecek. Üzgünüm Walter, ama henüz değil. Planımın bir sonraki aşaması bittiğinde, o zaman doğru olanı yapacağım. O zamana kadar kendimi düşünmek zorundayım. Ben de cevap verdim ve yarın evini temizlediğimde onu bilgilendireceğimi söyledim. Daha pazartesi yapmaya başladım. Bir süredir temizlikçi tutmayı düşündüğünü ve Gwen'in ölümünden sonra daha fazla zamanım olduğu için ilk teklifi bana yaptığını söyledi. Evi her zaman tertemiz olduğu için gerçekten yardıma ihtiyacı olduğuna ikna olmadım. Ama sanırım bana acıyor ve gururum olmadığı için ben de kabul ettim.

Paul'ün evinden otobüsle eve dönerken o kadar yorgundum ki vicdanımı kontrol altında tutmakta zorlandım. Yıllar boyunca artılarını tartıştım.

ve dedektif Krisha Ahuja'ya çaldığım her şeyi isimsiz olarak göndermenin eksilerini düşündüm. Paul'ün davranışlarını incelemesi için yeterli kanıt olsa bile, en iyi senaryo bir soruşturma, suçlamalar ve bir duruşma olacaktır. Ama bu bir yıldan fazla sürer. Eğer suçlu bulunursa, polis suçlunun işlediği kanıtlanan suçtan elde ettiği kazanca el koyabilir. Ama bu da on iki ay daha sürebilir. Gwen'in mirasını almak için gerçekten iki yıl daha bekleyebilir miyim? Hayır. Ya aklanırsa? Her şey boşa gitmiş olacak.

Ve bu pek çok değişkeni hesaba katmıyor. Paul'ün Gwen'in evini satmasından, paranın geri kalanını harcamasına veya belirsiz bir offshore hesabına gömmesine kadar hepsini araştırdım. Adli mali müfettişlerin kalan parayı bulması için üç, dört ya da beş yıl beklemem ya da hiçbir şey elde edememem imkansız değil.

Bu da bana bir seçenek daha bırakıyor ki onu seçmeye karar verdim. Bu bir risk ve bunu düşünmek bile beni terletiyor. Kendimi sakinleştirmem gerekiyor, bu yüzden kendime bir sarma yapıyorum. Arka kapıda durup sigarayı yakarken tekrar bırakmalıyım diye düşünüyorum. HMP Bronzefield'de kaldığım süre boyunca e-sigara kalemleri ve sarmalar arasında gidip geldim. Hücrelerimizde elektronik sigara içmemize izin veriliyordu ama dışarıda egzersiz yaparken tütün kullanabiliyorduk. Ben ikisini birleştirdim.

Orada geçirdiğim zamana dönüp baktığımda şikayet edemiyorum. Birkaç tanıdık edindim, ama çoğunlukla kendimi kendime sakladım. Ceza büyük bir sürpriz olmadı. Brifingim, bir yıl önce benzer bir suçtan sabıkam olduğu için dört aya kadar bir ceza alabileceğim konusunda beni uyarmıştı. Sonunda, yargıç kuralların ortasında bir yerde buluştu. Benimki aptalca bir dolandırıcılıktı, bunu şimdi biliyorum, özellikle de o zamana kadar kendimi Gwen'in hayatına çoktan sokmuş olduğum için. Ama ilişkimizin ilk günleriydi, para sıkıştı ve bir ödeme garantisi yoktu.

İşlediğim suçun karmaşık ve son derece zekice olduğunu söylemek isterdim. Ama değildi. Olay, Married-But-Flirty uygulamasında sola kaydırduğım bir adamla randevudayken gerçekleşti. Bunun gibi ahlaki açıdan şüpheli arkadaşlık sitelerinde düzinelerce sahte profil oluşturdum ve eşlerinin ve kız arkadaşlarının arkasından biraz samimiyetsiz eğlence arayan erkeklerle tanıştım. Bir anlık dürtüyle, barın tuvaletindeyken bu markanın kredi kartını çaldım. O zamandan beri kredi kartı dolandırıcılığı yapmak hiç bu kadar kolay olmamıştı.

ip ve PIN'in yerini aldı. Tek bir işlemde en fazla 100 sterlin harcanabilir, ancak bu kart kısa uzun yol kat edebilir. Bu yüzden kartı farklı postanelerde nakit para çekmek için kullandım ve o öğleden sonra net 500  kazandım. Ancak sabaha kadar iptal edilmediğini fark edince ağzllk edip mini bir harcama çılgınlığına girdim ve market alışverişinden tuvalet malzemelerine ve bir avuç yeni kıyafete kadar her şeyi satın aldım.

Genellikle bu adamlar dolandırıldıklarını anladıklarında, kartlarını kimin almış olabileceğini ve hangi koşullarda tanıştığımızı eşlerine ya da kız arkadaşlarına itiraf etmek yerine kartı iptal eder ve maddi zararı üstlenirler. Ama bu pisliğin itiraf etmekten başka çaresi yoktu. O ve karısı kendi şirketlerini yönetiyorlardı ve ben aptalca bir şekilde harcama yaptığım kartın iş kartı olduğunu fark etmemiştim. Kadın kartın hareketlerini fark etti, adamın telefonuna baktı, iki kere iki dört eder mantığıyla hareket etti ve kamera kayıtlarından kimliğim tespit edilince hakkımda suç duyurusunda bulunmakta ısrar ettiler. En son yakalandığımda para cezası ve ertelenmiş hapis cezasıyla kurtulmuştum. Bu sefer o kadar şanslı değildim. Ve Gwen'i cezamı çekmesi için yalnız bırakarak, o da öyle oldu.

Siktir et onu.

Annemin akıllı sesi hızlı ve yüksek sesle ve hiçbir yerden gelmiyor.

Gwen'i siktir et. Ve kendin hariç herkesi siktir et.

Caz'in bunu söylediğini o kadar net ki, arkamda duruyor olabilir. O kadar sık söylüyordu ki, ikinci yaş gnme geldiğimde ben de en az onun kadar sık söylüyordum. Hatta bu dört kelimeyi göğüs kafesine dövme olarak yaptırmıştı. Onun mantrasının istisnası yoktu, ben bile. Ancak yirmili yaşlarımın başına gelip beni tutuklattığı güne kadar 'kendin hariç herkesi becermek' için ne kadar ileri gidebileceğini anlayamayacaktım.

"Hayır, siktir *git*," diyorum. şu anda onu düşünmek istemiyorum, çünkü bir hayaletten daha acil meseleler var. Acaba aşağıda, cehennemin çatırdayan alevleri arasında beni duyabiliyor mu?

BÖLÜM 42

CONNIE

Buraya Sunny Meadows adını veren kişi iyi bir espri anlayışına sahip olmalı, çünkü burası güneş ışığından ya da çayırdan fiziksel olarak alabileceğiniz kadar uzak. Çift yönlü anayolun diğer tarafından, bu huzurevini çatıdan yola kadar görüyorum. Üç katlı beton bir çirkinlik, etrafını çevreleyen üç kule bloğu onu sürekli gölgede bırakıyor. Trustpilot yorumcuları buraya beş üzerinden bir buçuk yıldız vermişler. Yalnızca görünüşe bakılırsa, bu cömertçe. Yaşlı bir akrabayı bırakmak için bundan daha ucuz bir ev bulmak zor olurdu. Bu yüzden Paul'ün annesi Sue için neden burayı seçtiğini merak ediyorum. Dört cinayet ve dört mirastan sonra paraya sıkışık olamaz herhalde?

Son haftalarda Oxfordshire'a ikinci ziyaretim. Sanırım son ziyaretim Paul'ün Gwen'i buradan çok da uzak olmayan, isimsiz bir yere gömdürdüğü mezarlığı ziyaret etmek içindi. Eve dönmeden önce başka birinin mezarından çiçek ödünç alıp onun mezarına koymak için aklıma bir not alıyorum. Eteğimin ve üstümün kırıışıklarını düzelttikten sonra bir dizi basamaktan aşağıya iniyorum, grafitilerle dolu bir alt geçitten geçiyorum ve sonunda çift kapıya ulaşmadan önce başka bir basamaktan yukarı çıkıyorum.

Zile bastıktan sonra kapıların açılması bir dakika kadar sürüyor. İnsansız bir resepsiyon masasına yöneliyorum ve eski bir otelin konsiyerj masasında bulabileceğiniz türden gümüş bir zile basıyorum, sonra tekrar bekliyorum. İçerisi dışarıdan çok az daha hoş. Hava bayat, sanki sonsuza dek hapsedilmiş ve geri dönüştürülmüş gibi.

Bu beni yirmili yaşlarımda çalıştığım bakım evlerine geri götürüyor, ancak hiçbirisi bu kadar çaresiz görünmüyordu. Ancak şimdi, hayatımın o dönemine dönüp baktığımda suçluluk hissediyorum. O zamanlar korkunç, bencil bir kaltaktım. Darülacezelerdeki ve bunun gibi yerlerdeki temizlik işlerini cebime atmak için kullanırdım.

Arada bir yüzük ya da kolyeyi rehincide nakit karşılığı satmak için. Bu düzenli bir olay olmazdı, belki birkaç haftada bir olurdu, böylece yöneticiler bir hırsızlık sorunu yaşadıklarını fark etmezlerdi. Ve yakalandığımda, ki bu iki kez oldu, sessizce gitmeme izin verdiler, çünkü sahipleri bir mahkeme davasının onlara vereceği kötü reklamdan korkuyorlardı.

Kimi soyduğumu sorgulamadım. Anne ya da baba tarafından büyükannem ve büyükbabamla hiç tanışmamıştım ve Caz ve arkadaşları tarafından yaşlı insanların adil bir oyun olduğuna inandırılarak yetiştirilmiştim. Çocukken, onlar dikkat dağıtıcı hırsızlıklarda bir araştı. Bir yetişkin olarak, onlar gerçek insanlar değildi. Yataklarda bilinçsiz, iletişim kuramayan, çoğu sadece solunum cihazlarıyla hayatta tutulan bedenlerdi. Çaldığım şeyi özlemeyeceklerdi. İtiraf etmekten utanıyorum ama kırklı yaşlarıma gelip Gwen'le tanışana kadar fikrim değişmedi. Demansının puslu mesafesini aştığımda bir insan keşfettim, yaşamış ve sevmiş, incinmiş ve iyileşmiş, gülmüş ve ağlamış ve saygımı hak eden bir kadın. Sadece onun gibi yetenekli bir ebeveyn olmayı hayal edebilirdim. Onun yanında kendim hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az sevdim. Şu anda taşıdığım utançtan dolayı kambur yürümediğime şaşıyorum.

Eski halime dair anılar rüzgârdaki karahindiba başları gibi dağılana kadar başımı sallıyorum. devam etmem gerekiyor, bu yüzden resepsiyona bir göz atıyorum. Zile cevap veren kimse olmayınca masanın arkasına geçip Sue'nun oda numarasını kendim bulmak istiyorum. Sonra arkamdan bir kadın sesi geliyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diyor esnemeye çalışarak.

"Merhaba," diyorum arkamı döndüğümde. "Teyzem Sue Fernsby'yi ziyarete geldim.

Kadın bana bakarken kaşlarını çatıyor, alnındaki çizgiler bir ok ucu gibi aşağıya bakıyor. Yanaklarında sürünen kırmızı kılcal damarlar var. Evlilik parmağında bir yüzük var, sade, gümüş bir bant. Onda tanıdık bir şeyler var, ya da en azından onun farklı bir versiyonu.

'Rachel,' diyor, sanki kim olduğumdan hiç şüphesi yokmuş gibi. Doğum ismimi kullanması beni şaşırttı. Bu ismi kullanan son kişi Paul'dü.

"Evet? Cevap veriyorum.

"Beni , değil mi?

Ve sonra aklıma geldi. "Sammi," diyorum yarı rahatlama, yarı ihtiyatla. Bir ömür önce birlikte çalışmıştık, ama o ne hatırlıyor?

Benim hakkımda mı?

"Evet!" diyor benden daha büyük bir şevkle. "Aman Tanrım, ne oldu?

"Emin değilim.

"Sanırım 2008'de," diyor. "Stratford'daki o evde birlikte çalışıyorduk.

"Hastalardan çok hamamböceği olan yer. Vay canına. Tam bir çöplüktü, değil mi?"

"Yine de buradan daha iyi, değil mi? Ben de onunla birlikte gülümsüyorum.

"Ee," diye soruyor, "? Evli misin, çocukların var mı?"

"Hayır, ikisi de yok" diye cevap verdim. "Sen?"

"Evet, ikiz oğlanlar, on bir yaşındalar ve yirmi bir yaşına girecekler. Çoğu zaman evden çıkıp burada çalışmaktan memnun oluyorum, sadece biraz huzur bulabilmek için. Peki sizi buraya getiren şey nedir?"

"Gerçekten" demesi Sue'nun teyzem olduğundan şüphelendiğini gösteriyor. Yalan söylemeye devam edersem, içimi görecektir ve ortak geçmişimiz ne olursa olsun, resepsiyondan öteye geçebileceğimden şüpheliyim.

Ben bir bahane düşünmeden o konuşuyor. "Eski numaralarını yapmıyorsun..."

"Tanrım, hayır, hayır, kesinlikle hayır," diye onu temin ediyorum. "O farklı bir bendi. Stratford'a döndüğümüzde, çoğumuz rüşvet . Bugün, ona karşı alışılmadık bir şekilde dürüst olmaya karar verdim, bir noktaya kadar. "Bu uzun bir hikaye. Zamanınız var mı?"

Beni özel bir aile odasına götürüyor, otomattan bir çay sipariş ediyor ve ben de son birkaç ayda yaşanan olayları kendi bakış açımdan anlatmaya başlıyorum. Gwen'in ailesi olmayan bir arkadaş olduğunu ve benimle ilgilenmem karşılığında evini bana bırakmaya söz verdiğini anlatıyorum. Paul'ün nasıl araya girdiğini ve diğer üç kadınla birlikte onun da ölümünden sorumlu olduğuna inandığımı anlatıyorum.

"Vay anasını," diyor Sammi sözümü bitirdiğimde. "Bu hikaye gerçek olamayacak kadar çılgınca.

Ona neden polise gitmediğimi, ona karşı daha fazla kanıta ihtiyacım olduğunu söyledim. Paul'ün beni ciddiye almasına, bir tehdit olarak görmesine ihtiyacım var. Bu yüzden Paul'ün annesiyle bir selfie çekip ona göndermeyi ve onun hakkında ne kadar çok şey bildiğimi anlamasını sağlamayı planlıyorum. İlk başta nedenlerimden biraz emin görünmüyor ama yüzüm değişmiyor.

'Sue'nun odasında beş dakikadan fazla kalmayacağına söz ver, tamam mı? Sadece fotoğrafını çek ve git, çünkü eğer fark edilersen kurşunu yersin.

'Yapacağım,' diyorum.

"Üçüncü kattaki 306 numaralı odada.

"Paul onu sık sık ziyaret ediyor mu?" diye soruyorum gitmek üzereyken.

"Birkaç haftada bir ortaya çıkıyor ama bana söylenene göre buradayken ona nadiren ilgi gösteriyormuş. Manzara hoşuna gitmiş olmalı, çünkü tam olarak o odayı tutması konusunda çok ısrarcıydı. Hatta bunun için ekstra para ödüyor.

"Pencere neye bakıyor?

'Oraya gittiğinizde göreceksiniz. Aynı anda hem uygun hem de tamamen uygunsuz.

BÖLÜM 43

CONNIE

Kalpsiz gibi görünmek istemem ama Paul'ün annesi bana *The Walking Dead* adlı zombi dizisindeki bir figüranı hatırlatıyor. Kapı aralığından ona bakıyorum, orada yatıyor, göğsü zar zor inip kalkıyor. Cildi sarı, mumsu bir tona sahip ve yüzü zayıf ve çukur yanaklı. Gözleri kapalı, ağzı açık, dişsiz ve takma dişleri yok. İnce saçları kafa derisini örtüyor ve geceliğinin altında iskelet gibi bir vücudu var. Yetmiş ya da yüz yaşında olabilir. Birkaç dakika boyunca onu izliyorum, herhangi birimizin ona dönüşebileceğini hatırlatıyor. Gwen'in bu şekilde acı çekmemiş olması beni rahatlatıyor. O şekilde ölmeyi hak etmemişti ama kimse günlerini Sue gibi sonlandırmak zorunda kalmamalı. Bu benim başıma gelmeden önce kendime bir İsviçre kliniğine uçak bileti ayırtacağım.

Beklentiden ziyade nezaketen varlığımı haber vermek için açık kapıyı tıklatıyorum. Odanın ölçüsünü almak için duraklıyorum. Kirli beyaz duvarlar çıplak ve tek bir çerçeveli fotoğraf ya da solmuş genel bir suluboya bile içermiyor. Bir daha uyanmayacak olsa bile, birkaç tanıdık nesne iyi olabilirdi. Paul evlendiği kadınlara olduğu kadar kendi kanından ve canından olanlara da soğuk davranıyor gibi görünüyor.

Zaman benim yanımda değil, bu yüzden odanın etrafında dolaşıp Sue'nun yetersiz eşyalarını arıyorum. Çekmecelerinde sadece gecelikler, yedek çarşaflar, havlular, idrar kaçırma iç çamaşırları ve el sürülmemiş bir İncil var. Arkamda, bir rafta, göğsünde kırmızı bir aşk kalbi tutan krem rengi bir oyuncak ayı görüyorum. Onu tanıyorum ve aklıma bir fikir gelince kendi kendime gülümsüyorum. Sadece bir selfie çekme planım karanlık bir yola sapmak üzere.

Ama önce dikkatim pencerenin önündeki bir koltuğa yöneliyor. Sammi'nin bahsettiği manzaraya bakacak şekilde konumlandırılmış.

İsa'nın. Tanrım. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Bu bakım evi bir mezarlığa bakıyor. Haftalar önce bulunduğum yerin Paul'ün Gwen'i gömdürdüğü yer olduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum ve onun işaretlenmemiş mezarının yerini seçebiliyorum. Bu bir tesadüf olamaz.

Göğsümde soğuk bir ürperti yayılıyor. Hayır, hayır, o yapmadı. Telefonumu elime alıp mezarlığın internet sitesini arıyorum. Paul'ün diğer üç kurbanının isimlerine bakıyorum ve hepsinin orada, Gwen'inkine bitişik parsellerde gömülü olduğunu keşfediyorum. Onun mezarına ulaşmak için üzerlerine basmış olmalıyım. Buraya geldiğinde sadece annesini ziyaret etmiyor; hepsini ziyaret ediyor. Mezarlarının başında nöbet tutuyor, yaşarken olduğu gibi ölürken de onlara göz kulak oluyor, ödülleri elinin altında. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, kale direklerini değiştiriyor.

Bu adamla oyun oynayarak kendimi neye bulaştırmak üzereyim? Geri çekilmek için çok geç değil. Yenilgiyi kabul etmekte utanılacak bir şey yok. Ama yapamam. Buraya kadar geldim, kendim ve onun bakışları altında gömülü o kadınların her birinin iyiliği için sonuna kadar gitmeliyim. Bu yüzden sağduyuyu bir kenara bırakıp toparlanıyorum ve yavaşça Sue'nun açık gardırobuna doğru ilerliyorum. En üst rafa uzanıp bir yastık çıkarıyorum. Böyle yerlerde hep burada saklanırlar. Tamamen habersiz olan Sue'ya doğru taşıyorum. Yastığı göğsüme doğru kaldırmadan önce oyuncak ayıya bir kez daha bakmak için dönüyorum ve sonra indiriyorum. Şimdi yüzünün hemen üzerinde duruyor. Sonra yavaş yavaş daha da indiriyorum, böylece burnunun ucuna, dudaklarına ve alınına değiyor.

Kafatasının avuçlarıma değdiğini hissedene kadar daha fazla baskı uyguluyorum. Hiç direnç göstermiyor. Bir zamanlar sahip olduğu temel hayatta kalma içgüdüsü ne olursa olsun, bunaması tarafından yenilmiş. Ya da belki de, eski benliğinin küçük bir parçası içeride kilitli kaldıysa, ölümün onun kaçış yolu olduğunu fark etmiştir.

Yüzü artık boğulmuş durumda. Direniş göstermezse uzun sürmez. Şimdi.

Birden telefonum çaldı. Oyuncak ayıya tekrar bakmak için döndüm ve Yastığı tekrar kaldırmadan önce üçe kadar sayıyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Numara gizli tutulmuştu ama kimin aradığını biliyordum.

"Merhaba Paul," diye başlıyorum sakince, o daha konuşmaya fırsat bulamadan. 'Sanırım oturup konuşmamızın zamanı geldi. Düzgünce.

BÖLÜM 44

CONNIE

Bana üstünlük sağlamak için bara bir saat erken geldim. Aslında bu bana sinirlerimi yatıştırmak için de zaman tanıyacak. Rezerve tabelasını yüz üstü masaya koyup bekliyorum. Bu gerçekten oluyor.

Evimden otobüsle yirmi dakika uzaklıkta bir köy seçtim, böylece fazla uzağa gitmeme gerek kalmadı. Ve buraya ilk kez gelmiyorum. Kat planını kontrol etmek ve bir masa ayırtmak için iki gün önce ziyaret ettim. Konuşmamızın duyulmaması için yeterince özel bir yer olması gerekiyordu ancak öğle yemeği saatinde her zaman görülebilmemiz için yeterli yaya trafiğinin olduğu bir yer olmalıydı. Ayrıca otoparka bakan pencerenin yanına yerleştirilmesi gerekiyordu, böylece minibüsünün ne zaman geldiğini görebilecektim. Paul'un herhangi bir sürprizle karşılaşmasını istemiyorum. Burası her kutuyu işaretledi. Eğer bugün bana zarar vermeye çalışırsa, bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

Barın arkasındaki düzinelerce şarap şişesiyle dolu raflara bakıyorum. Şu anda bir ya da beş kadeh Merlot içmek için can atıyorum. Ama keskin köşeler aklımı başımda tutmama yardımcı olacak. Onun yerine bir maden suyu sipariş ediyorum. Endişemi yatıştırmak için dışarı çıkıp bir sigara içmek istiyorum ama bunu riske atamam. Ve bu akıllıca bir karar çünkü beş dakika sonra ve vaktinden yaklaşık kırk dakika önce Paul'un aracı otoparka giriyor. Girişe doğru ilerlediğini gördüğümde kalbim davul gibi çarpıyor.

Aylar önce onu Gwen'in evinde gördüğüm zamanki gibi giyinmiş, şık ama rahat. Benim yaptığım gibi çevresini taramıyor. Bunun yerine bara doğru ilerliyor, bir şişe biranın parasını ödüyor ve sonra doğrudan bana dönüp yoluna devam ediyor.

'Erkencisin,' diyor otururken. 'Sen de öylesin,' diye cevap veriyorum.

Sandalyeme, masaya ve pencereye bakıyor. 'Ben de oraya oturdum. Sana geçen sefer de söyledim, sen ve ben aynıyız.

"Ben de sana birbirimize hiç benzemediğimizi söylemiştim. Ama ikimiz de biliyoruz ki benzerlikler var ve ben hepsinden iğreniyorum. En azından ben daha iyi bir insan olmak istiyorum. Paul'ün aynı şeyi söyleyebileceğinden şüpheliyim.

"Rachel, huzurevindeki küçük gösterinle dikkatimi çektin.

"Ona zarar vermezdim. Ben insanları öldürmem.'

"kadar neler yapabileceğinizi bilemezsiniz.

"Biliyorum, ama o değil. Oyuncak ayıyı gördüğümde plan değişti. Ebeveynlerin yardıma gelenleri gözetlemek için kreşlere koyduğu dadı kameralarından biri, değil mi?

Yaşam destek makinesine bağlı bir hastanın ailesi beni hastanın bileğindeki bir bileziği açıp cebe indirirken yakaladığında bir bakımevinden nasıl kovulduğumu açıklamıyorum. Bu da çeteleme eklenecek bir başka muhakeme hatasıydı.

"Şimdi buradayım, ne istiyorsun? Paul soruyor.

"Hakkım olanı istiyorum. Gwen'in evini ve banka hesaplarındaki parayı.

"Şu eski kestane, ha?" diye iç geçirdi. "Biliyorsun, kanunen onlar senin hakkın değil.

"Onlara sahip olmamı istedi. Ben onu önemsiyordum ama sen hiç umursamadın.

"Tam olarak doğru değil," diyor. 'Bazı anlarımız oldu. Yaşlı bir kuş gibiydi. Şaşırtıcı derecede ... sınır tanımazdı.

Bana göz kırpmıyor, benden bir tepki bekliyor. Ama ısırmayacağım.

"Madem bu kadar önemsiyordun," diyorum, "o zaman onu neden öldürdün?

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Telefonunu uzat. Tereddüt ediyorum, sonra dediğini yapıyorum. "Kilidi aç. Kodumu giriyorum. Sanırım şimdi konuşmamızı kaydetmediğimden emin olmak için kontrol ediyor. Sonunda geri kaydırıyor ve şişesinden bir yudum alıyor.

"Üzerimde dinleme cihazı olmadığını nereden biliyorsun? diye sordum. "Çünkü bu *Line of Duty* değil.

"O zaman sana tekrar soracağım," diye devam ediyorum. "Gwen'i neden öldürdün?

Parmaklarını birbirine doluyor ve eklemleri çatlayana kadar önünde uzatıyor. "Annemle tanışma şerefine nail oldun," diyor. 'Şu anda bulunduğu noktaya gelmesi sekiz yılını aldı. Ama bu

Ne zaman öleceğini hala kimse tahmin edemiyor. Altı ay mı? Bir yıl mı? İki yıl mı? Kim bilir? Bu onun için adil mi?"

"Onun durumundaki hiç kimse için adil değil.

'O halde Gwen'e olanların onun iyiliği için olduğunu anlıyorsunuz. Onun için nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorsunuz - altına işemek, sokaklarda dolaşmak, unutkanlık, öfke nöbetleri.

"Onda bundan daha fazlası vardı.

"Parıltıdan başka bir şey değildi. Gerçekten bana kazanın ona bir iyilik yapmadığını mı söyleyeceksiniz?"

"Buna sen karar veremezsin.

"Yapmamalıyım, hayır. Ancak destekli intihara ilişkin yasalarımız modern bir bakış açısıyla yeniden düzenlenene kadar, bazı insanlar meseleleri kendi ellerine almak zorunda hissediyor.

Gözlerim kısıldı. "Bazı insanlar derken kendini kastediyorsun. "Ben öyle bir şey demedim.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Dejeneratif zihinsel rahatsızlıkları olan kadınları gelecekte acı çekmemeleri için öldürdüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Bunlar senin sözlerin, benim değil.

Sandalyemde arkama yaslandım, gözlerim onunkilere gömüldü. Duymayı beklediğim şey bu değildi. Ama Paul'den beklenmedik şeyler beklemeye başlamıştım. Suyumdan bir yudum daha aldım ve olarak neyi itiraf etmediğini düşündüm. Sonra ona doğru eğildim.

"Saçmalık," diyorum, yavaşça ve dikkatlice. 'Kesinlikle, yüzde yüz saçmalık. Sen de benden daha fazla ahlak savaşı değilsin.

Paul suçlamamdan incinmiş gibi başını hafifçe yana eğiyor. Bir an için acaba ben mi yanlış anladım, o mu samimiydi diye düşünüyorum. Sonra derin bir kahkaha atıyor. "İtiraf et," diyor. "Seni neredeyse kandırıyordum, değil mi?"

Birasını bitirip ayağa kalkıyor. Hemen gidiyor mu? Hayır, bara gidiyor. İkinci bir şişe ve benim için bir bardak kırmızı şarapla döndü.

"Merlot, değil mi?" dedi. "Sen, ben ve Gwenny'nin birlikte yemek yediğimiz gece içiyordun. Onu bir kenara itiyorum. İçine bir şey karıştırmadığına güvenmiyorum. "Bu arada," diye devam ediyor, "o araba kazası gecesini neden düzenledin? Gerçekten bir M&S Yemek Fırsatı ile sana her şeyi anlatacağımı mı düşündün?"

'Walter sana şüpheyle yaklaşmam gerektiğini söyledi. Ama şimdi daha iyi biliyor.

"Öyle mi? Paul sorar. 'Walter'ı severdim. O şekilde tek başına yaşarken, ona gösterdiğim ilgiden oldukça hoşlanıyor gibiydi. Açık konuşmak gerekirse, hiç eşcinsel bir ilişkim olmadı ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

"Kriterlerinize uymuyor," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde. 'Bir toplu iğne kadar keskin. Savunmasız ya da saf değil.

Henüz değil. Ama yaşlıların nasıl olduğunu bilirsiniz. Tek bir komik hareketle ortalık karışabilir ve bir bakmışsınız bir yabancının merhametine kalmışlar.

Başımı sallıyorum ama ona beni iğrendirdiğini söylemiyorum çünkü duymak istediğinin bu olduğundan şüpheleniyorum.

"Yani bu kadar mı?" diye soruyor. 'Annem ve yastıkla ilgili tüm o maskaralık, zaten bildiğim şeyi söyleyebilmen için dikkatimi çekmek içindi - Gwen'in mülkünü mü istiyorsun? Bu arada evindeki fareler ve hamamböcekleriyle ilgili güzel bir dokunuştı.

'Vasiyetinde bana bıraktı. Artık benim.'

'Benim, benim, benim,' diye esniyor. "Plağı değiştir, Rachel. Bugün gerçekten ne olacağını düşünüyorsun? Vicdan azabının, onu sana öylece teslim etmemi sağlayacağını mı?"

'Eğer yapmazsan, polise gider ve senin hakkında bildiğim her şeyi anlatırım.

"Hangisi ... .. ?"

Her kurbanın adını yavaşça söylüyorum. "Eliza Holmes, Lucy Holden, Alice McKenzie. Kelimelerimin orada asılı kalmasına izin veriyorum. Şimdi sıra Paul'de, suyumdan bir yudum aldığımda bile benimle göz temasını kaybetmiyor. Sonunda işaret parmağıyla yanağına dokunuyor ve geniş bir gülümseme yayıyor.

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyor. "Etkilendim. Ama düşündüğünüzde, birkaç isim ve çılgın bir teori dışında elinizde ne var? Ben sadece kızlarını biraz daha olgun seven bir adamım. Sarışınlar yerine kızılırları, zayıflar yerine kıvrımlıları tercih etmekten bir farkı yok. İstedğim kişiyle evlenebilirim çünkü evli olmaktan keyif alıyorum. Ama dul olmak bu tercihimin tuzaklarından biri. Boş zamanlarımda yaşlılara yardım etmek için gönüllü oluyorum çünkü ben iyi bir insanım. Ve bazılarının aksine,' diye ekliyor sivri bir şekilde, 'sabıka kaydım yok.

kimseyi bir şey için kandırmak. İnsanlara şantaj yapmıyorum. Kredi kartı çalmadım ya da ölüm döşeğindeki hastaları soymadım. Öyleyse polis neden senin söylediklerine inansın ki?

Telefonumu elime alıp medya bölümüne geçiyorum. Ekranı çeviriyorum ve evinden aldığım kanıtları ona gösteriyorum. "Elimde fotoğrafları ve videoları olan telefonlar, yazdığınız mektuplar ve isim değişikliklerinizi gösteren kanıtlar var.

Paul'ün kolları ve boynu gerildi. Omuzlarını silkerek bunu gizlemeye çalışsa da kaskatı kesilmişti.

"Yani evimden mi çaldın?" diye sorar.

"Bunlar senin sözlerin, benim değil.

"Elinizde olduğunu düşündüğünüz şeylerin hiçbirisi kanıt olarak kullanılamaz çünkü hepsi çalıntı.

Polisin dikkatini çekmek için yeterli olacaktır. Farklı eşler, aynı ölümler, isim değişiklikleri, yeni kimlikler ...'

Ne olmuş yani? İşleri biraz karıştırmayı ve arada sırada ismimi değiştirmeyi seviyorum. Bu tamamen yasal. Ve mektuplar ... şey, ben eski bir romantığım. Ve her soruşturma bu ölümlerin kaza olduğuna karar vermişken polis neden ilgilensin ki?

"Sanırım her kurban için toksikoloji raporları vardı? diye sordum. Paul başını sallıyor. "Ama patoloğun kanlarında psikoaktif madde araması için bir neden yoktu, değil mi?" Telefonumdaki başka bir görüntüye, Paul'ün yarısı boş Omixinol tablet paketlerinin yakın çekimine geçiyorum. "Onları araştırdım. Bu özel ilacı oluşturmak için kullanılan bileşikler, ölü bir bedenin sisteminde beş yıla kadar kalabilir. Ve o kadınları gömdüğünüz için mezardan çıkarılıp test edilebilirler.

Göz ucuyla, parmak uçlarını avuçlarının içine doğru yavaşça kıvrmasını izliyorum. Ona ulaşıyorum.

"Bu, polisin sabıka kaydınızı ve Gwen'i dolandırmak için kimlik değiştirmenizi bir kenara bırakıp sizi dinleyeceğini varsayıyor.

'Bu almak istediğiniz bir risk mi? Asla senin olmaması gereken bir mülk uğruna?

Tekrar konuşmadan önce şişesinden birkaç yudum daha alıyor. 'Diyelim ki sana istediğini verdim. Bu sözde kanıt polise vermeyeceğinizi nereden bileceğim, inadına ya da merhum Gwenny'ye olan yanlış yönlendirilmiş sadakatiniz yüzünden?

"Bilmiyorsun, bu yüzden bana güvenmek zorundasın.

"Ha!" diye gülüyor ve sanki seyircilerin onayını bekliyormuş gibi etrafımıza bakıyor. 'Duydunuz mu, bayanlar ve baylar? Dolandırıcı kadın Connie ona güvenmemi öneriyor.

"Başka seçeneğiniz yok.

'Hepimizin seçenekleri var. Ve ben sana bir tane vermek üzereyim. Elindeki Budweiser şişesinin etiketini sıyrıyor ve müzik kutusunda eski bir Sheryl Crow şarkısının belirmesini bekliyorum. "Neden birlikte çalışmıyoruz?

Pardon? Bunu tahmin etmemiştim. "Sen ve ben mi?" diye sordum, inanamayarak.

"Neden olmasın?

Masaya doğru eğildim. "Çünkü sen bir katilsin! Fısıldıyorum. "Neden seninle bir şey yapmak isteyeyim ki?

Paul bana doğru hamle yaptı ama ben geri çekilmedim. Aramızda sadece birkaç santim mesafe var. 'Hayatını insanları dolandırarak geçirdin,' diyor. 'Tecrübelerimizi birleştirecek, olduğumuzdan daha iyisini yapabiliriz. Özellikle de sen. Kendine bir bak Rachel. Neredeyse orta yaşlı bir kız kurusun ve tek kuruşun olmadan kiralık bir evde yaşıyorsun. Tahliye edilmekle karşı karşıyasın ve karnını doyurmak için gıda bankalarına güveniyorsun. Fişi çekmeden önce daha ne kadar boka batman gerekiyor?'

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama pek bir anlamı yok. Hakkımda bu kadar çok şey bilmesine şaşırmasam da. Ev ödevini yapan tek kişi ben değilim.

'Yüzünüze inat burnunuzu kesmeyin,' diye devam ediyor. "Bunu bir düşünün.

"İhtiyacım yok," diye cevap veriyorum, ama eski benliğimin çok küçük parçasının beni cezbedtiğini de inkar edemiyorum Bunu düşünmek istediğim için bile kendimden nefret ediyorum.

Sonunda Paul elini gösterene kadar sessiz bir çıkmazda kalıyoruz. Sandalyesine geri oturuyor, şişesini kaldırıyor ve bardağıma vuruyor. Çatlıyor ama kırılmıyor.

"Tamam," diyor. 'Sana istediğini vereceğim. İrtibatta olacağım.

"Son bir soru," diye soruyorum. "Diğerleri ölmüşken annen neden hayatta?

Dudaklarını hafifçe büzüyor. Yanılmıyorsam, sinirlerine dokundum.

Ellerini masanın üzerine koyar ve duyulmamasına dikkat ederek barın geri kalanını tarar. "Hiç duydunuz mu?

"Yeniden uyanış mı?"
diye soruyor.

"Hayır.

'Araştırın, ilginç bir okuma. Yıllarca iletişimsiz kaldıktan ve kendi dünyalarına hapsedildikten sonra, bazı demans hastaları aniden hayata geri dönüyor ve tekrar konuşmaya başlıyor. Bilim insanları, bu hastaların son ve kısa bir bağlantı anı için sinir rezervlerinden yararlandıklarını ve genellikle kısa bir süre sonra öldüklerini düşünüyor.

"Bunun Sue'nun başına gelmesini umuyorsun.

"Evet. Ve eğer olursa, ona kızlarıma yaptığım her kötü şeyi ayrıntılı olarak anlatacağım, böylece hepsinin onun hatası olduğunu bilerek ölecek.

Paul bu kez istediği tepkiyi alıyor. Zehri beni ürpertiyor ve Kendimi solgun hissediyorum. İlk defa gerçek Paul ile tanışmıştım. Ne demek istediğini sormak istiyorum ama bunu yapamadan bana sırtını dönüp bardan çıkıyor ve ben de pencereden minibüsünün uzaklaşmasını izliyorum.

Sevinçten havalara uçuyor olmalıydım, sanki onu alt etmişim gibi. Ama beni soğuk ve gergin bıraktı. Bu raundu kazanmış olabilirim ama Gwen'in parası banka hesabıma yatana kadar oyunumuz bitmiş sayılmaz.

BÖLÜM 45

CONNIE

Hangi cehennemde bu? Telefonumu elime alıp mesajlarıma tekrar göz gezdiriyorum. Hiçbir şey yok. Cevapsız aramalar listeme bakmadan önce telefonun sessizde olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. E-postalarımı ve gereksiz klasörümü bile kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Paul'le yüzleşmemin üzerinden üç gün geçti ve ondan tek bir ses bile duymadım.

Bir avukat tutmak ve her şeyi bana devretmek ne kadar sürer? Yetmiş iki saatten fazla, bunu biliyorum. Ama eğer çarklar dönüyorsa, Paul neden bana bir güncelleme mesajı göndermedi? Tüm kartlar benim elimde olduğu için beni tatlı tutmak onun yararına. Sanırım elimdeki kanıtlarla gerçekten polise gidip gitmeyeceğimi görmek için blöf yapıyor olma ihtimali de var. Ama benim onun tarafını tutacaklarını ummak onun için büyük bir kumar. Ve Paul bana kumarbaz bir adam gibi gelmiyor. Yaptığı şeyi başarmak için araştırma, planlama ve beceri gerekir. Risk değil. Yıllar boyunca yaptığım dolandırıcılıkları düşünüyorum ve çoğunlukla dolandırdığım insanlardan bir adım önde olduğumu görüyorum. En azından başlangıçta. Ama Paul benden o kadar çok adım öndeydi ki, çoğu zaman odaklanamayacağım kadar uzakta kalıyordu. Şimdiye kadar. Belki de ona sahip olduklarımın bir fotoğrafını göndermeliyim, kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için.

Köy barının etrafına bakıyorum ve hiçbir şeyi kaçırmadığımı kontrol ediyorum. Walter beni Horse & Hatchet'in sahibi Tracy'ye tavsiye etti, böylece her sabah burayı temizlemek gibi yeni bir işim oldu. Haftanın yedi günü üç saat çalışıyorum ve bunu köpek gezdirme ve ütü yapma işlerimin arasına sığdırabiliyorum. Burada kazandığım para nakit ve ancak asgari ücret ve kurtları sonsuza kadar kapıdan uzak tutmayacak. Ama Gwen'in mirasının mülkiyeti Paul ile çözülene kadar, bu iş karnımı doyuracak.

Paspas ve kovayı depoya koydum ve kendimi arka kapıdan dışarı attım. Eve giderken telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama Paul'den hâlâ haber yok.

Önümde bir arabanın kapısı açılıyor ve irkiliyorum. Araba bungalovumun önündeki kenara park edilmişti ve sürücü arabadan inerken doğrudan bana bakıyordu. Kim olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Merhaba Connie," diyor. "Nasılsın?"

Ve onun neden burada olduğuna dair içimde iyi bir his yok.

BÖLÜM 46

DS KRISHA AHUJA

Motoru kapatırken yan aynamda Connie'yi görüyorum. Onu son gördüğümde bu yana birkaç ay geçmişti. Gwen Wright'ın vakası hala hafızamda, çünkü onunki gibi bir hikayede her zaman başarılı bir sonuç elde edemezsiniz. Başarılı derken, eve canlı dönmesini kastediyorum. Sonra olanları değil. Arabadan çıkarken Connie beni yakaladı. Ona sabit bir el salladım ve hızı yavaşladı. Ne düşündüğünü tercüme etmekte zorlanıyorum. Şaşkınlık ve telaş arasında bir yerde asılı kaldı.

"Merhaba Connie," dedim. "?"

"Krisha," diyor beni dikkatle bir aşağı bir yukarı süzerken. Bir önlük giymiş ve temizlik ürünleriyle dolu bir kutu taşıyor. Saçları başının üzerinde kırmızı bir toka ile bağlanmış. Kilo vermiş ve gözlerinin altında koyu halkalar var. "Gördüğüm kadarıyla meşgul," diyerek el arabasını işaret ediyorum.

'İhtiyaç var,' diye yanıtlıyor ve utanmış gibi arkasına doğru hareket ettirmeye başlıyor. "Ne yapıyorsun burada?"

"Konuşmamız lazım," diyorum. "İçeri girebilir miyiz?"

Connie cevap vermeden önce bir süre tereddüt eder. "Elbette."

Arka koltuklardan çantamı alıyorum, kapıları kilitliyorum ve onu takip ederek yola çıkıp evine giriyorum. Gwen ortadan kaybolduğunda, ekip ve ben Gwen'in evindeydik, bu yüzden Connie'nin evine ilk kez giriyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Çok küçük, bayat sigara dumanı kokusu var ve lavanta kokulu oda spreyi ile bunu gizlemeye çalışıyorlar. Bana polis kolejindeki evimi hatırlattı.

Oturabilir miyiz diye ben soruyorum, o da daha önce teklif etmediği için özür diliyor. Beni iki kişilik bir kanepeye yönlendiriyor ve bitişikteki bir koltukta mesafesini koruyor. Yerleşmek için mücadele ediyor, bacak bacak üstüne atıp açıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Connie, çantamı ayaklarımın dibine koyarken. 'Annemle mi ilgili? Vefat ettiğini biliyordur herhalde?

'Evet,' diye cevap verdim. 'Ve bunu duyduğuma üzuldüm. Ama devam etmek istediğimiz gibi başlayalım, olur mu? Gwen Wright'ın annen olmadığını biliyorum. En azından biyolojik olarak. Connie itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti. 'Kaybolduğunda bunu benden sakladığın için biraz hayal kırıklığına uğradım. Doğum adıyla birlikte. Sana Connie mi yoksa Rachel mı dememi tercih edersin?

"İkisi de olur," diyor sessizce. 'Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Gwen'i annem gibi severdim.

'Şu anda bunu sorgulamak için burada değilim. Yakın zamanda görüşmemiz gereken başka bir konuyla ilgili olarak hakkınızda bir şikayet aldık'.

"Benim hakkımda mı?" diye sorar, kafası karışmış bir halde. "Kimden?" "Bayan Wright'ın kocası Paul Michael'dan.

Paul?" diyor. "*Benden* şikayet mi ediyor?

Çantamdan not defterimi çıkarıyorum ve iki gün önce karakola geldiğinde yaptığımız konuşmayı hatırlamak için sayfaları karıştırıyorum. "Bay Michael, 4 Ekim'de merhum eşinden kendisine miras kalan mülke zorla girdiğinizi ve onu tehdit ettiğinizi iddia ediyor.

"Ne yaptığımı söyledi?

"Ve sonra, yirmi sekiz Ekim', onun eşyalarını aramak için aynı eve girdiniz.

"Onlar onun değil, Gwen'in.

"Son olarak, 4 Kasım'da annesinin Oxfordshire'daki evine yasadışı bir şekilde girdiniz ve yine özel mülkünü karıştırdınız. Çantama uzanıyorum ve içinde bir düzine A4 renkli çıktı bulunan kahverengi bir zarf çıkarıyorum. Her bir fotokopide Connie'nin her iki evde de üç ayrı tarihte çekilmiş görüntüleri yer alıyor. Bunları ona uzatıyorum. "Hepsi her iki evin içine yerleştirilmiş ve benim de izlediğim güvenlik kameralarından alındı. Tarihleri ve zaman damgaları var. Ne yaptığınızı sorabilir miyim?

Connie boğazını temizlemeden önce yanakları pancar gibi kızarır. "Paul'ün bir katil olduğuna dair kanıt arıyordum ve buldum," diye açıkladı. 'Gwen'i öldürmeden önce üç kadını daha benzer şekillerde öldürdü ve peşinde olduğumu biliyor, bu yüzden seninle temasa geçti. Dikkatleri başka yöne çekmeye çalışıyor.

Benim tepki vermemi bekliyor. Sanırım onu hayal kırıklığına uğratmak üzereyim.

"Bay Michael'a yönelttiğiniz suçlamaların farkındayım," diye cevap verdim.

"Ne? Sana söyledi mi?"

"Evet.

"Peki onu soruşturuyor musunuz?" "Hayır.

"Neden? O bir katil.

"Connie, Bay Michael Mayıs ayında Bayan Wright'ın mülkünde çalışmaya başladığında, onunla romantik bir şekilde ilgilendiğinizi açıkça belirttiğinizi, onunla yalnız kalmak için zaman ayırdığınızı ve onu akşam yemeğine davet ettiğinizi söyledi.

'Konuşmalarımız oldu, evet, ama bunlar "tasarlanmış" değildi,' diye homurdandı.

"Ayrıca sizinle akşam yemeğine çıkmayı da kabul etti ve orada ısrarla sizinle bu şekilde ilgilenmediğini açıkça ifade etti, alıntı yapıyorum, "onu baştan çıkarmak için defalarca girişimde bulunmanıza" rağmen.

"Baştan çıkarmak mı? Keskin bir kahkaha attı. "Bunu uyduruyor!"

"Ve sonra, onun Bayan Wright ile bir ilişki içinde olduğunu öğrendiğinizde, ona karşı döndünüz ve kıskançlık onları ayırmaya çalıştınız.

Connie başını sertçe sallar. "Kesinlikle hayır.

"Bay Michael bana yakın zamanda sizinle görüşmeyi kabul ettiğini söyledi, bu doğru mu?"

"Evet.

"Bu toplantıda ona şantaj yapmaya çalıştınız ve mirasını size devretmezse rahmetli eşini ve diğerlerini öldürmekle suçlamakla tehdit ettiniz mi?"

"Hayır, hayır, hayır, hiç de öyle değildi, olanları çarpıtıyor. "Yani bu konuşma kesinlikle gerçekleşmedi mi? Denemediniz mi? ve ondan para sızdırmak mı?"

"Şey, evet, ama tam olarak gasp değil, ama ... bak, Krisha, sadece hakkım olanı istiyorum.

"Ve açıklığa kavuşturmak için , "olan" derken, daha bir yıl kadar önce tanıştığınız ve ben dahil herkese anneniz olduğunu söylediğiniz bir kadının mirasından mı bahsediyorsunuz?

Yanakları şişti ve konuyu tartışmak istediğini ama yapamayacağını bildiğini söyleyebilirim. "Paul, Gwen'in mirasını bana devrettiğinde, onun ne yaptığını kanıtlayan bulduğum kanıtları sana verecektim.

"Ah evet, kanıt. Bay Michael'ın annesinin evinden kaybolduğunu söylediği kanıtla aynı olduğunu varsayıyorum.

"Evet. Sana ne aldığımı söyledi mi?

"Bunların kişisel eşyalar olduğundan bahsetti.

"Yani bu savunmasız kadınları nasıl seçtiğinin, onları nasıl takip ettiğinin, kendisine güvenmeye ikna ettiğinin, onlarla evlendiğinin ve onları uyuşturup öldürdüğünün kanıtı olduğundan bahsetmediğini varsayıyorum.

Connie bana cevap verme fırsatı vermiyor.

"Benimle gel," diyor ayağa kalkıp kapıya doğru adım atarken. Defterimi yeterince hızlı bir şekilde çantama geri koymakta zorlanıyorum ve ona yetişmek için biraz koşmam gerekiyor. "Nereye gidiyoruz? Diye soruyorum ama cevap vermiyor. Yol boyunca yürüyoruz, kavşaktan sola dönüyoruz ve bir sıra eve yaklaşıyoruz. Connie bir arka kapıya doğru yürüyüp sürgüyü açıyor ve ben de onu düzgünce düzenlenmiş bir bahçeye kadar takip ediyorum.

"Kimin ?" diye soruyorum ihtiyatla.

"Arkadaşım Walter'ın.

Köşede eski bir güvercinlik duruyor. Bir kovayı ters çevirip üzerinde duruyor ve güvercinlik çatısını kaldırıp yere koyuyor. "Hepsi burada," diye devam ediyor. 'Mektuplar, cep telefonu kayıtları, ilaçlar, sahte pasaportlar ve üzerinde farklı isimler yazan ehliyetler. Hepsi bende var. Ve size yaptığı diğer şeyleri de anlatabilirim, örneğin Gwen'in yatak odasının pencerelerine yansıtıcı film koyarak kimsenin içeriyi görmemesini sağladı, yatak odasının kapısına asma kilit taktı ve evin kilitlerini değiştirdi. Bunların tek başına bir şeyi kanıtlamaya yetmeyeceğini ve Gwen'in kendisinden bunu istediğini söyleyeceğini biliyorum ama sakladığım şeylerin yanı sıra elimde o piçi enselemeye yetecek kadar şey var.

Elini içeri sokmak için kolunu uzatıyor ve etrafı karıştırıyor. Orada bir delik her tarafında inşaat var. Ben varsayıyorum bu

Elleri etrafta dolaşırken bölümlere ayrılmış. Ancak muzaffer ifadesi yerini şaşkınlığa bırakıyor.

'Anlamıyorum,' diyor. "Nerede bu? Hepsini buraya kendim koydum. Biraz daha telaşlanıyor, başını sallıyor ve mırıldanıyor.

Buraya gelmeden önce Connie'nin sabıka kaydını okudum. Hayatının büyük bölümünde insanları dolandırdığını, haraç aldığını ve bunun için hapis yattığını biliyorum. Annesi de aynısını yapmış. Paul'ün söylediklerine bakılırsa, o gelmeden önce Gwen'i dolandırmayı planladığından şüpheleniyorum. Bu 'başkasını suçlayarak kendi davranışlarını saptırmaya çalışma' rutinini mükemmelleştirmek için yılları vardı, bu yüzden neler bilmeseydim, ikna olabilirdim.

Ancak aynı şey Paul için söylenemez, ne Gwen ortadan kaybolduğunda ne de istasyona son gelişinde. Gwen'i eve getirdiğinde ve Clacton-on-Sea'de geçirdikleri hafta sonu tatilinin iletişimsizlikten kaynaklandığını iddia ettiğinde yaptığı açıklamaya inanmadım. Ayrıca Connie'nin mülklerine zorla girdiğine dair görüntüleri bana gösterdikten sonra bile Connie tarafından taciz edildiğine ya da haraca bağlandığına ikna olmadım. Paul'ün kilitleri değiştirdiği ve Gwen'in yatak odasının kapısına bir kilit taktığı konusunda söyledikleri doğruysa, bunun son derece şüpheli bir davranış olduğunu inkar edemem.

"Sorun nedir?" sordum.

Her şey gitti. Evinde bulduğum ve yanımda götürdüğüm her şey. Yemin ederim, bu kutunun içindeydi.'

"Neden burada bıraktın?

"Paul'ün kaybolduğunu fark ettiğinde bakacağı son yerin burası olacağını düşünmüştüm.

Parmak uçları bir şeyle bağlantı kurmuş olmalı çünkü şaşkınlığı yerini umuda bıraktı. Eski bir MP3 çalar gibi küçük bir elektronik cihaz çıkarır.

"Bu senin mi? Ben sordum.

"Hayır. Bir düğmeye basıyor ve bir şarkının açılış notaları sessizliğe gömülüyor. Yanılmıyorsam ABBA'nın 'The Winner Takes It All' şarkısıydı.

Connie'nin omuzları umutsuzca çöküyor. Ya kandırılmış bir fantezist, şimdiye kadar karşılaştığım en başarılı yalancılardan biri ya da doğruyu söylüyor. Doğruyu söylüyor olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Ancak iddialarını destekleyecek herhangi bir kanıt olmadığı için yapabileceklerim kısıtlı.

"Telefonumda fotoğraflar var," diyor aniden ve aramak için telefonunu çıkarıyor. "Anlamıyorum," diye devam ediyor. "Hepsi silinmiş.

"Connie, Bay Michael bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğini söylüyor," diye devam ediyorum. "Ama seninle konuşmamızı istedi. Bayan Wright'ın ölümünün sizi aşırı baskı altında bıraktığını anlıyor ve onu öfkenizin nesnesi haline getirmeyi seçtiğinize inanıyor.

Başını sallar. 'Değilim, Krisha, gerçekten . O bir katil. Neredeyse itiraf edecekti.'

"Elinizde hiç kanıt var mı?

Evet, ama hepsi mezarda. Eliza Holmes, Lucy Holden, Alice McKenzie ve Gwen. Cesetlerini kazıp kan testleri yapın, hepsinin vücudunda aynı ilacı bulacağınızı garanti ederim. Omixinol. Kafalarının karışmasını daha da kötüleştiren bir psikoaktif. Paul onları öldürmeden önce hepsine verdi. Bundan eminim.'

'Ve bunun olduğunu gördünüz? Bu kadınlara o ilacı verdiğiğine bizzat şahit oldunuz mu?

'Hayır. Ama onları mezardan çıkarın. Lütfen?'

'Bir suçlamaya dayanarak etrafta ceset kazıp duramayız.

Bir cesedin mezardan çıkarılmasıyla ilgili her türlü prosedür vardır.

"Size doğruyu söylüyorum.

"Bayan Wright'ın kızı olduğunu iddia ettiğinde sana inanmıştım," diyorum. 'Sonra dolandırıcılık ve yaşlılardan hırsızlık gibi suçlardan sabıkalı olduğunu ve Gwen'in güvenini ve parasını kazanmak için onun kızı olduğuna inandırdığını öğrendim. Yaptığın şey dolandırıcılıktı. Dolayısıyla bana anlattıklarınızın benim bakış açımdan nasıl görüldüğünü görmelisiniz.

"Biliyorum, biliyorum," diyor sesi titreyerek. 'Geçmişte yaptığım bazı şeyler affedilemez. Ama Gwen'in ölümü beni değiştirdi. Dürüst olmak gerekirse, değiştirdi.

'Yine de bana, bize kanıtlarınızı getirip "Gwen'in kocası hakkında şunları buldum" demek yerine, onunla yüzleştiginizi ve kendi çıkarlarınız için ona şantaj yapmaya çalıştığınızı itiraf ettiniz.

'Ama Krisha, sana söyledim, alacağımı aldıktan sonra hepsini zaten sana verecektim.

"Bunun için sadece senin sözüne sahibim. Tanrım, bu çok sinir bozucu. Bak Connie, senden Paul'u rahat bırakmanı istiyorum. Elimizde yeterince kanıt var.

Sizi haneye tecavüz ve muhtemelen tacizle suçlayacak ve suçlu bulunursanız muhtemelen başka bir hapis cezasına çarptırılacaksınız. Paul, size çok düşkün olan merhum eşine olan sadakatinden dolayı bunu istemediğini söylüyor. Sen istiyor musun?

Yüzü buruşmaya başlar. "Hayır.

'Eğer devam ederse, onu taciz etmenizi, rahatsız etmenizi, onunla iletişim kurmanızı veya evlerinin yakınına gitmenizi yasaklayan bir taciz etmeme emri çıkarmaya da hakkı vardır. Ve bu emre uymazsanız tutuklanacaksınız. Anladınız mı?'

Başını salladığı neredeyse fark edilmiyor ama orada.

Onu dinlemesini ve anlamasını sağlamalıyım. "Connie," diyorum kararlılıkla. 'Kendi iyiliğin için Paul ve Gwen'in ilişkisini geride bırak ve hayatına yeniden başla. Aksi takdirde bu işin sonu senin için hiç iyi olmayacak.

Ona en iyi dileklerimi sunuyorum ve onu komşusunun bahçesinde yalnız bırakarak kapıya doğru ilerliyorum. Umarım tavsiyemi dikkate alır, gerçekten. Ama içimden bir ses bunu yapmayacağını ve yollarımızın tekrar kesişeceğini söylüyor.

BÖLÜM 47

CONNIE

Şoka girdim. Kanepeye çöktüm, Krisha'nın az önce bana anlattığı her şeyi nasıl işleyeceğimi bilemiyordum. Nereden başlayacağım? Paul bir kez daha beni kötü adama dönüştürdü. Bunun olacağını nasıl göremedim? Ben bir aptalım.

Paul'ün yaptığı gibi birden fazla cinayetten paçayı kurtaracaksanız, tüm olasılıklar için plan yapmalı ve olası komplikasyonlar için çözümler üretmelisiniz. Ve ben bir komplikasyonum. Ama sorunum şu ki, o benim gibi düşünebilirken, ben onun gibi düşünemiyorum. Annesinin bakım evindeki odasında gizli kamerası varsa, muhtemelen eski evinde ve Gwen'in evinde de vardır diye düşünmedim değil. Her ikisine de girdiğimi öğrendiğinde, geri dönüp kayıtlarımı izlemiş, sonra da onu taciz ettiğim iddialarını desteklemek için bunları Krisha'ya aktarmış olmalıydı. Kendimi ona bir tabakta teslim ettim.

Anlamadığım tek şey Paul'ün annesinin yüzüne yastık tuttuğum videoyu neden ona göstermediği. Ona asla zarar vermezdim, ama bu kanıt elindeki diğer her şeyden daha lanetleyici. Eminim Krisha bunu görseydi, şu anda burada yaralarımı sarıyor değil, bir polis nezarethanesinde olurdum.

Bütün fotoğraflarımı nasıl sildi? Ve bana içinde ABBA şarkısı olan bir MP3 çalar bırakması özellikle kindar bir dokunuştı. Şarkı sözleri her şeyi anlatıyordu. Kartlarım oynandı, kazanan Paul ve benden her şeyimi aldı. O yenilmez, yaptığı işte çok iyi. Buradan gidebileceğim hiçbir yer yok.

Yine de söylemeliyim - ve bu hüsnükuruntu olabilir - ama Krisha'nın bana karşı daha sempatik olduğundan emin olduğum zamanlar oldu

Paul'e olduğundan daha fazla. Sanki aklından geçenleri söylemekten sürekli kaçınıyor gibiydi.

Telefonum aniden iki keskin patlamayla titriyor ve sessizliği kesiyor. Numara gizli tutulmuş ama bulanık bir görüntü var. Sanırım bu bir video klip. Merakıma yenik düşüyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Görüntüler karanlık ve grenli, ama bir odada kaydedilmişler. Perdelerde bir çatlak var ve dışarıdaki bir sokak lambası içeri biraz ışık girmesini sağlıyor. Sonra bir tür gece görüşü moduna geçiyor, ekran yeşiller, siyahlar ve beyazlarla doluyor. Sabit bir figür var, yatay yatıyor. Birden neye baktığımı fark ediyorum.

Ben, yatak odamda, uyurken.

Bu, evimde çekilmiş bir video görüntüsüdür.

Paul buradaydı. Çekimde değil ama o olduğunu biliyorum. Başka kim olabilir ki?

Gözümü kırıp bir saniyeyi bile kaçırmaktan çok korkuyorum. Videoda kendimi yan yatmış, kameradan uzağa ve pencereye doğru bakarken izliyorum. Üzerimdeki beyaz, desenli tişörtü arkasındaki logodan tanıyorum. Daha dün gece giymiştim. Birkaç saat önce buradaydı. Kamera açısı yüksek ve hareket etmiyor ama görüntü gittikçe yaklaşıyor ve sırt üstü döndüğümde göğsümün yükselip alçaldığını görüyorum. En az bir dakika boyunca ekranı dolduran yüzüme doğru ilerliyor. Kendimi uyurken görmeye alışık değilim; kimse değil. Bu kadar açıkta ve zayıf olmam beni korkutuyor.

Bedenim bir başlangıçla uyandığında ve sonra donup kaldığında aniden sona eriyor. Bundan sonra ne olacağını zaten biliyorum çünkü net bir şekilde hatırlıyorum. Her zaman hatırlarım. Korkudan felç olmuş bir halde yatağымda kalıyorum, umutsuzca rüyamda bir ses mi gördüğüme yoksa gerçekten orada biri mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

Hasta olmak istiyorum. Bu daha önce kaç kez oldu? Kaç kez orada korkmuş ve savunmasız bir şekilde uzandım ve sonunda cesaretimi toplayıp döndüm ve kendimi yalnız buldum? Sonra kaç kez hayal gücümün isyan etmesine izin verdiğim için kendime kızdım? Başından beri haklıydım.

Başka bir klip başlıyor. Bu sefer duştayken çekilmiş bir görüntü. Bir kez daha, üstten bir açıdan çekilmiş. Saçımı yıkıyorum ve ilk klipte olduğu gibi yakınlştırıyor. Bu sefer çıplak göğüslerimde duruyor. Tecavüze uğramış gibi hissediyorum ve izlerken kendimi onları

dirseklerim. Hemen ardından bir montaj geliyor: su ısıtıcımdan bir Cup-a-Soup'a su dolduruyorum ve tek başıma yemek yiyorum, tuvaletteyim, sigara sarıyorum, telefonumdan çalan müzikle dans ediyorum, salonda tek başıma ağlıyorum ve hatta burnumu karıştırıyorum. Giydiklerime bakılırsa, Paul aylarını benim her mahrem anımı kameraya kaydetmek için harcamış. Aslında, bunların bir kısmı o benim ve Gwen'in hayatına girmeden önce çekilmiş olmalı. Beni ne zamandır gözüne kestirmiş?

Bir başparmak çivisinin başından daha büyük olmayan bir delik bulana kadar salon tavanının her santimini araştırıyorum. Evin diğer odalarında da aynısı var. Çatı kapağının klipsini açmak için koridordaki uzun metal kancayı alıyorum. Merdiven endişe verici bir hızla iniyor ve ışık düğmesini bulana kadar önce temkinli bir şekilde tırmanıyorum. Boş alan aydınlandı ve ben de yukarı çıkıp döşeme tahtaları üzerinde dikkatlice yürüyerek kamera aramaya devam ettim. Ama hiç kamera yok. Sadece içlerinden dikey ışık şaftlarının parladığı delikler var. Toplamda on iki tane, bazen oda başına iki tane. Etrafa bakınca, yandaki çatı katının kapağını görüyorum. Benim yarımı komşunun boş evinden ayıran bir güvenlik duvarı yok. Paul o taraftan tırmanıp benimkine gelmiş olmalı.

Bu yüzden resimlerim silindi. Evime girmiş.

Kendimi bir kırığe yaslıyorum çünkü tüm vücudum titriyor. Paul'u fena halde hafife almışım. Dokunulmaz olduğu için canı ne isterse yapabileceğini düşünüyor. Ve beni en çok korkutan şey, onun haklı olması.

BÖLÜM 48

WALTER CLARK, KOMŞU

Ön kapıyı açtığım anda Connie gözyaşlarına boğulmuştu bile. Sanki sürekli omuzlarında olan ağırlık sonunda onu ezmiş gibi. Ve bana bunun Paul'le ilgili olduğunu söylemesine gerek yok, biliyorum işte.

"İçeri gel, içeri gel," diyorum ve ona zayıf bir şekilde sarılıyorum. Gücümü benden alan o son darbeye lanet ediyorum. Size yaşlanmanın olumlu bir şey olduğunu söyleyen herkes yalancıdır. Arkasından sürünerek salona giriyorum ve o otururken şöminenin şöminesindeki bir kutu mendile uzanıyorum. Onları sandalyesinin koluna bırakıyorum.

Son zamanlarda Paul'ü adalete teslim etme yolunda neler planladığını anlatması için onu cesaretlendirme çabalarım rağmen, hiçbir şey söylemeye yanaşmıyor. Yeni bir şey keşfetmediğini ve keşfeder keşfetmez bana anlatacağını söyleyerek beni geçiştirdi. Ama ben ona inanmıyorum ve kendim de küçük bir dedektiflik çalışması yaptım.

Ancak bugün, her şeyin ortaya dökülmesi ve neler yaptığını itiraf etmesi için çok az teşvik gerekiyor. Paul'ün evine zorla girdiğini anlatıyor - böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini sormuyorum bile - ve daha sonra çaldığı kanıtlarla Paul'ün karşısına çıkıp Gwen'in evinin kendisine iade edilmesini talep ediyor. Kanıtları güvercinlikte nasıl sakladığını bile itiraf ediyor ki bu beni hiç heyecanlandırmadı ama bunun için özür diliyor. Polisin onu rahat bırakması yönündeki uyarısını hatırlatarak bitiriyor. Sakin davranmak için elimden geleni yapıyorum ama içimden, kendini böyle bir riske attığı ve önce polise gitmediği için onu boğmak istiyorum.

"Her şeyi ettim," diye itiraf ediyor. 'Ona şantaj yapmaya çalışmamalıydım. Ağgözlülük ettim.

"Açgözlü değildin, çaresizdin tatlım," diyorum onu teselli etme umuduyla.

'Bakış açımı kaybettim. Tahliye edilmekten ve elimde hiçbir şey kalmamasından o kadar endişelendim ki paniğe kapıldım.

"İşler o kadar kötü mü?

Başını sallıyor. 'İtalya'da hiç müşterim kalmadı, faturaları ya da bungalovun kirasını ödeyemiyorum. Mirasın tüm sorunlarımı çözeceğini düşünmüştüm. Sonra polise kanıt verecektim, Paul parmaklıklar ardına girecekti ve hepsi bu kadar olacaktı. Ama o hâlâ serbest ve ben kapana kısıldım. Artık kendi yatağımda uyuyamayacak kadar korkuyorum.

"Neden?

Ben gözlüklerimi boynumdan çıkarıp burnuma takarken o cebinden telefonunu çıkarıyor. Bana uyurken çekilmiş bir videosunu izletiyor. Bir sonraki klipte duşta görünene kadar konuyla ilgisinden emin değilim. Hemen durdur tuşuna basıyor.

'Beni aylardır kaydediyor,' diyor bana. "Bunun gibi daha fazlası var.

"Yüce İsa," diye soluk soluğa kaldım. 'Bunu polise vermelisin, kesinlikle vermelisin.

'Yapamam,' diye savunuyor. 'Video herhangi biri tarafından çekilmiş olabilir. Paul'e tuzak kurmak için bunu kendim de yapmış olabilirim. Beni çoktan sapık ilan etti bile.

İnatçılığı bazen beni çileden çıkarıyor ve kendi çocuğum olmadığı için mutlu olmamı sağlıyor. Bana yıllar kaybettirirlerdi. "Peki o zaman ne yapacaksın?

Hiçbir şey. O kazandı. Pes ediyorum. Oyun bitti. Paul istediğini aldı, bu kadar. Başka seçeneğim yok.'

Düşünmek için durakladım. Ona yardım edebilmemin bir yolu var ama bunu ona söylersem, aklının doğru şeyi yapmak için doğru yerde olduğunu garanti edemem. Artıları ve eksileri tartana kadar şimdilik susmaya karar veriyorum. Ama başka bir konuda ani bir karar verdim.

"Burada benimle kalıyorsun," diyorum. 'Bu ev, birbirimizin üstündeymişiz gibi hissetmeden ikimizin içinde dolaşabileceği kadar büyük. Eğer bu çatının altındaysan, güvende olduğunu bileceğim.

Connie, "Sana böyle bir dayatmada bulunamam," diye cevap verir. Ama bu açıkça bir ret değildir.

Bu bir dayatma değil. Zaten her gün Oscar'ı gezdirmek ya da temizlik yapmak için buradasın, yani zaten cilaladığın mobilyaların bir parçasısın. Bu konuda seninle tartışmayacağım Connie. Eğer geçim sıkıntısı  ekiyorsan, karşılbir bungalovda kalmanın bir anlamı yok. Para biriktirmek için biraz zamana ihtiya ın var, yani boş oda senin. Ama önce içindeki pisliği temizlemen gerekecek. Son yirmi yıldır o odayı   pl k olarak kullandığım için işi çok zor olacak.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Ve bugünkü ziyaretimizde ilk kez biraz rahatladım. Ta ki telefonu titreyene kadar. İkimiz de önce ona sonra birbirimize baktık. Sonunda telefonu eline alıyor ve zaten solgun olan teninde kalan rengin akıp gitmesinden anlıyorum ki Paul'den bir mesaj daha almış. Ekranı çeviriyor, böylece ikimiz de ona ne gönderdiğini görebiliyoruz.

Walter'a sevgilerimi gönder, diye yazıyor ve kanım donuyor. Bunu başka bir video takip ediyor. Bu kez bir pencereden çekilmiş ve Connie bungalovundan uzaklaşırken görülüyor.

Eliyle ağzını kapatıyor. "Bu birkaç dakika önce çekildi," diye fısıldıyor. "Ben hala oradayken o evdeydi.

BÖLÜM 49

CONNIE

Son yirmi aydır evim dediğim yere uzun uzun bakıyorum ve taşındığımda burayı hiç özlemeyeceğimi fark ediyorum. Paul buranın artık benim için güvenli bir yer olmadığından emin oldu. Artık her kapı ve pencere kilitli ve gece gündüz tekrar tekrar kontrol ediliyor. Yan dairenin çatı kapısının iç tarafında bir asma kilit var. Yine de her döşeme tahtası gıcırtısı ya da su borusu tıkırtısı beni diken üstünde tutuyor ve Paul'ün tekrar içeri girmesinden korkuyorum.

Bana o videoları göndererek böyle hissetmemi istediğini biliyorum. Benimle yaralı bir fareyle oynayan kedi gibi oynuyor. Yırtıcı canını yakıyor, bırakıyor, onunla oynuyor, tekrar serbest bırakıyor ve sonra biraz daha canını yakıyor. Sonunda kedi sıkılır ve son, ölümcül darbeyi vurur. Paul'ün de bana böyle yapacağından korkuyorum. Kendine yardım edebileceğini sanmıyorum. Kedi gibi, bu onun doğasında var.

Bütün günümü tavandan süpürgeliklere kadar her temizleyerek geçirdim. Depozitomun hiçbirini geri almayı beklemiyorum çünkü zaten dört aylık kira borcum var, bu yüzden kiralama ajansı bunu tutacak. Bunu yapıyorum çünkü ödeyemediğim için ev sahibinin maddi olarak ne kadar kayba uğradığını düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum. Kendime, onlardan yararlanacağım son insanlar olacaklarına dair söz verdim. Daha dürüst bir yaşam sürmeye başlamam gerektiğini fark etmem neredeyse kırk üç yılımı aldı ama sonunda o noktaya geldim. Orta yaş krizi gibi bir şey ama spor bir araba almıyorum ya da yarı yaşında bir adamla çıkmıyorum.

Sanırım yakında eşyalarımı Walter'ın evine taşımaya hazır olacağım. Günler sürdü ama sonunda boş odasındaki düzinelerce çöp torbası dolusu dağınıklıktan kurtulmayı başardık. Walter'ın evinde

Ama ona bütün akşam yemeklerimizi pişireceğimi ve evi bedavaya temizleyeceğimi söyledim.

Kendime ait bir yeri kaybetme konusunda biraz isteksizim çünkü Caz bir yana, biriyle paylaştığım tek zaman Majesteleri'nin keyfi. Ama ihtiyaçlar olmalı. Walter'ın teklifinin tamamen özverili bir hareket olmadığına eminim. Ona eşlik edecek ve ona göz kulak olacak biri olacak. Yetmişli yaşlarının ortasında ve geçirdiği felçlerden sonra yalnız yaşamaktan korkuyor olmalı.

Walter bana birçok yönden Gwen'i hatırlatıyor, çünkü o da nazik bir ruha sahipti. Davranışları anneminkinden farklı olamazdı, ancak son zamanlarda annemle birlikte geçirdiğimiz iyi günlere kötü günlerden daha fazla odaklanmaya çalışıyorum. Bunlar çok az ama bir anı sürekli yüzeye çıkıyor. Manikür ve pedikürlerimi çok severdi. Sadece uyuşturucu alışkanlığı için para kazanması gerektiğinde dış görünüşüne önem veren bir kadın için, el ve ayak tırnaklarının törpülenip cilalanmasına bayılırdı. Sanırım bu oldukça samimi bir andı, sadece o ve ben, ben kendiminkine benzeyen el ve parmaklarını nazikçe temizler ve onarırdım, genellikle rahat bir sessizlik içinde. Tipik bir anne-kız olmaya en çok yaklaştığımız andı.

Cenazesinden bir gece önce onun için bunları boyadığımı hatırlıyorum. Aslında benim ilgimi hak etmiyordu ama yaptığı ve yapamadığı onca şeye rağmen ona veda etmenin bir yoluydu bu. Cenaze evindeki makyöz, polisin fahişelik yaparken müşterisi olduğuna inandığı kişi tarafından yediği ölümcül dayaktan dolayı yüzünde ve vücudunda oluşan ciddi morlukları gizlemeye çalışmıştı. Daha sonra cesedini Walthamstow'da bir çöp kutusuna atmışlardı. Uygun bir sondu. Yaşadığı gibi öldü, atık olarak.

Son gün onunla yaklaşık bir saat geçirdim. Odadaki tek ses, oje fırçasına takılı çubuğu şişenin içine sokup çıkarırken şişenin kenarına vurmasıydı. Sanırım o zaman içimi dökmek için son şansımdı. Ama tek kelime etmedim. Ondan nefret ettiğimi, onu affettiğimi, onu özlediğimi ya da daha iyi bir anne olmasını dilediğimi söylemedim. Bunun yerine tırnaklarını boyadım, fısıldayarak vedalaştım ve oradan ayrıldım.

Aniden kapı çalınıyor ve içime Tanrı korkusu düşüyor. Paul'ün yüzü kafamda şimşek gibi hızlı ve parlak bir şekilde çakıyor. Kendime hayır diyorum, tabii ki kapıyı çalmaz. Birden ortaya çıkıverdi. Böylece kapıyı açtım.

Zinciri takılı tutmaya dikkat ederek. Arayanın yüzü belli belirsiz tanıdık geliyor. Uzun boylu, bronzlaşmış ve kaşları çatık. Gülümsemesi dostça olmaktan çok umutlu.

"Connie Wright?" diye başlıyor gergin bir şekilde. İnkâr etmemem ona cevabını veriyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama biraz vaktiniz var mı?"

"Kimsin sen?"

"Annem için endişelendiğin için beni aradın ve seninki için çok geç olduğunu söyledin. Kapıyı biraz daha açıyorum. "Ben Jon Brown," diye ekliyor. "Annemin adı Fran. Ve iki gün önce, sanırım Paul onu öldürmeye çalıştı.

BÖLÜM 50

CONNIE

Midem bir dizi taklanın ilkinе başlıyor. Şimdi onu nereden tanıdığımı hatırlıyorum - LinkedIn profil fotoğrafından. Dubai'de çalıştığı şirketin adını oradan öğrenmiş ve iletişim bilgilerini orada bulmuştum. Ama ben ona adımlı vermedim, peki o beni nasıl buldu? Telefonum kullandıkça ödemeli ve kayıtsız. Ben daha soramadan sorumu cevapladı.

"Aradığınızda numaranızı saklamadınız," diye açıklıyor. 'Ve burada telekomünikasyon şirketinde çalışan bir arkadaşım var. Telefonun en çok kullanıldığı bölgeyi tespit etti. Sonra köyde annesini yakın zamanda demanstan kaybetmiş birini tanıyıp tanımadıklarını sordum ve iletişim bilgilerini kaybettiğimi iddia ettim, işte bu şekilde buraya geldim. Bu şekilde ortaya çıktığım için üzgünüm.

Ela gözlerinin etrafındaki beyazlar pembemsi bir renk almış. Onları gördüğümde yorgun ve lanetli olduklarını anlıyorum, çünkü ben her ikisiyim. İçgüdülerim bana Jon Brown'ı içeri alarak belaya davetiye çıkardığımı söylüyor. Ama kapıyı onun üzerine kapatamıyorum. Beni salona kadar takip etti.

"Annene ne oldu?" diye soruyorum.

"Bahçede bulundu, bilinci yerinde değildi ve başından yaralanmıştı" diye yanıtıyor.

"Hâlâ hayatta mı?"

Zar zor. Leicester Genel Hastanesi'nde komada. Polis, kadının ayağının bir kaldırım taşına takıldığını ve barbekünün üzerine düşerek bayıldığını düşünüyor. Sabah bulunana kadar bütün gece oradaymış. Beni aramamış olsaydınız, muhtemelen daha fazla düşünmezdim, çünkü en iyi zamanlarında bile ayakları üzerinde duramazdı.

"Ve siz bunun böyle düşünmüyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Hayır.

"Paul'ün bu işe karıştığını düşündüren nedir?

"Annemle geçen hafta evlendiklerini öğrendim. Geçen hafta mı? Bu şimdiye kadarki en hızlı geri dönüşü.

"Eve döndüğüm gün, annemle aynı hastanede stajyer doktor olarak çalışan eski bir kız arkadaşım kayıtlarında bunu fark etti. Bunun bir hata olduğunu düşündü ve bana sordu. Kamu kayıtlarını kontrol edene ve annemin yakın zamanda Paul Hayes adında bir adamla evlendiğini öğrenene kadar inanmamıştım. Annemin ilk yatışının yapıldığı sabah hastaneye gelmiş - ben hala uçakla buraya geliyordum - ama o zamandan beri görülmemiş. Doktoru test sonuçlarıyla birlikte onu aradığında ve beyin sapının öldüğünü ve onu sadece bir makinenin hayatta tuttuğunu açıkladığında, Paul makinenin bir an önce kapatılmasını istediğini söyledi. Gelip evrakları imzalayacağını ama onu bir daha görmesine gerek olmadığını söyledi. Diğer aile üyelerine veda etme fırsatı verip vermeyeceklerini sordular, ancak onlara bunun gerekli olmadığını söyledi ve makinenin kapatılmasını istediğini tekrarladı.

"Ama Fran kesinlikle hala hayatta?

"Şimdilik. Hastane bize kırk sekiz saatliğine infazı durdurma izni verdi, o kadar.

Parmaklarım ağzımın üzerinde bir çan kulesi şekli oluşturuyor. Bu çok tanıdık geliyor. "İzin verir misiniz?" diyorum ve ben mutfakta kaybolurken ona oturmasını teklif ediyorum. Kendime bir kadeh şarap dolduruyorum ve uzun bir yudumda içiyorum. Bu işte bir terslik var. Diğer kurbanları o yardım çağırmadan önce kesinlikle ölmüştü. Sonra bunun, Jon aracılığıyla, Paul'e karşı suçlamalarımın polis tarafından ciddiye alınması için ihtiyacım olan fırsat olabileceği aklıma geliyor. Bir bardak daha dolduruyorum ve salona dönmeden önce yarısını içiyorum.

"Özür dilerim, biraz zamana ihtiyacım vardı," dedim ona. 'Bu benim için çok kişisel bir mesele ve son zamanlarda Paul olayının altına bir çizgi çekmemi gerektiren pek çok şey oldu.

"Lütfen," diyor. 'Ne bildiğinizi bilmem gerek. Beni bulup onun hakkında uyarma zahmetine katlandığına göre bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini düşünmüş olmalısın. Kiminle karşı karşıya olduğumu bilmem gerek.

"Anneni kim buldu?" diye sordum.

Paul yaptı. Sağlık görevlilerine kadının gece evden çıktığını fark etmediğini söyledi. Nabzını kontrol ettiğini ama bulamadığını söyledi. Ancak onlar bulmuş. Çok zayıftı ama oradaydı.

"Paul her şeyi berbat etti," diyorum. 'Annenin hâlâ hayatta olduğuna dair en ufak bir şüphesi olsaydı, onu orada daha uzun süre bırakırdı. Sadece öldüğünden emin olsaydı yardım çağırırdı. Diğerleri o onları "bulmadan" önce saatlerce gitmişlerdi.

Jon'un yüzü soluyor. "Diğerleri mi? Hangi diğerleri?"

Gerçekten bunun bir parçası olmak istemiyorum ama başka seçeneğim olduğunu da sanmıyorum. 'Sana bildiğim her şeyi anlatacağım ama iki şeyin farkında olman gerekiyor' diyorum. 'Bu işten iyi çıkmayacağım ve eğer polise gitmeye karar verirsen, benim adımla bu işin dışında tutmalısın. Çünkü bunu yapmazsan, Paul'ün bana zarar vermeye çalışma ihtimali çok yüksek. Söz veriyor musun?'

Hiç tereddüt etmeden 'Evet,' diyor.

En baştan başlıyorum ve Gwen'le nasıl ve neden tanıştığım ve niyetimin ne olduğu konusunda tamamen dürüst oluyorum. Paul'ün onun hayatına nasıl girdiğini ve ölümünden nasıl sorumlu olduğunu anlatıyorum. Jon'a diğer üç kadının nasıl öldüğünü ve onu polise ihbar etmeyi planlamadan önce Paul'e istediğimi vermesi için nasıl şantaj yaptığımı anlatıyorum. Ve kanıtlarımın burnumun dibinden nasıl çalındığını, adaleti sağlama fırsatımın nasıl elimden alındığını anlatıyorum.

"Bunların hiçbirine inanmak zorunda değilsin," diye bitiriyorum. 'Benim bir hayalperest olup olmadığımı ya da seni de dolandırmaya çalışıp çalışmadığımı bilmiyorsun. Ve eğer böyle düşünüyorsan seni suçlamıyorum. Tek ekleyebileceğim, yalan söylemek için bir nedenim yok çünkü kaybedeceğim her şey çoktan gitti.

Sonunda ona özrümü sunuyorum. "Çok üzgünüm Jon," diye ekliyorum. 'Elimde kanıt varken bunu polise verseydim, anneni kurtarabilirdim.

İçimi döktüğüm için rahatlamış ama nasıl tepki vereceği konusunda gergin bir şekilde sandalyeme oturuyorum. Kabul etmesi gereken çok şey var.

"Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var," diyor sonunda ve ayağa kalkıyor. Arka kapıya doğru ilerliyoruz ve dışarı çıkıyoruz. Ben bir sigara yakıyorum ve o da bana bir tane olup olmadığını soruyor. Ben de onunkini yakıyorum.

"Annem sigara içmemden nefret ederdi," diye hatırlıyor. "Yıllar önce, Fransız hipermarketlerine yaptığım bir günlük geziden döndüğümde, bir düzine karton Marlboro Lights stoklamıştım. Onları kulübede buldu ve

hepsinin üzerine hortumla su sıktı. Şimdi beni görebilseydi o da bana aynısını yapardı.

Önemseyen bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye soruyor aniden. 'Bu adamı sen tanıyorsun, ben tanımıyorum. Bana anlattıklarına bakılırsa, tüm kartlar onun elinde.

"Ama artık öyle değil," diyorum. 'Çünkü annen hala hayatta ve o bunu planlamadı. Ben olsaydım, doktor arkadaşınızı annenizin vücudunda ne olduğunu öğrenmek için bir toksikoloji raporu düzenlemeye ikna ederdim. Eminim rutin kan tahlillerini çoktan yapmışlardır, ancak düşmesinin bir kaza olduğu varsayıldığı için her şeyi test etmemiş olacaktı. Eğer Paul diğerlerinde kullandığı ilaçları onda da kullandıysa, Omixinol adlı bir ilacın izlerine rastlayacaklardır. Alması için hiçbir sebep olmayan bir psikoaktif. Sonuçları hızlı bir şekilde alın ve eğer kanında bulurlarsa, bu bir polis soruşturması başlatmak için yeterli olabilir. DS Krisha Ahuja'nın direkt hattını buluyorum ve o da telefonuna kaydediyor. "Konuştuğumuzu ona söyleme, çünkü ona karşı hiç güvenilirliğim yok ve suçlamalarının ciddiye alınmasını istiyorum.

Jon bana teşekkür ediyor, sigaralarımızı söndürüyoruz ve onunla ön kapıya kadar yürüyorum.

"Bence Paul annen söz konusu olduğunda da küstahça davrandı," diye bitiriyorum. 'Siz yurtdışında yaşarken ona bakacak kimse olmadığını varsaydı. Umarım bu onun felaketi olur.

"Ben de öyle umuyorum," diye ekliyor Jon sessizce ve bahçe yolunda ilerlerken durup dönüyor. "Polise daha önce gitseydin annemi kurtarabilirdin derken haklı olabilirsin. Gözlerim azarlanmış bir köpeğinki gibi yere düşüyor. 'Ancak, beni aradığında seni dinlemeli ve bu konuda bir şeyler yapmalıydım. Bunun yerine seni görmezden geldim. Onu bir kez hayal kırıklığına uğratmış olmamız, bunu tekrar yapacağımız anlamına gelmez.

Umarım öyle değildir. Gerçekten umuyorum.

BÖLÜM 51

CONNIE

İçinde oturduğum ofisten daha karaktersiz bir ofis bulmanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Burada Jobcentre Plus'ın açık plan düzeninde, hepsi şeffaf plastik ekranlarla ayrılmış yaklaşık bir düzine kabin var. Her birinde bir masa, masanın iki yanında birer sandalye ve bir bilgisayar var. Burası Caz'le beni tepelere koşturacak türden bir işyeri. Ama şimdi kaderimde olan vasıfsız el işçiliği rolleri yerine burası gibi bir yerde çalışmayı hayal edebiliyorum.

Yaka kartına göre karşımda oturan genç adamın adı Harry. Kızıl saçları erkek topuzu şeklinde kazınmış ve iki kolunda, birçoğunda saat yüzleri bulunan dövmeler var. Onun yaşındaki insanların zamanın ne kadar hızlı geçtiğine dair hiçbir fikri olmaması ironik. Ve acaba onun yaşındaki biri, hükümetin haftalık 84.40 sterlinlik İş Arayan Ödeneği'ni hak edip etmediğime karar vermeli mi?

Bilgisayarının ona hayır, on yıldan fazla bir süredir Ulusal Sigorta ödemediğim için hiçbir şeye hakkım olmadığını söylemesi uzun sürmedi. Hakkını yemeyelim, Harry anlayışlı biri ve işe geri dönmem için bana gerçekten yardım etmek istediği izlenimini edindim. Ancak önümde yaşım, sabıka kaydım ve niteliksizliğim gibi pek çok engel var. Dışarıda benim gibi biri için çok az seçenek var.

"İş bulmana yardımcı olabilecek herhangi bir hobin var mı?" diye soruyor Harry.

"Hayır, pek sayılmaz.

Vazgeçmeye hazır değil, Tanrı onu korusun. "Seni yönlendirebileceğimiz herhangi bir eğitim var mı, her zaman yapmak istediğin ama şimdiye kadar keşfedemediğin bir şey?

Onun sorusu uzun zamandır gömülü olan hırslarımı su yüzüne çıkardı. Gençken, güzellik terapisinin beni Caz ve benim kirli küçük dünyamızdan temiz bir yere taşıyacak bir kariyer olacağına karar vermişim. Kate Moss, Linda Evangelista ve Claudia Schiffer gibi modellere *Vogue* ve *The Face* dergilerinde bakmaya bayılırdım. Tırnaklarımı ve makyajımı onlar gibi yapmayı öğrendim. Biraz gölgelendirme ya da kontürleme ile kendimi nasıl daha yaşlı gösterebileceğimi keşfettim. Uygun olmayan, yaşlı erkeklerin dikkatini de bu şekilde çektim. Şimdi onlara pedofil diyebilirsiniz ama o zamanlar onları yönlendirdiğim için suçlanırdım. Planım, Doğu Londra'dan mümkün olduğunca uzakta bir üniversiteye kaydolmaktı. Ve yaklaşık 300 mil ötede, Sunderland'de bir mucize eseri beni kabul eden bir üniversite buldum.

Müfredat, çok yönlü ve istihdam edilebilirliği yüksek bir terapist olmama yardımcı olacak her şeyi içeriyordu. Her şeyi planlamıştım. Mezun olduktan sonra kendime bir salon veya spa'da iş bulacaktım ve ardından pratik deneyimimle lüks yolcu gemilerinde ve gemilerinde iş bulacaktım. Sevdiğim bir işi yaparak dünyayı gezecek ve sadece televizyonda izlediğim yerleri görecektim. Beni hak ettiğim daha iyi bir hayattan sadece birkaç ay ayırmıştı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var.

Caz dairemin ön kapısını arkasından çarparak içeri girdiğinde nefes nefese kalmıştı. Bu ani yeniden ortaya çıkışından önceki bir ayın büyük bir bölümünde aramızda hiçbir temas olmamıştı.

"Ne yaptın sen? Ben sordum.

Döndüğünde ceketinin altında bir sırt çantası gördüm. Fermuarını açtı ve her biri beyaz toz ve ardından bir tabanca içeren iki şeffaf, un büyüklüğünde torba çıkardı. Sertçe yutkundum.

'Onlara benim için göz kulak olmalısın,' diye bilgilendirdi beni. 'Sadece bu gece için. Sabah onları almak için geri geleceğim.

'Hayır, Caz,' dedim. 'Çalıntı bir Nintendo ya da sahte para neyse de uyuşturucu ve silah? Hayır. Kesinlikle olmaz.

'Onlar bana ait değil. Ve silah da bir kopya.'

"Umurumda değil! Neden onları yanında tutamıyorsun?"

"Polisin peşimizde olduğuna dair ihbar aldık bile. Ona 'biz'in kim olduğunu sormadım, çünkü bilmek istemiyordum. 'Eğer uyuşturucu bulundururken yakalanırsam, sicilime bakılırsa beş ila yedi yıl arasında hapis yatarım. İstedğin bu mu?"

Başımı salladım ve o da elimi tutarak bana doğru ilerledi. Tırnaklarında son maniküründen kalan bebek pembesi ojenin belli belirsiz izleri vardı.

Rach, senden ne zaman bir şey isteyeceğim? Söz veriyorum ilk iş onları almak için uğrayacağım. Dünyada güvendiğim tek kişi sensin, hep de öyle oldun. Bunu yeterince söylemiyorum ama boktan, boktan hayatımda yaptığım en iyi şey sensin. Ve şimdi sana ihtiyacım var.'

Hayatım boyunca bana ihtiyacı olduğunu söylemesini beklemiştim. Ona kaybolmasını söylemem gerektiğini biliyordum. Bunun yerine, her zamanki gibi, benden isteneni yaptım.

Polis ön kapıma vurmaya başladığında saat sabah 5'e yaklaşıyordu. Pencereden dışarı baktım, gözlerim kamaşmıştı, tam zamanında kapının kilidine bir koçbaşı yerleştirdiklerini gördüm. Arama emirleri gösterildi, aramalar başladı, ben masumiyetimi protesto edip kıyafetlerimi değiştirirken memurlar beni izliyordu.

Uyuşturucuların ve mutfak lavabosunun altına saklanmış silahın bulunması tutuklanmama ve sorgulanmama neden oldu. Evet, evimde olmalarına rağmen bana ait olmadıklarını itiraf ettim. Ancak onları orada bırakan kişinin ismini vermeyi reddettiğimde silahın sahte olmadığını ve yakın zamanda gerçekleşen bir soygunda bir uyuşturucu satıcısını ölümcül şekilde vurmak için kullanıldığını açıkladılar. O anda kusabilirdim. Başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu biliyordum ama Caz'i bu belanın içine atamazdım. O benim annemdi ve ben yasaları çiğnemek için yetiştirildim, yardım etmek için değil.

Kefalet reddedilince, davam mahkemeye gelene kadar dokuz ay tutuklu kaldım. Caz'dan ne şahsen ne de özetim aracılığıyla tek bir ses duymamıştım. Onu saklandığı yerden çıkarabileceğini umarak suçumu kabul ettim ve cezamın verildiği gün bile bir parçam hala mahkemeye çıkıp sorumluluğu kabul etmesini bekliyordu. Tüm kalbimle, beni hayal kırıklığına uğratmayacağını düşünüyordum. Ama yaptı. Dört yıllık cezamın ilk on iki ayının sonuna , yeni bir mahkumdan ve onun arkadaşından, kendi canını kurtarmak için polise benim adımları verenin Caz olduğunu öğrendim. Ama o zamana kadar ona karşı hayal kırıklığı hissetmeyecek kadar kayıtsızdım.

Sunderland'deki üniversitede yeni bir başlangıç yapma hayalim, iki buçuk yıl sonra şartlı tahliye edildiğimde çoktan ölmüştü. Yeniden başvurma zahmetine bile girmedim. Caz tüm eşyalarımı sattıktan kısa bir süre sonra belediye daireme el koymuştu, yani elimde kalan tek şey bankadaki birikimlerimdi

üniversite için ayırdığım hesap. Başka bir daire için depozito almaya ve sınırlı seçeneklerimle bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar beni idare etmeye yetecek kadar vardı.

Banka kartımı bankamatiğe soktuğumda hesabımın boşaltılmış olduğunu fark ettim. Hapishanede çalışarak kazandığım azıcık para bile yok olmuştu. Caz hepsini almıştı. Hesap özetlerimi incelediğimde, mahkûm edildiğim gün hesabımdan para çekmeye başladığını gördüm. Sonra, her ay nakit ineğini biraz daha sağlamak için geri döndü. Artık evsiz ve beş parasızdım. Ve yirmi yıl sonra, tarih tekerrür ediyor.

Harry'nin sorusu üzerine başımı salladım. "Hayır, ne yazık ki hiçbir zaman kariyer hedefim olmadı.

' değil,' dedi. "Sadece bir düşünceydi.

İş arkadaşlarından biri arkasından geçiyor ve böldüğü için özür diliyor. Onlar konuşurken Paul'ün bana başka video gönderip göndermediğini görmek için telefonuma bakıyorum. İçim rahatlıyor, hiçbir şey yok. Son mesajından bu yana iki hafta geçti ve umarım aramızdaki her şey bitmiştir. Jon Brown'dan da annesi ve kan testleriyle ilgili hiçbir şey duymadım. Ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ama kendi güvenliğim için bu işe karışamam.

Harry'nin meslektaşının yaka kartı dikkatimi çekiyor. Meredith. Ve birden aklıma Gwen'in aynı isimli akrabası geldi. Kimdi o? İkinci bir kuzen falan mı? Daha sonra, Hopper'da eve dönerken, bu isim tekrar aklıma geliyor. Gwen'le konuşurken birkaç kez aklıma geldiğini hatırlıyorum. Son seferinde, bu kadını bulmam ve Tom'u bulduğunu söylemem için ısrar etmişti. Sonra da buna güldü.

Ateş çukurunun dibinde bulduğum birlikte çekilmiş kömürleşmiş fotoğraflarını hâlâ saklıyorum. Eğer onu bulabilirsem, acaba ona vermeli miyim? Benim işime yaramaz. Gerçi hayatta olmama ihtimali de var. Gwen'in bana Bill'in ölmeden önce internette araştırmaya başladığı bir aile ağacından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Acaba ne kadar ilerlemişti? Gwen'le tanıştığımda bilgisayar kullanabilecek durumda değildi ama bir noktada kullandığını varsayıyorum çünkü Bill'le ortak bir e-posta adresleri vardı ve her çevrimiçi hesap için aynı şifreyi kullanıyorlardı. Telefonumun web tarayıcısını açtım ve Google'a 'ancestry' yazdım. Açılan sayfadaki altıncı web sitesi onun e-posta adresini ve şifresini kabul ediyor: BillandGwen.

Ve Meredith'in tam adını burada buldum: Meredith Sylvia Harper. Gwen'in annesinin kuzeninin kızı, bu da onu Gwen'in ikinci dereceden kuzeni yapıyor. 1940 yılında doğmuş ve Gwen'den neredeyse bir yaş büyük, ancak ölüm tarihi yok. İnternette de bir ölüm belgesi bulamadım. Meredith'in hiç sosyal medya profili yok, onun yaşındaki bir kadın için beklenmedik bir şey değil ve sonra bariz olanı gözden kaçırdığımı fark ediyorum. Çevrimiçi bir telefon rehberi. Beş kontör için 2 sterlin ödüyorum, adını yazıyorum ve Midlands'daki adresiyle birlikte bir Meredith S. Harper çıkıyor.

Gwen'i Paul'den koruyamadım ve cinayeti için adaleti sağlayamadım. Ama belki de onun mesajını iletmek onun için yapabileceğim iyi bir şeydir.

BÖLÜM 52

CONNIE

Kırk üçüncü doğum günümü bir bilet kontrolörüyle saklambaç oynayarak geçireceğimi hayal etmemiştim. Ama bu trende yaptığım şey bu. Daha önce, önümdeki adama Lego gibi yapıştım, böylece istasyon almak zorunda kalmadan geçebildim. Şimdi ise Birmingham'a doğru yapacağım bu yolculuk için koridor tarafında bir koltuk seçtim, böylece duraklar arasında tur atan müfettişi her gördüğümde hemen yakındaki tuvaletlere girip gözden kaybolabiliyorum. Şimdiye kadar iki kez ondan saklandım ama az önce onu şoför kabinine girerken gördüm, sanırım bu yolculuğun geri kalanında sorun yaşamayacağım. Bu yaşta böyle davranmaktan nefret ediyorum.

Bu sabah Walter'a doğum gününden bahsetmedim, yoksa yaygara koparırdı. Aslında en son ne zaman birine doğum günümü söylediğimi ya da bir kart veya hediye aldığımı hatırlamıyorum. Caz beni doğum günlerini kabul etmem için yetiştirmedi. Ve dürüst olalım, kutlayacak pek bir şeyim de yok. Ne kadar az şey başardığımın hatırlatılmasını neden isteyeyim ki?

Gideceğim yere varmama en az bir saat daha var, bu yüzden kulaklıklarımı takıyorum ve başımı camın çerçevesindeki katlanmış paltoma yaslayıp maviler, yeşiller ve kahverengilerden oluşan bir bulanıklık içinde geçip giden kırsal bölgeyi izliyorum. Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama telefonumun titremesiyle uyanıyorum. *Paul'du* sanırım. Gizli video kayıtlarıyla o kadar kalıcı bir iz bıraktı ki, her ses çıkardığında aklıma gelen ilk şey o oluyor. Ama ekranda görünen Krisha'nın adı. Paul'ün ona başka hangi yalanları söylediğini merak ederek cevap vermemeyi düşünüyorum. Ama saklanmanın bir anlamı yok. Eninde sonunda beni bulacak. Bu onun işi.

"Onun yakınında bile değildim," diyorum sessizce ağızlığa, o konuşmaya fırsat bulamadan.

"Merhaba Connie," diyor. "Gelmediğini biliyorum. "O zaman bu ne hakkında?"

"İki gün önce yaşlı bir kadının evinin bahçesinde aldığı yaralar sonucunda hayatını kaybetmesiyle ilgili olarak bir adamı tutukladık.

Sanırım kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyor.

Paul sonunda tutuklandı. "Fran Brown," dedim. Zavallı inek.

Krishna tereddüt eder. "Oğlunu benimle temasa geçiren sendin," diyor sanki jeton yeni düşmüş gibi.

"Paul henüz bir şeyle suçlanmadı mı?"

"Devam eden bir soruşturma hakkında daha fazla bilgi veremem," diye devam ediyor. "Sadece bir adamın kefaletle serbest bırakıldığını söyleyebilirim. Ancak, son görüşmemizde yaptığınız suçlamalarla ilgili olabilecek kanıtlar ortaya çıktı.

"Ne kanıtı?"

"Mektuplar, fotoğraflar, videolar."

"Fran'ın," diyorum.

Krishna, "Aslında bu merhumla ilgili bir görüntü değil," diyor.

Dikkatli davranıyor. "Peki

kim?" "Diğerleri.

"Sana bahsettiğim kadınlar mı?" diye soruyorum heyecanla.

"Nereden aldın onu?"

"Bunu bilebileceğinizi umuyordum.

"Benden çalındı, sana söyledim.

"Bulduğunuz herhangi bir şeyin fotoğrafını çekmediniz ya da telefonunuza veya bilgisayarınıza video klip veya resim kaydetmediniz mi?"

"Size çektiğim tüm fotoğrafların silindiğini söylemiştim.

"Tutuklamadan önce, Paul Michael'ın evinde bulup aldığınızı söylediğiniz her şeyin fotoğraf ve video dosyalarını içeren büyük bir önbellek içeren isimsiz bir e-posta aldık.

Başımı salladım. "Anlamıyorum.

"Bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum Connie. Bu e-posta kanıtının senden gelmediğini kategorik olarak mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle, ama keşke olsaydı. Belki o zaman bana inanırdın. "Bu konuda sizinle daha fazla konuşmam gerekecek.

"Ne, polis ifadesi gibi mi?"

'Normalde, evet. Ama bu koşullar farklı. Bir kovuşturma gerçekleşirse, güvenilir bir tanık olmanız pek mümkün değil. Önceki mahkumiyetleriniz ve Gwen'in hayatına girme nedenleriniz davamızı potansiyel olarak engelleyebilir. Ama iş o noktaya gelirse buna Kraliyet Savcılık Servisi karar verir. Bu yüzden şimdilik sizinle Paul hakkında şu ana kadar öğrendiğiniz her şeyi kayıt dışı olarak konuşmak istiyorum' - kendini düzeltiyor- 'şüphelimiz hakkında, ama gerçekler, şüpheleriniz değil. Devam eden soruşturmamıza yardımcı olabilecek her şeyi.

Eğer bu vagonda başka insanlar olmasaydı, sevinçten havayı yumruklardım. Bu ileriye doğru atılmış büyük bir adım. O canavarın bana ve kurbanlarına çektiği onca şeyden sonra, gerçekten cezasını çekmek üzere mi? Bunu düşünmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

"Elbette," diyorum Krisha'ya. 'Bu akşam yedi gibi dönerim. Çok mu geç olur? Alo? Alo? Alo? Alo?'

Dışarısı kapkaranlık ve bir tünelden geçtiğimiz için hattın kesildiğini fark ediyorum.

Onu geri aramaya çalışıyorum ama telefonumdaki kontörün bittiğini fark ediyorum. Yolculuğun geri kalanında başka bir şeye odaklanmak zor. Hem endişeli hem de heyecanlıyım. Bu bana verilebilecek en güzel doğum günü hediyesi.

Ancak Krisha'nın çağrısı cevaplayamadığım birkaç soruyu gündeme getiriyor. Kanıtlarımın kopyalarını gönderen isimsiz kişi kimdi? Nasıl ele geçirdiler? Ve neden önce Fran Brown'ın ölümünü araştırmaya başladılar? Oğlu Jon'un numarasını buldum ve trenin kablosuz internetini kullanarak ona iMessage'dan mesaj attım.

Annene olanları yeni duydum, yazıyorum. Çok üzüldüm.

Cevap vermeden önce birkaç dakika geçti. *Kan konusunda haklıymışsın. Yakında temasa geçeceğiz.*

Kısa bir süre sonra tren, Solihull ile Coventry arasında bir köy olan ve Birmingham Uluslararası Havaalanı'na bir durak uzaklıkta bulunan Hampton-in-Arden'deki istasyona yanaşiyor. Sakin bir yoldaki küçük, teraslı bir eve ulaşana kadar on dakika yürüyorum. Soluk sarı ahşap ön kapının önünde duruyorum ve telefonumun kamerasını kullanarak görünüşümü kontrol ediyorum. Açıklanamayacak kadar gerginim.

Evden ayrılmadan önce, Gwen ile olan yolculuğumun burada sona ereceğini düşünmüştüm. Ama Paul hakkında bir soruşturma ile

başlangıçta, işler henüz bitmemiş olabilir.

BÖLÜM 53

MEREDITH HARPER

Pek ziyaretçim olmaz. Benim yaşıma geldiğinizde Azrail'in arkadaş çevrenizi birer birer yok etmek gibi bir alışkanlığı var. Sanki her birkaç ayda bir, başka bir cenazeye katılmak için siyah takım elbisemin tozunu alıyormuşum gibi geliyor. Bu yüzden kapının çalındığını duyduğumda, bunun posta kutusundan geçirilemeyecek kadar büyük bir paket getiren postacı Jason olduğunu varsayıyorum.

Ayağa kalkmama yardımcı olması için sandalyenin kollarını itiyorum, sonra radyatöre yaslanmış bastona uzanıyorum. Sanırım burası biraz serin. Kış, ağrıya karşı duyarlılığımı artırıyor ve küçük ama yoğun kas spazmlarını teşvik ediyor. Bu yüzden Aralık ayının soğuk havası artritlik eklemlerimin en kötü yanlarını ortaya çıkardığında, güneşin sıcaklığını tekrar tenimde hissetmeyi arzuluyorum. Uzun NHS bekleme listesindeyim ve her iki dizimin de değiştirilmesini bekliyorumDevam bir anlamı olup olmadığını merak etmeye başladım. Zaten yeni eklemlerin tadını çıkaracak kadar uzun yaşayacağımdan şüpheliyim.

Casus deliğinden baktığımda, dışarıda genç bir kadın buluyorum, zayıf yapılı ve uzun boylu, rahat giyimli ve omzuna bir el çantası . Yüzü bana tanıdık gelmiyor ama yine de kapıyı açıyorum. Biriyle son konuşmamın üzerinden iki hafta geçmiş olmalı. Ama bu, son pandemi karantinası sırasındaki doksan üç günlük rekorumun yakınından bile geçmiyor.

"Bayan Harper?" diye sorar yabancı.

"Bayan" düzeltiyorum. Bunu bir onur nişanıymış gibi söylüyorum, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı. Özür diliyor.

"Acaba birkaç alabilir miyim? "Peki siz kimsiniz?

"Kuzeninin bir arkadaşıym, Gwen.

"Gwen mi? Merakımı yenemeyerek tekrarladım. "Bu ismi bir asırdır duymamıştım. Evet, içeri gelsen iyi olur.

Onu mütevazı ön odama götürüyorum. Üç-yukarı, iki-aşağı bir kulübe. Yıllar önce burayı büyütmüştüm ve taşınmam gerekirdi ama yine de kalıyorum. "Ben Connie," diyor ve sıkamak için elini uzatıyor. "Eskiden Gwen'in bakıcısı."

"Bakıcı mı? Tekrar ediyorum. "O iyi mi? Yüz ifadesinden ve buraya habersiz gelmiş olmasından, iyi olmadığını tahmin edebiliyorum.

"Oaturalım mı?" diye soruyor.

Ona iki koltuğumdan birini öneriyorum. Bir kanepenin kapladığı alanı haklı çıkaracak kadar misafirim yok.

"Size onun birkaç ay önce vefat ettiğini söylediğim için gerçekten üzgünüm," diye devam ediyor.

Parmak uçlarımı yanaklarıma koyuyorum. "Neden bir bakıcıya ihtiyacı vardı? William'a bir şey mi oldu?"

Connie kimden bahsettiğimi anlamadan önce ismi düşünüyor. "Ah, Bill," dedi. "Maalesef Gwen'den yaklaşık on dört ay önce öldü. Onu tanımıyordum, kuzeninizle ancak o öldükten sonra tanıştım. "Oh, ne kadar üzücü. Gwen ve ben o kadar uzun zaman önce iletişimimizi kaybettik ki hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Her zaman geniş bir aile istediği için çocukları olduğunu varsayıyorum.

"Aslında hayır, evlenmediler. Anladığım kadarıyla Bill evlendikten kısa bir süre sonra bazı sağlık sorunları yaşamış ve bu da evliliğin olmayacağı anlamına geliyormuş. Boğazını temizliyor. "Bayan Harper-

"Lütfen bana Meredith de," diye araya giriyorum.

"Meredith," diye devam ediyor, "yaklaşık üç yıl önce Gwen'e bunama teşhisi kondu. Doktoru Bill'i kaybetmenin yarattığı stres nedeniyle durumunun hızla kötüleştiğini düşünüyor.

'Oh,' dedim, 'bu korkunç. Arkadaşlarımla başına geldiğini gördüm ve bu çok acımasızca.

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ama onu öldüren bu değil. "O zaman ne öldürdü?"

Soruşturmaya göre kafa travması. Öldüğü gece bir ara yatak odasından çıkmış ve aşağı inmeye çalışmış. Ne yazık ki düşmüş ve başını radyatöre çarpmış. Sabah bulunduğunda çoktan ölmüştü. Korkarım ki

Yakın zamana kadar bir ailesi olduğunu fark etmemiştim, yoksa daha önce iletişime geçerdim.

Bir an durup bu haberi sindirmeye çalışıyorum. Connie bana o kadar sempatik bakıyor ki ağlamak üzere olduğunu düşünüyorum.

"Nereden geliyorsunuz?" diye soruyorum.

Buckinghamshire'daki Avringstone. Gwen orada yaşıyordu.'

"En son duyduğuma göre İspanya'da bir yerde bir villadaymışlar. Ama bu 1990'ların ortalarıydı sanırım.

"Bana anlattığına göre onlar da Almanya'da yaşamışlar ve çok seyahat etmişler. Zaman zaman senin adından bahsederdi ama seni sorduğumda aklından geçenleri unutturdu. Hatta birkaç kez bana Meredith diye seslendi, özellikle de sonlara doğru, ya da benden seni bulmamı istedi. Aslında onu son gördüğümde şöyle demişti: "Meredith'i bulmayı ve ona Tom'un bende olduğunu söylemeyi unutma."

Connie'nin ellerimin sandalyenin kollarını biraz daha sıkı kavradığını fark ettiğini sanmıyorum.

"Seni bulup bunu sana söylemem için bana söz verdirdi," diye ekliyor Connie. "Tom'un kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Korkarım bilmiyorum.

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyor. Görünüşünde belli ettiğinden daha fazlası varmış gibi bir his var içimde. "Onun bakıcısı olduğunuzu söylemişsiniz. Yatılı mıydınız yoksa yarı zamanlı mı? Soruyorum.

"Onunla aynı köyde yaşıyordum.

"Yani gece orada değildiniz?" "Hayır, ama ... Sesi kesildi.

"Bir sorun mu var?"

'Oldukça uzun bir hikaye. Zamanınız var mı?'

"Sahip olduğum tek şey bu," diyorum. "Çaydanlığı mı?"

"Bırak ben yapayım," diyor ve ben de onu arkamdaki mutfığa doğru yönlendiriyorum. Bugün çok tuhaf bir gün olmaya başladı.

BÖLÜM 54

CONNIE

Çaydanlık kaynarken omzumun üzerinden bakıyorum ve Meredith'in pencereden dışarı baktığını görüyorum. Zamanda bir yerlere gittiğini, eski anıları yeniden yaşadığını ve ona şimdiye kadar anlattıklarımı düşündüğünü hayal ediyorum. Oldukça memnun görünüyor ve şimdi ben bunu mahvetmek üzereyim. Ve bunu ne kadar ileri götürmem gerektiğinden şüphe etmeye başlıyorum. Onun yaşındaki bir kadına Gwen'in hikâyesinin geri kalanını anlatmam adil mi? Yoksa mazeretlerimi bildirip gitmeli miyim? Ne de olsa buraya gelme amacımı gerçekleştirdim: Gwen'in mesajını kuzenine iletme. Şimdi gidersem, hiçbir şeyden haberi olmaz. Ama kendimi onun yerine koyduğumda, sanırım bilmek isterdim. Bu yüzden kararımı verdim.

Oturma odasına döndüğümde yüzünü belli bir açıdan yakalıyorum ve Meredith ile Gwen arasındaki benzerliği fark ediyorum. Aynı ince burnu ve belirgin çeneyi paylaşıyorlar ama Meredith kuzeninden daha küçük yapılı ve daha zayıf. Burada yalnız yaşadığını varsayıyorum. Bildiğim kadarıyla hiç evlenmemiş ve çocuğu yok ve acaba onun yaşına geldiğimde ben de böyle mi olacağım? Ölüm kapıyı çalana kadar ben de aynı mi yaşayacağım? Muhtemelen hak ettiğimden fazlası olmayacak. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için pek bir şey yapmadım, değil mi? Bunun yerine, başkalarının sırtından geçinmek için elimden geleni yaptım. En azından öyle oldu. Bir leoparın beneklerini değiştiremeyeceğini söylerler ama ben çizgileri denemeye kararlıyım.

"Gwen'in ölümüyle ilgili sana söylemem gereken başka bir şey var," diye dikkatle başlıyorum. 'Oldukça önemli bir şey, ama duyması zor olabilir. Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum.

Alnı yavaşça kırışıyor. "Yani kendi canına mı kıydı yoksa biri ona zarar mı verdi?

"Birinin ona zarar verdiğine inanıyorum. Gwen ölmeden kısa bir süre önce kendisinden çok daha genç bir adamla arkadaş oldu ve bu adam onun durumundan faydalanarak onunla evlendi.

Meredith yudumun ortasında bardağı dudaklarından çeker. Çabucak yutkunur. "Evli misiniz?

"Evet," diye yanıtlıyorum. 'Ve onu suçlamıyorum, bu gerçekten Gwen'in hatası değildi. Doğru düzgün düşünemiyordu. Paul yakışıklı, ilgi çekici bir adamdı ve ona ilgi gösteriyordu, bence Bill'den görmeyi gerçekten özlemişti. Hatta birçok kez ikisini birbirine karıştırdı.

Meredith'e Gwen'in hayatının son bir yılı hakkında bilgi vermeye devam ediyorum, ancak beni kötü bir duruma düşürecek herhangi bir şey söylemekten kaçınıyorum. Sonra da ona elimden geldiğince nazik bir şekilde Gwen'in öldüğü gece ve sonrasında neler olduğunu anlatıyorum. Fran Brown'ın nasıl Paul'ün beşinci karısı olduğunu, şüpheli ölümünü ve polis soruşturmasını buraya gelirken nasıl öğrendiğimi anlatarak bitiriyorum. "Umarım Gwen'in sözde kazasını ve diğerlerini araştırmaya başlamaları an meselesidir," diye umutla ekliyorum. "İnternette okuduğuma göre onlara verdiği özel ilaç karaciğerde beş yıla kadar kalabiliyormuş.

Meredith gerçekten afallamış bir halde, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap verir. "Bu Paul denen adamın yaptıklarının bu kadar uzun süre yanına kâr kaldığına inanamıyorum.

El çantama uzandım ve beyaz bir zarf buldum. Ona uzatıyorum. Zarfı açıyor ve içinden kendisinin ve kuzeninin siyah-beyaz fotoğrafını çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diyor ve alt dudağı titremeye başlıyor. 'Bunun nerede çekildiğini hatırlıyorum. Loch Lomond. Ailemiz aile tatilleri için rezervasyon yaptırır ve her yıl aynı kulübeyi kiralardı. On yılı aşkın bir süre boyunca her yaz göl iki hafta geçirdik.

"Yanık izleri için özür dilerim," diyorum. 'Paul, Gwen'in neredeyse tüm eşyalarını attı ve fotoğraflarını yaktı. Bir tek bunu kurtarabildim.

"Bende kalabilir mi?" diye soruyor. '1970'lerde bir sel felaketinde tüm resimlerimi kaybettim. Bu gerçekten harika bir şey.

"Tabii ki.

Devam etmeden önce ona düşünmesi için gereken zamanı veriyorum. "Gwen'i gerçekten özlüyorum," diye bitiriyorum. 'Bakıcı ve hastadan daha fazlası olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Profesyonel mesafeyi korumam gerekiyor ama biriyle bu kadar çok zaman geçirince bunu yapmak zor oluyor. Benim bir hastam yoktu.

En iyi şekilde yetiştirildi ve durumuna rağmen benim için bir anne gibiydi. Hikayemin bundan sonraki kısmını anlatmadan önce tereddüt ediyorum. "Ve kendi çocuğu olmadığı için vasiyetini bile yeniden yazdı, böylece mirasını bana bırakabilecekti. Ona yapmamasını, bunun tamamen gereksiz olduğunu söyledim ama o çok ısrarcıydı.

Meredith sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Kuzenimle ilgili olanları hatırlıyorum. Başını sallıyor. "Konu kendi istediğini elde etmek olduğunda çok . Gwen'in istediğini Gwen her zaman elde ederdi. Ve senin için yaptığı şey ne kadar harika. Onun için çok şey ifade ediyor olmalısın.

Öyleydi. Ama ne yazık ki Paul onunla evlendiği için her şey ona miras kaldı.

Meredith bana iki kez baktı. "Bunu gerçekten yapabilir mi?

'Evet. Bu yüzden tek umudum, eğer onu öldürmekten suçlu bulunursa, Gwen'in mirasının herhangi bir bölümünü almasını engelleyen el koyma kuralı denilen bir şeyin devreye girmesi.

Meredith tekrar uzaklaşıyor ve ben nereye gittiğini ve onu yorup yormadığımı merak ediyorum. Dönene kadar bir dakika geçiyor. Bir süre daha sohbet ediyoruz ve onun hakkında biraz daha fazla şey öğreniyorum. Hiç evlenmediğini ya da çocuk sahibi olmadığını düşünmekte haklıymışım. Aslında, neredeyse elli yıldır bu bölgeden neredeyse hiç ayrılmadığını itiraf ediyor. Hayatının yarısından fazlasını tek bir yerde geçirmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Klostrofobik mi yoksa rahatlatıcı mı?

"Tekrar zamanım olsaydı, daha çok seyahat ederdim," diye itiraf ediyor. "Hayatımı dünya okyanuslarını dolaşarak geçirirdim.

'Çok geç değil,' diye cevap verdim.

Başını sallarken gülümsüyor. "Belki bir sonraki hayatta.

"Eskiden ben de bunu yapmayı hayal ederdim," diye itiraf ediyorum.

"Güzellik terapisti olarak gömlekler üzerinde çalışmak, dünyayı görmek.

'Sen benden çok daha gençsin. Senin için kesinlikle çok geç değil.

"Dediğin gibi, belki bir sonraki hayatta.

Gece çökmeye başlıyor ve tren istasyonuna geri dönmem gerekiyor. Meredith onu görmeye ve haberleri bizzat iletmeye geldiğim için bana tekrar teşekkür ediyor. İstedğim zaman geri dönebileceğimi söyledi. Bir soru daha sorduğunda ceketimi giyiyordum.

"Gwen'in evinde hiç süs kedisi görmediniz sanırım, değil mi?

'Evet, onları topluyordu, yani epeyce vardı. Özellikle birini mi kastediyorsunuz?'

'Oldukça çirkin bir şeydi, yeşim yeşili rengindeydi, uzun bir boynu ve gözleri vardı-'

"-sizi odanın içinde takip ediyor gibi görünen.

"İşte o.

"Paul ondan kurtulmaya fırsat bulamadan önce evden kurtarmayı başardığım birkaç şeyden biri.

"Eskiden büyükannemize aitti ve ona ne olduğunu hep merak etmişimdir.

"İsterseniz buyurun.

'Sizi sıkıntıya sokmak istemem. Buraya gelerek zaten çok şey yaptınız'.

'değil, gerçekten. sağlayacağım.'

O halde teşekkür ederim. Hayatımızın büyük bir bölümünü ayrı geçirmiş olsak da, Gwen için içimde her zaman özel bir yer olacak. Nezaketinizin karşılığını ödemek için yapabileceğim bir şey varsa, sadece istemeniz yeterli.

Kucaklaşıyoruz ve kapı arkamdan kapanıp istasyona geri dönerken kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Bir başkası için doğru olanı yapabiliştim. Ve bu tekrar yaşamak istediğim bir şey.

BÖLÜM 55

CONNIE

Otobüs durağından köyün içine doğru yokuşu tırmanmak pratik yaptıkça kolaylaşmıyor ve bungalova ulaştığımda tamamen yıkılmış durumdayım. Avringstone'a dönüş tren yolculuğunun çoğunu Meredith'le yaptığım konuşmayı tekrarlayarak geçirdim ama şimdi yaşlı bir kadını tek başına ve trajediden bunalmış bir halde bırakmış olabileceğimden endişeleniyorum. Bana telefon numarasını verdi, ben de yarın onu arayıp kontrol etmeyi aklıma not ettim.

Ön kapıyı açıyorum ve ritüelim başlamadan önce koridorun ışıklarını yakıyorum. Önce ayakta duruyorum, yumruklarım sıkılı, vücudum gergin, sadece dinliyorum. Yalnız olduğumdan emin olmadan önce en az bir dakika böyle kalıyorum. Ancak ondan sonra içeri giriyorum.

Son birkaç gecedir Walter'ın evinde kalıyorum, artık kutu odası boş. Ancak burada bıraktığım birkaç eşya var ve ayrılacağımı bildirmek için resmi bir e-posta göndermeden önce onları taşımam gerekiyor. Bunlardan biri Meredith'in bahsettiği Gwen'in çirkin porselen kedisi. Bu gece Walter'a geri götüreceğim, yarın da kolileyip evine postalayacağım. Tekrar değerini bilecek birine sahip olacağı için mutluyum.

İki kot pantolon ve bir çanta dolusu üst başla mutfağa gidip buzdolabından yarısı bitmiş bir şişe şarap alıyorum. Walter hâlâ uyanıksa bunu bitirmeme yardım edeceğinden eminim. Porselen kediye uzanmak için dönüyorum. Pencere kenarında duruyordu. beri I aldı o gelen Gwen'in ev haftalar önce. Ama sanırım konumunda bir değişiklik var. Hatta yemin ederim bu sabah çıktığımda mutfağın içine bakıyordu. Ona durmasını bile söyledim.

bana bakıyor, aptalca bir alışkanlık edindim. Şimdi dışa doğru bakıyor.

Birisi yerini değiştirmiş.

Paul evime geri döndü mü?

Ani bir baş dönmesinin eşlik ettiği panik beni vuruyor. Yönümü şaşırılmış bir halde hızla dönüyorum, çekmeceyi açıp ekmek bıçağını alıyorum, sonra tekrar donup kalıyorum, hala burada olabileceğine dair bir işaret var mı diye bir kez daha dinliyorum. Ama ev sessiz.

Zihnim binlerce soruyla çalkalanıyor. Neden buradaydı? Üstüme bakıyorum ve kameralarının beni çekmesi için açtığı delikler açık duruyor, yani onları yeniden takmak için değil. Sadece porselen bir kediye döndürüp kafamı karıştırmak için geri dönmüş olamaz, değil mi? Kefaletle serbest bırakılır bırakılmaz buraya mı geldi? Eğer öyleyse, bu acele niye? Polisin elindeki kanıtları biliyor mu ve benim onlara verdiğimi mi düşünüyor? Buraya bana zarar vermek için mi geldi? Yoksa özel bir şey mi arıyordu?

Ve sonra aklıma geldi. Gwen'in vasiyeti!

Bu kadar olmalı. Eğer cinayetten içeri girme ihtimali olduğunu düşünüyorsa, bu onun son şansı olabilir, eğer o evi alamazsa ben de alamayacağımdan emin olmak için.

Aceleyle yemek odasına giriyorum, veranda kapılarının üzerinde asılı duran ağır perdelerin önünde duruyorum. İçine dikiğim A4 sayfalarının şeklini bulana kadar kenarlarını yokluyorum. Dikişleri parmaklarımla ayırıyorum ve Gwen'le birlikte hazırladığımız yedi sayfanın da burada olup olmadığını kontrol etmek için belgeye göz gezdiriyorum. Rachel Evans adına düzenlenmişler ve Rahip Eddie'ye nedenini açıkladığımda Gwen'in hiç de meraklı görünmediğini hatırlıyorum.

"İş için göbek adım ve eski kocamın soyadını kullanıyorum," dedim ona şahitlik ederken. "Tüm belgelerimde bu yazıyor, sanırım değiştirmem gerekecek.

Belgeyi perdenin içine geri koyuyorum, bu evden çıkarıp daha güvenli bir yerde saklayana kadar malzemeyi geçici olarak yerine katlıyorum.

Evin geri kalanını aradığımda Paul'ün burada olduğuna dair başka bir işaret yok. Yani buna neyin sebep olduğu konusunda benim de kafam karışık. Onun hareketlerinin her zaman bir amacı vardır. Burada olduğunu bilmemi *istemiyorsa*, kediye karşı bu kadar dikkatsiz olması onun yapacağı bir şey değil.

Geri çevirmeye başladığımda altında bir şey fark ettim. Ön kapıya takılabilecek türden gümüş bir anahtar çıkardım. Kime ait olduğu ya da neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Aniden bir anı parlıyor ve ben de onun izin veriyorum. Gwen'le birlikte Clacton-on-Sea'ye yaptıkları geziden döndükleri ve polisin onu aradığını öğrendikleri gece. Paul'ün süs kedilerinden birinden bahsettiğini duyduğum tek an, kedinin altına Gwen'in yeni cep telefonu numarasını içeren bir not bıraktığını iddia ettiği andı. Tam olarak ne hatırlamaya çalıştım. Ne demişti? "Yemek odasındaki yeşil kedi, gözleri her zaman görmenizi istediği bir şeye bakıyor." gibi bir şeydi.

Şu anda heykelcik bahçemin karanlığının ötesine, sokağın ilerisindeki ve arkamızdaki evlere doğru bakıyor. Göz çizgisini takip ediyorum ve sonra fark ediyorum.

Walter'ın evinin çatısına bakıyor.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum ve Walter'ın ön kapısının anahtarının artık kapıda olmadığını fark ediyorum. Kedinin altındaydı.

Lanet olsun.

BÖLÜM 56

CONNIE

Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol, kendime söyleyip duruyorum. Umarım yanıliyorumdur ve ben sadece nevroitik, paranoyak bir karmaşayımdır. Kendi güvenliğim şu anda benim için o kadar az şey ifade ediyor ki, Walter'ın evine ulaşmak için bu karanlık sokaklarda canımı dişime takarak koşarken arabalara bile dikkat etmiyorum. Elbette o iyi olacak, Paul'ün onunla benim aramda olanlara onu da dahil etmesi için hiçbir neden yok. Hayatımda hiçbir konuda bu kadar haklı olmak istememiştim. Ama birinin -Paul'un- Walter'ın anahtarını kedinin altına koyduğu ve kendi evine bakacak şekilde çevirdiği gerçeğinden kaçış yok.

Walter'ın ön kapısına ulaştığımda hırıltılı bir nefes alıyorum ve anahtarı çıkarmak için cebime dalıyorum, panik içinde anahtarı bungalovda unuttuğumu fark ediyorum. Yüzümü ön pencereye doğru itiyorum ama perdeler kapalı. İçeride ışıklar yanmıyor ama bu kötü bir şey olduğu anlamına gelmiyor çünkü Walter erken yatmayı seviyor. Kilitli olmama ihtimaline karşı kapı kolunu çekiyorum. Kilitli. Buna sevinmem gerekirdi ama şimdi gerçekten endişelenmem için bir nedenim olduğunu biliyorum çünkü gece ya da gündüz Walter burayı Fort Knox'tan daha sıkı kilitli tutuyor.

İçeri giriyorum ama kapıyı açık tutuyorum çünkü burası zifiri karanlık. Sahanlıktaki lamba genellikle onun gece banyoya için açık olurdu ama o da kapalı. Adını söyleyecek kadar güç toplayabilmem için birkaç

deneme yapmam gerekiyor. "Walter," diye soruyorum ve bekliyorum.

Cevap vermiyor. "Walter," diyorum biraz daha yüksek sesle. Hâlâ bir şey yok. Son bir kez daha deniyorum ve şimdi sesim titriyor. "Walter, lütfen bir şey söyler misin? Sessizlik. Bir kez olsun mantıklı olanı yapıyorum ve tren istasyonundaki gazete bayiiinden aldığım kontörle Krisha'nın numarasını çeviriyorum. Ama telesekretere düşüyor. Paul'ün beni aramış olmasından korktuğuma dair aceleyle karışık bir mesaj bırakmaya başlıyorum.

Arkadaşıma bir şey yaptım ama bitiremeden telefonumun şarjı bitti. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Ani bir ses var. Bu da ne böyle? Ne olduğunu hemen çıkaramıyorum ama yalnız olmadığımı biliyorum. Bir şey bana doğru koşuyor ve tam çığlık atmak üzereyken inciklerime değiyor ve onun köpeği Oscar olduğunu fark ediyorum. Hızla atan kalbimi yavaşlatmak için nafile bir çabayla elimi göğsümde kenetliyorum. Diğer elimle, koridorun ışık düğmesini bulup açana kadar duvarı karıştırıyorum.

"Tanrım, ödümü kopardın," diyorum ve onu sevmek için uzanıyorum. Çenesine bir oyuncak sıkıştırmış ve peşinden koşmamı istiyor. "Üzgünüm, yapamam," diyorum ona. Ve ancak ona daha yakından baktığımda beyaz kıvrıkcık kürkünün üzerindeki lekeleri ve çizgileri fark ediyorum. Kırmızımsı kahverengi renkteler. Kurumuş kan gibi.

Midem bir köprünün tepesinden düşmüşüm gibi bulanıyor.

Hemen dışarı çık, dedim kendime. *Komşuların kapılarına vurup polisi aramaları için yalvarıyorum.* Ama ya Walter yaralıysa ve acilen yardıma ihtiyacı varsa? Onu bulmadan gidemem, bu yüzden toplayıp merdivenleri çıkmadan önce hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek salonu, mutfığı ve yemek odasını dolaşıyorum.

Yatak odasının kapısı aralık, ki bu alışılmadık bir durum değil. "Walter? Tekrar soruyorum ve derin bir uykuda olması ve beni yeni duymuş olması için dua ediyorum. Kapıyı çalıyorum ama korkum biraz fazla sert davranmama neden oluyor ve kapı ardına kadar açılıyor. Oda da evin geri kalanı gibi kasvetli ve ışığı açmak için uzanıyorum.

Walter burada, yatağında sırtüstü yatıyor, koyu renkli çarşafı ve battaniyesi kapalı gözlerinin hemen altına kadar sıkıca çekilmiş. Nefes alışını duymak için çırpınıyorum ama tek ses şakaklarımda zonklayan nabzım.

"Walter," diyorum tekrar, gözyaşlarımı bastırarak. "Lütfen bir şey söyle, Paul'ün buraya gelmediğini söyle.

Yavaşça ona doğru , çarşafı yavaşça yüzünden aşağı inene kadar hafifçe çekiştiriyorum. Kumaş nemli. Parmak uçlarıma bakıyorum - onlar da koyu kırmızı renkte. Ancak Walter'ın yüzüne bakmaya cesaret ettiğimde görebiliyorum. Ağzı ardına kadar açık, yanakları ve çenesi simsiyah ve kanlı.

Paul, Walter'ın ağzındaki dili kesti.

Başka bir şey algılayamadan gözlerimi kaçırıyorum ve ellerimle ağzımı kapatıyorum. Walter'ın kanının metalik kokusu beni hemen çarpıyor ve geri çekilmeden önce öğürmeye başlıyorum, tam o sırada Oscar odaya giriyor. Eğilip onu kucağıma alıyorum ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı koşuyorum, yardım için sokağı inletmeye hazırım. Ama ön kapıyı açtığımda biri çoktan orada beni bekliyordu.

BÖLÜM 57

CONNIE

Ön kapıda duruyorlar, bir elleri zili çalacakmış gibi havada, ben eşikten atlayıp kaçma çaresizliğimle neredeyse onları yere seriyorum. Krisha olduğunu fark edene kadar karanlıktaki figüre bağıriyorum.

"O öldü," diye kaçırdım. "Paul onu öldürdü.

Yanlış duyduğunu düşünüyormuş gibi bana bakarken dişleri ve gözlerinin beyazı salonun ışığıyla aydınlanıyor. "Kim o?

"Walter, dostum, o yukarıda," diye nefes nefese kaldım. "Yatağında. Paul dilini kesmiş.

Az önce söylediklerimin hangi kısmını önce açacağını bilemiyor. "Emin misin?" diye soruyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum.

'Bunların hepsi benim hatam,' diyorum.

Artık iyice ağlıyorum ve burun deliklerimden dudaklarıma doğru kalın bir sümük çizgisinin damladığını hissediyorum. Ceketimin koluyla siliyorum. Bacaklarım zayıflıyor ve artık kendimi tutamıyorum. Bir çuval kaya gibi ağır ağır dizlerimin üzerine düşüyorum ama hâlâ Oscar'ı tutuyorum. Krisha beni kaldırmaya yardım ediyor ve Walter'ın arabasının sonuna kadar eşlik ediyor. Beni çimenlerin üzerine indiriyor, ellerimi tutuyor ve nefes alış verişini takip etmem için beni cesaretlendiriyor.

Sonra polis moduna geçer. "Connie, ben içeri girerken burada beklemeni istiyorum," diye açıklıyor. 'Kimseyle konuşma, kimsenin içeri girmesine izin verme ve bana ihtiyacın olursa bağır.

"Lütfen beni bırakma!

"Özür ama elimden geldiğince çabuk olacağım.

Kapı arkasından kısmen kapanıyor ve inleyen Oscar'ı sıkıca . Eminim dünyasında bir şeylerin değiştiğini hissetmiştir.

geri dönüşü olmayan bir şekilde değişti. Krisha'nın yeniden ortaya çıkmasını beklerken boş yere kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama her ses, ışık ve ağaç hışırtısında Paul'ün beni yakalamak üzere olduğuna ikna oluyorum. Güne Meredith'i ziyaret ederek doğru şeyi yapmaya çalışarak nasıl başladığımı düşünüyorum. Şimdi bu şekilde, arkadaşımın öldürülmesiyle sona erdi. Ve ben suçluyum. Onu kendi ellerimle öldürmedim ama öldürmüş de olabilirim. Benim boktan şovuma girmenin en büyük bedelini ödedi.

Kapının buğulu camından Krisha'nın merdivenlerden indiğini görüyorum. Telefonunu kulağına götürürken dirseğiyle kolu itiyor. İş arkadaşlarıyla konuştuğunu tahmin ediyorum. Bana dönüyor ve zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Ama bunu ondan dinlemek bir şekilde daha inkar edilemez hale getiriyor ve daha da çok ağlıyorum. Bana sarılamayacağını çünkü bir suç mahallinde olduğumu ve adli tıp görevlilerinin kanıt olarak kıyafetlerime ihtiyaç duyacağını söylüyor.

Üç işaretli polis arabası, bir ambulans ve iki düz beyaz kamyonet dışarı çıkana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama uzun süredir beklemiyoruz. Sonra polis memurları rollerine bürünürken, yolları ve patikaları kapatırken ve evlerini terk eden ve bu kargaşanın ve mavi ışıkların ne görmek için boyunlarını uzatan komşuları geride tutarken sanki duvarda uçan bir TV belgeseli izliyorum gibiyim. Beni sorgulayan memurun adını hatırlamıyorum ama ona olanlarla ilgili 'ilk açıklama' dediği şeyi yapıyorum.

Daha sonra ambulansın arkasına bindirildim ve iki sağlık görevlisi tarafından kısa bir süre kontrol edildikten sonra polis merkezine götürüldüm ve burada kıyafetlerimi çıkarmam istendi ve giymem için beyaz, plastik bir adli kıyafet verildi. Polise ifade vermeye yabancı değilim ama bu kendimi korumak ve onların işlerini zorlaştırmak için yalan söylediğim diğerlerine benzemiyor. İki dedektif Walter'ın evinin içindeki adımlarımı olabildiğince doğru bir şekilde takip etmeme ve gördüklerimi anlatmama yardımcı oluyor. Daha sonra Paul hakkında bildiğim her şeyi onlara anlatmamı istediler.

Saatler geçiyor ve kendimi sadece kafein ve nikotin tarafından bir arada tutuluyormuş gibi hissettiğimde eve götürülüyorum. Arabanın camından gördüğüm ilk şey, benimle aynı plastik kıyafetleri giyen adli tıp ekibinin bungalovu arayıp parmak izi aldıktan sonra evden ayrılması. Bantın arkasından komşuların bana ne olduğunu soran seslerini duyuyorum. Ama onlara cevap vermeye çalıştığımda ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Yatak odama döndüğümde üzerime bir eşofman altı ve kazak geçiriyorum. Beni geri getiren üniformalı memur bana bir fincan çay yapıyor ve Krisha gelene kadar yanımda oturuyor. Acele mesajımı aldığımda daha önceki telefon konuşmamızı tartışmak için beni görmeye nasıl gittiğini anlatıyor. Walter'ın evinde kaldığımı bildiği için beni orada bulmuş. Karakoldaki meslektaşlarına anlattıklarımı, Paul'ün beni bungalovuma yerleştirdiği kameralarla izlediğini yeni fark ettiğimi ama meslektaşları telefonumu kanıt olarak aldığı için ona videoları gösteremediğimi tekrarlıyorum.

Ona Paul'ün Walter'ın parçalanmış cesedini ilk bulan kişi olmamı istediğine ikna olduğumu ve bunun bir tehdit mi yoksa gelecekle ilgili bir vaat mi olduğunu bilmediğimi söyledim. Düşünce trenim dolanıyor ve birden Oscar hakkında endişelenmeye başlıyorum. Onu kime verdiğimi hatırlayamıyorum. Krisha bana onun güvende olduğunu ve kanıt olarak değerlendirildiğini söyledi.

"Bu benim hatam, değil mi? Ona sordum. "Paul hakkında öğrendiklerimi sana anlatmasaydım ya da Jon Brown'ı annesinin kanını test ettirmeye ikna etmeseydim, Paul bizi rahat bırakırdı.

'Bence bundan daha karmaşık' diye yanıtlıyor.

"Nasıl? Her şey bana geri dönüyor.

Krisha koltuğunda kayar ve sesini alçaltır. "Size söyleyeceklerim tamamen kayıt dışı, tamam mı?

"Evet.

"Çalındığını söylediğiniz ve daha sonra e-posta yoluyla bize ulaşan kanıtın Walter tarafından gönderildiğini düşünüyoruz.

"Walter? Nefes nefese kaldım. "Nasıl?

'Yasal olarak bize gönderenin bilgilerini vermek zorunda olan internet sağlayıcısı aracılığıyla bilgisayarın IP adresini takip ettik. Bu bilgiler Walter'a aitti.

"Ama ona onları nereye sakladığımı hiç söylemedim.

'Belki de güvercinliğe koyduğunuzu gördü ve siz etrafta yokken bulduklarınızın kopyalarını çıkardı?

'Ve bunu sana gönderdi ve bu yüzden öldürüldü. Paul bu yüzden dilini kesti. Bir sonraki sorumu sormadan önce tereddüt ediyorum, cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değilim. "Krisha, dili kesilmeden önce mi yoksa kesildikten sonra mı öldü? Çok fazla kan vardı.

"Henüz otopsi yapılmadı.

'Ama adli tabiplikten birinin olay yerinde olduğunu söylemişsiniz. Size bir şey söylemiş olmalılar?'

Krisha bir an için benimle göz temasını kesiyor ve ben de cevabımı alıyorum.

O zavallı adamın son anlarında neler çektiğini düşündükçe boğazımdaki safra hızla yükseliyor. Aceleyle mutfığa gidiyorum ama lavaboya ulaşacak kadar hızlı değilim ve süzgeç tahtasının üzerine ve dolapların önüne kusuyorum. Krisha beni takip ediyor ve gözünü bile kırpmadan iki kurulama bezini ıslatıp pisliği temizlememe yardım ediyor.

"Paul'ün ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğiniz halde neden kefaletle serbest bıraktınız?" diye soruyorum.

'Soruşturmanın ilk günlerinde standart bir prosedürdür. O noktada onu herhangi bir şeyle suçlamak için elimizde yeterli kanıt yoktu'.

Hayal kırıklığımın yükü haksız bir şekilde ona doğru savruldu. 'Peki ya şimdi? Bir emeklinin dilini kesmek ve onu öldürmek yeterli kanıt mı?'

Krisha bana sempatik bir şekilde bakıyor. O söylemeden önce elinin kolunun bağlı olduğunu biliyordum. Ama bu kabullenmemi kolaylaştırmıyor.

"Özür dilerim," diyorum. 'Ve Paul'ün beni neden öldürmediğini de anlamıyorum. Bir sürü fırsatı oldu ve ben ona Walter'ın verdiğiinden daha fazla zarar verdim.

'Bunu size sadece o söyleyebilir. Ama umarım siz ikiniz bunu öğrenecek kadar yakın olmazsınız.

Krisha sonunda şafak sökerken ayrılıyor ve nihayet zavallı Walter'ın cesedini bulduğumdan beri ilk kez kendimi yalnız buluyorum. Bir polis memuruna ayıracak kaynağımız olmadığından, boş bir polis arabası bungalovun önüne park edilmiş durumda. Yine de pek bir konfor sunmuyor. Yatağımda zar zor uyuyorum. Ne zaman dalıp gittiğimi hissetsem, Paul'ün yatağımın üzerinde durup beni izlediğine, bana güldüğüne ve yakında sıranın bana geleceğine dair söz verdiğiine inanarak bir sarsıntıyla uyanıyorum.

Nerede olduğunu bilmiyor olabilirim ama benimle işinin henüz bitmediğinden eminim.

BÖLÜM 58

MEREDITH HARPER

Ön kapı çalındığında çaydanlık çoktan açıldı. Kim olduğunu görmek için casus deliğini kullanmama gerek yok. Tam zamanında geldi.

Connie'ye "Seni tekrar görmek çok güzel canım," diyorum ve ona sarılıyorum. Yaşadıkları onca şeyden sonra şu anda sarılmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da kendisidir. "Lütfen içeri buyurun. Elinde büyük bir alışveriş torbası ve içinde sarılı, garip şekilli bir nesne var.

Paltosunu asıyor ve mutfığa doğru ilerliyoruz. Onda bir şeyler değişmiş, sanki bu hali iki hafta önce gelen halini taklit ediyor. Birisi onun ruhundan onarılamaz bir parça koparmış. Ben de oradaydım. Bunca yıl sonra, bunun nasıl bir his olduğunu dün gibi hatırlıyorum. Kendimi tam olarak toparladığımdan emin değilim, onun da toparlayacağından şüpheliyim. Ona oturmasını işaret ediyorum.

"Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama yine de soracağım," diye başlıyorum. "Nasılsınız?

'Ben iyiyim,' diye
yanıtlıyor. "Gerçekten
mi?

Başını sallıyor. Sesi çatlamadan önce tek söyleyebildiği 'Hayır' oluyor. Ona yaklaşıyorum ve ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

'Haberleri izlediğim için polisin hala Paul'ü aradığını biliyorum. Yüzü her yerde, yani sonsuza kadar saklanamaz, değil mi?

Umarım değildir. Beni takip ettiği paranoyasına kapıldığım için sizinkine ulaşmam saatlerimi aldı. Üç kez tren değiştirdim ve hatta Milton Keynes istasyonunda bir kafede saklandım, pencereden dışarı bakıp kalabalıkta onun yüzünü aradım. Şu anda bile hala beni izlediğini hissediyorum.

'Kulağa çok dikkatli olduğunuz gibi geliyor, bu yüzden onun olmadığından eminim. Ama hayatınızı sonsuza kadar korku içinde yaşayamazsınız.

"Başka ne seçeneğim var ki?"

'Burada istediğin kadar kalabilirsin. Eğer Paul'un benden haberi olmadığını düşünüyorsan, nerede olduğunu da bilmiyordur. Ev sadece küçük ama-'

"Teşekkür ederim ama hayır," diye araya girer Connie. "Benim yüzümden başka birinin daha zarar görmesini göze alamam.

Paul ve arkadaşının öldürülmesinin ardından polisin başlattığı insan avı hakkında konuşmaya devam ediyoruz. Polisin, olası bir davaya halel getirmemek için cinayetten onun sorumlu olduğuna inandıklarını açıkça söyleyemediğini, ancak onu görüldüğünde yaklaşılmaması gereken bir şüpheli olarak adlandırdıklarını açıklıyor. Connie bana ayrıca acil bir durumda kullanması için kendisine nasıl kişisel bir alarm verdiklerini anlatıyor. Kısa süre sonra konuşmayı bitirmek istediği izlenimine kapılıyorum, bu yüzden hazır olduğunda konuyu değiştirmesine izin veriyorum.

"Tom'un kim olduğu hakkında başka düşüncelerin var mı?" diye soruyor. "Tom mu?" diye cevap verdim. Bana hatırlatmanız gerekecek. Hafızam eskisi gibi değil öyleydi.'

"Meredith senden bahsederken birkaç kez ondan bahsetti.

"Elbette, evet. Ama hala hiçbir fikrim yok. Bu arada, düşündüğüm şey bu mu?" Ayaklarının dibindeki çantanın içindeki paketi gösteriyorum.

'Ah evet,' diye yanıtlıyor. "Üzgünüm, kendimi o kadar kaptırmışım ki unutmuşum.

Paketi dikkatlice masanın üzerine kaldırıyor ve bana doğru kaydırıyor. İçine uzanıyorum ve balonlu ambalajı açıyorum. Ve neredeyse elli altı yıl sonra ilk kez, uzun zamandır Gwen'in elinde olan büyükannemin heykelcik kedisini görüyorum. "Vay, vay, vay. Hatırladığım kadar çirkin," diye kıkırdıyorum. "Sanırım polisin onunla işi bitmiştir?"

"Üzerinde benim ve Gwen'in parmak izlerinden başka parmak izi yoktu, bu yüzden bana geri verdiler.

'Ve bunu saklamak istemediğinize emin misiniz? Hatıra olarak?'

Kesinlikle hayır. Ona her baktığımda Paul'un onu Walter'ı bulmam için nasıl kullandığını düşünüyorum ve o geceyi hatırlatmaya asla ihtiyacım yok. Ama sorabilir miyim, madem çirkin olduğunu düşünüyorsun, neden istiyorsun?

"Yıllarca büyükannemizin büfesinde durdu," diye hatırlıyorum. "Büyükbabamız harika bir vantriloktu ve Gwen ile ben çok küçükken sesini çıkarır ve konuşuyormuş gibi yapardı. Bu bizi saatlerce eğlendirirdi. her ne kadar nahoş olsa da, pek çok güzel anıyı geri getiriyor.

O zaman hak eden bir eve gittiğine sevindim.

Tekrar teşekkür ederim. Daha önce de söylediğim gibi, sizin için yapabileceğim bir şey varsa, sadece istemeniz yeterli. Connie hemen cevap vermiyor ama bir şey söylemek istediğini hissediyorum. "Connie? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bunu sorarken kendimi biraz garip hissediyorum," diye yanıtlıyor. "Ama acaba burada bir şey bırakabilir miyim?"

"Ne oldu?"

"Bu ... um ... Gwen'in vasiyeti."

Tamam. Neden benim bakmamı istediğinizi sorabilir miyim?"

"Olanlardan sonra Walter'ın evinde kalamayacağım için bungalova geri döndüm ve muhtemelen yakında biraz taşınacağım. Sahip olduğum tek kopya bu, bu yüzden güvende olduğunu bilmem gerekiyor.

"Avukatınıza bırakamaz mısınız?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Avukat tutacak param yok.

"İstersen bir tane alabilmen için sana biraz borç verebilirim?"

"Hayır, ama teşekkür ederim. Senden hiçbir şey alamam. Sadece birisinin benim için ilgileneceğini bilmem gerekiyor ve size güveniyorum.

Başımı salladım. "Tabii ki. Nerede peki?"

El çantasının içinde beyaz, mühürlü bir zarf var ve bana uzatıyor. Zarfı hemen az önce açtığım balonlu naylonun içine yerleştirip mühürlüyorum ve o da beni takip ederek zarfı baca göğsünün içine, gözden uzak bir oyuga yerleştiriyor.

"Bu elektrikli bir ateş," diyorum. 'Bacadan hiçbir şey çıkmıyor, bu yüzden tamamen güvenli olacak ve sadece sen ve ben burada olduğunu bileceğiz. Geldiğinden beri ilk kez omuzları gevşedi.

Connie birkaç saat daha burada kalıyor ve biz vedalaştıktan sonra perdenin arkasından yolun karşısına geçmesini, caddede yürümesini ve sonra kendi etrafında dönmesini izliyorum. Kimsenin onu takip edip etmediğini kontrol ettiğini fark edene kadar yönünü kaybettiğini sanıyorum. Her zaman böyle düşünmek zorunda olmak ne kadar korkunç.

Mutfağa dönüyorum ve bana getirdiğı hediyeıe bakıyorum. Şimdiden beni izlediğıine yemin edebilirim. Onu şöminenin üzerine yerleştiriyorum, gözleri hafif bir açıyla televizyona bakıyor.

"Yeni evinize hoş geldiniz," diyorum yüzümde bir gülümsemeyle.
"Uzun zaman oldu.

BÖLÜM 59

CONNIE

Bugün kaygı seviyem tavan yapmış durumda. Bu sabah Meredith'in evine insanlarla dolu bir trenle gidip gelmek beni cehennem kadar gergin yaptı ve eve dönüş yolundaki çoğunlukla boş vagonlar da aynı şeyi yapıyor. Kendimi güvende hissedebileceğim bir yer arayarak her birine doğru ilerliyorum. Sonunda en arkada, bir grup sarhoş ama iyi ruhlu genç rugby oyuncusunun yanında bir koltuğa yerleşiyorum. Yeşil çizgili formaları ve botları çamura bulanmış. Tanımadığım şarkılar söylüyorlar ve bir masanın üzerinde bira kutularından bir piramit inşa ediyorlar. Bana da bir tane teklif ediyorlar ve çok cazip gelmesine rağmen kibarca hayır diyorum. Ancak, aklımı başımda tutmam gerekiyor.

Meredith, Paul korkumun hayatımı nasıl yaşayacağımı belirlemesine izin verdiğimi söylerken haklıydı. Ama başka ne seçeneğim var ki? Ona da söylediğim gibi, Paul polis gözetimine girene kadar rahatlamam mümkün değil. Her an tetikte olmam ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilir.

Haber güncellemeleri için telefonumu kontrol ediyorum ama Paul hâlâ yarım saat önce son baktığımda olduğu gibi aranan bir adam. Yüzü tüm büyük haber sitelerinde yer almaya devam ediyor. Bazı magazin gazeteleri araştırmaya başlamış ve yaşının iki katı olan ve kısa süre sonra kazalarda ölen kadınlarla en az dört kez evlendiğini keşfetmişler. Onu herhangi bir şeyle suçlamaktan kaçınmış olsalar da satır aralarını okumak zor değil. Ve onun - ve benim, kısa bir süre de olsa - gönüllü olarak çalıştığımız yardım kuruluşu, yöneticiler tarama prosedürleriyle ilgili acil bir soruşturma başlatırken geçici olarak kapatıldı. İnsanlardan daha fazla güvenlik kamerası olan bir ülkede, yakalanmasının an meselesi olduğunu kendime hatırlatıp duruyorum.

Meredith bütün gün bana çay içirdi, şimdi mesanem patlayacak gibi. Aynı vagonun ilerisinde bir tuvalet var ve kapıyı kilitlediğimi iki kez kontrol ettikten sonra koltuğu bir mendille silip oturuyorum. Ama hemen ardından tren yavaşlıyor ve rugby takımının tezahüratları azalıyor. Bletchley'e yaklaşıyor olmalıyız. Şimdi duruyoruz ve onların ayrıldığını duyabiliyorum. Bu hoşuma gitmiyor. Kulağımı kapıya yaklaştırıyorum ve birinin bindiğini duyuyorum: sanki yalnızlarmış gibi geliyor. Göğsüm geriliyor, nefesim kısıyor ve onlar yanımdan geçip bir sonraki vagona girene kadar yüzüm kızarıyor. Bu tuvalet aniden dayanılmaz derecede sıkışık hale geldi, klima çalışmıyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, tavanın giderek alçaldığına yemin edebilirdim. Burada olmak istemiyorum. Bu trende olmak istemiyorum. Dışarı çıkmam lazım. Kot pantolonumu hızla yukarı çekip kapının kilidini açmak üzereydim ki trenin kapılarının kapanma sesini duydum. Kahretsin, çok geç kalmıştım. Buradan asla yeterince çabuk çıkıp perona geri dönemeyeceğim.

Olduğum yerde kalmaktan başka seçeneğim yok. Bu yüzden ayakta duruyorum, sessizim, beynimin bana davranışımın delilik sınırında olduğunu söyleyen kısmını dinlemeyi reddediyorum. Kendimi sakinleştirmek için yavaşça yirmiye kadar saymaya çalışıyorum ve işe yarıyor gibi görünüyor. Tren perondan uzaklaşırken kendimi gitmeye hazırlıyorum. Ama şimdi dikkatimi çeken, birinci sınıf vagonu benimkinden ayıran kapının vınlaması ve ardından tuvalete yaklaşan yalnız bir çift ayak. Güm, güm, güm. Ağırlar, bir erkeğinki gibi. Ve kapıya ulaştıklarında duruyorlar.

Kapının altında ayakkabılarının gölgesini görüyorum. Kol dönerken donup kalıyorum, bir kez, sonra iki kez ve sonra hiçbir şey olmuyor. Tekrar hareket etmeden önce beşe kadar sayıyorum; bu sefer agresif bir çekiş ve ardından bir yumruk sesi geliyor. Paul olduğunu biliyorum. Bütün gün beni takip ediyordu, kafamda değildi. Bunu üçüncü bir yumruk sesi izliyor, sonra dördüncü ve beşinci ve tekrar tekrar, gittikçe hızlanarak, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle devam ediyor. Gürültü dayanılmaz bir hal alıyor ve etrafıma bakıp acil durum kablosunu görüyorum ve öfkeyle çekiyorum. Trende bir güvenlik görevlisi görmedim ama olmalı çünkü tüm trenlerde yasal olarak bir güvenlik görevlisi bulundurma zorunluluğu var. Bir kadın sesi duyuldu. "Lütfen yardım edin," diye bağıryorum, "tuvalette kilitli kaldım ve biri bana ulaşmaya çalışıyor."

'Yoldayım, aşkım,' diye yanıtlıyor.

'Dikkatli ol, o tehlikeli,' diye devam ediyorum ama cevap vermiyor.

Şimdi onu da riske attığımdan endişeleniyorum. Onun yerine polisi aramalıydım. Cebimden geçici yeni telefonumu çıkardım. Wi-fi var ama telefon sinyali yok. Gürültüler devam ederken Paul'e beni rahat bırakması için bağırdığım en uzun dakikayı hatırlıyorum. Sonunda başka bir kapının açıldığını ve gardiyanın sesini duyuyorum.

"Bayım, kapıdan uzaklaşır mısınız lütfen? İçeride kapıya vurmanızdan hoşlanmayan biri var'.

Cevap bir erkekten geliyor ve sanki sarhoşmuş gibi geveleyerek konuşuyor. Dikkatle dinliyorum ama Paul'e ait değil. "İşemem lazım," diye yalvarıyor.

"İki vagon ötede bir banyo daha var," diye devam ediyor.

Ayak seslerini duyuyorum ve tekrar uzaklaşıyor. Çok utaniyorum, yavaşça kapıyı açıyorum ve görevliye teşekkür ediyorum. Ne kadar korktuğumu görebiliyor ve beni bir koltuğa götürüyor. "Çok fazla içti. Göz kırıyor ve dudaklarımda tatlı bir rahatlamanın gözyaşlarını tadıyorum. "İstersen yolculuğun geri kalanında burada kalabilirim, aşkım?

Evet demek istiyorum ama başımı sallıyorum. Kendime yetişkin bir kadın olduğumu ve bir gölgeden korkmayacağımı hatırlatıyorum.

Hoparlörlerden bir alarm sesi geldiğinde ikimiz de hızla başımızı çeviriyoruz. Yüksek sesli, sürekli bir bip sesi ve benim duyduğumdan farklı. Görevli aceleyle vagonuma doğru ilerlerken özür diliyor ve bir anahtarı panele sokup alarmı sıfırlıyor. Birkaç dakika sonra tekrar beliriyor.

O kadar tiz ki kulaklarımı kapatıyorum. İki kez daha durdurmaya çalıştıktan sonra duvara asılı bir ahizeyi kaldırıp şoförü aradığını varsayıyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum ve etrafımın ne kadar karanlık ve yabancı olduğunu fark ediyorum. Eve varmama sadece üç durak kalmış olmalı. Bu kadar çabuk olamaz.

"Bayanlar ve baylar," diye başlar gardiyan birkaç dakika sonra aynı hoparlör sisteminden. "Korkarım ki alarm sistemimizdeki bir hata nedeniyle Favrington'daki bir sonraki durağımız son durağımız olacak. Favrington mı? Hangi cehennemde bu? "Ama bundan yaklaşık on beş dakika sonra başka bir tren gelecek.

Sanki zaten yeterince gergin değilmişim gibi, mesajı beni neredeyse uçurumun kenarına sürüklüyor. Bu treni terk etmeye ve bilmediğim bir istasyonda beklemeye zorlanıyorum. Yumruklarımı o kadar sıkı sıkıyorum ki eklemlerim beyazlıyor.

Tren Favrington istasyonunu zar zor görebiliyorum. Neredeyse hiç ışık yanmıyor ve boşuna bir kafe ya da kapalı bekleme salonu arıyorum ama ikisi de kapalı. Sadece geceleri pek kullanılmadığını ve bu yüzden kilitlediklerini varsayabilirim. Vagonumun kapısı açıldığında yanında duruyorum ve herkes inene kadar kafamı dışarı uzatıp bekliyorum. Sadece Paul'ün gemide olmadığına ikna olduğumda ayrılıyorum.

Rayların üzerindeki bir köprüden geçerek bir sonraki trenin geleceği ve tek başıma durduğum, ancak yardıma ihtiyacım olursa bağırarak için diğer yarım düzine yolcuya yeterince yakın olan ikinci bir perona gidiyorum. Ama böyle bir şey olmayacak, bunu artık biliyorum. Hayal gücümün beni alıp götürmesine izin verdim ve o görevlinin benim hakkımda düşünmüş olabileceği şeylerden utanıyorum.

On altı dakika geçiyor - bunu biliyorum çünkü telefonumdan saati kontrol ediyorum - arkamdaki raylarda bir viraj başka bir trenin farlarıyla aydınlanana kadar. Tren istasyona girdiğinde kapılar açılıyor ve ben de temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Vagonda zaten bir avuç insan olduğunu görünce rahatlıyorum. İçeride Paul olmadığından emin olmak için bir kez daha yüzlerine bakıyorum.

Trenin hoparlörlerinden 'boşluğa dikkat edin' anonsu geliyor ve bana söyleneni yapıp ayağımı içeri adım atacak kadar yukarı kaldırırken aşağı bakıyorum. Ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, kalın ve ağır bir şey çenemin altından geçip boğazımın derinliklerine baskı yapıyor. Onu kenara itmeden bunun bir kol olduğunu ve beni platform zeminine doğru sürüklediğini fark ediyorum.

Gözlerinin parıltısını görüyorum. Bu Paul.

BÖLÜM 60

CONNIE

Bağırmaya, avazım çıktığı kadar bağırmaya çalışıyorum ama kolu boğazıma o kadar kuvvetli dayanıyor ki hiçbir şey çıkmıyor. Hava bile çıkmıyor. Hareket etmemi engellemek için bedenimi kendi ağırlığıyla kaplıyor ve beni soğuk betona doğru bastırıyor. Hemen üstümüzde, çoktan trene binmiş ve trenin hareket etmesini bekleyen yolcular kendi aletlerine ve konuşmalarına o kadar dalmışlar ki, altlarında bana neler olduğundan tamamen habersizler.

Sonra kolları etrafımda daha da sıkılıyor, beni bir boa yılanı gibi kavırıyor ve vücudunu sağa sola, sola sağa, daha hızlı ve daha hızlı, yeterince hareket kazanana kadar sallıyor. Ne olduğunu anlamadan platformun kenarından yuvarlanıp vagonla arasındaki boşluktan geçerek aşağıdaki raylara düşüyoruz. İki yanımızın üzerine düşüyoruz, de kafası rayların çeliğine ve serpilmiş çakıllara sertçe çarpıyor. Bu beni sersemletti ama onu bilemiyorum. Tekrar üstüme yuvarlanıp beni yere yapıştırıyor ve ikimiz de artık hareket edemiyoruz. Burnumdan umutsuzca nefesler alıyorum: tek koklayabildiğim yağ, sıcak metal ve teninin bayatlığı. Son trende hissettiğim panik şu anda hissettiklerimin yanına bile yaklaşamıyor.

Bu çılgınlığı anlamlandırmaya çalışıyorum. İkimizi de öldürmeye mi çalışıyor? Elbette daha kolay bir yolu olmalı.

Ancak tepemizdeki meşale ışığını gördüğümde neden burada olduğumuzu anlıyorum: Makiniste gitmenin güvenli olduğunu işaret etmeden önce platformun temiz olup olmadığını kontrol eden tren muhafızından bizi saklıyor. Birden dizel motorun ne kadar gürültülü olduğunun farkına varıyorum; tren zonklayıp titreşirken bu kadar yakından neredeyse sağır edici, kemiklerim dahil her şeyi takırdatıyor. Yardım için bağlamak istiyorum, bekçinin beni duymasını, tren uzaklaşmadan altına bakmasını istiyorum. Ama onların meşale ışığı

geldiği gibi hızla kaybolur ve tren hareket eder. Tek umudum, vagondan aşıağıya sarkan ve Paul'ün üstünden geçerken onu dilimleyen, şişleyen ve parçalayan mekanik bir ekipman parçası olması.

Öyle bir şans yok. Çünkü birkaç dakika sonra tren gitti ve sadece ben ve o kaldık. Düşünecek zamanım yok çünkü Paul ayağa fırlıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekerek platformun altındaki duvara doğru itiyor. Belimden tutup beni platforma fırlatmadan önce göğsüm kuvvetin en büyük kısmını alıyor. Kendimi kaldırıp koşmak için çabalıyorum ama başım çok dönüyor ve yönümü şaşıyorum. Beni istasyonun en karanlık köşesine doğru sürüklüyor. Orada bir an duraklıyoruz - sanırım burada başka kimsenin olmadığından emin olmaya çalışıyor. İlk kez konuşurken kirli sakalının yanaklarıma değdiğini hissediyor ve terinin ekşiliğini kokluyorum.

"Sorun ne Rachel?" diye başlıyor. "Dilini kedi mi yuttu?"

BÖLÜM 61

CONNIE

Yine geriye doğru hareket ediyoruz, bu yüzden Paul'ün beni nereye götürdüğünü göremiyorum. Her yöne bakıyorum, umutsuzca bir yolcuyu, olanları bir an için fark etmiş ve nasıl yardım edebileceğini düşünen bir yolcuyu görmeye çalışıyorum. Ama dehşete düşüyorum, sadece ikimiz varız.

Keşke daha iyi bir mücadele verebilseydim ve bir erkeğin kaba kuvveti karşısında ezilen klişe zayıf kadın olmasaydım, ama değilim. İlk tanıştığımız gün aval aval baktığım kaslı kollar şimdi benim düşmanım. Ve nefes boruma uyguladığı baskı o kadar sert ki, sanırım bayılacağım. İsteyeceğim son şey bunu onun için kolaylaştırmak. Umutsuzca ciğerlerime nefes almaya ve bilincimi korumaya çalışırken nefes nefese kalıyorum ve homurdanıyorum.

Yine duruyoruz, tren istasyonunun arkasında bir yerde ve bir bisiklet rafı olduğunu düşündüğüm bir şey tarafından gizlenmiş. Ama o kadar karanlık ki söylemek zor. İki arabanın motorlarının çalıştığını ve uzaklaşırken lastiklerin çakıl üzerinde hareket ettiğini duyuyorum. Paul cebinden bir şey çıkarıyor ve arkamda birleştiriyor. Plastik bir bağa benziyor ve o çektikçe etime batıyor. Sonra tek bir titrek lambanın aydınlattığı, artık boş olan otoparkı geçmeye başlıyoruz. Sonunda, uzak tarafa ulaştığımızda, yüz yüze gelmemiz için beni döndürüyor. Bir bıçağın ucunu boğazımın sol tarafına doğru tutuyor. Hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor ve başımı ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama nafile. Silahı lambanın ışığında parlıyor ve tırtıklı kenarı bana avlanmak için yapıldığını söylüyor. O kadar silah arasından neden bunu seçtiğini merak ediyorum ve sonra anlıyorum. Ben de . Onun evlendiği kadınlar gibiyim. Ben bir avım.

Paul'un gözlerine bakıyorum. Mavi olduklarını hatırlıyorum ama şu anda gece kadar karanlık ve okunmaz haldeler.

"Aptalca bir şey yaparsan bu doğrudan şahdamarına saplanır," diyor sakince. "Bir dakikadan kısa sürede kan kaybından ölürsün."

"Benden ne istiyorsun?" diye nefes nefese kaldım. Kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. Cevap vermese de dinlediğini biliyorum. Ve sonra tekrar hareket ediyoruz. Şimdi beni ileri doğru itiyor, kurbağa yürüyüşüyle otoparktan çıkarıp kır yoluna doğru götürüyor. Sert zemin bir tarlaya dönüşüyor. Önümü görmek gittikçe zorlaşıyor, çünkü artık ışıklar yok ve ay sadece küçük bir yardım sunuyor. Düşün. *Düşün*. Çılgınca zorluyorum ama ellerim arkamda bağlı. Bu yüzden sınırlı seçeneklerimle yapabileceğim en iyi şey kasıtlı olarak tökezlemek ve bir çit direğine çarpmak. Bunun acısını göğüslerim çekiyor ve daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Ama biliyorum ki eğer hayatta kalma şansım varsa, bu gerekli bir ıstırap.

"Nereye gidiyoruz? Beni çekeştirirken soruyorum."

Paul, "Senin için çok özel bir planım var," diye yanıtlıyor.

Bacağım aniden titremeye başlıyor ve bunun geçici yeni telefonum olduğunu fark ediyorum. Ona uzanmak, cevaplama düğmesini kaydırmak istiyorum ki arayanla konuşsam bile başımın dertte olduğunu duyabilsinler. Ama Paul de duydu. Elini cebime atıyor, telefonu kapıyor ve ilerideki çalılığa fırlatmadan önce çekip çıkarıyor. Saniyeler sonra onu geçiyoruz, kısmen kaplanmış ışıklı ekran yeşil milimin bir işareti.

Engibeli zeminde tökezliyorum, bu sefer kazara ve düşmeye başladığımda beni yakalıyor ve tekrar yukarı çekiyor, ama öyle bir güçle ki sırtımın üst kısmı çatırdıyor ve inliyorum. Ödülüm enseme indirdiği bir yumruk oluyor ve bu kez öne doğru devrildiğimde beni durdurmaya çalışmıyor. Elmacık kemiğimin ve kulağımın üzerine sertçe düşüyorum. Paul beni tekrar ayağa sürüklüyor ve yürümem için zorlamaya devam ediyor. Yüzüm yanıyor ve omzuma sürterek kum ve kiri silmeye çalışıyorum. Nemleniyor ve kanadığımı fark ediyorum.

Aniden küçük, parlak bir ışık beliriyor ve şaşkın halimle önümüzde birinin olduğunu düşünüyorum. Sonra fark ettim ki hayır, Paul'un telefonu. Ekranda bir harita vardı.

Duygularım başıboş havai fişekler gibi etrafa saçılıyor. İçimde aniden yükselen öfke kabarmasının ölmek üzere olduğumu düşündüğümünden mi yoksa Paul'ün tam bir kontrole sahip olmasından mı kaynaklandığına karar veremiyorum. "Sen lanet bir korkaksın! Cesaretim ve öfkem ikimizi de biraz şaşırtıyor."

Sürpriz. 'Zayıf ve savunmasız olanları seçiyorsun. Bir adama böyle davranmaya cesaret edemezsin.

"Çünkü erkekler kadınlar gibi yalan ," diye yanıtlıyor.

"Tabii ki öyle," diyorum. "Sen daha kötüsün. 'Benim yalanlarım gerçeğe ulaşıyor. Senin gibi insanlar sömürmek için yalan söyler.

"Ve sen de öyle! Sen ve ben, biz aynıyız. Hatırladın mı? Bunu bana sen söylemiştin. İnanmak istememiştin ama haklıydın. Biz iyi insanlar değiliz.'

Boynumda ikinci bir yumruk hissettim. Ve şimdi beynim aynı anda binlerce akşamdan kalma gibi dönüyor. Bayılmak istiyorum ama bilincimi korumayı başarıyorum. Ben öğürürken o gülüyor. Sonra tökezleme sırası ona geliyor ve beni şaşırtarak kolumdaki tutuşu gevşiyor.

Bu benim için bir fırsat. Koşmaya başladım. Ancak ne kadar dengesiz olduğumu hesaba katmamıştım ve devrilmeden önce birkaç adım atabildim. Paul beni ayağa kaldırırken bir kez daha sınıyorum ama bu sefer ceza yok. Sanırım bedenimin beni yarı yolda bıraktığını ve artık bana istediğini yaptırmak için güce ihtiyacı olmadığını anladı. Ve beni nereye götürüyorsa oraya doğru yolculuğumuza devam ederken, bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için fazla zamanım olmadığını biliyorum. Ama ne kadar denesem de, nasıl yapacağımı bilemiyorum. Tamamen çaresizim.

"Neden onları öldürmek zorundaydın? diye sordum. 'Sadece paralarını alıp ortadan kaybolamaz mıydınız?

Hâlâ anlamıyorsun, değil mi Rachel? Bu hiçbir zaman parayla ilgili olmadı. Bu gerçeğe ilgili.'

"Hangisi ne?

Gülüştü huysuz ve mizahsız. "Sana kendimi açıklamama gerek yok.

'Yüzün her yerde,' diye devam ediyorum. 'Eğer ölürsem, suçlunun sen olduğunu bilecekler ve seni bulmak için çabalarını iki katına çıkaracaklar. Ama beni burada bırakıp ortadan kaybolursan, asla bulunamayabilirsin.

'Benim için çoktan bitti. Onlara Fran Brown'ın kanını test etmelerini söylediğinde bunu gördün. Kızlarımı kazmaya başladıklarında hepsinde aynı uyuşturucuyu bulacaklar ve onları benden alacaklar. Sonunda beni yakalayacaklar ama seninle işim bitene kadar değil.

Altımızdaki zemin sertleşmeye başlıyor ve şimdi yavaş yavaş tümseğe doğru yükselen bir yolun yanındaki patıkada tökezleyerek ilerliyoruz. Sanırım bu bir

Bir sokak lambasının kısmen aydınlattığı köprü. Birkaç dakika sonra Paul beni durdurdu.

"Şimdi ne olacak? Zayıfça sordum. 'Beni uyuşturup aşağı itmek için merdiven mi bulacaksın? Bu şekilde çalışıyorsun, değil mi?"

Kolu başımı çevirip kendimi koruyamayacağım kadar hızlı kalkıyor. Yumruğu mide bulandırıcı bir çatırtıyla burnuma çarpıyor. Acı kıpkırmızı ve dizlerimin üzerine çöküyorum, umutsuzca ellerimle tutmak istiyorum ama hala arkamda bağlılar.

"Rachel," diye iç geçirdi. 'Beni kızdırmak ya da oyalamak işe yaramayacak. Sen her zaman olman gereken yerdesin.

Beni geriye doğru itmek için ayağını kaldırıyor ve başım kaldırıma çarpıyor. Kulaklarım kilise çanları gibi çınlıyor ve üzerime çıkarken konuşuyor ama sanki kafam suyun altındaymış gibi. O kadar boğuk konuşuyor ki onu anlayamıyorum. Şimdi dudaklarımı ayırıyor, sonra parmaklarını ağzıma sokup gezdiriyor. Ağzımı kapatıyorum ve kalan azıcık gücümle parmağını sertçe ısıyorum. "Siktir," diye bağıyor ve diğer yumruğuyla böbreğime vuruyor, böylece çenem anında gevşiyor. Ağzımı kapatamıyorum çünkü kırık kanlı burnumdan nefes alamıyorum. Sonra bir eliyle çenemin menteşesini kavrayıp açık kalmasını sağlıyor ve diğer elinin parmakları tekrar içime giriyor ve o zaman ne yapmak üzere olduğunu anlıyorum. Dilimi kavramaya çalışıyor.

Bıçağıyla kesip çıkarmak istiyor.

BÖLÜM 62

CONNIE

Paul'ü üzerimden atmak ve parmaklarını ağızımdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaparken vücudum garip ve acı verici pozisyonlara girerek çırpınıyor. Ama bu yeterli değil, benim için çok güçlü. Dilim yırtıcı bir hayvandan kaçmaya çalışan bir yılan balığı gibi sağa sola savruluyor ama parmakları uzun ve mengene gibi sıkıyor. Başparmağı ve işaret parmağı arasında dilimin ortasından tutuyor ve mümkün olduğunu düşünmediğim bir hızda ve uzunlukta çekip çıkarıyor. Kökten geriliyor ve sanırım kesmek yerine koparmayı başarabilir.

Bir bulut yarım ayın üstünü örterek Paul'ün yüzünü aydınlatır. Ağızının kenarlarında beyaz, köpüklü tükürükler birikiyor. Bana yapmak üzere olduğu şeyden aldığı zevk ölçülemez. Ve ben bunu durduramıyorum. Çenemi serbest bırakmadan önce bir an için bileğine bakıyor - artık açık tutmasına gerek yok, çünkü kendi dilimi ısırp koparmak üzere değilim - ve ellerini değiştiriyor, yeni serbest kalan eliyle dilimi kavlıyor ve diğer eliyle tırtıklı kenarı olan bıçağı alıyor.

Yine başım dönüyor ve acıdan mı yoksa kaçınılmaz olanın korkusundan mı bayılmak istediğimi bilmiyorum. Dişlerimin ve dilimin üzerinde soğuk gümüş bıçağı hissederken bildiğim tek şey, bu travmanın bana halüsinasyon gördürdüğü. Gözümün ucuyla yanıp sönen ışıklar gördüğümü düşünmeye başlıyorum: belki de bu beynimin ölüme giden yolu açmasıdır.

"Bu işi çabucak halledemeyeceğim," diye bağıyor Paul, sesi artık daha az boğuk. Parçalanmış burnumdan boğazıma sızan kanda boğuluyorum ve kanın ciğerlerime gidip boğulacağımdan korkuyorum. Bunu yapmaması için ona yalvarmak istiyorum ama dilim avucunun içindeyken böyle bir umudum yok.

Bıçak dilimin yan tarafına girdiğinde keskin bir yanma hissi daha oluşuyor. Bir parçam şu anda ölmek istiyor ama yanıp sönen ışıklar daha da parlıyor ve bu da ne? Bir de feryat sesi var ve gittikçe daha da yükseliyor. Siren sesine benziyor ve ancak kesik durup Paul'ün parmakları ve bıçak ağzımdan çıktığında halüsinasyon görmediğimi anlıyorum. Bu bir siren. Yardım geldi.

Dilim ağzımın içinde kıvrılıyor, hassas ve acıyor ama hâlâ bağlı olduğu sürece bununla yaşayabilirim. Paul'ün kafası keskin bir şekilde araba lastiklerinin gıcirtısına doğru dönüyor, meşale ışıkları bize doğru bağırarak koşan figürler kadar çılgınca sekiyor.

Paul ellerini koltuk altlarımdan geçirip beni ayağa kaldırıyor, sonra da zorla duvara doğru itiyor. "Biraz daha yaklaşırsan onu öldürürüm!" diye bağırıyor ışıklara doğru. Ses tonu dakikalar önce olduğu kadar kendinden emin ya da tehditkâr değil. Bu planın bir parçası değildi. Telaşlandı, geri adım attı.

'Seni duyuyorum,' diye bir erkek sesi geliyor. 'Burada duracağız, sadece incitme onu.'

Paul ayakta zor durduğumu anlamış olmalı çünkü bir elim diğeri bıçağı bir kez daha boğazımın ortasında tutarken. Ani bir ışık huzmesine gözlerimi kısarak bakıyorum.

Paul daha yüksek sesle, "Geri çekilin," diye uyarır, "yoksa onu mahvederim. "Daha fazla yaklaşmıyoruz," diye cevap verir aynı memur. "Arabalarınıza geri dönün.

"Paul, değil mi? Paul cevap vermez.

'Üzgünüm Paul, ama bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Yine de burada kalabilir ve bunu konuşabiliriz. Connie, nasılsın?"

"Onunla konuşma! Paul bağırıyor. "Dikkatini bana ver yoksa bu lanet şeyi onun boğazına saplayacağım.

Memur kabul ediyor ve Paul'ü sakinleştirmeye çalışırken tek düşünebildiğim zamanlarını boşa harcadıkları. Bu bir rehine pazarlığı değil. Ne tür bir adamla uğraştıklarını bilmiyorlar. Ve eğer acele edip bana yardım etmenin bir yolunu bulmazlarsa, buradan bir ceset torbası içinde ayrılacağım.

"Bizi nerede bulacaklarını nasıl bildiler? Paul kulağıma homurdanıyor. Saatine hızlıca bir göz atıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum ama yalan söylüyorum. Yaptığım bir şey yüzünden buradalar. Paul, Walter'ı öldürüp ortadan kaybolduktan sonra Krisha, polis teşkilatının denemekte olduğu yeni bir panik alarmı takmamı organize etti. Boynumda bir kordonla asılı, göğsümün ortasında bir kolye ucu var. Üzerinde, basıldığında polisi alarmı takan kişinin acil yardıma ihtiyacı olduğu konusunda uyarıcı ve bulunduğu yerin yaklaşık on metre yakınına kadar takip edilebilen bir GPS bulunuyor. Ellerim arkadan bağlı olduğu için kolyeye basamadım, bu yüzden sinyali göndermesi umuduyla bilerek göğsümü bir çit direğine çarptım.

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz Paul?" diye tekrar sorar memur. "Bu durumdan kabul edilebilir bir sonuç olarak neyi görüyorsunuz?"

Paul, "Kapa çeneni ve bırak da düşüneyim," diye tersler. Ve üçüncü kez saatine bakar. Kimi bekliyor?

Memur tekrar konuşmadan önce bir an geçiyor. Bir psikopatın gözleri önünde beni öldürmesini konusunda kendisinden daha iyi eğitim almış profesyonel bir rehine krizi müzakerecisinin gelmesini umarak oyalandığını varsayıyorum. Diğerleri arkada duruyor ve gizlice telefonlarıyla fısıldaşıyorlar. Yakalayabildiğim tek kelime içlerinden birinin çığınca "*Durdur şunu*" demesi. *Neyi* durdurmak? Bu durumu mu? Ben de bundan yanayım ama söylemeye gerek yokmuş gibi görünüyor. Yoksa bir keskin nişancı Paul'u öldürecek mi?

"Senin için ne yapabiliriz Paul?" diyor memur. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Paul yine yanıt vermiyor ve bunun yerine gözlerimin içine bakıyor. Telaşının yerini ani bir sakinlik alıyor ve bu da içime Tanrı korkusunu geri getiriyor. Keşke şu anda aklının hangi yönde ilerlediğini tahmin edebilseydim. Eğer onun düşündüğü gibi bir insan olsaydık, o zaman bilirdim. Davamı savunmak için bir girişim daha yapıyorum.

"Paul," diye başlıyorum, "izin ver-

"Şimdi sus," diye fısıldar. "Seni bıçaklamayacağım. Bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun.

Parlak, ışıldayan beyaz ışıklar karanlığı yararak ilerideki bir yoldan beliriyor. Sivil bir araba mı yoksa başka bir polis aracı mı olduğuna karar veremiyorum. Kulaklarım hala çınlıyor ama motordan gelen ve gittikçe artan ses kesiliyor.

Paul başını polise doğru çeviriyor, yüzüne bir sırıtma yayılıyor. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Vakit geldi," diye fısıldıyor.

Başını polise çevirir ve bağırır: 'İkimizin hikâyesini tatmin edici bir sonuca ulaştırabilmemizin tek bir yolu var. O da onun burada değil, aşağıda olması.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, yaklaşan aracın bir polis arabası değil de bir tren olduğunu fark edene kadar ne demek istediğini anlayacak zamanım olmuyor. Ve Paul saatine bakıyordu çünkü görünmesini bekliyordu.

Bıçağı bırakıyor, ellerini belimin iki yanına koyuyor, sonra ayaklarım artık yere değmeyecek şekilde beni köprü'nün duvarına doğru kaldırıyor. Memurlar onun ne yapmak üzere olduğunu anlamış olmalı ki bize doğru koşuyorlar.

Yeterince hızlı değiller.

Paul tüm gücü ve çılgın kararlılığıyla beni köprü'nün kenarından aşağıya, hızla gelen trenin yoluna fırlatıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM 63

SEKİZ AY SONRA - SAYGIDEĞER EDDIE EDWARDS

Cemaat bu sabahki cenaze töreninin son ilahisinde bana eşlik ediyor. 'Abide With Me'nin sadece dört mısrası var ama ben bu fırsattan yararlanarak bir sayım yapıyorum. Yüz kişiye ulaştığımda duruyorum. Bu, Christingle ayının on yıl önce *Songs of Praise* için filme alınmasından bu yana çatımız altında yaşadığımız en büyük sayı. Sanırım hikayesinin gazete ve televizyonlarda yer alması, onu tanıyanlar ve sadece bir medya sirkinin parçası olmanın heyecanını yaşamak isteyenlerin yanı sıra pek çok gazeteciyi buraya getirdi. Ama bu, günün sonunda bağış kutusunun dolu olduğu anlamına geliyorsa, ben kimim ki şikayet edeyim?

Bu ayın, üç ilahinin dahil edilmesine rağmen nispeten kısa sürdü. Dün gece yaptığım zaman ayarlı prova yirmi dakikadan biraz fazla sürdü. Çoğu bunun iki katıdır ya da okumaları ve anıları da eklerseniz daha uzun sürer. Ancak burada bazı arkadaşlar edinmiş olsa da, aslında onun hakkında çok az şey biliniyordu. Bu da benim rolümü daha da zorlaştırıyor. Bu yüzden aklıma kendi anılarımdan birkaçını getirdim ve sözlerimi 'canlı ve renkli bir hayat yaşamak' ve 'başkalarına duyduğu sevgiyi her zaman kendi ihtiyaçlarının üzerinde tutmak' gibi alışlagelmiş kalıplarla doldurdum. İstedğim kadar kişisel değil ama elimden geleni yaptım.

Ölümünü çevreleyen koşullar üzerinde çok fazla durmamayı seçtim. Herkes ne olduğunu biliyor, benim tekrar anlatmama gerek yok. Joe ve Mary Lawson kendi anma törenlerini yaptılar ve Walter'dan bahsetmeyi ihmal etmediler. Ölümü diğerleri kadar trajik ve şok ediciydi, ancak basın yarısı kadar bile ilgi görmedi. Eğer o

Gazete haberlerinden çıkarıldı, sonra bir dipnota indirgendi. Daha iyisini hak ediyordu ve şimdi daha iyisine sahip, O'nun yanında.

İlahi sona yaklaşıyor ve ben de toparlamaya başlıyorum. Tanrı'nın vaatlerinden ve ölümün bir son olmadığı umudundan bahsediyorum. Dinleyenler bundan sonra bize ne olacağına dair inancıma katılmasalar bile, umarım sözlerim onları biraz olsun rahatlatılabilir. Bunu Rab'bin Duası takip eder ve bu kadar çok kişinin bu sözleri ezbere bilmesi ve özellikle de çoğu yetişkin hayatlarının çoğunda kiliseye adım atmamışken, bunları Order of Service kartlarından okumadan bilmeleri beni her zaman sevindirir.

Mükemmel bir zamanlamayla, cenaze müdürünün tertemiz giyimli dört tabut taşıyıcısı tabutu omuzlarına için geri dönüyor ve koridor boyunca ilerleyerek kapıdan dışarı çıkıyorlar. Ben onları dışarıda ve kilisenin bahçesinde takip ederken, orgcumuz June 'Guide Me O Thou Great Redeemer' şarkısıyla bize eşlik ediyor.

Gömüleceği yere kısa bir yürüyüş mesafesinde. Sol tarafımda, kilise bahçesinin dışındaki kaldırımda üç kameraman bizi çekiyor ve bir avuç fotoğrafçı da objektiflerini bize doğru çeviriyor. Onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Tabutun kapağındaki çelenkler kaldırılıyor ve yavaşça toprağa indirilirken, buradaki çoğu insanın 'Rab Benim Çobanımdır' olarak bileceği Mezmur 23'e başlıyorum. Son olarak, benden önceki yüzyıllar boyunca söylenmiş olan ve benden sonraki yüzyıllar boyunca da söyleneceğini umduğum sözleri kullanıyorum. 'Topraktan toprağa, külden küle, tozdan toza: Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla sonsuz yaşama dirilişin emin ve kesin umuduyla.

El sıkışmalar ve bölük pörçük konuşmalarla birlikte görevim sona erdi. Horse & Hatchet'teki cenaze töreni için onlara katılmaya davet edildim, bu yüzden albümü ve etolümü vestiyerde astıktan sonra oraya gideceğim.

Kiliseye geri döndüğümde, umarım ayinim ölüm şeklini değil, kişiyi hatırlamam için bir yol kat etmiştir.

Cenazesi benim için birkaç ilke imza attı. Katıldığım ya da yönettiğim ilk kitle fonlamasıydı. Aslında, Zainab ve kızı bunu tanıtmak için bir Facebook sayfası kurana kadar böyle bir şeyi hiç duymamıştım bile. Köylüler ve hikayeyi internetten okuyan diğer kişiler tarafından 8,000 £'dan fazla para toplandı ve hepsi de ona hak ettiği son dinlenme yerini vermek istiyordu.

Bu aynı zamanda bir ilk çünkü daha önce hiç gömülmüş birini gömmemiştim. Ancak Gwen'in cesedi adli tabip tarafından mezardan çıkarılıp serbest bırakıldıktan sonra, olması gereken yere getirildi ve kocası Bill ile onunkine bitişik bir arsada yeniden bir araya geldi.

Başımı çeviriyorum ve kapıdan içeri girdiğimde Zainab ve kızı tarafından desteklenen Connie'yi görüyorum. Yürüme iskeletine yaslanmış, her seferinde bir adım atıyor. Beni görünce minnettar bir şekilde başını sallıyor. Umarım hem onu hem de Gwen'i gururlandırmışımdır.

BÖLÜM 64

CONNIE

Bu sabah nereye gidersem gideyim, telefonum gözümün önünden ayrılmıyor. En azından öğleden sonraya kadar çalmayacağını biliyorum ama umurumda değil. Yanımda olması gerekiyor. Şafakta uyandığımdan beri her birkaç dakikada bir yaptığım gibi saate bakıyorum. Saat daha sabahın 10'u bile olmamıştı. Uzun, sinirli bir inilti çıkarıyorum. Bugün Paul Michael'ın duruşmasının ilk günü ve tüm bu belirsizlik beni şimdiden öldürüyor.

Alice McKenzie, Lucy Holden, Walter Clark, Gwen Wright ve Fran Brown'ın kanunsuz cinayetleri için 'suçsuz' olduğunu savundu. Sekiz ay önce beni skor kartına eklemeye çalıştığı gece şüphelendiği gibi, Fran'in toksikoloji raporu topu yuvarlamaya başladı. Psikoaktif bir ilaç olan Omixinol ile uyuşturulduğunu doğruladı. Ve diğer kadınların cesetleri mezardan çıkarıldığında, ilki Eliza Holmes hariç hepsinde izler bulundu. Vücudunun bu hayati kanıtı muhafaza etmesi için çok fazla zaman geçmişti.

Paul ayrıca beni öldürmeye teşebbüs etmekten de 'suçsuz' olduğunu iddia etti. O anı her hatırlayışımda - ki tahmin edebileceğiniz gibi bu her gün birçok kez oluyor - ne kadar kolay bir şekilde başka bir kurban olabileceğimi düşünüyorum. Gerçi sanırım ben de bir çeşit kurbanım, ama Paul'ün istediği şekilde değil. Eğer onun istediği gibi olsaydı, vücut parçalarım birbirine bantlanmış bir şekilde yerin iki metre altında olurdu.

Meredith'in evine gidip gelirken beni takip ikna olduğumda, bu paranoya değil, kurnazca bir sezgiydi. Kendimi güvende tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, gölgelerin arasında pusuya yatmış, zamanını bekliyordu. Dükkanlara, kapı zillerine ve yoldan geçen bir taksinin içine yerleştirilmiş CCTV kameraları, Avringstone'dan ayrıldığım andan itibaren beni takip ettiğini kanıtladı. Ve telefon kayıtlarına göre, döndüğümde

Eve dönüş yolculuğunda, trenin wi-fi'sine girerek zaman çizelgesine bakmış ve ardından Network Rail'in özel intranetine girerek yolculuğumuzdaki köprülerin tam konumlarını öğrenmişti. İnsanlara yaptığını söylediği tüm işler arasında, demiryolu bakımı ve ray montajının gerçek olduğu ortaya çıktı. Yani Midlands'daki pek çok güzergâhı avucunun içi gibi biliyordu. Aleyhindeki diğer kanıtlar arasında, iki genç kıza panik alarm düğmelerine basarak aşağı yukarı yürümeleri için para öderken yakalanan tren kamera kayıtları da vardı. Görevli ve makinist teknik bir sorun olduğunu düşünüp yolculuğu iptal ettiklerinde, Paul trenden ilk inenin kendisi olmasını sağlamak için acil çıkış düğmesine basmış, ardından diğer kapıların açılmasını beklemiş ve ben ayrılırken uzaktan izlemişti.

Kişisel bir alarm taktığımı ya da polisin geleceğini tahmin etmemiş olsa da, düşüş zamanlamamı mükemmel bir şekilde ayarlamış ve tren görünene kadar köprünün üstündeki memurları oyalamıştı. Ancak araştırması ona trenin hangi hattan gideceğini söylememişti. Gece vakti ve göz kamaştırıcı ışıklarıyla beni doğru yola attığını sanıyordu. Ancak trenin Favrington'u geçmeden önce ray değiştirdiğinden habersizdi. Beni istemeden de olsa, hızlı trenden kıl payı uzakta, on altı metre aşağıdaki boş bir hatta fırlatmıştı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, kısa süreli ani ağırlıksızlık dışında düşüşün kendisine dair çok az şey hatırlıyorum. Vücudumun sol tarafındaki metal raylara çarptığımı hatırlıyorum, önce kalçam ve kolum, ardından da kafatasım raylara değdi. Çarpmanın görüşümü etkileyip etkilemediğini ya da bilincimi kaybedip kaybetmediğimi bilmiyorum ama trenin ışıkları kaybolmuş gibiydi. Hatırladığım son şey, durmak için çığlık atarken frenlerinin sağır edici sesi, ardından gelen karanlık ve sonra başka hiçbir şey.

Yoğun bakım ekibimdeki doktorlar beni tıbbi olarak indüklenen komadan çıkarana kadar dokuz gün geçti. Bilincimi yeniden kazanmak, derin sulardan okyanusun yüzeyine geri yüzmek gibi kademeli bir süreçti. Vücudumun pek çok parçası sanki üzerlerine taş bağlanmış gibi ağırdı. Makineler bip sesi çıkarıyor ve solunum cihazları etrafımda vızıldıyordu, tüpler damarlarımda ve boğazımda sıkışmıştı ve kendi kendime işyebiliyordum ama asla ıslak hissetmiyordum. İlaçlarımı yavaş yavaş azalttıklarında durumumun tamamen farkına varmam birkaç günümü aldı. Sonra Paul'ün saldırısıyla ilgili anılar, sanki elime bir yapbozun parçaları tutuşturulmuş gibi aklıma geldi. Krisha'nın yardımıyla onları teker teker birleştirmeye başladım.

ve meslektaşları. Bakım ekibim kırılan kalçamın yapay olarak nasıl yeniden yapıldığını, kırılan uyluk kemiğimin onarıldığını ve çenemdeki iki kırığın kapatıldığını anlattı. Ayak bileğim, kolum ve bileğim alçıdaydı ve her iki yanımda metal çubuklar çıkıntı yapıyordu. Çeteleme eklenen diğer yaralanmalar arasında çok sayıda kırık kaburga, iki kırık omur ve üç eksik azı dişi vardı. Nasıl hayatta kaldığımı ya da yürüyebildiğimi ben bile bilmiyorum.

Hastane altı aydan biraz fazla bir süre boyunca evim oldu ve bugün taburcu olduktan sonra özgürlüğümün sekizinci haftası. Ayakta tedavi gören bir hasta olarak düzenli fizyoterapi seanslarının yanı sıra farklı uzmanlık alanlarına sahip uzmanlar tarafından düzenli olarak kontrol ediliyorum. Artık alçıda değilim ama vücudumun çeşitli yerlerindeki ağrıların ve sıcak çarpmaların farkındayım. Bana düşük seviyede ilaç verdiler ama opioidlerin bağımlılık yaptığı konusunda uyarıldım, bu yüzden beni sonsuza kadar ilaçta tutmayacaklar. Eninde sonunda beni şu ağrı yönetimi kliniklerinden birine yönlendirecekler.

O gecedan kalan diğer etkilerin uzun bir listesi var. Denge sorunlarım var ve sık sık uyuklayan bir çocuk gibi tökezliyorum. Bacak kaslarım zayıf, bu yüzden onları yeniden eğitmem gerekiyor. Şimdilik yürüteç kullanmak zorundayım. Ona mobilite makarası diyorlar ama herkes onun aslında tekerlekli bir yürüme çerçevesi olduğunu biliyor. Ama bu geçici bir durum ve eğer fizyoterapi ve egzersizle sıkı çalışırsam, bir ay içinde koltuk değneğiyle yürümeye başlayabilirim.

Dün Dr. Chambers travma sonrası stres bozukluğu için danışmanlık almayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Hayır dedim çünkü düşüncelerim ve ruh halim üzerinde oldukça kontrol sahibi olduğumu hissediyorum, bu yüzden bana travma inkar teşhisi koydu. Görünüşe göre bu, beynin 'bunaltıcı bir deneyim' ile arasına mesafe koyma yoluymuş. Sanırım hareket halindeki bir trenin önünde köprüden atılmaktan daha bunaltıcı bir şey olamaz. Belki zaman içinde tekrar düşünüp teklifini kabul edebilirim. Ama şimdilik haplarımı içeceğim, kendi yöntemlerimle başa çıkacağım ve hayatta olduğum için minnettar kalacağım. Paul'ün bana yaptıklarından kurtulabilirsem, her şeyden kurtulabilirim.

Bütün bunlardan nasıl sıyrılabileceğini düşünüyor, hâlâ aklım almıyor. Krisha bana onun tüm suçlamaları reddettiğini ilk söylediğinde gerçekten nutkum tutulmuştu. Belki de cinayetlerden dolayı kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünüyordur. Ama beni altı polisin önünde öldürmeye çalışmasına gelince.

Memurlar mı? Hadi ama. Vücut kameralarındaki görüntüler onun mutlak niyetini gösteriyor.

Saate tekrar bakıyorum - nihayet saat 10'u geçmiş. Paul'ün hesaplaşma günü gelmiş. Benimki de öyle. Geçen hafta geldiğinde Krisha iki hafta içinde ona karşı ifade vermeye çağrılabilceğim konusunda beni uyardı. Bundan *korkuyorum*, çünkü vereceğim ifade hayatımın geçmişteki ve şimdiki her yönünü gözler önüne serecek. Şu anda Avringstone'da kimse Rachel'ı bilmiyor. Hepsi hâlâ benim Gwen'in kızı Connie olduğuma inanıyor.

Ama gerçek, tanık sandalyesine oturup Paul'ün avukatı tarafından çapraz sorguya alındığım an ortaya çıkacak. Eminim ekibi yalanlarımı, geçmişimi ve sabıka kaydımı ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordur. Ve sanırım Paul'ün bazı eylemleri için suçu bana atmaya çalışacaklar, örneğin jüriyi onu kışkırttığıma ya da Gwen'i dolandırma planında yer aldığımı inandırmaya çalışacaklar. Jüri beni ne sevecek ne de bana güvenecek ve onları suçlayamam. Tek umudum Paul aleyhindeki kanıtları göz ardı ederek beni cezalandırmamaları.

Çatal bıçak seslerinin çekmeceye girdiğini duyuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Zainab mutfakta bulaşık makinesini boşaltıyor. Bungalovumun sahibi ben hastanedeiken beni evden çıkardıktan sonra, Zainab bana iyileşene kadar kalmam için bahçesinin sonundaki ek binayı teklif etti. Geçici yeni evim, kendi duvar ısıtıcıları, televizyonu, çekyatı, mini mutfığı ve duş odası olan tuğla bir bina. Küçük ama içini dolduracak fazla eşyam yok, bu da bana yetiyor. Zaten burada uzun süre kalacağımı da sanmıyorum. Mahkemeye çıkmam hayatımın bir yün yumağı gibi çözülmesine neden olduğunda Zainab muhtemelen beni kovacak.

Meredith de benim gerçeklerimi keşfedecek. Beni haftada en az iki kez arıyor ve Gwen'in yakın zamanda gerçekleşen ikinci cenaze törenine katılması çok uzun bir yolculuk olduğu için onun yerine güzel bir çiçek aranjmanı gönderdi. Onu her zaman arayabilir ve Paul'ün davasında olacakları önceden tahmin edebilirim. Ve yakında bugünümü mahvedecek ve gelecek için beni takip edecek. Bu beni üzüyor, gerçekten üzüyor ama kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Ve tabii ki Paul.

Tüm kurbanlarıyla ilgili ortaya çıkacak ve beni hem büyüleyen hem de aynı ölçüde iğrendiren bir kanıt var. Krisha bana kayıt dışı olarak, kurbanlarının cesetleri mezardan çıkarıldığında her birinin

dillerinin olmadığı tespit edildi. Ancak Walter'inkinden farklı olarak, cesedin adli tabip tarafından serbest bırakılmasıyla cenaze töreni arasında bir süre geçtikten sonra çıkarılmışlardı. Fran Brown'ınki hariç, her cenazenin masrafı Paul tarafından karşılanmıştı. Bu da gömülmeden önce cenaze levazımatçısında özel bir odaya erişimi olduğu anlamına geliyordu. Caz ile yalnız kaldığım ve yakılmadan önce tırnaklarını boyadığım zamanı hatırlıyorum. Savcılık Paul'un dillerini o özel odalarda çıkardığına inanıyor. Kan akmaması karışıklık olmaması anlamına geliyordu, bu yüzden işi bittiğinde çenelerini kapattı ve kimseye bir şey belli etmedi.

Krishna bana, 'Diğer diller Paul'un dondurucusundaki plastik bir küvette bulundu,' diye açıkladı.

Evine girdiğim gün orada tek başına bir kutu et bulduğumu hatırlayınca ürperdim. Ne olduğunu bilseydim, hiç tereddüt etmeden polisi arardım. Planımın canı cehenneme.

"Nasıl bir adam bu? diye sordum.

"Yakın çalıştığımız bir kriminolog onun "süreç odaklı bir katil" olduğunu öne sürüyor. Bu, kurbanlarının acı çekmesini sağlayan biri demek. Gwen ve belki de diğer kadınların vakalarında bu, onları öldürmek için uygun zamanı seçmeden önce haftalarca uyuşturulmak anlamına gelebilir.

"O kötü biri.

"Hayran mektupları almasına engel olmadı.

İşte bu beni şaşırttı. "Hayran mektubu mu?

"Her iki cinsiyetten de. Hapishanede çalışan arkadaşşıma göre haftada bir düzine mektup geliyor. Mektuplar, fotoğraflar, hediyeler ... hatta evlilik teklifleri. Dünya tuhaf bir yer, değil mi?"

Sanırım medyaya dağıtılan polis sabıka fotoğrafının son derece gurur verici olması ona zarar vermedi. Genelde David Beckham'ı Shrek'e benzetecek kadar kötüdürler ama Paul'unki bir şekilde mavi gözlerindeki pırıltıyı yakalamış ve ışıklandırma ona keskin elmacık kemikleri ve dolgun dudaklar vermiş. Annenize göstermek için eve götürmek isteyeceğiniz türden bir adam gibi görünüyordu. Sadece onu ninenizden uzak tutmak istersiniz.

Yine de karanlık tünelim sonunda tek bir ışık var. Çünkü Paul, Gwen'in cinayetinden suçlu bulunursa, mirası bir kez daha bana kalacak. Ama dava bitene kadar vasiyet Meredith'te kalacak. Yalan söylemeyeceğim, aklımın bir köşesinde küçük bir ses, "Ya Gwen'i öldürmeye kalkarsa ne olur?" diye soruyor.

Çünkü Gwen'i kim olduğum konusunda kandırdım. Ancak vasiyetname benim gerçek adıma. Ve internette okuduğuma göre, mirası bende kalacak çünkü onu vasiyeti imzalamaya zorladığıma dair bir kanıt yok.

Telefonumun aniden almasıyla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ekranda Krisha'nın adı beliriyor. Gözlerimi dikip bakıyorum - neden beni Şimdi arıyor? Açılış konuşmaları için mahkemede olması gerekmez miydi? Umarım bana korkunç bir Şey olduğunu ve Paul hakkındaki tüm suçlamaların düştüğünü söylemek üzere değildir. Böyle bir Şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Kendimi bir köprüden atardım belki. Onu bunu tekrar yapma zahmetinden kurtarırdım.

Krisha bana merhaba deme fırsatı vermedi. "Paul ricasını değiştirdi.

Yanlış duymuş olmalıyım. "Ne yaptı?

"Avukatı Paul'n savunmasını suçlu olarak değiştirdi. "Hangi suçlamalar için?

"Hepsi. Senin cinayete teőebbüsün de dahil.

Havayı iime ekiyorım. "Neden?

"Söylemedi.

Őaşkına döndüm. Aylardır hayal ettiğim en kötü senaryoların hiçbiri gerçekleőmeyebilir. Rachel'ı sonsuza dek gmmе şansım var.

"Yani mahkemeye gitmek zorunda kalmayacak mıyım?

Hayır, yapmayacaksın. Her Şey bitti Connie, cezanın dışında. Gidip hayatına devam edebilirsin.'

Ağzımdan 'teşekkür ederim' kelimesini ancak ıkarabiliyorum ki duygularım aynı anda hücum ediyor. Gözyaşları, sevinç, üzüntü, kafa karışıklığı... Bir yumruğumu gökyüzüne, diğerini Paul'n suratına indirmek istiyorum. Ondan nefret ediyorum ama buna son verdiği için de minnettarım. Her ne sebeple olursa olsun, artık bu oyunu oynamak istemediğine karar verdi.

Krisha haklı. Bitti artık. Sonunda bitti.

Neredeyse bitti.

BÖLÜM 65

CONNIE

Odaya baktığımda, hayatımın çok büyük bir kısmını bu tür binalarda geçirdiğimi fark ediyorum. Son kez ayrıldıktan sonra bir daha asla geri dönmeyeceğime yemin etmiştim. Bir yıldan kısa bir süre sonra tekrar burada, hapishanede olacağımı bilmiyordum. Ama bugün, bir mahkum değilim.

Caz'ın uyuşturucularını ve silahını sakladığım için iki buçuk yıl ceza alırken ya da daha yakın zamanda kredi kartı dolandırıcılığından yatarken ziyaretçi odasının içini deneyimleme fırsatım olmadı. Eskiden cesur bir yüz ifadesi takınırdım ama koca dünyada milyarlarca insan arasında beni kontrol etmek isteyen tek bir kişinin bile olmadığını bilmenin ne kadar acı verdiğini hatırlıyorum. Acı azaldı ve yatıştı ama hala devam ediyor.

Bu oda, aşınmış ahşap zeminleri ve yüksek pencereleriyle bir okulun spor salonunu andırıyor. Sadece camlarda parmaklıklar var ve etrafım kulplu beygirlerle ve çarpışma minderleriyle çevrili olmak yerine, üçerli sıralar halinde masalar ve plastik sandalyeler var. Bayat hava, temizlik malzemeleri, pişmiş et ve yer cilasası kokuyor. A kategorisindeki bir mahkumun cezasını çektikten sadece birkaç ay sonra böyle bir açık alanda ziyaretçi kabul etmesine şaşırdım ama görünüşe göre öyle.

Paul'le son bir kez yüzleşmek için buraya gelmek ilk başta iyi bir fikir gibi gelmişti. Kafamın içinde kirasız yaşamasından bıkmıştım ve bu benim dönüm noktam olacaktı. Ama şimdi giderek büyüyen bir parçam bu binadan defolup gitmek istiyor. Bu sayfayı resmen kapatmadan hayatımın geri kalanına devam edebileceğimi düşünüyorsam kendimi kandırıyorum. Ve bunu yaptığımda, umarım bencilce ve aptalca kararlar yerine doğru kararlar vermenin bir yolunu bulabilirim. Kolay olmayacak ama benim yerimdeyken hiçbir şey kolay değildir.

Bu sabah odaya girmesine izin verilen ilk kişi bendim, muhtemelen bekleme salonunda bir çerçeve yardımıyla yürüyen tek kişi olduğum için. Beni masama yönlendiren cezaevi görevlisi, onu da yanında götürürken özür diledi. Görünüşe göre, 'potansiyel bir silah'. Ancak şimdi onsuz olduğum için ona fiziksel olduğu kadar psikolojik olarak da ne kadar bağımlı hale geldiğimin farkındayım. Ama Paul çerçeveyi göremezse, on ay sonra yaralarımın devam eden boyutuyla övünemeyecek.

Oda yavaş yavaş eşler, kız arkadaşlar, büyükanne ve büyükbabalar, gençler ve küçük çocuklarla dolar. İkinci bir kapı açılıp mahkumlar içeri girene kadar birkaç dakika daha geçer. Her yaştan erkek odayı tarar, tanıdık yüzler arar. Çocuklardan heyecanlı çığlıklar ve eşlerden gözyaşları geliyor. Ve aniden, Paul herkesten sonra kapıda beliriyor - sanırım daha fazla psikolojik oyun, beni bekletiyor, beni diken üstünde tutuyor, onunla tanışma isteğimi kabul ettikten sonra fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Üç hafta önce ilkinı reddetti ama günler sonra bana başka bir randevu için davetiye gönderdi. Parmaklıklar ardında bile hikayeyi kontrol etmeye çalışıyor.

Dudakları sanki biriyle konuşuyormuş gibi hafifçe kıpırdıyor. Ama orada duran tek kişi o. Gwen'in evinde de birkaç kez aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Kendi kendine konuşuyordu. Birden durdu ve odaya girdi. Beni görünce gözleri açılıyor ve yüzüne tanıdık, alaycı bir gülümseme yayılıyor. Bir anda tren köprüsüne ve beni kaldırıp aşağıya fırlattığı ana geri dönüyorum. Kısmi ay ışığında ve tek başına sokak lambasında bile gülümsemesi en az şimdiki kadar uğursuzdu. Anısı kısa ama nefesimi boğazıma tıkayacak kadar güçlü. Keşke yanımda bir şişe su getirseydim. *Burada sürücü koltuğunda sen varsın*, diye hatırlatıyorum kendime. *O değil. Sen özgürsün, Paul değil. Seni korkutamayacak.*

Karşımda oturuyor, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını açmış. Meydan okuyan ama gururlu. Kendi bölgesini işaretliyor. Bana bu gösteriyi kimin yönettiğini söylüyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Kollarımı ve bacaklarımı örttüğümden eminim, böylece bir zamanlar kemiklerimden çıkan ve kaynaşmalarına yardımcı olan metalin izlerini göremez. Ben de ona bir kez daha bakıyorum. Birbirinin etrafında dönen iki akrep gibiyiz, her biri diğerinin önce saldırmasını bekliyor. Belli ki cezasını beklerken zamanını en iyi şekilde değerlendiriyor. Pazuları eskisinden daha belirgin ve göğsü

gri eşofmanının altından çıkıntı yapıyor. Diğer mahkûmlara bol gelen üniforması üzerine yapıyor.

"Ne güzel, değil mi?" diye başlıyor. 'Üvey kızım babasını ziyarete geliyor. Nasılsın, Rachel?'

"Aslında çok iyi," diye yalan söyledim. "Yürütecine iyi idare ediyor musun?"

Bunu nereden bildiğinden emin değilim ama sormuyorum.

"Mükemmel, teşekkür ederim.

"Konuşurken hafif bir pelteklik mi seziyorum?" "Hiçbir fikrim yok, senin var mı?"

'Parçalanmış bir çene konuşma bozukluğuna neden olabilir. Yılan gibi neden olur. Ne kadar da uygun, değil mi?'

"Buradayken kulaklarınıza şırınga yaptırmayı düşünebilirsiniz," diye cevap veriyorum. "Eminim zaman bulabilirsin.

'Bunu yapılacaklar listeme ekleyeceğim. Bana nasıl sormadınız.'

"Bana bu şansı vermediniz. Ya da belki de verdiniz ve ben kaçırdım. Ya da belki de umurumda değil.

Kendimizi kandırmayalım. Eğer umursamasaydın, burada olmazdın. Hatırlayın, ziyaretinize izin vermem için bana neredeyse yalvarmıştınız. "Yalvarmak benim kullanacağım kelime değil-

"Çok iyi uyum sağlıyorum, çok teşekkürler," diye araya giriyor. "Çocuklar bana ne diyor biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Yaşlı Sevgili Avcı," diye gülüyor. 'Ve görünüşe göre internette film afişindeki Robert De Niro'nun vücuduna kafamı yapıştırdığım memler de var. Biraz ünlüyüm. Cevap vermedim. 'Peki sizi HMP Manchester'a getiren nedir? Bir sürü otobüs tutmuş olmalısın.

"Aslında iki tren.

'Yani hala tren mi kullanıyorsunuz? İlginç. Seni onlardan korkutup korkutmadığımdan emin değildim. Arka vagonda kimin oturduğunu asla bilemezsin, değil mi?'

Bir an için ağzımda kan tadı alıyorum ama bunun gerçek olmadığını biliyorum. Beni tetikliyor. Telaşlandığımı görmesine izin vermeyeceğim. "Belki de sana yeni eve taşınma kartı getirmeliydim," diye devam ediyorum. "Hücreler için de yapıyorlar mı?"

'Bildiğinizi varsaymıştım. Bu yerler hakkında benden daha fazla tecrüben var. Tuş. "Peki seni buraya getiren gerçekte ne?"

Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. "Neden son dakikada suçunu kabul ettin?

Esniyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. "Son dakika değildi.

"Ama mahkemeye çıkacağınız güne kadar beklediniz.

'Bu kesin sonuca varmak için acele etmedim. Ben saf değilim.'

'O zaman neden daha önce yapmadınız? Neden kurbanlarınızın ailelerini

.'

Gülüğü ani olduğu kadar kısadır da.

"Onlara kurban dediğim için mi gülüyorsunuz? Soruyorum. Yuvarlıyor elini dairesel hareketlerle hareket ettirerek devam etmemi işaret etti. 'Öldürdüğün *kurbanların* ailelerini neden hiç olmayacak bir duruşma için aylarca bekletiyorsun...' Onun motivasyonunu kavradığımda sesim kesiliyor. "Ah, tamam. Onlara mümkün olduğunca uzun süre acı çektirmek istedin.

"Sen öyle diyorsan.

'Ve ben de, ifade vermek için beklerken. Mahkemede eskiden olduğum kişi olarak ifşa edilmekten korkacağımı varsayarak beni diken üstünde tuttular.

"mi? Herhalde *kalmayı* kastediyorsun?"

'Ben artık Rachel değilim.

'Bu komik, çünkü yemin ederim bu ismi ziyaretçi talep formunda görmüştüm. Bir kadının doğasında değişmek yoktur Rachel, sadece yalan söylemek için yeni yollar bulmak vardır.

'Peki sonucun ne olacağını bilerseniz bile neden duruşmaya devam etmiyorsunuz? Mahkemede gününüzü geçirin ve avukatınız tanık kürsüsünde beni paramparça etsin?

'Kan sporlarının destekçisi olsam da, bu fıçıdaki balığı vurmak gibi bir şey olurdu ve bunun neresi eğlenceli? Ayrıca, suçlu ya da suçsuz olduğumu "akranlarımdan oluşan bir jürinin" belirlemesine izin vermeyeceğim. Benim akranım yok. Hayatımın geri kalanını kendi şartlarımla yaşayacağım, kimsenin dikte ettiği şartlarla değil.

"Ama bu doğru değil, değil mi? Çünkü onların kararı olsun ya da olmasın, hayatınızı hala başkalarının şartlarına göre yaşıyorsunuz. Cezanıza karar verecek olan yargıç, ne zaman uyuyacağınızı, yemek yiyeceğinizi, duş alacağınızı ve egzersiz yapacağınızı söyleyen cezaevi görevlileri gibi. Hayatınız artık sizin kontrolünüzde değil.

'Oh, benim için endişelenme, Rachel. Hâlâ küçük özgürlüklerime sahibim. O alaycı gülümseme yerini kibirli bir gülümsemeye bırakıyor. Bir şeylerin peşinde.

"Hepimizden bir adım önde olduğunu düşünmeyi , değil mi? Devam ediyorum. 'Ama Fran Brown konusunda açgözlü ve özensiz davrandınız. Onu hemen öldürseydin, kan testi yapmazlar ya da diğer cesetleri mezardan çıkarmazlardı. Hâlâ özgür bir adam olabilirdin.

'Ve ağrı kesici bağımlılığına tehlikeli bir şekilde yakın olmayabilirsiniz. Anne gibi, kız gibi, ha? Gerçi Caz içine ne - ya da kim - attığı konusunda o kadar seçici değildi, değil mi?

Tepki verme, kendime hatırlatıyorum. Ama benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey bildiğini merak ediyorum. Beni bir sonraki sorumu ifade etme fırsatından kurtarıyor. "Dark web'de doğru fiyat karşılığında sabıka ve tıbbi kayıtları ortaya çıkarmaya istekli bir sürü polis var.

"Yalnız çalışmıyordun, değil mi?

"Sanırım bunun için Help for Homes'taki Derek'e teşekkür etmekten zarar gelmez. Ahh, Derek Reid, orada birlikte çalıştığım, tartan tüvit düz şapkasını yanından hiç ayırmayan tuhaf adam. Paul ve Gwen'in düğününde de şahitlik yapmıştı. "Birkaç aile üyesi olan yeni müşteriler için talepler geldiğinde bana söylerdi. Ganimetten pay almak için tüm araştırmalarımı benim için yapardı. Polis arkadaşınıza onun hakkında atıp tutmayı düşünmeden önce, o artık emekli ve her anının tadını çıkarmak üzere. Ve annemin yüzüne yastık tuttuğun videonun neden hala gün ışığına çıkmadığını kendine sor. Ama daha da önemlisi, şimdi kimde?

Yutkunmamak için elimden geleni yapıyorum ama bedenim beni yüzüstü bırakıyor. Paul'un bunu gördüğünü biliyorum.

"Sen onun sırrını sakla, o da seninkini saklasın.

Hiç uyarmadan yön değiştirdim. "Neden dillerini kestir?

duraksamadan cevap verir. "Dürüst değillerdi. "Ne şekilde?

"Her şekilde. Tüm hayatlarını sevdiklerini iddia ettikleri insanlara yalan söyleyerek geçirdiler.

"Kime göre?

"Onlara göre. Birini yeterince dikkatli dinlerseniz, her zaman doğrularının içinde bir yalan bulursunuz. Yalan söyleyemesinler diye onları susturdum.

artık.'

'Onlarla tanıştığınızda demans, gerçeği kurgudan ayırma kapasitelerini yok ediyordu. Artık gerçeğin ne olduğunu bilmezken gerçeği nasıl söyleyebilirlerdi?

Paul birden hareketlendi; elleri ve kolları bayraksız bir semafora başlayacakmış gibi hareket ediyordu. "Anlamadığın şey şu Rachel, özdenetimlerini ve kendi kendilerini düzenleme yeteneklerini kaybettiklerinde artık maskelerinin arkasına saklanamıyorlardı. Geriye kalan şey ham ve dürüsttü. Hata yaptılar, gerçeklerini açığa vurdular ve gerçekte kim olduklarını ifşa ettiler.

"Peki gerçekte kimdi onlar?

"Bir bakalım, olur mu? Fran Brown kocasına söylemeden iki kürtaj yaptırdığını itiraf etti. Bunu kim yapar? Bir yalancı. Lucy Holden, kız kardeşinin düğününden sonra eve sarhoş dönerken çarpıp kaçtığı genç bir çocuğu felçli bıraktı. Ne tür bir bencil sürük böyle davranır? Tekrar söylüyorum. Bir yalancı. Alice McKenzie, Kaliforniya'da kanser tedavisi gören bir komşusunun kızına yardım etmek için toplanan bağış parasıyla ipoteğini ödedi. Neden mi? Çünkü o bir yalancı. Eliza Holmes? Çok hoş biriydi. Erkek arkadaşının yıllarca kızlarını taciz etmesine göz yumdu. Kendine yalan söylüyordu.'

'Ama bir şeyler uyduruyorlar,' diye cevap veriyorum. 'İleri derecede Alzheimer ve demans hastaları her zaman ne dediklerini bilmezler. Gwen bana 1980 Rus Olimpiyatları'nda bronz kano madalyası kazandığını söyledi. Henüz buna dair bir kanıt bulamadım.

"Ah, sevgili Gwen'in.

"O, ikimizi de hak etmeyen nazik bir ruhtu.

'Eğer buna inanıyorsanız siz de onun kadar safsınız demektir. O kesinlikle ikimiz de *hak*.'

"Onun gibi bir anne için adam öldürürdüm.

Verdiği yanıt gülmekten çok kıkırdamaya benziyor. "O zaman çok iyi eşleşmiş olurdunuz.

"Bu da ne demek oluyor?

Paul sorumu duymazdan geliyor. 'Kızlarımın her biri kötü kararlarını ve zayıf yargılarını korumak için yalan söyledi. Dilleri olmadan konuşamazlar ve bu nedenle yalan söyleyemezler.

Bir an durup bunu düşündüm. Benden bir şey saklıyor. Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır," diyorum. Sana inanmıyorum. "Sana inanmıyorum.

Bundan daha fazlası. Onları kestiğinizde zaten ölmüşlerdi ve ölü insanlar konuşmaz.

Paul'ün Gwen'in evinde ve bugün bekleme odasında kendi kendine mırıldandığı görüntüler geri gelir. Ve kuruş düşer.

"Ama seninle konuşuyorlar, değil mi? Nefes nefese kaldım. 'Kurbanların onları öldürdükten sonra seni takip ediyor. Size musallat oluyorlar, vicdanınızı sızlatıyorlar, size ne olduğunuzu ve onlara ne yaptığınızı hatırlatıyorlar ve onları durdurmanın tek yolu dillerini kesmek.

Paul'un gözleri benimkilere kilitleniyor. İtiraz etmesini bekliyorum ama etmiyor. Ben de devam ediyorum.

"Onları cenaze evlerinde son bir kez ziyaret edip dillerini çıkarana kadar seslerini duyarsınız. Walter bir istisnaydı, çünkü onu öldürdüğünüzde polis sizin hakkınızda soruşturma başlatmıştı. Cesetlerinin mezardan çıkarılıp test edilmesi uzun sürmeyecekti. Yani bunu onun yatak odasında yaparak kaybedecek bir şeyiniz yoktu.' Şimdi sesli düşünüyorum. "Ama seni Gwen'in evinde kendi kendine konuşurken gördüğümde, Eliza, Lucy ve Alice'in dillerini çoktan çıkarmıştın ve bu Fran Brown'la tanışmadan önceydi... Ve sonra aklıma geldi.

"Kahretsin!" diyorum biraz fazla yüksek sesle. Kafalar bize doğru döndü. 'O kadınlar ... onlar ilk değildi, değil mi? Bunu yıllardır yapıyorsun.

BÖLÜM 66

CONNIE

Paul'ün bir şey itiraf etmesine gerek yok, çünkü onu çok iyi yakaladığımı biliyorum. Yüzü kıpırdamıyor, vücudu hareket etmiyor. Bir zamanlar aşılmaz olan bakışları artık şeffaf. Hızlanmaya devam etmeliyim.

'Yani dışarıda öldürdüğün ve kimsenin bilmediği başka kurbanlar da var,' diyorum. 'Ama her ne sebeple olursa olsun, diğerlerine yaptığın gibi onları susturamadın. Ve şimdi buradasın, bunu asla yapamayacaksın. Hayatının geri kalanında, onlara yaptıklarından dolayı seni rahatsız eden sesleriyle yaşamak zorunda kalacaksın.

Yumruklarını o kadar sıkı sıkıya başladığını fark ediyorum eklemleri kül rengi olmuş. Biraz geriye yaslanıyorum, yarı yarıya masaya fırlamasını ve beni o trenden sürüklediğinde başladığı işi bitirmesini bekliyorum.

"Peki ya annen?" diye ısrar ediyorum. 'Neden onu o berbat bakım evine bıraktın? Onu orada bıraktığına göre ondan diğer kızlarından daha çok nefret ediyor olmalısın. Çünkü daha iyisini karşılayabileceğini biliyorum.

"Onun gibi bir kadının neyi hak ettiğini anlayamazsın," diyor yavaşça.

Neyi anlamak? Kötü ebeveynliği mi? Eğer beni düşündüğüm gibi araştırdıysanız, bundan daha iyisini bilirsiniz. Başını umursamazca sallıyor. "Hadi ama," diyorum.

Sanki bir şey takılmış gibi boğazını temizliyor. "Sana annem hakkında ne anlatmamı istersin Rachel? Babamı pek çok erkek ve kadınla nasıl acımasızca aldattığından mı başlamalıyım? Ona yalan söylediğini ve onu tam anlamıyla çıldırtana kadar her şeyin hayal ürünü olduğuna inandırdığını mı? Sonunda çıldırdığında, onu cezalandırmak için erkek kardeşimi ve kız kardeşimi nasıl çok katlı bir otoparka götürdüğünden,

onları ve sonra da kendisini uçurumdan aşağı attığını? Yaptığı şey için beni suçladığını, çok kötü bir evlat ve kardeş olduğum için ailemin geri kalanının benim yanımda olmaktansa ölmeyi tercih ettiğini söylediğini anlatmamı ister misiniz? Peki ya beni aynı otoparka götürdüğünü, o çıkıntıda durmamı sağladığını ve benim de atlamam için yalvardığını? Ağzımdan çıkan her şeyin yalan olduğuna inandığı için dilimi çekip bahçe makasıyla kesmekle tehdit etmesine ne demeli? Size her zaman babamın aslında babam olmadığını nasıl ortaya çıktığını anlatabilirim. Ve kim olduğunu bilmesine rağmen bana adını vermeyi reddetti. Ya da kendi kafasını garajın duvarına nasıl defalarca çarptığını ve beni ona saldırmakla suçladığını, tüm bunların sosyal hizmetlerin beni evimizden alıp *onun* güvenliği için bakım altına alması için olduğunu duymak ister misiniz? Benden istediğiniz itiraflar bunlar mı?"

Bir anda, onda kendimden parçalar görüyorum. Sesinin tonunda, başını eğişinde, yüzündeki derinin her gözenegine kazınmış korku ve nefrette. Şu anda, onu görüyorum. Haklıydı, birbirimize benziyoruz ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Asla iyileşmeyecek köklü bir acıyı paylaşıyoruz. Güvenmesi gereken kişi tarafından ne kadar kötü bir şekilde haksızlığa uğradığını ilk kez birine itiraf ettiğinden eminim. İyi dürüst tarafım, ona yaptığı şeyin onun suçu olmadığını, çevremizin ürünü olduğumuzu ve diğerleri kaçıp yükseklerle çıkarken, bizim gibi bir ayağı geçmişe bağlı kalan ve sonsuza dek yerden kalkmak için mücadele eden insanlar olacağını söylemek istiyor. Bununla birlikte, ona en ufak bir sempati bile sunamıyorum. Çünkü birbirimize ne kadar benzediğimizi bilmesini istemiyorum. Ruhen birbirimize bağlı olduğumuzu bilmesini istemiyorum. Sonunda Paul'un kim olduğunu anladığımı bilmesini istemiyorum.

'Annenden daha iyi değilsin,' diye . 'Yargıç, jüri ve cellat gibi insanları hatalarından dolayı cezalandırma hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun, oysa gerçek şu ki o kadınların itiraflarında dürüst olup olmadıkları ya da zihinlerinin onlara oyun oynayıp oynamadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Bu hikayeleri o anda uydurmuş olabilirler ya da bir zamanlar okudukları bir kitabın konusuyla karıştırmış olabilirler. Siz sadece size Sue'yu ve onun demans teşhisini hatırlatan kadınları cezalandırmak ve öldürmek için bir bahane arıyordunuz çünkü onları öldürmek kendi kanınızdan ve canınızdan daha kolaydı.

Yanaklarının çukurlaşmasını ve gerçeğini açığa vurduğu için duyduğu pişmanlığı bastırmaya çalışmasını hayretle izliyorum. Kendini çabucak toparlıyor ve ikimiz de onun özüne ulaşan ilk kişi olduğumu biliyoruz. Yavaşça beni alkışlamaya başlıyor, elleri büyük, abartılı hareketler yapıyor. Kafalar bir kez daha bize doğru dönüyor ve bir gardiyan Paul durana kadar bize doğru ilerliyor. Ardından doldurması bana kalan bir sessizlik geliyor.

"Gwen'i Bill'in yanındaki arsaya taşıdığımızı duymuşsundur herhalde?" diye hatırlıyorum. 'Bu arada çok güzel bir cenaze töreniydi. Olması gerektiği gibi.

"Rüyada beni mi görüyorsun?" diye sorar aniden. "O gece mi? Ne sıklıkta düşünüyorsun? Her dakika, her saat, her gün?

Ona bunun üzerinde hiç durmadığımı söylemek istiyorum ama bunun yalan olacağını biliyor. "Sen ne düşünüyorsun? diye soruyorum.

"Sanırım kafanda canlandırmayı hiç bırakmıyorsun. Dilindeki metal bıçağın tadı, yumruğumun boynunun arkasındaki omurla birleşmesi, o trenin altında üstüne yuvarlanıp seni sıkıştırmamın verdiği his. Sanırım en çok hoşuna giden kısım buydu. Benim hoşuma gittiğini biliyorum. Korkunu görmek, tatmak, hissetmek beni sertleştirdi. Sikiimin içine girdiğini hissettin mi? Eminim hissetmişsindir. Ve bahse girerim tekrar oynattığında, hep o kısma geri dönüyorsundur.

Tepki vermiyorum. Çaresiz olduğu için beni rahatsız hissettirmeye çalışıyor. Güçsüz ve bunu biliyor. Zayıf erkekler bir tartışmanın son sancılarında böyle yapar. Çözüldüklerinde hükmetmek için ellerinde kalan tek şey seksleridir.

"Hayatta senin için büyük bir hayal kırıklığı olmuş olmalı," diye ekliyorum. "İşte buradayım. Hâlâ hayattayım. Ve sen oradasın. Hayatının geri kalanını kilit altında geçireceksin. Başarısız oldun.

"Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır," diye yanıtlıyor koltuğunda geriye yaslanmadan önce. "Yani bu kadar mı? Buraya söylemek için geldiğiniz listenizdeki her şeyi kontrol ettiniz mi?

"Neredeyse," diyorum. "Aynı zamanda Gwen'in mülkünün kontrolünü ele geçirmek için işlemlere başlamak üzere olduğumu söylemek için buradayım.

O çok nefret ettiğim alaycı sırıtiş geri döndü. "Bunun olacağından yüzde yüz eminsin, değil mi Rachel?

"Kesinlikle.

Tekrar öne eğiliyor ve ben geri çekilmiyorum. O kadar yakın ki sıcak nefesinden çay kokusu alıyorum. İki kelimeyle beni susturuyor.

"Meredith nasıl?

Ona boş boş baktım. Az önce ne dedi? Bu ters köşe karşısında şaşkınlığımı gizlemek için çok uzun süre tereddüt ediyorum. Paul onu nereden biliyor? Sonra bana saldırdığı günü hatırladım: CCTV kameraları bütün gün beni takip ettiğini doğruladı. Yani tabii ki beni onun evine girerken görmüştü. Tanrım, ona zarar verecek bir şey mi yaptı? Hayır, buradan nasıl yapabilir ki? Belki de kirli işlerini yapması için başka birine para vermiştir? Beni cezalandırmak için Derek'e Meredith'i mi öldürttü? Vicdan azabı çekmeyen bir adama benziyor. Hayır, tabii ki öldürtmedi. Sadece kafamı karıştırmaya çalışıyor. İşe yarıyor. Birkaç gün önce Meredith'le konuştum ve gayet iyiydi. Gelecek hafta onu ziyaret ettiğimde vasiyeti alacağımı söyledim.

"Umarım iyi durumdadır? Paul devam ediyor. "Ve güvende? Onun yaşında tek başına yaşamak... Kapısına aniden kimin geleceğini asla bilemezsiniz, habersizce.

Başka bir şey sormaya fırsatım olmuyor çünkü ziyaret süresinin bittiğini belirten bir zil sesi duyuluyor.

Paul ayağa kalkarken, "Seni tekrar görmek çok güzeldi," diyor. "Yabancılık çekme.

Kanadına dönmek için kapıya ulaştığında arkasını dönüp bana göz kırpmıyor. Ve tek düşünebildiğim Meredith'i nasıl öldürmüş olabileceğim.

BÖLÜM 67

CONNIE

"Neredesin? Telefonuma bağıyorum.

Meredith'i onuncu kez aramayı deniyorum ama hâlâ cevap yok. Arayıp da açmadığı bir zamanı hatırlamıyorum.

Hapishane kapısının dışında oturup beni tren istasyonuna götürecek otobüsün gelmesini beklerken midem taklalar atıyor. Paul'ün kasıtlı olarak Meredith'ten bahsetmesinin ardından dehşete kapıldım. Evinden nadiren çıkar. Yakında cevap vermezse, Krisha'yı arayıp Paul'ün üstü kapalı tehdidini anlatacağım ve Coventry'deki polis meslektaşlarından onu kontrol etmelerini istemesi için yalvaracağım.

Kalbim güm güm atıyor ve boğazımın ne kadar kuruduğunun tekrar farkına varıyorum. Çantamdan bir şişe su alıp uzun uzun yudumluyorum. Otuz dakika daha geçiyor ve ben Meredith'in sabit hattı ile cep telefonu numarası arasında gidip geliyorum. Sabit hat çalışıyor ama cep telefonu sürekli telesekretere düşüyor. Tek düşünebildiğim, onunla arkadaş olarak, ona bakması için Gwen'in vasiyetini vererek, Walter'a yaptığım gibi onun kaderini de mühürlediğim. Benim yüzümden başka biri daha ölürse bununla yaşayabilir miyim, gerçekten bilmiyorum.

Otobüs Manchester Piccadilly'ye girdiğinde aniden elimdeki telefon çaldı. Meredith'in cep numarasıydı.

"Meredith! "Meredith!" dedim. "Bütün öğleden sonra sana ulaşmaya çalıştım. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Sesi beni gözyaşlarına boğuyor. Her neredeyse, hava rüzgarlı ve arka planda konuşan insanları duyabiliyorum. Tanrı'ya şükür evinde değil, hayal ettiğim gibi bir kan gölü içinde yatıyor.

"Telefonlarınıza cevap vermediğinizde .

"Kesinlikle iyiyim," diye cıvıl cıvıl cevap veriyor. "Kuafördeyim. Uzun zaman oldu, bu yüzden gelecek hafta sen gelmeden önce kendime bir yıkama ve fön çektireyim dedim. Belki ikindi çayı için dışarı çıkarız diye düşündüm. Benim ikramım, eğer istersen?"

"Bunu gerçekten çok isterim.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki kuafördeydi. Geçen hafta konuştuğumuzda bahsetmişti. Paul ya da Derek'in onu öldürmesinin hiçbir yararı olmazdı. Meredith'e bugün onu ziyaret ettiğimi ya da ondan ismiyle bahsettiğini söylememeye karar verdim. Onu korkutmak yapmak isteyeceğim son şey.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," diye cevap verdim, daha sakın bir şekilde

Şimdi.

"Çok tatlısınız ama evet, ben harikayım.

Kısa bir süre sonra vedalaştık ve ben kendime kızdım.

Paul'e beni böyle korkutacak gücü vermek. Ondan gerçekten kurtulabilecek miyim, yoksa hayatlarımız artık iç içe geçmeye mahkûm mu? Onu son kez gördüğümde artık hayatıma devam etmekte özgür olacağımı ummuştum. Ama şimdi o kadar emin değilim.

Belki de Dr. Chambers haklıydı ve TSSB danışmanlığı hakkında düşünmeliyim. Safça düşüncelerimin ve ruh halimin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum ama Paul kafamın içine ne kadar çabuk girebileceğini kanıtladı. Hazır başlamışken, bilişsel davranış terapisine de bakabilirim. Okuduklarıma göre, geçmişimin geleceğimi belirlememesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat edebilir. Artık başkalarının sırtından geçinmek yerine hayatı kucaklamamın zamanı geldi. Bir gecede değişemeyeceğimi ve bazen yanlış yapabileceğimi biliyorum. Aslında bu konuda 'bazen' diye bir şey yok. Elbette yanlış yapacağım, çünkü kendi ihtiyaçlarımı başkalarınınkinden üstün tutmak beynime işlenmiş durumda. Ama daha önce hiç kendimin en iyi versiyonu olmaya çalışmamıştım. Ve artık bunu yapmamak için bir bahanem yok.

Şimdilik, bugün için, Paul'ün parmaklıklar ardında olduğu ve muhtemelen hayatının geri kalanını hapiste geçireceği gerçeğine odaklanacağım. Meredith ve ben güvendeyiz. Ve önemli olan tek şey bu.

BÖLÜM 68

CONNIE

Bu garip hissettiriyor. Yürütecime bağımlı olmadığım ve sadece koltuk değneği kullandığım ilk gün. Bu biraz özgürleştirici ama beynim, tutuşumu biraz bile gevşetirsem düşeceğime ikna olmuş durumda. Bu yüzden tutamağı o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarıma kramp girmeye başlıyor.

Bir kış günü için hava oldukça ılık, bu yüzden Hampton-in-Arden tren istasyonundan Meredith'in evine kadar yürümeye karar verdim. Bu aynı zamanda fizyoterapistim Zara'nın bana verdiği günlük adım hedefine ulaşmama da yardımcı olacak. Bu kız benim yarı yaşımda ama ödevini bitirmesi için çocuğunun başının etini yiyen bir ebeveyn gibi başımın etini yiyor.

Hareketli bir insanın Meredith'e ulaşması on dakika kadar sürebilir ama benim için bunun iki katı, hatta daha fazlası. Zara, her zaman bir şekilde yürüme yardımına ihtiyaç duyma ihtimalim olduğu konusunda beni uyardı. Kendimi kırk üç yaşında, denge için bastona bağımlı biri olarak hayal etmemiştim ama durum buysa, bununla başa çıkabilirim. Bu başıma gelen en kötü şey değil. Annemden kurtuldum, kendimden kurtuldum ve Paul'den kurtuldum. Bunların hiçbiri beni öldürmediyse, bir baston da öldürmez.

Hapishanedeki yüzleşmemizi çok düşünüyorum, özellikle de Eliza Holmes'tan önce başka kadınları öldürdüğünü inkar etmediği kısmı. Ancak, o da itiraf etmedi. Krisha'ya bu konuyu, arkadaşısı Derek'i ve Paul'ün potansiyel kurbanlarının belirlenmesinde oynadığı rolü anlatmayı düşündüm. Eğer başkaları da varsa, eminim kim olduklarını biliyordur. Ama onu suçlayarak kendimi soruşturma riskine atmış olacağım, çünkü Paul'ün annesinin yüzüne yastık tutarken çektiği video Derek'in elinde. Her ne kadar bu durum benim için hiç de kolay olmasa ve hayata karşı yeni ve daha dürüst yaklaşımımla çelişse de, bu işin peşini bırakmaktan başka çarem olmadığına karar verdim.

Paul ve Derek'i aklımdan çıkarmanın zamanı geldi, onun yerine Meredith'i düşünüyorum. Onu tekrar görmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum. Düzenli olarak telefonla ve mesajla ama kazadan bu yana ilk kez yüz yüze görüşeceğiz.

Kaza, diyorum kendi kendime. Bu kelimeyi neden kullandığımı bilmiyorum. Ölümüm olması gereken bir yere kasten fırlatılmam pek de *kaza* sayılmaz. Ama bunu söylemek, 'cinayete teşebbüsümünden beri' deyip durmaktan daha kolay. Meredith gibi beni gerçekten önemseyen insanların yanımda olması çok güzel. O ve komşularım en kötü zamanlarımda yanımda oldular ve daha önce etrafımda hiç böyle insanlar olmamıştı. Bu yüzden geleceğimi mahvetmeme konusunda bu kadar kararlıyım.

Ayrıca Meredith'e teşekkür etmek için onu görmek istiyorum. Çünkü sadece evinde bıraktığım vasiyetimi almakla kalmıyor, aynı zamanda her şeyin düzgün bir şekilde yapılmasını sağlamak için bir avukat tutmam için bana borç para vermeyi teklif etti. Tüm i'lerin noktalı ve t'lerin çarpı işaretli olduğundan emin olmak istiyor. Başlangıçta reddettim, çünkü bir kez olsun kendim için bir şey yapmak istiyordum. Ama fikrimi değiştirdim. Bu sefer farklı. Onu hiçbir şeyden mahrum bırakmaya çalışmıyorum ve Gwen'in parası banka hesabıma yatar yatmaz ona her kuruşunu geri vermek niyetindeyim. Ve bu kadar önemli bir şey söz konusu olduğunda işin kolayına kaçılmayacağını söylerken de haklı. Eğer bu benim için yeni bir başlangıç olacaksa, o zaman düzgün bir şekilde yapılmalı.

Minnettarlığımı göstermek için ona bir şey almak istiyorum. Henüz ne alacağımdan emin değilim, belki Gwen'i hatırlamak için güzel bir mücevher? Kolye, broş ya da bilezik tercih edip etmediğini kurnazca sormak için aklıma bir not alıyorum.

Gwen'in parasıyla yapmak istediğim şeylerin bir listesi var. Ve kendime bir araba almak bunların başında geliyor. Gösterişli ya da pahalı bir şey değil, ucuz bir araba işimi görür. Böylece otobüslere ve trenlere el sallayabilir ve istediğim zaman istediğim yere gidebilirim. Sırada Paul'ün kurbanları Eliza Holmes, Lucy Holden, Alice McKenzie ve tabii ki Gwen'in mezarlarını işaretleyecek mezar taşları var. Paul'ün bu kadınların kendisine ne itiraf ettiklerini iddia ettiğine bakılmaksızın, onlar hala kayıptır ve hayatları işaretlenmeyi hak etmektedir. Walter ve Fran yakıldılar, bu nedenle ailelerinin bana küllerinin serpildiğini söylediği yerlere çiçek bırakmayı planlıyorum.

Son olarak, tapu senediyle adımı Rachel Evans'tan Connie Gwen Wright'a değiştirmek için ödeme yapacağım. Rachel'dan o kadar uzağım ki, Paul'ün beni köprüden attığı gün ondan kalan her türlü izi kaybettiğime inanıyorum. Belki de garip, hastalıklı bir şekilde bana bir iyilik yapmıştır.

Ayrıca Gwen'in evini tutmaya ve Avringstone'da kalmaya karar verdim. Orada öldürölmüş olması beni yıldırıyor. Zaten bana musallat olan bir sürü hayalet var, bir tane daha olması bir şey değiştirmeyecek. Ve nihayetinde, bunama ile ilgili hastalıklarla yaşayanların ailelerine ve arkadaşlarına yardım eden bir hayır kurumunda gönüllü olmak istiyorum. Sabıka kaydımın buna engel olup olmayacağını bilmiyorum ama soracağım.

Süpermarketin önündeki kovadan bir demet sarı krizantem topladım ve bunların parasını şiddet içeren bir suçun kurbanı olduğum için devletten aldığım tazminattan ödedim. Geçim masrafları, seyahat masrafları ve başka bir yerden para kazanamamam bana verilen 6,782.48 sterlinin büyük bir kısmını götürdü - bu rakama nasıl ulaştıklarını sormayın - ama geriye yaklaşık 1,000 sterlinim kaldı, dikkatli olursam mirasım gelene kadar bana yetecektir.

Birkaç dakika sonra Meredith'in kapısına varıyorum, sağ bacağım zonklıyor, sol bacağım bitkin ama moralim yüksek. Kapıyı çalıp bekledim ve cevap gelmeyince tekrar denedim. Yine bir şey yok. Bu çok garip. Telefonumu kontrol ediyorum ve kesinlikle doğru tarih ve saate sahibim. Elimi pencereye götürüp içeri bakmaya çalışıyorum ama perdeler kapalı. Ön kapıya dönüyorum ve bir mücadeleden sonra dizlerimin üzerine çöküp mektup kutusuna bakıyorum. Koridorda hiçbir şey görünmüyor.

Paul'ü düşündüğümde ortaya çıkma alışkanlığı olan, midemde hafif ama burkucu bir sancı var. Bana söylediği son sözler Meredith'e atıfta bulunuyordu. 'Onun kapısına aniden, habersizce kimin gelebileceğini asla bilemezsin,' diye uyarımıştı.

"Hayır," diyorum yüksek sesle, beni tekrar ürkötmeye fırsat bulamadan onu susturuyorum. "Kontrol sende olsun.

"Meredith? Posta kutusundan bağırıyorum. "Orada mısınız? Meredith? Beni duyabiliyor musun?" Ancak o zaman ellerimin titremeye başladığını fark ediyorum. Ara sıra oluyordu ve cerrahım sinir hasarına bağlıyordu. Ama bugün farklı hissediyorum. Hatta uğursuz.

"Her şey yolunda mı?" diye arkamdan bir ses geliyor. Paul olmadığını biliyorum ama yine de zıplıyorum. Döndüğümde bir postacı görüyorum, elinde bir zarf.

elinde ve omzunda bir çanta.

"Emin değilim," diyorum ve ayağa kalkmama yardım edemeyeceğini soruyorum. "Sanırım Meredith'e bir şey oldu çünkü kapıyı çalıyorum ama açan yok.

"Taşındı, değil mi?" diye cevap veriyor kayıtsızca.

Hayır, söylemedi. Onunla Pazartesi günü konuştum. Tam burada, köydeydi.'

Omuz silkiyor. "Nakliyeciler eşyalarını bir kamyonun arkasına yükleyip götürürken onunla konuştum.

"Ne kamyonu?

"Yan tarafta ev temizlikleri hakkında bir şeyler yazıyordu.

Başımı salladım. "Onu başka biriyle karıştırıyorsun. Meredith Harper, burada 23 numarada yaşıyor. Hayatının çoğunu burada geçirdi.'

"İşte bu yüzden haklı olduğumu biliyorum," diye devam ediyor, şimdi meydan okurcasına. 'Bu 2015'ten beri benim turum. Onu bunca zamandır tanıyorum.

Çok inandırıcı ama ona inanmak istemiyorum. "Peki, nereye gittiğini söyledi?

"Köyden uzak bir yerde ve "bu hayattan uzakta" gibi bir şey söyledi ve sonra bana göz kırptı. Yönlendirme adresi bırakmadı, bu yüzden biri yeniden yönlendirene kadar postalarını kapısına bırakmaya devam etmek zorundayım.

"Hiç yönlendirme adresi yok mu?

"Hayır. Gideceği yerde ihtiyacı olmadığını söyledi.'

Mektup kutusundan bir zarf ve söylediklerine anlam vermeye çalışmam için beni yine yalnız bırakıyor. Ama çünkü hiçbir anlamı yok.

Bacaklarımın izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla cadde boyunca ilerliyorum, bastonum kaldırım taşlarına vuruyor. Sola dönüp bir ara sokağa giriyorum ve Meredith'in evinin arka tarafını buluyorum. Kapısı kilitli değil ve arka bahçeye dağılmış yarım düzine siyah çöp torbası var. Bir tanesi bir kedi ya da tilki tarafından yırtılmış ve içinde sadece konserve kutuları ve yiyecek paketlerinin kalıntıları var. Arka kapı kilitli ama etrafa baktığımda yerinde olmayan bir taş görüyorum. Bu anahtarlıkları daha önce de görmüştüm. Anahtarı çıkarıp kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyorum.

"Meredith? Umutsuzca cevap vermesini umarak bir kez daha soruyorum. Ama sesim ıssız mutfakta yankılanıyor. Oturma odasına geçiyorum.

odası, iki koltuğu ve televizyonu yok. Üst katta ne dolaplar ne de yataklar var. Yine de inkar ediyorum.

Cep numarasını bir, iki ve üçüncü kez arıyorum ama sürekli telesekretere düşüyor. Son konuşmamızı ve sabit telefona ya da cep telefonuna uzun süredir cevap vermediğini hatırlamaya çalışıyorum. Ve sonunda beni geri aradığında, esen rüzgarın sesini ve arka planda konuşan insanları hatırlıyorum. Yerel kuaförde olduğunu söylemişti ama köyden çoktan taşınmış mıydı?

Onu tekrar arıyorum ama bu sefer mesaj bırakıyorum. "Meredith, ben Connie," diyorum. 'Evindeyim ama burada değilsin ve postacı taşındığını söylüyor. Neler oluyor? Beni en kısa zamanda ara lütfen. Senin için endişeleniyorum.

On dakika boyunca merdivenlerin başında oturup telefona sarıldım ve tekrar çalmasını diledim. Ama çalmadı. Ve şimdi bile, tüm bu kanıtlarla çevrelenmişken, hala gerçeği kabullenemiyorum çünkü Meredith'in gitmesi hiçbir anlam ifade etmiyor. Nereye gitmiş olabilir? Neden bana söylemedi? "Bu hayattan uzaklaşmak" ne anlama geliyor? İntihardan değil mi? Hayır, kesinlikle bahsetmiyordu. Meredith bunu yapmaz. Yapmak için bir nedeni yok. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Bang!

Bu bana bir şimşek gibi çarptı. Buraya onu görmeye gelmemin diğer nedeni: Gwen'in vasiyetini almak. Bir saniye sonra yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

BÖLÜM 69

CONNIE

Aceleyle aşağıya indim ama sondan üçüncü basamakta ayağımı kaybettim. Ayaklarım altımdan fırlıyor ve *sertçe*, önce omurgamı basamağın kenarına çarparak aşağıya düşüyorum. Beyaz bir acı sırtımın sağ tarafından kafatasımın tabanına doğru fırlıyor ve öfkeli bir çocuk gibi yüksek sesle ağlıyorum. Uzun, sefil bir an boyunca acıyı dindirmek için hangi parçamı tutacağımı bilemiyorum. Sonunda yeterince hafiflediğinde, sopama uzanıp tekrar ayağa kalkıyorum, sonra da Meredith'in Gwen'in vasiyetini saklamasını izlediğim baca göğsüne doğru yürüyorum. Plastik torbayı bulana kadar içeri karıştırıyorum. Poşeti sürükleyerek çıkarıyorum, balonlu naylonun içinden zarfı görüyorum. Önünde benim yazım var, *Gwen'in Vasiyeti* mavi biro kalemle. Poşeti ve zarfı yırtıyorum ve kesinlikle burada olduğunu kontrol edene kadar tekrar nefes almaya cesaret edemiyorum. Sonra en uzun rahatlama iç çekişini yapıyorum.

Meredith'in dürüstlüğünü sorguladığım için kendime kızıyorum ama bana haber vermeden evini boşaltıp çekip gitmişken başka ne düşünebilirdim ki? Bu onun için planlanması gereken devasa bir değişim olmalı. Bir hevesle yapılmadı.

Parmaklarım göğsün içinden gelen gri tozla kaplanmış durumda ve onları halıdan başka silecek bir şey yok. Ama bunu yaparken vasiyetnameyi elimden kaçırıyorum ve yere düşüyor. Son sayfada açılıyor. Elime aldığımda, daha yakından bakıyorum. Hayır, bu doğru olamaz. Son sayfa eksik.

Vasiyetnameyi bulmak için çaresizce sayfa sayfa karıştırırken ikinci bir panik dalgası ortaya çıkıyor. Bu yedinci sayfaya ihtiyacım var, çünkü Gwen'in ve tanışımız Rahip Eddie'nin imzasının yanı sıra benim imzamı da içeriyor. Bu, Gwen'in mal varlığını

Bana. Burada bir yerde olmalı, . İki sayfa birbirine yapışmış olabilir diye kağıdı daha iyi kavramak için kirli parmaklarımı yalıyorum, ama yapışmamışlar. Ve buraya bırakmadan önce her sayfanın düzenli olduğundan, hepsinin bir zimba ile bir arada tutulduğundan eminim. Hatta Meredith'in evine giderken trende iki kez kontrol ettim.

Elimdeki tek kopya bu. O olmadan, Gwen'e ait hiçbir şey üzerinde hak iddia edemem.

Kayıp sayfayı bulmak için umutsuzca baca göğsünü tekrar arıyorum, bunun kasıtlı olduğuna inanmayı reddediyorum. Buradaki tek şey daha fazla toz. Evin geri kalanını didik didik ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Meredith'i tekrar tekrar arıyorum ve daha fazla mesaj bırakıyorum. Sonunda salona dönüyorum ve yüzümden akan gözyaşlarını siliyorum. Gwen'in geride bıraktığı birkaç nesneden birinde, şöminenin üzerindeki aynada yansımamı yakalıyorum. Yıkılmışım.

Başımı ellerimin arasına aldım ve gerçeği kabul ettim. Dünyada vasiyetin nerede olduğunu bilen tek kişi olan Meredith, onu benim için mahvetti. O nazik, alçakgönüllü, yalnız yaşlı kadın, rekabet ettiğimi bilmediğim bir oyun oynuyordu. Ona güvenmişim ve o her şeyi burnumun dibinden aldı. Gwen'in yaşayan tek akrabası olarak, o ev artık onun. *Benim evim*. Eminim bu yüzden buradan taşındı ve tüm mobilyalarını sattı. Avringstone'da yeni bir hayat onu bekliyor. Yaşlı kaltak. Bunu nasıl karşılayacağımı, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Tek bir duyguda karar kılamıyorum. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yıkıldım, gözyaşlarım tükenene kadar ağlamak ve sesim kısılana kadar çığlık atmak istiyorum. Öfkelenmek istiyorum ama burada öfkemi çıkarabileceğim kimse yok.

Sonra gözüme çarpıyor, bana dik dik bakıyor. Bir zamanlar Gwen'e ait olan ve Meredith'e verdiğim yeşil porselen kedi hala burada, pencere kenarına tünemiş, kısmen bir perdeyle gizlenmiş. Şimdiye kadar onu nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum. Bunca zamandır beni izliyor, bana gülüyordu. Pençelerinin altından el yazısıyla yazılmış bir not çıkıyor. *Tom'a benim için göz kulak ol, yazıyor.*

Tom, sanırım. Demek gizemli Tom bu. Lanet olası kedi. Gwen'in kimden bahsettiğini başından beri biliyordu. Bana başka ne hakkında yalan söylüyordu?

Tüm öfkem ve hayal kırıklığım büyük bir patlamayla doruğa ulaştı. Değneğime uzanıyorum, başımın üzerine kaldırıyorum ve o çirkin kedinin üzerine indiriyorum. Yerde bir düzine parçaya ayrıldı.

zemin. Sonra içindeki bir şey dikkatimi çekiyor - başka bir kağıt parçası. Rulo haline getirilmiş ve tabandaki bir deliğin içine yerleştirilmiş. Açıyorum. Üç yıl öncesinin tarihini taşıyor ve tepesinde bir arma, altında da 'Ekspertiz Sertifikası' yazıyor. Kedinin görünüşünü, boyutlarını, Çin kökenlerini ve son olarak da değerini açıklıyor.

Az önce 50.000 pound değerinde bir şeyi yok ettim.

Uyuşukluk vücudumu ele geçirdi. Ne yapacağımı bilemiyorum. Az önce yok ettiğim şeye bakıyorum, panikliyorum ve aceleyle onu tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum. Bir yolu olmalı, değil mi? Ama hayır, bu lanet şey hiçbir şeye değmeyecek kadar kötü hasar görmüş.

Avazım çıktığı kadar bağıyorum, koltuk değneğini tekrar kaldırıyorum ve geriye sadece porselen parçaları ve halı yığını içinde yutulmuş tozlar kalana kadar vurmaya devam ediyorum. Benden geriye kalanlar da bunlar. Yeni benliğimin parçaları, bir daha bir araya getirilemeyecek kadar çok parçaya dağıldı.

BÖLÜM 70

BİR YIL SONRA - MEREDITH HARPER

Tanrım, güneş bugün kesinlikle muhteşem bir formda. Hatırlayabildiğim kadarıyla burası kavurucu. Ve sadece ara sıra pamuk yünü bulutların arkasında kayboluyor. Ancak küçük kulübemde kendi kendime sürgünde geçirdiğim onca yıldan sonra bu sıcaklıklarla yeniden tanışmaktan her ne kadar keyif alsam da, biraz soluklanmaya ihtiyacım var. Dirseklerimle kendimi şezlonga dayıyorum, elimdeki sayfanın köşesini katlıyorum ve kitabımın kapağını kumun üzerine yerleştiriyorum. Güneş gözlüklerimi indiriyorum ve etrafımdaki manzarayı seyredivorum. Yolda okuduğum bir seyahat blogu incelemesine göre El Mirador, 'son derece hareketsiz masmavi denize doğru uzanan beyaz kumlu plajları' sayesinde Cancún'un en güzel yerlerinden biri olarak kabul ediliyor. Buna katılmadığımı duymayacaksınız. Burası bir cennet.

Barın arkasında duran genç garsonlardan Luís'in dikkatini çekmek için başımı çeviriyorum ve parmaklarımı ona doğru sallıyorum. Gülümseyip başıyla onayladıktan sonra kumsal boyunca ilerleyerek bana ulaşıyor. Buradaki personel çok özenli. Ona şemsiyenin altına sığınabilmem için şezlongumun yerini değiştirmesinin bir sakıncası olup olmadığını soruyorum. "Elbette, Senõra Harper," diye cıvıldıyor ve şezlongumun konumunu yeniden düzenlemeden önce ayağı kalkmama yardım ediyor. Hiçbir şey onun için çok fazla sorun değil ve ona bir avuç peso bahşış veriyorum.

Denize doğru bakıyorum ve ufuktan önce bir hareket yakaladığımda gözlerimi kısıyorum. Bir yunus sürüsü su yüzeyini yarıyor ve havada yay benzeri bir formasyonda dönüyor. Gülümsüyorum ve kadehimi onlara kaldırıyorum. Neredeyse seksen beş yılımı aldı ama sonunda onlar gibi özgür olmanın nasıl bir his olduğunu anladım.

Daha açıkta bizi kıyıya getiren motorlu tekne ve onun arkasında da hayatımın son bir ayını geçirdiğim lüks yolcu gemisi *The Adventurer* var. Konuk arkadaşlarımın çoğu ya iç kesimlerde gezintiye çıkmış ya da gemide kalarak hepimize sunulan çok sayıdaki bar ve eğlencelerden birinin tadını çıkarıyor. Ama ben fırsat buldukça plajlardan yararlanmayı tercih ediyorum. Hayatımın büyük bir bölümünü içeride kapalı kalarak geçirdim ve kalan günlerimi de bu şekilde yaşamak istemiyorum.

El Mirador'a ilk kez geliyorum ama seyahat ettiğim bir yıl içinde Cancún'u ikinci kez ziyaret ediyorum. Dünya üzerindeki en sevdiğim yerlerden biri haline geldi ve artık karşılaştırabileceğim çok sayıda seyahatim var. Avrupa'da, Bahamalar'da ve Avustralya'da gemi yolculuklarının tadını çıkardım. Ama kalbimin yattığı yerin Meksika olduğuna karar verdim. İnsanlar, aromalar, yemekler, manzaralar ve sesler... hepsi kalbimin daha önce hiç duymadığım bir şekilde atmasını sağlıyor.

Her iki evin satışından elde ettiğim para, Avrupa'daki ilk gemi seyahatim için para çekmeden önce banka hesabıma ancak girebildi. Altı hafta sürmüştü ve o kadar keyif almıştım ki, daha ilk gemideyken ikinci bir gemi seyahati için rezervasyon yaptırdım. Ancak şu anda çıktığım yolculuk biraz farklı. İki yüz seksen günlük devasa bir dünya seyahatinin dört haftasındayım. Altı kıta, altmış iki ülke ve yüz on beş limana uğrayacağım. Ve ikamet biletim, bu tur ve ondan sonraki tur için aynı kabini tutabileceğim anlamına geliyor. Bu gemiden uzak kalacağım tek zaman, geziler arasında rutin bakım çalışmalarının yapıldığı birkaç kısa hafta olacak. Ve o zaman ne yapacağımı çoktan planladım ve parasını ödedim. Britanya Adaları ve Avrupa çevresinde kısa bir geziye çıkacağım. Tatilden tatile çıkmak gibi olacak.

Artık İngiltere'de kalıcı bir üssüm yok. Hayatımın bu döneminde bunun beni korkutması gerekirdi. Ama korkutmuyor, bu da bana doğru kararı verdiğimi gösteriyor. Konfor alanım olduğunu düşündüğüm yerden milyonlarca kilometre uzaktayım ve ilk kez hayat heyecan verici. Asla geri dönmek istemiyorum çünkü burada ihtiyacım olabilecek her şeye sahibim. Her şey benim için yapılıyor - yemeklerim, çamaşırlarım ve kuru temizlemem, her gece gemide kabareler ve şarkıcıların yanı sıra oynanacak sporlar, bir spa, bir kütüphane ve üç sinema var. Yaklaşık dokuz yüz yolcudan biriyim ve büyük çoğunluğu benim gibi emekli. Kendimize Gümüş Denizciler diyoruz - her ülkeden yüzen gurbetçilerden oluşan bir topluluk

Dünyanın dört bir köşesinden, hayatın farklı kesimlerinden ama aynı ortak macera duygusuna sahip insanlar. Sırf toplum bizden bunu bekliyor diye hayaletlerden vazgeçmeye niyetli değiliz. Hayatlarımızı yaşamayı planlıyoruz, onlardan geriye kalanları olmuş ve bitmiş olanları düşünerek geçirmeyi değil. Her gün öğle ve akşam yemeklerinde buluşuyor, birlikte spa molaları veriyor, egzersiz yapıyor ya da gezilere katılarak anakarayı ziyaret ediyoruz. Kış uykumdan uyanana kadar ne kadar sokulgan olduğumu fark etmemiştim. Üniversite günlerimden beri sosyal hayatım bu kadar kapsamlı ya da heyecan verici olmamıştı.

Kulübem rahatlamam ve canım istediğinde tek başıma vakit geçirebilmem için yeterince geniş. Yatak odam ve banyom eski evimin zemin katının tamamı büyüklüğünde. İhtiyacım olduğunda doktorlara, fizyoterapistlere, masöze ve dişiye ulaşabiliyorum. Yürümek için hala bastonumu kullanıyorum ama eklemlerim yıllardır bu kadar esnek olmamıştı. Ve yeni dizlerimi seviyorum! İsrail'deki Sheba hastanesindeki cerrahlar haklı olarak dünyanın en iyileri olarak ün salmış durumdalar. Egzersiz, güneş ve yaşam arzusu da iyileşmek için harika araçlar. Bu hayatı kim istemez ki?

Bazen kendimden bir adım geri çekilip tüm bunların gerçek olup olmadığını ya da büyük bir felç geçirip gerçekten bir hastane yatağında yatıp yatmadığımı ve tüm bunların benim hayal gücümde olup olmadığını merak ediyorum. Ancak kendimi çimdiklediğimde ve cildimin kızarmasını izlediğimde bunun benim gerçekliğim olduğunu ve Tanrı'nın izniyle ölene kadar da böyle olacağını kabul ediyorum. Bu gerçekten mükemmel bir varoluş. Ve tüm bunlar için Gwen, Connie ve Paul'e teşekkür borçluyum.

Artık geçmişe takılıp kalmayı sevmiyorum ama aklımın kısa bir süreliğine Hampton-in-Arden'deki evime gitmesine izin veriyorum. Hayatımın çoğunu geçirdiğim aynı çatı altında günlerimi geçireceğimi sanıyordum. Covid'in vurduğu ve sosyal hayatımın ilk tecritle yok olduğu zamanı hatırlıyorum. İkincisinde, dışarı çıkma ve diğer insanlarla görüşme konusundaki güvenimi kaybetmişim. Üçüncü tecritte ise tamamen yalnızdım. Haftalarca postacıdan başka kimseyi görmeden siperimde kaldım. Çeşitli rahatsızlıklarım için reçete edilen tüm hapları boşaltıp tek seferde yutmayı düşündüğüm zamanlar olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum. Çünkü bu şekilde bir on yıl daha yaşama düşüncesi beni bomboş bırakıyordu. Sonra Connie kapıma geldi ve her şeyi değiştirdi. Bana seçenekler sundu ve benim için amaçladığı bu olmasa bile bunun için ona her zaman minnettar olacağım.

Hikâyesine kanmıştım, oltaya takılmıştım. Gwen'le olan ilişkisi konusunda tamamen dürüst olduğundan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Hatta Gwen'in vasiyetinde mal varlığını ona bıraktığından söz ettiğinde bile bunu önemsemedim. Kuzenime göz kulak olmuştu, bunun için neden ödüllendirilmesin ki? Ve Paul'ün ona yapmaya çalıştığı şeyden sonra ... şey, bu paranın iyileşene, İtalya'ya dönene ve düğün planlayıcısı olarak kariyerine yeniden başlayana kadar ona yardımcı olabileceğini düşündüm.

Sonra Pavlus'un mektubu geldi.

Gwen ve diğer talihsiz ruhların cinayetleriyle suçlandıktan birkaç saat sonra bana yazdı. Üç ayrıntılı sayfa boyunca Connie'nin iddia ettiği gibi biri olmadığını, tıpkı kendisi gibi Gwen'in hayatına, öldükten sonra parasını almak amacıyla girmiş bir kariyer suçlusu ve dolandırıcı kadın olduğunu anlatıyordu. Ancak Paul, Connie kadar uzun süre beklemek istemiyordu.

Herhangi bir gerçek suçu kabul etmekten kaçınsa da, hasmı hakkında bildiği her şeyi açıklamaya hevesliydi. Aynı hafta içinde gelen bir pakette, suçlamalarının her biri, adı açıklanmayan bir ortağı tarafından sağlanan gerçek, somut kanıtlarla kanıtlandı. Sabıka kaydının, doğum belgesinin, pasaportunun ve ehliyetinin bir kopyası ve Gwen'in hesaplarından kendi kullanımı için çektiği paraları içeren banka hesap özetleri vardı. Eğer bunlar özenle hazırlanmış sahtecilikler değilse, bir araya getirildiklerinde çok çarpıcı kanıtlar oluştuyorlardı. Ayrıca bir sonraki hedefinin ben olabileceğim konusunda da uyardı.

'Şoke oldum', 'dehşete düştüm' ve 'hayal kırıklığına uğradım' gibi kelimeler bunun beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlatmaya yetmez. Ona cevap yazdım ve neden benimle iletişime geçtiğini sordum, özellikle de kuzenimi öldürdükten sonra. Bana dürüstçe, sanırım tek amacının kendisi gibi Connie'nin de Gwen'e ait herhangi bir şeyi miras almasını engellemek olduğunu söyledi. Kanıtların aleyhinde olduğunu biliyordu ama suçlu bulunana ya da suçlarını itiraf edene kadar, Gwen'in mirası teknik olarak hala ona aitti.

Ama eğer kendi avukatımı ayarlarsam, her şeyi bana devredecektir.

Cevabım hemen geldi. *Hayır*, yazdım. *Senin kanlı paranla hiçbir şey yapmak istemiyorum*. Bu seviyedeki bir aldatma ikinci doğanız olabilir.

Connie ve Paul gibi insanlar için, ama benim için değil. Dürüst bir hayat sürdürdüm ve kışkırtıldığımda bile kimseyi incitmedim.

Kendisine posta yoluyla, bir değişiklik istesem bile bunu yapması için ona ihtiyacım olmadığını bildirdim. Gwen'in vasiyetnamesine erişimim vardı ve eğer onu ortadan kaldırırsam, vasiyetname mahkemeye gidecek ve Gwen'in hayatta kalan tek akrabası olarak her şey bana kalacaktı.

Duruşmama altı ay var ve sizin adınıza geçene kadar bir yıla kadar bekleyebilirsiniz, diye cevap yazdı. Gerçekten o kadar zamanın var mı? Birkaç ay içinde hepsi senin olabilecekken neden bekleyesin ki? Mal varlığım dondurulmadan önce Gwen'in banka hesabını çoktan boşaltmış ve mülkün mülkiyetini Cayman Adaları'ndaki bir işletme hesabına çevirmiştim. Ancak izi sürülmeden ve kurtarma süreci başlamadan önce hızlı hareket etmeniz gerekir.

Etkileyici bir argüman sundu ve beynimdeki çarkları döndürmeye başladı. Ne Paul ne de Connie Gwen'in parasını hak ediyordu ama kuzenimin bana yaşattıklarından sonra ben hak ediyordum. Kendime belki de aylar önce sormam gereken bir soru sordum. İyi bir insan olmak beni nereye getirdi? Evlenmemiş, çocuksuz, hayatta kalan çok az arkadaşım var ve yalnız ölmeyi bekliyorum. Uzun zamandır biliyor ve kabul ediyordum ki, ben hayatın ikinci sınıf insanlarından biriydim. Kendi başlarına değişiklik yapmaktan çok korktukları için dünyanın onları geçip gitmesine izin veren biriydim. Bugün gençlerin 'en iyi hayatım' dediği şeye yakın bir şey yaşamamıştım. Bunu yapabilecek öngörüye, hırsa ya da mali kaynaklara sahip değildim. Ama şimdi Paul bana geleceğimi tamamen değiştirmenin bir yolunu sunuyordu. Ve karar bana aitti.

Ben de Paul'e cevap yazdım ve evet, teklifini kabul ediyorum dedim. Ardından, gerekli işlemleri gizlice başlatmak üzere bir avukat tutmak için birikimlerimi kullanarak harekete geçtim.

Bu arada, Paul'ün onun hakkında bana anlattıklarını Connie'den sakladım. Düzenli olarak mesajlaştık ve hastanede iyileşirken ve taburcu olduktan sonra haftada bir telefonda konuşmaya devam ettik. Kim olduğu ve Gwen'le gerçekte nasıl tanıştıkları hakkında bana gerçeği anlatması için ona her fırsatı verdim ama o maskaralığını sürdürdü. Ailesi ve geçmişi, İtalya'daki 'iş', önceki kariyerleri hakkında sorular sordum ama anlattığı hiçbir şey Paul'ün gönderdiği belgelerle benzerlik göstermiyordu. Eğer bana karşı dürüst olamıyorsa, karşılığında benim dürüstlüğümü de hak etmiyordu.

Paul'ün duruşma günü savunmasını suçlu olarak değiştirmesinden dokuz hafta önce, Gwen'in mirası yasal olarak benim oldu. Ve zaman ilerliyordu. Emlakçıların potansiyel alıcılara Gwen'in evini göstermesini ve Connie'yi ya da komşularını olanlardan haberdar etmesini istemediğim için, benim evim ve onun evi aynı hafta içinde çevrimiçi bir açık artırma sitesine yüklendi. Ayrıca işlemleri hızlandırmak için alıcıların sadece nakit ödemesi konusunda ısrar ettim. Gwen'in evi hemen bir inşaatçı tarafından kapıldı, benimki ise bir ev sahibine satıldı. Her iki işlemde elde edilen para hesabıma yatırıldıktan sonra tüm eşyalarımı bir ev temizleme şirketine sattım. İlk gemi seyahatim için biletlerimi aldım ve beni Portsmouth'a götürmesi için bir şoför tuttum; gemim yola çıkmadan önce dört yıldızlı bir otelde birkaç gün kaldım.

Connie evimi ziyaret etmeden bir hafta önce, gemimiz Akdeniz'de seyrederken ve Barselona'ya yanaşmaya hazırlanırken beni defalarca aramaya başladı. Yabancı bir zil sesi duymaması için hepsini sesli mesaja yönlendirdim. *Ne yaptığımı biliyor*, diye düşündüm ve daha sakın sulara ulaşana ve teknenin dalgaları yaran sesi kesilene kadar bekledim. Mesajında kızgın değil, endişeli bir ses vardı ve gerçeği henüz keşfetmediğini anladım. Onu geri aradığımda, bir geminin en üst güvertesinde bulunduğumdan ve saçlarımı savuranın köy salonundaki saç kurutma makinesi değil rüzgâr olduğundan tamamen habersizdi. Hemen cevap vermediğimde endişelendi, bu da bende kısa süreli bir vicdan azabı yarattı. Belki de benim iyiliğimi gerçekten önemsiyordur diye düşündüm, ta ki bir sonraki hafta Gwen'in vasiyetini almaya geleceğini hatırlatana kadar. Önemsemediği şey buydu, ben değil. Bahse girerim vasiyet tekrar eline geçtiğinde onu bir daha görmeyecektim. Onun Gwen'e yaptığı şey benim ona yaptığımdan çok daha kötüydü.

Bazen evimdeki tüm eşyaların boş olduğunu gördüğünde yüzünün aldığı şekli hayal etmeye çalışıyorum. Sonrasında bıraktığı sesli mesajlar gibi bir şeyse, tüm duygularını gözden geçirmiş olmalı. Verdiği tepki bana kederin beş aşamasını hatırlattı. Öncelikle, nerede olduğuma dair kafası karışmıştı ve neden ona taşınacağımı söylemediğimi öğrenmek istiyordu. Ardından onu neden geri aramadığıma dair hayal kırıklığı geldi. Daha sonra vasiyetnamenin kayıp sayfası yüzünden öfke duydu ve ardından böyle bir şey yapmış olabileceğimi inkar etti. Son olarak, neredeyse histerik tehditlerle bitirdi.

Aylar ilerledikçe, şimdi daha az olsa da aramaları devam etti. Bazılarında öfkeli ve çok küfürlü konuşuyor; bazılarında ise sarhoş gibi konuşması kesik kesik ve sözleri daha çok şu anki hayatına dair bir yorum niteliğinde. Kaldığı pansiyondan birinin çantasını nasıl çaldığından şikayet ediyor. Hırsızlıktan nasıl tutuklandığını ve bir şekilde suçlunun ben olduğumu hatırladıkça hıçkırarak ağlıyor. Bazen bana daha fazla küfür savuruyor, diğer mesajlarında ise kendisine maddi yardımda bulunmam için yalvarıyor. Ve yaklaşık altı hafta önce aldığım son telefonda, bir operatör aramanın bir kadın hapishanesinden geldiğini açıkladı. Telefonu kapattım. Connie için işlerin yanlış yönde çok keskin bir dönüş yaptığını varsayabiliriz.

Zaman zaman Paul'ü ve ilk mektubunun benim için her şeyi nasıl değiştirdiğini düşünüyorum. Tutukluluk süresini de sayarsak, parmaklıklar ardındaki ikinci yılına yaklaşıyor. Şartlı tahliye başvurusunda bulunabilmesi için cezasının bitmesine daha otuz yıl var. Ancak büyük olasılıkla o zamana kadar çoktan ölmüş olacak ki bu da hak ettiğinden fazlası değil. Yaptıkları ne olursa olsun, ona yol boyunca yaptığım yolculuklardan birkaç renkli kartpostal gönderdim. Hiç değilse hücrelerini aydınlatabilir ve paranın nasıl boşa gitmediğini görebilir. Diğer kadınlara yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Ancak Gwen'e yaptıkları için ona kızamıyorum. Kuzenime yaptığı zalimlik inanılır gibi değil ama bunu sonuna kadar hak etmişti. Onun yaşadığı gibi acı verici, kalıcı bir ölüm daha iyi bir kadının başına gelemezdi.

O ve ben kan bağıyla bağlıydık ve ömür boyu arkadaş olmalıydık. Annelerimiz kuzendi ve çocukluklarında ve yetişkinliklerinde yakın bir ilişkileri vardı. Ancak, Gwen ve ben onların arkadaşlığını tekrarlayamadık. İkimizin de erkek ya da kız kardeşi yoktu ve aramızda sadece beş ay vardı. Kişilik olarak birbirimizden şu anda yelken açtığım kıtalar kadar uzaktık. Ben nazik ve düşünceliydim, Gwen ise şımarık ve beni kıskanan. Ancak ya Norfolk Broads ve İskoçya'ya yapılan yıllık aile tatillerinde ya da uzun yaz okul tatillerinde birbirimizin evlerinde birlikte zaman geçirmek zorundaydık.

Aramızda her zaman yoğun bir rekabet vardı ve önemsiz bir şey yüzünden didişmediğimiz bir gün geçmezdi. Annemle babam bana bir hediye verdiğinde, annemle babam ona benzer ya da daha iyi bir şey alana kadar mızızlanırdı. Eğer bir oğlanla göz göze gelirim, Gwen deli gibi flört ederdi.

dikkatler onun üzerine çekildi. Beni arkadaşlarımın önünde güldürmek ve kayırmak için küçümsediği için uzun ziyaretlerinden korkuyordum. Sanki birinin önceliği olmadığına var olamayacağından korkuyordu.

Hem akademik olarak hem de sporda başarılıydım ve o başarılı olmadığı için Gwen'in bana kızması için pek çok neden vardı. Onun sahip olduğu ve bende eksik olan tek şey yakışıklılık ve özgüvendi. Dikkat çekmek için makyaj yapmalı, saçımı şekillendirmek için zaman harcamalı ve modern bir şeyler giymeliydim. Gwen'in tek yaptığı buklelerini karıştırmak, göğsünü dışarı çıkarmak ve karşı cinsin bal küpüne üşüşen arılar gibi etrafına üşüşmesini beklemektir.

Ama William farklıydı. Onun cazibesine karşı bağışıklığı vardı. Üniversitenin ilk yılında bir partide tanıştık. Ben kimya okuyordum, o ise işletme ve finans bölümünün ortasındaydı. Böylesine ciddi bir uzmanlığa sahip olduğu için onun da aynı derecede yoğun olmasını beklerdim. Oysa o tam tersiydi. O kadar kıvrak zekâlı bir çocuktur ki, hocalarımızın ve ortak arkadaşlarımızın taklitlerini çok iyi yapardı. Birbirimizden etkilenmeye başladık ve on beş ay sonra yılbaşı gecesi diz çöküp evlenme teklif etti. Tabii ki evet dedim. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum ve ruh eşimle tanıştığıma emindim, her ne kadar ergenlikten yeni çıkmış olsak da. Gwen'in o sırada kendi erkek arkadaşı vardı, ama onun sadece zaman geçirmek için orada olduğunu söyleyebilirdim. Gwen için karşı taraftaki çimenler her zaman daha yeşildi.

William'la ilk tanışmaları ailece çıkacağımız son yaz tatilinde oldu. Oraya vardığımızda William'a kendini tanıtırken kirpiklerini kırıştırmasından aklından neler geçtiğini hemen anlamıştım. Ama endişelenmedim. William'ın kampüste başka bir kıza baktığını hiç görmemiştik ve aralarından seçim yapabileceği bir sürü kız vardı. O beni seçmişti, hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemizi istemişti. O ve Gwen tebeşir ve peynir gibiydiler.

"Gözünü ondan ayırma," diye uyardı büyükannem beni. Bahçede birlikte oturmuş William ve Gwen'in tenis oynayıp izliyorduk.

'William'a güvenmemek için hiçbir nedenim yok,' dedim. 'Şehvet geldiğinde dürüstlük de gider,' diye cevap verdi.

Yorumlarını görmezden geldim ama yavaş yavaş ihtiyatı beni rahatsız etmeye başladı. Ve fark ettim ki William'ı gözümün önünden her ayırdığımda, o ve Gwen tesadüfen birlikte oluyorlardı. Bahçelerde, gölde kürek çekmek için bir saatliğine ortadan kayboluyorlardı ya da ben

Mutfakta ona yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Ona Bill diye hitap etmesinden ve benim bilmediğim küçük şakalar yapmaya başlamasından nefret ediyordum. Misilleme yapmaktan başka seçeneğim yoktu. O iki haftanın geri kalanında her akşam ona ne kadar iyi bir seçenek olduğumu hatırlattım ve birlikte geçirdiğimiz süre boyunca yaptığımız en fazla seksi yaptım. Yatak odasında, banyoda, ormanda ve hatta göl kenarındaki bir iskelede bile onu yorduğumdan emin oldum. Hiçbir yer ve hiçbir şey sınırların dışında değildi.

Tatil sona erdiğinde, oradan zaferle ayrıldım. Gwen nişanlımı tuzağa düşürmeyi başaramamıştı ve William ile ben üniversiteye hiç olmadığımız kadar mutlu dönmüştük. Bir sonraki Paskalya'da ailesi benim ailemde kalmaya gelene kadar onu hiç görmedik. Artık yeni bir erkek arkadaşı daha vardı ama bu William'la utanmadan flört etmesini engellemedi. Ve bu sefer canıma etmişti. Ama bu konuda onunla yüzleştirmede ve durmasını söyledim, en azından bunu inkar ederek ya da hayal gördüğümü öne sürerek zekama hakaret etmedi.

'Bill gibi erkekler kız istemez,' diye karşılık verdi. "Onların kadınlara ihtiyacı vardır. "Onun ne istediği hakkında hiçbir fikrin yok.

"Ve onun neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

Yaptığım en büyük hata, o kadının aklıma girmesine izin vermek oldu. Çünkü beni paniğe sürükledi. William ve ben üniversiteden mezun olduktan birkaç yıl sonrasına kadar evlenmeyi planlamıyorduk. Otuzlu yaşlarımıza gelene kadar da çocuk gündemimizde yoktu. Ama ona tutunmak için duyduğum ani çaresizlikle bu planları öne almaya karar verdim. Hem de onun rızası olmadan.

Kalan doğum kontrol haplarımı tuvalete atıp sifonu çektikten birkaç hafta sonra hamile kalmıştım. William hem şok olduğunu hem de korktuğunu bilmeme rağmen cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. Şimdi bile yaptığım şeyi düşündüğümde suçluluk duygusu göğsümde sertleşiyor ama kendi ailemizin sahip olduğumuz şeyi sağlamlaştıracığını biliyordum. Ve kendime onu tuzağa düşürmediğimi, sadece kaçınılmaz olanı öne aldığımı hatırlatarak bunu haklı çıkarabilirdim. Evlilik planları yaptık ve yedi hafta sonra ailelerimiz ve arkadaşlarımız Winchester'daki bir kilisede toplanmış, koridorda yürüyüşümü izlemek için bekliyorlardı.

Evleneceğim adamla hiç bu kadar gurur duymamıştım; onu çiçeklerle dolu mihrabın yanında sağdııcıyla birlikte dururken gördüğüm an kadar. Babam beni koridorunda yürütürken sırtımdan yanaklarım ağrıyordu. Ama papazı bize ve hitap etmeye başladı.

William'ın heyecanının benimkini yansıtmadığını fark ettim. Kendi kendime, *bu sadece sinir*, dedim. *Bu yüzden sana doğru düzgün bakmıyor*. Sonra yavaş yavaş bundan daha fazlası olduğunu fark ettim. Bir şeyler ters gidiyordu.

'Give Me Joy in My Heart' şarkısının nakaratına henüz ulaşmamıştık ki, sabahlık takım elbisesinin paçasıyla gözündeki bir damla yaşı sildi, bir özür diledi ve uzaklaşmaya başladı.

"William! Kafası karışmış cemaatin şarkıları kesilince bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

Ama bana cevap vermedi ya da başını çevirip arkasına bile bakmadı. Koridorun yarısına geldiğinde doğmamış çocuğumuzu kucakladım, durdu, elini uzattı ve Gwen'in elini tutuşunu dehşet içinde izledim. İkisini de son görüşüm kemerli ahşap kapıları iterek açıp parlak gün ışığında kayboluşları oldu.

Günlerce teselli bulamadım, yemek yemeyi reddettim, uyuyamadım ve sadece kafeinle hayatta kalabildim. Ardından gelen mide ağrıları yüzünden babam beni acilen hastaneye götürdü ve bebeğimizi on sekiz haftalıkken düşürdüm. Ve aynı hafta, yirmi birinci yaş günümde, hayatımı tehdit eden ciddi bir iç enfeksiyona yakalandım. Histerektomi geçirmemden başka çare yoktu.

Birkaç gün içinde müstakbel kocamı, bebeğimi, birlikte geleceğimizi ve yeniden anneliği deneyimleme şansımı kaybetmiştim.

Bu arada William ve Gwen'e ulaşamıyordu. İkisi de ev telefonlarına cevap vermiyordu ve ailelerimiz onlardan hiçbir şey duymuyor ya da görmüyordu. Ayrıca, onları ayrı tuttuğumu sandığım onca zaman boyunca aslında birbirlerine yazdıklarını ve gizli toplantılar düzenlediklerini de kulaktan kulağa öğrendim.

Ben bebeğimi kaybederken onların Wight Adası'na giden bir feribota bindiklerini ve William ile balayımız için rezervasyon yaptırdığımız otelde kaldıklarını sonradan öğrendim. Onlar da orada evlendiler ve kendi tercihleriyle, aileleri ya da arkadaşları katılmadı. Kısa bir süre sonra William üniversite derslerini Londra'daki bir koleje aktardı ve mezun olduktan sonra ilk yıllarının çoğunu ayrı geçirdiler ve William Münih'te bir Alman bankasında çalışmaya başladı. Bunun ilişkileri için ölüm öpücüğü olacağını düşündüm çünkü onun sürekli ilgisi olmadan Gwen kendine yardım edemeyecek ve bunu başka yerlerde arayacaktı. Ama anlatılanlara göre öyle olmamış. Bunun yerine, birbirlerine sadık kaldılar.

William'ın ölümüne kadar. Ve bu bilgi çok acı vericiydi. Connie'den onların birbirlerine benden ve ondan daha uygun olduklarını öğrenmek hâlâ acıtıyor. Bu üzücü karmaşada tek tesellim, benim gibi Gwen'in de hiç çocuğu olmadığını öğrenmek oldu. William ikimiz için de anneliği mahvetti.

Başka bir erkeğe güvenememe ya da ona bir aile verme konusundaki yetersizliğimin yeniden aşkı bulmamı ya da evlenmemi engellemesine izin verdim. O zamanlar pek çok erkek için, kendi biyolojik çocuklarını yaratabilecekken evlat edinmek söz konusu bile değildi. Bu yüzden sonunda aşkı aramayı bıraktım. Aldığım ilk evde tek başıma kaldım ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan kendimi bir ilaç şirketinde kimyager olarak kariyerime vermeliydim. Ancak hırsım ya da nihai bir hedefim olmadan, yetmiş beş yaşında emekli olana kadar terfi aramadan aynı seviyede bir görevde kaldım. O zamandan beri kendi kendime düşünüp durdum ve boşa giden fırsatlar üzerinde durdum. Her şeyi yeniden yapabilseydim, her şeyi değiştirirdim.

Ve sonra Connie ve Paul dünyamda belirdi. İkisi de benim için ne kadar çok şey yaptıklarını asla bilemeyecekler. Ve umarım Gwen, birikimlerinin her kuruşunun benim mutluluğum için harcanmasını izlerken mezarında yuvarlanıyordur.

Yine de Connie için haberler o kadar da kötü değil, çünkü onu tamamen eli boş bırakmadım. Büyükanнемimizin porselen kedisi Tom onda. Gwen ve ben o çirkin görünüşlü şeyi çok severdik ama büyükanнем onu düğün hediyesi olarak bana vermişti. Annem terk edildikten bir hafta sonra tüm hediyeleri geri gönderdi ve büyükanнем birkaç yıl sonra öldüğünde nereye gittiğini merak ettim. Gwen benden önce davranıp onu almış olmalı. Bir değeri olduğundan şüpheliyim, ama asla bilemezsin, hapisten tekrar çıktığında bir araba satışında birkaç pound alabilir.

Başka bir küçük motorlu teknenin motor sesi dikkatimi çektiğinde şimdiki zamana dönüyorum. Gemiden kıyıya doğru yol alıyor, El Mirador'u keşfetmeye hazır bir başka misafir dalgası. Öğleden sonra pilates dersim olduğu için onu gemiye dönerken yakalamayı planlamıştım. Burada çok eğlendiğim için telefonumdaki uygulamayı kullanarak iptal edeceğim. Bu şampanya sorunlarını düşündükçe kendi kendime gülümsüyorum.

Evimi okyanuslarda ve denizlerde nasıl bulduğumu ve buralarda nasıl yaşamaya ve ölmeye niyetli olduğumu bir kez daha düşündüm. Mürettebata, bir yere giderken vefat edersem beni denize atmaları gerektiği konusunda yarı şaka yapmışımdır. Ancak zamanımın tükenmekte olduğundan şüphelenirsem, küpeştelere tutunmanın ve dalgaların altında kendi şartlarımla kaybolmanın bir yolunu bulabilirim.

Luís yolcuların tekneden inip sahile çıkmasına yardım etmeyi bitirdiğinde onu tekrar çağırıyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kibritiniz var mı? Elinde bir paketle bardan dönüyor ve ayaklarım kumda pek sağlam durmadığı için kıyıya çıkmama yardım etmesini rica ediyorum. Deniz harika bir şekilde sıcak, ayaklarımı kaplıyor ve ayak bileklerimde geziniyor. Yontulmuş ayak tırnaklarıma bakıyorum ve yarınki saç randevumdan sonra Filipinli genç ve sevimli pedikürcüyü tekrar görmeyi aklıma not ediyorum. Ve en iyi şekilde görünmem gerekiyor çünkü bir randevum var! Yirmi yıldan uzun bir süredir ilk randevum ve gergin olmam gerektiğini biliyorum ama bu konuda kendimi oldukça rahat hissediyorum. Yakın zamanda emekli olmuş bir hayır kurumu çalışanı olan Derek, Florida'da gemiye katıldı ve sanki tüm yolculuk boyunca bizimle birlikteymiş gibi grubumuza uyum sağladı. Ama sık sık beni ilgi odağı haline getirdi. Bana akşam yemeğinde kendisine katılmak isteyip istemediğimi sorduğunda bir gruptan bahsettiğini düşünmüştüm ama meğer sadece ben varmışım. Gururumun okşandığını inkar edemem. İlginç bir adam, hava sıcaklığına rağmen kafasında ekose düz bir şapka olmadan asla durmuyor. Bazı kızlar benimle dalga geçip ona oyuncak çocuğum diyorlar, bu da beni güldürüyor. Her neyse, bundan bir şey çıkar mı bilmiyorum, ama hiçbir şey riske atılmadı, hiçbir şey kazanılmadı.

Cebimden Connie'nin bana verdiği Gwen ve benim fotoğrafımızı çıkarıyorum. Paul'un yakmaya çalıştığı fotoğraftı, o yüzden zaten biraz yanmıştı. Bir kibrit çakıyorum. Kenarları kıvrılmaya başlarken, *bize bak*, diye düşünüyorum. Başka bir hayatta arkadaş ya da en azından eşit olabilirdik. Ama bu hayatta değil. Çünkü bu hayatta ben kazandım ve o da resmimizi tutuşturan alevler gibi cehennemde yanabilir.

Sonra yavaşça suya bırakıyorum ve geçmişin son hatırlatıcısı şimdiki zamanımdan çok çok uzaklara ve geleceğimden okyanuslara doğru süzülürken arkamı dönüyorum.

TEŞEKKÜRLER

Demansın varyasyonları acımasız ve ayrımcı değildir ve hem kurbanları hem de bakıcılarını neredeyse eşit ölçüde etkiler. Milyonlarca diğer aile gibi ben de sevdiklerimin acı çekmesini izledim. Büyükannem, bir amcam ve yakın bir aile dostum, geriye hiçbir şey kalmayana kadar yavaş yavaş her bir parçalarını hastalık nedeniyle kaybettiler. Gönüllü ya da ücretli bakıcıları, hayatı onlar için daha yaşanabilir kılmak için çoğu zaman görevlerinin ötesine geçtiler. Onlar, en çok ihtiyacı olanlara saygınlık kazandıran ve aldıklarından çok daha fazla övgüyü hak eden inanılmaz, güçlü iradeli insanlardır. Bu kitap onlara adanmıştır.

The Stranger in Her House ve karakterleri kurgusal olsa da, hikayemde kurgusal olmayan unsurlar da var. Birleşik Krallık'ta şu anda yürürlükte olan yasaya göre, 2024 yılında demans gibi bir rahatsızlığı olan biri evlenebilecek. Evlendikten sonra başka bir vasiyetname hazırlamazlarsa, bu durum mevcut vasiyetnameyi geçersiz kılıyor ve yeni eşin, o kişinin hayatında sadece kısa bir süre bulunmuş olsa bile, her şeyi miras almasına izin veriyor. Bu da savunmasız insanların istismara açık hale gelebileceği anlamına gelmektedir. Mevcut yasa ve reformlar için kampanya yürütenler hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.predatorymarriage.uk adresini ziyaret edin.

Hiçbir kitap sadece yazarın eseri değildir. Bu nedenle Thomas & Mercer ekibime, editörlerim Vic Haslam ve David Downing de dahil olmak üzere, ürettiğim her şeye her zaman bir şeyler katmayı başaran ekibime minnettarlığımı sunmak isterim. Sadie Mayne ve Freya Ward-Lowery'nin kartal gözlerine de teşekkürler.

Kitaplarımın duyurulmasındaki inanılmaz desteğiniz için tüm Instagram kullanıcılarına, TikTok'era, vlogger'lara, Tweeter'lara, blog yazarlarına ve Facebook kullanıcılarına teşekkür etmek istiyorum. Unuttuğum birileri varsa özür dilerim, ancak Facebook'ta THE Book Club ve onun ünlü lideri/despotu Tracy Fenton ve Book Mark gibi gruplara teşekkürler!

Fiction Caf  Kitap Kulübü ve Psychological Thriller Readers  yeleri.  kincisi için, elimde tuttuğumu fark etmediğim bir teşekkür listesi var. IYKYK.

TV ve film hakları temsilcim Jon Cassir'e, Gramer Kraliçesi Kath Middleton, Rhian Molloy, Carole Watson, Mark Fearn, Louise Beech, Mary Wallace, Elaine Binder, Mandie Brown, Laura Pontin, Wendy Clarke, Denise Stevenson ve Maddy Cordell dahil beta okuyucularıma teşekkür ederim. Sosyal hizmet uzmanı bölümümde bana yardımcı olduğu için Louise Talbot'a teşekkür ederim; prosedür tanımlamamdaki herhangi bir hata yazarın hatasıdır.

Tabii ki aileme de teşekkür etmek isterim: Elliot, kocam John, annem Pam ve daha önceki on kitapta olduğu gibi bu kitap yazılırken de yanımda olan dört ayaklı en iyi arkadaşım Oscar. Umarım babamla birlikte yıldızlarda uzun yürüyüşlerin tadını  ıkarıyorlardır.

Ve son olarak, kitaplarımı satın almak ve ödünç almak için zaman ayıran her birinize teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bu lanet klavyenin üzerinde saatlerce kambur durmaktan boynum a rımaz ve omuzlarım d   mlenmezdi. Yine de fizyoterapistim size teşekkür ediyor. Onun çocuklarını  niversiteye gönderiyorsun. x

HAKKINDA YAZAR

Fotoğraf© 2017 Robert Gershinson

John Marrs, Northamptonshire, İngiltere'de yaşayan bir yazar ve eski bir gazetecidir. Kariyerini çok sayıda ulusal gazete ve dergi için televizyon, film ve müzik dünyasından ünlülerle röportajlar yaparak geçirdikten sonra artık tam zamanlı bir yazardır. Bu onun on birinci kitabıdır. Kendisini www.johnmarrsauthor.com, Twitter'da [@johnmarrs1](https://twitter.com/johnmarrs1), Instagram'da [@johnmarrs.author](https://www.instagram.com/johnmarrs.author) ve Facebook'ta www.facebook.com/johnmarrsauthor adreslerinden takip edebilirsiniz.

Yazarı Amazon'da Takip Edin

Bu kitabı beğendiyseniz, yazar yeni bir kitap çıkardığında haberdar olmak için John Marrs'ı Amazon'da takip edin!

Bunu yapmak için lütfen aşağıdaki talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 3) 'Takip Et' düğmesine tıklayın.

Mobil ve Tablet:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 4) 'Takip Et' düğmesine tıklayın.

Kindle eReader ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eOkuyucu'da veya Kindle Uygulamasında beğendiyseniz, son sayfadan sonra yazarın 'Takip Et' düğmesini bulacaksınız.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

